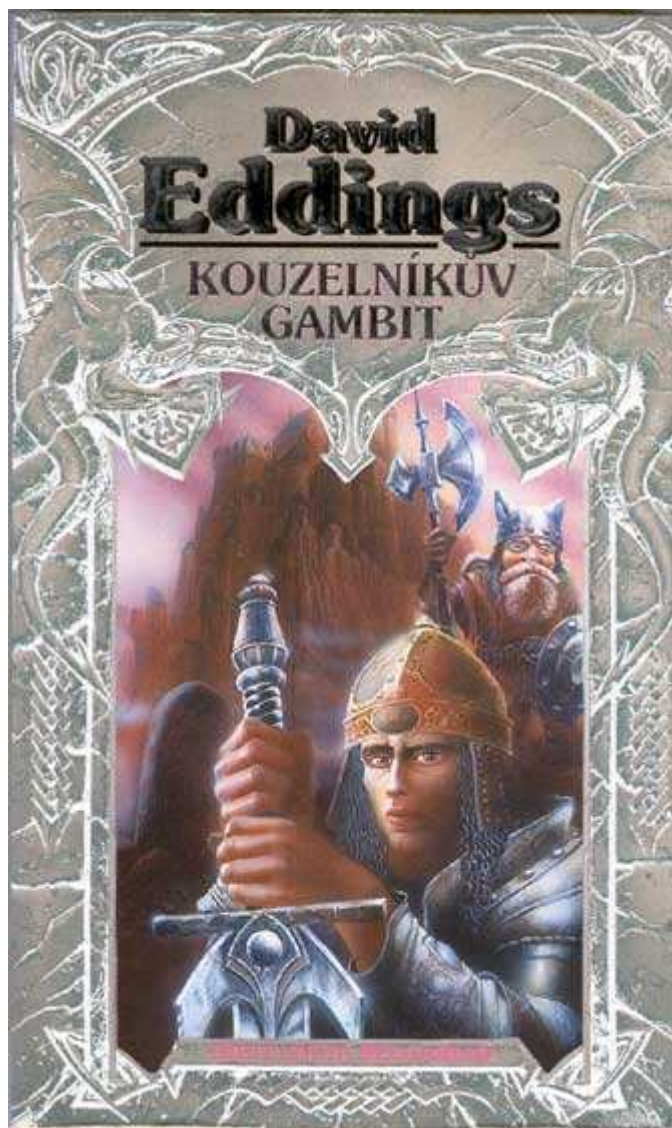

David
Eddings

KOUZELNÍKOV
GAMBIT

MAGICIAN'S GAMBIT

Book Three of The Belgariad

Copyright© 1983 by David Eddings
AU rights reserved, which includes to
Reproduce this book or portions any
Form whatsoever.

AND CLASSIC, 1995

Translation Martin Janda, 1995

Cover Art by J. Krásný

ISBN 80-85782-33-2

Distribuce — LA, spol. s r. o.,
Žateckých 10, Praha 4 14000
tel.: (02) 423523

David Eddings

Třetí kniha BELGARIAD

KOUZELNÍKŮV GAMBIT

Prolog

Je zprávou o tom, jak Gorim hledal Boha pro svůj lid a jak našel UL na posvátné hoře Prolgu.

- podle *Knihy Ulgo* a jiných dochovaných útržků
záznamů

NA SAMÉM POČÁTKU DNÍ byl svět vytržen z temnoty sedmi bohy, kteří také stvořili zvířata a ptactvo, plazy a ryby, a nakonec i člověka.

V nebesích však dlel i duch známý jako UL, který se nezapojil do tohoto tvoření. A protože přitom procesu chyběla jeho moc a moudrost, mnoho z toho, co bylo stvořeno, bylo nepovedené a špatné. Mnoho z nových tvorů bylo nepěkných a nehodilo se do nového řádu. Mladší bohové se je rozhodli vyhledat a zničit, aby byl svět čistý a krásný.

Ale UL natáhl ruku a zabránil jim v tom, řka, „Co jste jednou stvořili, již nelze vzít zpět. Roztrhli jste vedví tkanivo nebes a jejich mír, abyste pro svou zábavu stvořili tento svět. Vězte však, že cokoli vytvoříte, jakkoli je to obludné, přetrvá jako výstražná připomínka vaší pošestilosti. V den, kdy bude zničena jediná věc z těch, jež jste vytvořili, i všechno ostatní bude zničeno.“

Mladší bohové se rozzlobili a řekli pak každému z těch obludných či nežádoucích tvorů, jež vytvořili: „Běž k UL a učiň jeho svým

bohem." Nato si každý bůh vyvolil z lidských ras jednu, která jej těšila. A když pak stále zbývali lidé, kteří neměli žádného boha, odehnali je bohové od sebe a řekli: „Jděte za UL, ať *on* je vaším bohem." A UL mlčel.

Po dlouhé a hořkostí naplněné generace bloudili Ti, kdo neměli boha, po divokých pustinách Západu, marně volající své prosby.

Pak se mezi nimi objevil spravedlivý a čestný muž jménem Gorim. Shromáždil zástupy a takto k nim promluvil: „Chřádneme a padáme pod útrapami našeho bloudění. Naše děti a starci umírají. Bude lépe, když zemře jen jediný z nás. Zůstaňte proto zde na pláni a odpočívejte. Já zatím vyhledám boha jménem UL, abychom jej mohli uctívat a našli své místo na tomto světě."

Po dvacet let hledal Gorim UL, ale nadarmo. Léta mýjela, vlasy mu šedivěly, on však stále hledal dál. V zoufalství vystoupil jednoho dne na vysokou horu a zakřičel do nebes: „Už nikdy víc! Již nebudu hledat. Bohové jsou jen výsměch a klam a svět je jen prázdná skořápka. Žádný UL není a já mám již dost utrpení, které hledání přináší."

Duch UL jeho slova zaslechl a odpověděl: „Proč se na mne zlobíš, Gorime? Nebylť jsem to já, kdo tě stvořil a odvrhl."

Gorim dostal strach a padl na tvář. A UL promluvil znovu, řka: „Vstaň, Gorime, neboť já nejsem tvým bohem."

Gorim však nevstal. „Ó můj bože," zvolal, „neodvracej tvář od svého lidu, který tak těžce strádá, neboť jest vyhnán odevšad a nemá boha, jenž by jej chránil."

„Vstaň, Gorime," opakoval UL, opusť toto místo. Zanech svých nářků. Vyhledej sobě boha jinde a nech mne v míru a pokoji."

Gorim však stále nechtěl vstát. „Ó můj bože," pravil, „přesto zůstanu. Tvůj lid žízní a hladoví. Touží po tvém požehnání a místu, kde by mohl přebývat."

„Tvá slova mne unavují," pronesl UL a odešel.

Gorim zůstal na hoře a zvěř plání a ptactvo oblohy jej udržovaly při životě. Více než rok zde setrval. Pak přišly obludní a nepatřiční tvorové, stvoření bohy, a usadili se u jeho nohou, aby jej pozorovali.

Duch UL byl znepokojen a přece jen se znovu zjevil Gorimovi. „Stále zůstáváš?"

Gorim padl na tvář a pravil, „O můj bože, tvůj lid pláče a ob-

rací se k tobě ve svém neštěstí."

Duch UL zmizel. Gorim však setrval další rok. Draci mu přinášeli maso a jednorožci mu dávali pít. A znovu za ním přišel UL a ptal se: „Stále zůstáváš?"

Gorim padl na tvář. „Ó můj bože," vzkřikl, „tvůj lid bez tvé péče zahyne." A UL opět uprchl před tím spravedlivým mužem.

Další rok uplynul, zatímco mu tvorové beze jména a tváře nosili jídlo i vodu. A Duch UL opět přišel na vysokou horu a nařídil, „Vstaň. Gorime."

Aniž se hnul, Gorim zanaříkal, „O můj bože, měj slitování."

„Vstaň, Gorime," odpověděl UL. Sehnul se a zvedl Gorima vlastníma rukama. „Jsem UL — tvůj bůh, Nařizuji ti, aby ses vztyčil a stanul přede mnou."

„Pak tedy budeš mým bohem?" otázal se Gorim. „A bohem i mému lidu?"

„Jsem tvým bohem a též bohem tvého lidu," přitakal UL.

Gorim shlédł dolů z vysoké hory a spatřil netvory, již jej udržovali při životě. „A co s nimi, ó můj bože?" tázal se. „Budeš také bohem baziliškovi a minotaurovi, draku a chiméře, jednorožci a bezejmenným tvorům, okřídlenému hadu i tvorům, jež nelze okem spatřit? Neboť i oni jsou vyvrženci. A přece v každém z nich je krása. Ó bože. vždyť i oni jsou užiteční, a mladší bohové je odvrhli, aby šli za tebou. Kdo "má být jejich bohem, pokud ty odmítneš?"

„Byli učiněni mně navzdory." řekl UL. „Tito tvorové byli poslání za mnou, aby mne uvrhli v hanbu, neboť jsem pokáral mladší bohy. Nehodlám být bohem nestvůrám."

Tvorové u Gorimových nohou zaúpěli. Gorim sám se posadil na zem a pravil: „Přesto zde setrvám, ó můj bože."

„Setrvej, jak je ti libo," odpověděl UL a zmizel.

A bylo to stejné jako dřív. Gorim setrval na vysoké hoře, tvorové mu dávali jíst a pít a UL se trápil. A Velký bůh pocítil lítost nad oním svatým mužem a zase se mu zjevil. „Povstaň, Gorime, a služ svému bohu." A UL se sehnul a zvedl Gorima. „Přiveď ke mně tvory, již sedí před tebou, a já je shlédnu svým zrakem. Bude-li jeden každý z nich mít v sobě krásu a užitek, jak pravíš, stanu se i jejich bohem."

Nato přivedl Gorim tvory před svého Boha. Bytosti padly na

břicho a úpěly prosby o jeho požehnání. A UL užasl, že dosud neviděl krásu oněch tvorů. Zvedl dlaně a požehnal jim, řka: „Jsem UL a nacházím krásu a užitek v každém z vás. Budu vaším bohem, a vy budete vzkvétat a žít v míru.“

Gorim byl šťasten a pojmenoval ono vysoké místo, kde se to vše stalo, *Prolgu*, což znamená „Svaté místo“. Poté odešel a navrátil se na pláň, aby přivedl svůj lid k bohu. Ale oni jej nepoznali, neboť se jej dotkly ruce UL, a veškerá barva z něj vyprchala, zanechávajíc tělo a vlasy bílé jako čerstvě padlý sníh. Lidé se ho báli a zahnali jej kameny.

A Gorim zvolal k UL: „Ó můj bože, tvůj dotek mne změnil a můj lid mne již nepoznává.“

UL zvedl ruku a i jeho lid se stal bezbarvým, stejně jako Gorim. Duch k nim potom promluvil hromovým hlasem: „Naslouchejte slovům svého boha a poznejte jej. Toto je ten, jehož zvete Gorimem, a jenž mne přemluvil, abych vás přijal jako svůj lid, bděl nad vámi, pečoval o vás a vládl vám jako bůh. Budete se tedy zvat UL - Go, abyste nezapomínali na mne a měli na paměti i svatost tohoto muže. Budete konat, co vám poručí, a půjdete tam, kam vás povede. Toho pak, kdo jej odmítne poslouchat či následovat, oddělím od svého stáda, aby chřádl sám, zanikl a již ho nebylo více.“

Gorim nakázal lidem, aby sebrali své statky a dobytek a následovali jej do hor. Ale starší lidu mu nedůvěřovali a nevěřili ani, že onen hlas byl hlasem UL. I odmlouvali Gorimovi, řkouce: „Jsi-li služebník boží, učin na důkaz zázrak.“

A Gorim odpověděl: „Pohleďte na svou kůži a vlasy. Není to pro vás dostatečný zázrak?“

Starší upadli do rozpaků a odešli. Ale přišli za ním záhy zas, řkouce: „Znamení na nás je způsobeno morovou ranou, kterou jsi na naši hlavu přinesl z nějakého nečistého místa, a není tedy důkazem přízně UL.“

Gorim zvedl paže a bytosti, jež jej udržovaly při životě, se kolem něj shromáždily jako stádo kolem pastýře. Starší se zalekli a na čas odešli. Brzy se však opět vrátili, řkouce: „Ta stvoření jsou obludná a nepatří na tuto zem. Jsi démon, seslaný, aby zlákal náš lid do záhuby, ne služebník Velkého boha UL. Stále nevidíme žádný důkaz příz-

ně UL."

Nyní jich měl Gorim dost, i rozkřikl se na ně mocným hlasem: „Říkám vám, že jste slyšeli hlas UL. Mnoho jsem za vás vytrpěl. Nyní se vrátím na svaté místo, Prolgu. Necht' každý, kdo mne hodlá následovat, tak učiní a necht' každý, kdo nechce, zůstane." A obrátil se a šel k horám.

Pár lidí jej následovalo, ale většina zůstala a lála Gorimovi i těm, kdo šli za ním: „Kde je ten zázrak, jenž prokazuje přízeň UL? Nenásledujeme Gorima ani jej neposloucháme, a přece žijeme a nechřadneme."

Vtom na ně Gorim pohlédl ve velkém zármutku a promluvil k nim naposledy: „Žádali jste ode mne zázrak, tedy jej mějte. Stane se, tak jak řekl hlas UL, jste odděleni od stáda a uschnete jako uťatá větev. Vskutku jste zanikli dnešním dnem." A vedl těch pár věrných do hor a k Prolgu.

Zástup lidí jej zahrnul posměšky a navrátil se ke stanům, aby pokračoval ve svém smíchu. Jejich smích však záhy ustal, neboť jejich ženy byly neplodné a neměly už žádné děti. Lidé chřadli a za čas vymizeli a nebylo jich víc.

Ti, kteří následovali Gorima, šli za ním k Prolgu a tam postavili město. Duch UL stál při nich a tak žili v míru s tvory, kteří kdysi živili Gorima. Gorim žil mnoho lidských věků a každý velekněz, který nastoupil po něm, se nazýval Gorim a dožil se dlouhého věku. Po tisících let je chránil mír Ducha UL a oni věřili, že tomu tak bude navěky.

Jenže zlý bůh Torak ukradl Orb, zhotovený bohem Aldurem, a tak začala válka bohů a lidí. Torak použil Orb, aby jeho pomocí roztrhl zemi a vpustil do ni moře, ale Orb jej strašlivě spálil, a tak Torak uprchl do Mallorey.

Země zešilela tou ranou a tvorové, již žili dosud v míru s lidem Ulgo, také. Povstali proti svým přátelům a smetli města a vyhubili jejich lid a jen málokdo z toho národa přežil.

Ti, kdo vyvázli, prchali k Prolgu, kam se tvorové neodvážili, neboť se obávali hněvu UL. Hlasitý byl pláč a nárek lidu. UL byl znepokojen a odhalil lidem jeskyně, jež ležely pod Prolgu. Lidé do nich sešli a setrvali v těchto posvátných prostorách UL.

Za nějaký čas odvedl Belgarat Čaroděj krále Alornů a jeho sy-

ny do Mallorey, aby přinesli zpět Orb. Když se je Torak pokusil pronásledovat, byl zahnán hněvem Orbu. Belgarat předal Orb prvnímú rivanskému králi se slovy, že dokud budou jeho nástupci držet Orb, bude Západ v bezpečí.

Alornští se rozptýlili do nových zemí na jihu. I lidé dalších bohů byli znepokojeni válkou bohů a lidí a uprchlí, aby obsadili jiné země, jež nazývali podivnými cizími jmény. Lid UL však stále dlel v jeskyních Prolgu a nestýkal se s ostatními. UL je chránil a ukrýval a cizinci tak nepoznali, že se uvnitř hory skrývají lidé. Plynula staletí a lid UL si stále nevšímal světa kolem něj, dokonce ani v době, kdy všemi otřásla zpráva o zavraždění posledního rivanského krále a jeho rodiny.

Když však Torak vyrazil na Západ, aby tam drancoval, a jeho mocná armáda procházela zeměmi dětí UL, promluvil ke Gorimovi Duch UL. Gorim pak v noci sebral svůj lid a vyrazil k překvapivému útoku. Udeřili na spící vojska a značnou část jich pobili. Torakova armáda byla oslabena, a tak ji záhy rozdrtily šiky Západu u místa jménem Vo Mimbire.

Tehdy se Gorim nachystal a vyrazil na sněm vítězů, aby se navrátil se zprávou, že byl Torak vážně raněn. Přestože učedník zlého boha, Belzedar, ukradl a ukryl tělo svého mistra, říkalo se, že Torak leží ve spánku, těžkém jako sama smrt, a zůstane tak, dokud následník rivanského rodu neusedne opět na svůj trůn v Rivě - což znamenalo navěky, neboť žádný z následníků již nebyl naživu.

Ačkoli byla Gorimova účast na poradě šokem pro okolní svět, zdálo se, že prozrazení jejich existence nebude mít žádné následky. Děti UL i nadále vzkvétaly pod starostlivou péčí svého boha a život šel dál skoro stejně jako dřív. Někteří si všimli, že Gorim nyní tráví méně času nad *Knihou Ulgo* a déle vyseďává nad zplesnivělými svitky pradávných proroctví. Avšak u člověka, který opustil jeskyně UL, aby navštívil okolní svět, byla taková drobná zvláštnost pochopitelná.

A pak se jednoho dne objevil před vstupem do jeskyně neznámý stařec a žádal, aby mohl mluvit s Gorimem. A taková byla síla jeho hlasu, že byl Gorim povolán. Nato, poprvé od chvíle, kdy lid UL vyhledal útočiště v těchto jeskyních, byl do posvátných prostor vpuštěn někdo, kdo sem nepatřil. Gorim odvedl starce do svých pokojů a

zůstal s ním uzavřen po několik dní. A v následujících dobách ten podivný muž s dlouhým bílým vousem a v roztrhaném šatu čas od času přicházel, a pokaždé byl Gorimem uvítán a přijat.

Jednou dokonce jakýsi chlapec přinesl zprávu, že v Gorimově přítomnosti spatřil velkého šedivého vlka. Všichni však usoudili, že to byl jen horečnatý sen neduživého dítěte, přestože se chlapec zapřísal, že je to pravda.

Lidé si časem zvykli na zvláštní chování svého Gorima a smířili se s tím. Roky ubíhaly a lidé vzdávali díky svému bohu s vědomím, že jsou vyvoleným národem Velkého boha UL.

Část první

MARAGOR

Kapitola první

JEJÍ CÍSAŘSKÁ VÝSOST, princezna Se'Nedra, klenot panovníckého domu Borunů a nejlíbeznější květina Tolnedrijského císařství, seděla se zkříženýma nohama na lodním kufru v kajutě, obkládané dubovým dřevem, jež se nacházela v podpalubí na zádi lodi kapitána Grelдика. Zamyšleně se tahala za pramínek měděných vlasů a sledovala paní Polgaru, jak ošetřuje zlomenou ruku Belgarata Čaroděje. Princeznu halila krátká, světlezelená tunika dryády a po jedné z tváří se jí táhla šmouha od popela. Z paluby nad nimi sem zaléhaly rytmické údery bubnů, odměřující záběry vesel Greldikovy posádky, a loď se pomalu sunula proti proudu, od popelem zavaleného města Sthiss Tor.

Je to všechno prostě strašné, rozhodla se princezna. To, co původně začalo jen jako jeden z tahů nekonečné hry na vládní moc a odpor proti ní, již odedávna hrávala se svým otcem císařem, se náhle změnilo ve smrtelně vážnou věc. Rozhodně nezamýšlela nechat věci zajít takhle daleko, když se té noci před mnoha týdny vyplížila s mistrem Jeebersem z císařského paláce. Jeebers ji brzy opustil — konec konců stejně nikdy nebyl nic jiného, než krátkodobé zpříjemnění cesty — a pak se zapletla s touhle podivnou skupinou zachmuřených lidí ze severu a vydala se s nimi na výpravu, jejíž smysl nechápe ani za mák. Paní Polgara, jejíž samotné jméno způsobovalo princezně mrazení v zádech, ji v Lese dryád dosti stroze informovala, že hra skončila, a že žádné vytáčky, prosby, ani lichotky nic nezmění na faktu, že ona, princezna Se'Nedra, stane v den svých šestnáctých narozenin v sále rivanských králů - a bude-li to nutné, pak i v řetězech. Se'Nedra věděla

s absolutní jistotou, že to paní Polgara myslela přesně tak, jak to řekla, a na okamžik se jí před očima vynořila představa, jak je v chřestících okovech vláčena do onoho ponurého sálu, kde se jí smějí stovky vousatých Alornů. A to byl také důvod, proč pokračovala v této cestě — ne sice ochotně, ale bez otevřených protestů či odporu. Náznak ocelového odhodlání v očích paní Polgary vždy jako by věstil kovové náramky a chřestící řetězy, a tento pouhý náznak zkrotil princeznu daleko účinněji, než to kdy dokázala veškerá císařská moc jejího otce.

Se'Nedra měla jen mizivou představu o tom, co tito lidé vlastně dělají. Zdálo se, že jedou za někým nebo za něčím, a že se cíl jejich snažení nachází v hady se hemžících bažinách Nyissy. Nějak s tím souvisel i Murgos, jehož obyvatelé jim kladli do cesty hrůzostrašné překážky, a také královna Salmissra, jež šla dokonce tak daleko, že nechala unést mladého Gariona. Se'Nedra se vytrhla ze svého zadumání, aby vrhla na chlapce pohled přes kabinu. K čemu ho královna chce? Je přece tak *obyčejný*. Venkovský balík, který myje v kuchyni nádobí, úplná nula. Je sice hezký, to ano, s těmi rovnými, pískovými vlasy, které mu pořád padají do čela a nutí tak štihlé prsty znovu a znovu je odhazovat. Má i dost pěknou tvář - přinejmenším zajímavou - a je to aspoň někdo, s kým si může princezna povídat, když je jí smutno nebo má strach, a s kým se může hádat, když má mrzutou náladu, protože je jen o málo starší než ona sama. Ten mladík ale naprosto odmítá chovat se k ní s náležitou úctou - pravděpodobně ani *neví*, jak by se vlastně měl chovat. Ale proč ten nesmírný zájem, který o něj všichni projevují? Přemítala a přitom si jej zadumaně prohlížela.

Už to dělá zase. Vztekla odtrhla oči od chlapcovy tváře. Proč se na něj pořád kouká? Pokaždé, když se nad něčím zamyslí, její oči automaticky vyhledají jeho obličej — a tak vzrušující pohled to zase není. Dokonce už sama sebe přistihla, jak si vymýšlí záminky, aby se dostala na dohled a mohla na něj dál civět. To je ale hloupost!

Se'Nedra se zatahala za vlasy, zadumala se a zase se zatahala, až se její oči vrátily k zevrubnému studiu Garionových rysů.

„Uzdraví se?“ zahuhlal Barak, kníže z Trellheimu. Sledoval počínání paní Polgary a přitom se mimoděk tahal za rudý vous. Paní právě dokončovala poslední uzlík na závěsné pásce, v níž měla spočinout Belgaratova zraněná ruka .

„Je to jen jednoduchá zlomenina," odvětila profesionálním tónem, sbírajíc nepoužité obvazy. „A tomu starému bláznovi se hojí rychle všechno."

Belgarat pohnul ošetřenou paží a bolestivě přimhouřil oči. „Nemusíš být hned tak hrubá, Pol." Jeho rezavá tunika nesla několik temných skvrn od bláta a také novou trhlinu, památku na onu srážku se stromem.

„Musela jsem to srovnat, otče," prohlásila omluvně. „Přece bys nechtěl, aby ti to srostlo křivě."

„Mám dojem, žes to dělala s potěšením," obvinil jí.

„Příště si to můžeš udělat sám," navrhl chladně, urovnávajíc si svůj šedý šat.

„Potřebuju napít," zabručel Belgarat směrem k tyčícímu se Barakovi. Kníže z Trellheimu se protáhl úzkými dveřmi. „Nemohl bys skočit natočit korbel piva pro Belgarata?" zeptal se námořníka, stojícího venku.

„Jak to s ním vypadá?" zajímal se lodník.

„Má špatnou náladu," odušil Barak. „A pravděpodobně bude mít ještě horší, pokud hezky rychle nedostane napít."

„Už jdu," prohlásil námořník.

„Moudré rozhodnutí."

To byla další udivující věc, kterou Se'Nedra nedokázala pochopit. Všichni aristokraté v této skupině se k tomu rozdrbanému starci chovali náramně uctivě; pokud však mohla zjistit, nemá ten člověk snad vůbec žádný titul. Dokázala naprosto přesně určit rozdíl mezi baronem a generálem císařských legií, mezi velkovévodou z Tolnedry a korunním princem z Arendie, mezi Správcem Rivanským a králem Šereků; neměla však ani ponětí, do které kategorie by měli patřit čarodějové. Materialisticky orientované tolnedrijské myšlení dokonce odmítalo připustit byt' i jen pouhou existenci čarodějů. Zatímco paní Polgara, ověnčená tituly poloviny západních království, byla nejuznávanější osobou světa, Belgarat byl tulák, vagabund — navíc dost často obtěžující své okolí. A Garion, připomněla si, je jeho vnukem.

„Pomalu je čas, abys nám pověděl, co se stalo, otče," vybídla paní Polgara svého pacienta.

„Radši bych o tom nemluvil." opáčil krátce.

Obrátila se k princovi Kheldarovi, svéráznému malému drsníjskému šlechtici s ostře řezanou tváří a břitkým jazykem, jenž si hověl na dubové lavici a tvářil se drze a vesele. „A co ty, Silku?“ zeptala se jej.

„Jsem si jist, že mne chápeš, starý brachu,“ omlouval se princ Belgaratovi a změnil výraz na lítostivý. „Kdybych se vzpouzel to říci, ona mne k řeči prostě donutí - a dovedu si představit, jak nepříjemně to umí udělat.“

Belgarat si jej změřil kamenným pohledem a pak si znechuceně odplivl.

„Ty víš, že to říkám nerad.“

Belgarat se obrátil zády.

„Já věděl, že to pochopíš.“

„Tak ten příběh, Silku!“ naléhal netrpělivě Barak.

„Je to hrozně jednoduché,“ ujistil jej Kheldar.

„Ale ty to patřičně zašmodrcháš, je to tak?“

„Stačí, když nám prostě povíš, co se stalo, Silku,“ připojila se Polgara.

Drsníjec se na své lavici vzpřímil. „Ani není moc co povídat,“ začal. „Nalezli jsme před třemi týdny Zedarovu stopu a sledovali jsme ji na jih do Nyissy. Párkrát jsme narazili na nyissijské pohraniční hlídky - ale nic vážného. Stopa Orbu se však v každém případě hned po překročení hranice stáčí na východ. To pro nás bylo překvapením. Zedar se hnál do Nyissy tak přímo a prostoduše, až jsme usoudili, že se na tom musel nějak dohodnout se Salmisrou. Možná se ale jen snažil nás o tom přesvědčit. Je velice mazaný a Salmisra se zásadně plete do věcí, do kterých jí nic není.“

„To už jsem zjistila,“ prohlásila poněkud ponuře paní Polgara.

„Co se stalo?“ zajímal se Belgarat.

„To ti povím později, otče. Pokračuj, Silku,“

Silk pokrčil rameny. „O moc víc toho už není. Šli jsme po Zedarově stopě až do jednoho z těch zaniklých měst nedaleko staré maragské hranice, Tam měl Belgarat návštěvu — alespoň to tvrdil. Já nikoho neviděl. V každém případě mi oznámil, že se cosi stalo a že měníme plány, Měli jsme se obrátit a jet dolů po proudu řeky do Sthiss Tor za vámi. Než mi stačil vysvětlit víc, džungle se najednou

zaplnila Murgy - jestli šli po Zedarovi nebo po nás, to jsme nikdy nezjistili. Od té doby jsme na útěku a kličkujeme mezi Murgy a Ny-issánci, v noci cestujeme a ve dne se schováváme. Jednou jsme vám poslali kurýra se zprávou. Dorazil?"

„Ano, především," potvrdila Polgara. „Měl ale horečku a dalo nám dost práce dostat z něj váš vzkaz."

Kheldar pokývl. „Navíc měli Murgové s sebou i Grolimy a ti po nás pátrali celou svou mentální silou. Belgarat se nějak snažil jim v tom zabránit. Nevím, co to provozoval, ale zřejmě se na to musel dost soustředit, protože nedával příliš pozor na cestu. Dnes brzy ráno jsme vedli koně za uzdu močály. Belgarat zase myslel na něco jiného a v té chvíli na něj spadl ten strom."

„Mohlo mě to napadnout," kývla Polgara. „Byla to něčí práce?"

„Nemyslím," pokrčil Silk rameny. „Mohla to být nějaká stará past lapků, ale pochybuji o tom. Kmen byl prohnitý skrz naskrz. Pokoušel jsem se Belgarata varovat, ale vlezl kmenu přímo do rány."

„No dobrá," zavrčel Belgarat.

„Já jsem tě *opravdu* varoval."

„Nech už toho, Silku."

„Nechci, aby si mysleli, že jsem tě tam nechal vběhnout," protestoval Silk.

Polgara potřásla hlavou a pronesla zklamaným hlasem se stopou vyčítavosti, „*Otče!*"

„Už to nech být, Polgaro," zabručel Belgarat.

„Vytáhl jsem ho zpod toho stromu a dal dohromady, jak jsem nejlépe dokázal," pokračoval Silk. „Nato jsem ukradl tu loďku a vyrazili jsme dolů po proudu. Jelo se nám docela dobře, než začal padat ten popel."

„Co jste udělali s koňmi?" otázal se Hettar. Se'Nedra se trochu bála tohoto vysokého, tichého algarského velmože v černém koženém obleku a s vyholenou lebkou, na níž pohlávala jediná, zato však dlouhá havraní kadeř. Nikdy jej nespátřila se usmát a výraz na jeho jestřábí tváři byl při pouhém vyslovení slova „Murgo" temný a tvrdý jako kámen. Jediné, co jej alespoň trochu zlidšťovalo, byl jeho nejhlubší životní cit - láska ke koním.

„Jsou v pořádku," ujistil jej Silk. „Uvázal jsem je tak, aby je Nyissánci nenašli. Žrádla tam mají dost a klidně tam vydrží, než si tam pro ně dojedeme."

„Když jsi vystoupil na palubu, říkal jsi, že má teď Orb Ktačík," obrátila se Polgara k Belgaratovi. „Jak k tomu došlo?"

Stařec pokrčil rameny. „Beltira to nijak podrobně nerozebíral. Řekl mi jen to, že Ktačík čekal, až Zedar překročí hranici do Kthol Murgos. Zedarovi se podařilo uprchnout, ale Orb musel zanechat na místě."

„Mluvil jsi s Beltirou?"

„S jeho myslí," odpověděl Belgarat.

„Neříkal, proč po nás Pán chce, abychom šli do Údolí?"

„Ne. Pravděpodobně ho to vůbec nenapadlo, Vždyť víš, jaký Beltira je."

„Bude nám to trvat celé týdny, otče," namítla Polgara a ustaraně svažila obočí. „Do Údolí je to dobrých dvě stě padesát leguí."

„Aldur to chce," pokrčil rameny. „Nebudu se mu po tolika letech vzpírat."

„A Ktačík mezitím pohodlně odveze Orb do Rak Kthol."

„Nijak si tím nepomůže, Pol. Sám Torak si nedokázal Orb podrobit, a to se o to snažil přes dva tisíce let. Víím, kde leží Rak Kthol — tam se přede mnou Ktačík neschová. Až se rozhodnu mu Orb sebrat, bude tam na mne čekat. A já víím, jak se vypořádat s takovým *kouzelníkem*." Slovo „kouzelník" pronesl s hlubokým pohrdáním.

„Co bude po celou tu dobu dělat Zedar?"

„Zedar má své vlastní problémy. Beltira tvrdí, že přesunul Torakovo tělo do jiného úkrytu. Myslím, že v tomto se na něj můžeme spolehnout; bude držet Toraka od Rak Kthol co nejdál. Vlastně všechno dopadlo skoro dobře. Stejně už mě ta honba za Zedarem začínala trochu unavovat."

Se'Nedře to připadalo zmatené a nelogické. Proč si všichni tak lámou hlavy s pohyby těch angarackých čarodějů s divnými jmény a proč každý tak prahne po tom podivném drahokamu? Pro ni byly všechny drahé kameny stejné. Celé dětství jimi byla obklopena v tak hojné míře, že už je dávno přestala vnímat. V současnosti byly její jedinou ozdobou drobné zlaté náušničky ve tvaru žaludů a láska, kte-

rou k nim chovala, nepramenila z faktu, že byly zlaté, ale z onoho cinkavého zvuku, který při každém pohybu hlavou vyluzovala důmyslně ukrytá kladívka uvnitř.

Vše, co tu až dosud zaznělo, jí připadalo jako jedna z těch alornských legend, které před lety slýchávala od vypravěče na otcově dvoře. Tam se ale jednalo o kouzelný drahokam, vzpomněla si. Ukradl jej bůh Angaraků, Torak, ale nějaký čaroděj a alornští králové mu jej zase vzali a zasadili jej do rukojeti meče, uloženého v trůnním sále v Rivě. Údajně měl nějak chránit Západ před jakýmsi strašlivým neštěstím, a nesměl se proto ztratit. Zvláštní — ten čaroděj v legendě se jmenoval Belgarat, stejně jako tenhle stařec.

Ale to by znamenalo, že je tisíce let starý — to je přece směšné! Určitě dostal jméno po hrdinovi z dávných bájí — ledaže by si to jméno přisvojil, aby s ním dělal dojem na lidi.

Znovu zabloudila očima do Garionovy tváře. Hoch tiše seděl v rohu kajuty s vážným výrazem v tváři a sledoval rozhovor. Napadlo ji, že snad právě ta nepřírozená vážnost je to, co dráždí její zvědavost a nutí ji pořád se na něj dívat. Ostatní mladíci, které znala - šlechtici a jejich synové - se snažili být v její přítomnosti okouzlující a vtipní, ale Garion se nikdy nepokusil o vtip ani neřekl nic chytrého, čím by ji pobavil. Nebyla si docela jistá, jak se na to má tvářit. To je takový hlupák, že neví, jak se má chovat? Nebo to možná ví, ale nestojí mu to za námahu. Mohl by to aspoň *zkusit* - byť jen občas. Jak se k němu má, proboha, chovat, když zcela očividně odmítá dělat ze sebe hlupáka, byť by to bylo kvůli ní?

Ostře si připomněla, že se na něj zlobí. Prohlásil, že královna Salmissra je tou nejkrásnější ženou, jakou kdy spatřil, a vypustil to z úst příliš, příliš nedávno, než aby mu tak nestydatou urážku mohla prominout už dnes. Rozhodně ho bude muset nechat pořádně trpět, než na něco *takového* zapomene. Její prsty si nepřítomně hrály s kadeří, která ji spadávala dolů k bradě, a oči se stále zavrtávaly do Garionovy tváře.

Následujícího rána poněkud zřídlný padající popel, jež vymrštil do vzduchu mohutný sopečný výbuch kdesi v Kthol Murgos, a paluba lodi se opět stala obyvatelnou. Džungle, lemující říční břehy, byla stále zahalena prašným oparem, ale vzduch se už vyčistil natolik, že se

dal dýchat, a Se'Nedra s úlevou přelila z dusné kajuty.

Garion seděl pod přístřeškem nedaleko okraje lodi, kde obvykle odpočíval, a byl hluboce pohroužen do debaty s Belgaratem. Se'Nedra si s těžce udržovanou lhostejností všimla, že se chlapec zapomněl ráno učesat, a potlačila impuls dojít pro hřeben a napravit tento prohřešek vůči ranní toaletě. S dokonale nedbalým výrazem se místo toho přiloudala k zábradlí, kde mohla nenápadně naslouchat rozhovoru.

„ - a vždycky tu byl," říkal právě Garion svému dědečkovi. „Prostě na mě jen mluvil - vždycky mne pokáral, když jsem se choval hloupě nebo dětinsky, a tak. Měl jsem dojem, že je pořád v mé hlavě, schovaný někde v koutku."

Belgarat přikývl a zdravou rukou se podrbal ve vousech. „Připadá mi, že to není část tvé mysli, ale něco cizího," usoudil. „Udělal ten hlas v tvé hlavě někdy něco? Myslím kromě mluvení?"

Garion se zamyslel. „Asi ne. Říká mi, jak mám dělat to či ono, ale vykonat ty věci musím sám. Když jsme byli v Salmissřině paláci, mám dojem, že mne vzal ven z těla, podívat se po tetě Pol" Zachmuřil se. „Ne," opravit se vzápětí. „Když o tom trochu přemýšlím, řekl mi, jak to mám udělat, ale vystoupit z těla jsem musel sám. Jakmile jsem ale byl venku, cítil jsem jej vedle sebe — a to bylo poprvé, co jsme se oddělili. Ale ani tehdy jsem ho neviděl. Mám dojem, že to trvalo pár minut. Mluvil se Salmissrou, aby zahladil stopy a aby si nevšimla, co děláme."

„Měl jsi dost práce, co jsem byl pryč, vid'?"

Garion ponuře přikývl. „Většina té práce byla dost ošklivá. Spálil jsem Ašaraka na uhel, víš to?"

„Řekla mi o tom tvá teta."

„Uhodil ji do tváře," informoval jej Garion, „Vrhl jsem se na něj za to s nožem, ale ten hlas mi řekl, ať to udělám jinak. Uhodil jsem jej tedy rukou a řekl jsem *hoř*. To je všechno - jenom *hoř* - a on byl najednou v plameni. Chtěl jsem jej uhasit, ale vtom mi teta prozradila, že to on zabil mou matku a otce. Pak jsem žár ohně ještě zesílil. Žadonil, abych toho nechal, ale já ho neposlechl." Otrásl se.

„Snažil jsem se tě varovat," připomněl mu jemně Belgarat. „Říkal jsem ti, že se ti to nebude moc líbit."

Garion si povzdechl. „Měl jsem tě poslechnout. Teta Pol tvrdí,

že jakmile si jednou zvykneš na tuhle - " zarazil se a očividně hledal vhodný výraz.

„Moc?" navrhl Belgarat.

„Asi ano," souhlasil Garion. „Teta povídala, že jakmile tohle jednou použiješ, nikdy už nezapomeneš, jak jsi to udělal, a budeš to provádět dál a dál. Kéž bych tak byl použil ten nůž. Nikdy bych tak tu věc v sobě nepustil ze řetězu."

„To se ale mylíš," poučil jej klidně Belgarat. „Už několik měsíců to v tobě bobtnalo. Použil jsi tu moc nevědomky aspoň půltuc-tukrát - a to jsou jen případy, které jsem viděl na vlastní oči."

Garion na něj nevěřícně zíral.

„Vzpomínáš si na toho bláznivého mnicha, těsně potom, co jsme vstoupili do Tolnedry? Jenom ses ho dotkl, a natropil jsi tolik hluku, až jsem si okamžik myslel, že jsi ho zabil."

„Tvrdil jsi, že to udělala teta Pol."

„Lhal jsem," přiznal stařec nedbale. „Dělám to docela často. Celý vtíp je ale v tom, žeš měl tuhle schopnost odjakživa. Muselo se to projevit, dřív nebo později. Nijak mne nemrzí, cos Čamdarovi provedl. Možná to bylo trochu exotické - já bych to udělal maličko jinak — ale koneckonců měl jsi na to právo."

„V právu musím být pokaždé, ne?"

„Ano. Obávám se, že jinak to nejde."

Princezna Se'Nedra se zatvářila trochu samolibě. Belgarat právě potvrdil to co už Garionovi dávno říkala. Kdyby jen ten chlapec přestal být tak tvrdohlavý, mohla by jeho teta a dědeček a samozřejmě i ona sama ovlivňovat jeho život tak, aby plynul bez zbytečných nesnází. Vždyť vědí daleko líp než on sám, co je pro něj dobré.

„Vraťme se zpátky k tomu tvému hlasu," vyzval hoch Belgarat. „Potřebuju o něm vědět víc. Nechci, aby sis nosil nepřítele i ve vlastní hlavě."

„To není nepřítel," namítl Garion. „Je na naší straně."

„Může to tak vypadat," pokrčil rameny Belgarat, „ale věci nejsou vždy takové, jakými se být zdají. Cítil bych se mnohem líp, kdy bych tomu hlasu přišel na kloub. Nemám rád překvapení."

Princezna Se'Nedra už ale neposlouchala. V pozadí jejího složitého a nevyzpytatelného rozumku se začínaly matně vynořovat

obrysy jakési myšlenky — myšlenky, jež umožňovala spoustu velice zajímavých věcí.

Kapitola druhá

CESTA VZHŮRU PEŘEJEMI Hadí řeky jim zabrala větší část týdne. Silné vedro trvalo, ale všichni už si na to klima aspoň trochu zvykli. Princezna Se'Nedra trávila většinu času sezením na palubě s Polgarou, okázale ignorujíc Gariona. Často však po něm mžikla pohledem, aby se přesvědčila, zda už začíná strádat.

Princeznin život zcela závisel na těchto lidech, a tak jeho majitelka cítila palčivou potřebu omotat si je kolem prstu. Belgarat nebude problém. Pár půvabných dívčích úsměvů, nějaké to zamrkání řasami a jeden či dva zdánlivě spontánní polibky jej úhledně zpracují do té podoby, v jaké jej chtěla mít. Toto speciální tažení lze provést prakticky kdykoli bude chtít. Polgara, to však bylo něco jiného. Jedním důvodem byla posvátná úcta, kterou Se'Nedra cítila před Polgařinou krásou, dokonalou krásou bez jedině poskvrnky. Dokonce ani ona bílá kadeř uprostřed pŕlnoční černi vlasů nebyla ani tak závadou, jako spíš určitým zdůrazněním jejího vzhledu - dodávala jí osobitosti. Nejvíce však princeznu zneklidňovaly ty oči. V závislosti na náladě majitelky měnily barvu od šedé až k temně, velice temně modré a neuniklo jim naprosto nic. Tváří v tvář tomuto klidnému, upřenému pohledu neobstálo žádné předstírání, žádný klam. Pokaždé, když princezna pohlédla do těchto očí, uslyšela chřestění řetězů. Polgaru rozhodně musela mít na své straně.

„Paní Polgaro?“ ozvala se Se'Nedra jednoho rána, když tak spolu opět seděly na palubě, zatímco po obou stranách kolem nich v oblacích páry klouzala šedozelená džungle a u vesel hekali zpocen

námořníci.

„Ano, drahá?" Paní Polgara zvedla oči od knoflíku, který přišívala na jednu z Garionových halen. Oblékla se toho dne do světle modrých šatů a rozepnula si u hrdla několik knoflíčků, aby snáze čelila skličujícímu vedru.

„Co je to čarodějnictví? Vždycky jsem všude slyšela, že nic takového neexistuje." Princezně to připadalo jako vhodný úvod rozmluvy.

Polgara se usmála. „Tolnedrijské vzdělání je trošičku jednostranné."

„Je to nějaký trik?" nenechala se odbýt Se'Nedra. „Myslím tím, je to něco jako ukazovat lidem jednu ruku prázdnou a přitom předmět schovat v té druhé?" Čekala na odpověď a pohrávala si přitom s tkaničkami sandálů.

„Ne, drahá. Nic takového."

„A co vlastně všechno takový čaroděj dokáže?"

„Nikdy jsme nezkoumali hranice možností," odpověděla Polgara, aniž by ustala v práci s jehlou. „Když je něco potřeba udělat, uděláme to. Netrápíme se s úvahami, co můžeme a co ne. Ale každý je dobrý na něco jiného. Je to totéž jako s řemeslníky; jedni lépe tkají koberce, zatímco druzí se zas specializují na stavění domů."

„Garion je čaroděj, že ano? Co všechno dokáže?" Proboha, proč se ptá zrovna na tohle?

„Já už jsem se divila, kam tahle rozprava míří," změřila si Polgara dívku pronikavým pohledem.

Se'Nedra maličko zrudla.

„Nežvýkej si vlasy, drahá," napomenula ji čarodějka. „Roztřepte si konečky."

Se'Nedra rychle vytáhla kadeř z úst.

„Nejsme si zatím jisti, co všechno Garion dokáže," pokračovala Polgara. „Na takový odhad je zřejmě moc brzy. Ale zřejmě má talent. Kdykoli něco dělá, tropí přitom značný rámus a to je jasné znamení poměrně slušných sil."

„Bude tedy pravděpodobně velice mocným čarodějem."

Polgařiny rty zvlínil lehký úsměv. „Pravděpodobně ano," odtušila. „Ovšem za předpokladu, že se naučí ovládat sám sebe."

„Dobrá," prohodila Se'Nedra, „v tom případě ho to musíme naučit, nebo ne?"

Polgara se na ni okamžik dívala a pak se dala do smíchu.

Se'Nedra si připadala trochu hloupě, ale zasmála se také.

Garion, který postával o kousek dál, se k nim obrátil. „Co je tu tak směšného?" ptal se.

„Tomu bys nerozuměl, drahý," mávla rukou jeho teta.

Zatvářil se dotčeně a šel pryč, s prkenně napřímenými zády a upjatým výrazem v obličeji,

Se'Nedra a Polgara se rozesmály znovu.

Když loď kapitána Grelдика konečně dorazila k místu, kde další postup znemožňovala skaliska a rychle se valící voda, připoutali plavidlo k mohutnému stromu na severním břehu a připravili se k vyloďení. Barak, potící se v drátěné košili, stál po boku svého přítele Grelдика a přihlížel, jak Hettar řídí vykládku koní. „Kdybys náhodou někdy potkal mou ženu, tak že ji pozdravuju," prohodil rudovousý muž.

Grelдик přikývl. „Pravděpodobně pojedu kolem Trellheimu někdy během zimy."

„Asi bys jí neměl říkat, že vím o jejím požehnaném stavu. Předpokládám, že mne chce po návratu překvapit synem. Nechtěl bych jí zkazit radost."

Grelдик se zatvářil udiveně. „Já myslel, že ty jí kazíš, co můžeš, a docela rád, Baraku."

„Možná už je čas, abychom se s Merel usmířili. Ty drobné potyčky byly zábavné, dokud jsme byli mladší, ale nemuselo by být marné jich teď zanechat - alespoň kvůli dětem, když už pro nic jiného."

Belgarat vystoupil na palubu a připojil se k oběma vousatým Šerekům. „Dojed' do Val Alorn," řekl kapitánovi. „A pověz Ahhegovi, kde jsme a co děláme. Ať informuje ostatní. Vyříd' jim, že jim zakazují jít právě teď do války s Angaraky. Ktačík má Orb v Rak Ktholu, a pokud by došlo k válce, Taur Ulgas neprodyšně uzavře hranice Kthol Murgos. I tak budeme mít dost potíží, pokud chceme dosáhnout cíle."

„Vyřídím mu to," odpověděl Grelдик pochybovačně. „Ale obávám se, že se mu tvé pokyny moc líbit nebudou."

„To se mu ani nemusí," odtušil Belgarat neomaleně. „Stačí, když jich uposlechne."

Se'Nedra, která stála opodál, se trošku podivila, jak pánovitě a rezolutně ten ošumělý stařec vydává své příkazy. Jak může takhle jednat s králi, svrchovanými vládci nad svými říšemi? A co když Garion, až se z něj stane čaroděj, bude mít jednoho dne taky takovou autoritu? Obrátila se a sledovala mladíka, jak pomáhá kováři Durnikovi uklidnit nervózního koně. Našpulila rty. Potřeboval by nějaké dlouhé roucho, pomyslela si, a možná nějakou kouzelnickou knihu do ruky - a snad taky alespoň náznak plnovousu. Přimhouřila oči, představujíc si jej v tom rouchu, s knihou a vousem.

Garion, který očividně ucítil její pohled, bleskl tázavým pohledem směrem k ní. Je tak normální. Představa tohoto prostého, skromného hocha v nádheře, kterou si pro něj vysnila, jí náhle připadala absurdní. Proti své vůli se rozesmála. Garion se začervenal a prkenně se odvrátil.

Peřeje Hadí řeky znemožňovaly jakoukoli cestu proti proudu, ale pěšina, vedoucí do pásma kopců, byla poměrně široká a naznačovala, že většina poutníků vystoupila z lodi na tomtéž místě. Když tak jeli v dopoledním slunci vzhůru údolím, rychle minuli pásmo husté, nízké vegetace džungle a vnořili se do lesa vzrostlých stromů, který se Se'Nedře zamlouval daleko víc. Na hřebeni prvního návrší je ovanul větřík a rozptýlil dusné horko a pach nyissijských bažin. Se'Nedřina morálka okamžitě stoupla. Zauvažovala, že pojede kus s princem Kheldarem, ale ten v sedle podřimoval a Se'Nedra se Drasnijce s ostrým nosem přece jen trochu bála. Uvědomovala si, že ten cynický, bystrý mužík by ji záhy prokoukl, a o to nijak nestála. Namísto toho trochu zrychlila, aby dohnala barona Mandorallena, jedoucího podle svého zvyku v čele průvodu. Její spěch byl částečně způsoben snahou dostat se co nejdřív z dosahu říčních výparů, ale podstatnější důvod byl jiný. Napadlo ji totiž, že má vynikající příležitost zeptat se tohoto arendského velmože na věc, která ji nesmírně zajímala.

„Vaše Výsosti," uvítal ji uctivě rytíř v plné zbroji, když přitáhla svému koni uzdu a pustila se krokem po boku jeho mohutného válečného hřebce. „Nenazdává se vám příliš neopatrným ubíratí se v čele?"

„Kdo by mohl být tak pošetilý, aby napadl nejstatečnějšího rytíře na světě?" otázala se s mistrně předstíranou nevinností.

Baron se zatvářil smutně a vzdychl.

„A proč jste tak velkých vzdechů, pane rytíři?" pošádčila jej.

„To jest tuze vážná věc. Vaše Výsosti," odušil.

Jeli bok po boku stínem, kterým na tisíci místech proráželo světlo. Kolem hlavy jim bzučel a míhal se drobný hmyz a u cesty se vegetací míhali a šustili malí, hbití tvorové. „Povězte mi," ozvala se princezna konečně, „znáte dlouho Belgarata?"

„Po celý svůj život. Vaše Výsosti."

„Těší se v Arendii značné vážnosti?"

„Značné vážnosti? Svatý Belgarat jest nejdůležitějším a nejváženějším mužem světa! Toť vám zajisté není utajeno, princezno."

„Jsem z Tolnedry, barone Mandorallene," pokrčila rameny.

„Naše znalosti čarodějů jsou dosti omezené. Řekl by Arend'an, že je Belgarat vznešeného rodu?"

Mandorallen se rozesmál. „Vaše Výsosti, zrození svatého Belgarata mlhavými závoji pradávných věků zahaleno jest, a tehdy pojem rodu vznešeného ještě dávno významu neměl."

Se'Nedra se zamračila. Neměla ráda, když se jí někdo směje. „Je tedy šlechtic, nebo není?" zeptala se znovu.

„Jest Belgaratem," odpověděl Mandorallen, jako by se tím vysvětlovalo vše. „Jsou stovky baronů, knížat nepočítaně i lordů bezpočet, Belgarat jest však jediný. Jest prvním přede všemi."

Obdařila jej zářivým úsměvem. „A co paní Polgara?"

Mandorallen zamrkal a Se'Nedra viděla, že je na něj tempo jejího uvažování příliš rychlé. „Pani Polgara ceněna jest nade všemi ženami," odpověděl udiveně. „Výsosti, věděti alespoň náznakem cíl vašeho vyptávání, snad bych vám uspokojivější odpověď mohl dát."

Rozesmála se. „Můj drahý barone, za mými otázkami není nic důležitého ani smrtelně vážného. Hovoří ze mne jen zvědavost a snaha ukrátit si dlouhou chvíli za jízdy."

Za nimi se hnál klusem kovář Durnik a kopyta jeho hnědáka duněla na udusané hlíně cesty. „Paní Pol vás žádá, abyste trochu počkali," vyřizoval.

„Je něco v nepořádku?" zeptala se Se'Nedra.

„Ne. Paní jen zjistila, že zde u cesty roste jistý druh keře. Ráda by z něj natrhala listy - domnívám se, že mají určitý léčivý účinek. Tvrdí, že jsou tyto rostliny velice vzácné a že rostou pouze v této části Nyissy.“ Kovářova prostá, upřímná tvář byla plná úcty jako pokaždé, když hovořil o paní Polgaře. „Ach ano,“ vzpomněl si, „mám vás před tím křovím varovat. Mohou tu být i další. Rostlina je asi stopu vysoká a má zářivě zelené listy a drobné purpurové kvítky. Je smrtelně jedovatá - dokonce i na dotek.“

„V straších nebud', my z cesty nesjedeme, dobrý muži,“ ujistil jej Mandorallen. „Vyčkáme, až nám paní povolí v cestě pokračovati.“

Durník pokývl a obrátil koně zpět.

Se'Nedra a Mandorallen zastavili koně ve stínu rozložitého stromu a mlčky čekali. „Co si myslí Arend'ané o Garionovi?“ zeptala se zničehonic Se'Nedra.

„Garion jest vskutku dobrý hoch,“ odvětil, poněkud zmateně, Mandorallen.

„Ale nepříliš urozený,“ doplnila.

„Výsosti,“ pronesl Mandorallen s jemnou výčitkou v hlase. „Výchova vaše, jest mi se obávati, zavedla vás na scestí. Garion odvozuje původu svého od Belgarata a Polgary. Přestože nemá titulu, jímž jsme vy i já obdařeni, jeho krev jest tou nejvznešenější na celém světě. Byv požádán, upřednostnil bych jej ve všem - než on však si toho nežadá, jinoch to skromný. Za pobytu našeho u dvora Korodullina krále ve Vo Mimbire, pronásledován on byl mladou hraběnkou, ona doufala, že postavení získá a pozvedne vážnosti své, kdyžtž jeho za chotě pojme.“

„Opravdu?“ hlesla Se'Nedra trochu přiškrceným hlasem.

„Vskutku. Praha po zasnubách a přechasto se naň vrhala s nestoudnými výzvami k laškování a rozpravám sladkým.“

„Byla to krásná hraběnka?“

„Jedna z největších krás království.“

„Chápu.“ Se'Nedřin hlas mrazil jako led.

„Urazilť jsem vás snad, Výsosti?“

„To není důležité.“

Mandorallen si opět povzdechl.

„Co je zase?“ vyštěkla.

„Nahlédl jsemť, že mých chyb jest bezpočet.“

„Já myslela, že jste dokonalý,“ rýpla si. ale vzápětí toho litovala.

„Nikolivěk, Výsosti. Jsemť špatný tak, že si to ani představití neumíte.“

„Trochu vám chybí diplomatický cit, to snad, ale to není zas tak velký nedostatek — na Arend'ana.“

„Zbabělost, ta jest mou vadou, Výsosti.“

Rozesmála se. „Zbabělost? Vy a zbabělý?“

„Sám jsemť se při tom hříchu přistihl,“ přiznal.

„Nebud'te směšný,“ zavrčela. „Pokud máte vůbec nějaké chyby, pak určitě někde jinde.“

„Jen těžko lze tomu uvěřiti, toť přiznávám,“ bránil se. „Leč ujišťuji vás, stydě se až do hloubi duše, že již jsem stisk strachu na srdci pocítil.“

Se'Nedru rytířova truchlivá zpověď vyvedla z míry. Právě se snažila vymyslet nějakou vhodnou odpověď, když tu se z podrostu u stezky ozval mohutný praskot. Její kůň se v panice vzepjal na zadní a vyrazil zběsile vpřed. Jen koutkem oka na okamžik zachytila cosi velkého a žlutohnědého, jak skáče směrem k ní — bylo to velké, žlutohnědé a mělo to široce rozevřenou tlamu. Pokusila se jednou rukou držet v sedle a druhou uklidnit splašeného koně, ale první nízká větev, pod kterou na útěku podběhl, ji smetla dolů, aby zcela nedůstojně přistála na zadku uprostřed stezky. Překulila se na ruce a kolena — ale vzápětí ztuhla při pohledu na zvíře, které se tak neohrabaně vyřítilo ze svého úkrytu.

Ihned viděla, že ten lev není příliš starý. Přes poměrně vyspělé tělo měl hřívu sotva poloviční. Zcela očividně teprve dospíval a neuměl příliš lovit. Zklamaně zařval při pohledu na koně, prchajícího do bezpečné vzdálenosti, a vztekle švihl ocasem. Princezna na zlomek vteřiny pocítila závan pobavení — byl tak mladý a neohrabaný. Pak však bylo pobavení vystřídáno podrážděním nad tím hloupým tvorem, který ji přivedl to tak nedůstojné situace. Zvedla se, oprášila si kolena a přísně se na šelmu zadívala. „Kšáá!“ řekla jí s rozhodným pohybem dlaně. Koneckonců je princezna a on jenom lev — velice mladý a pošetilý lev.

Žluté oči se nyní zaměřily na ni a trochu se zúžily. Ocas sebou náhle přestal mrskat. Oči se mu rozšířily náhlým pochopením a lev se přikrčil, až se břichem dotkl země. Horní ret se stáhl, aby odhalil dlouhé, bílé tesáky. Přední tlapa vykročila směrem k ní a pomalu a tiše se opřela o zem.

„Neopovažuj se," napomenula jej pobouřeně.

„Nehýbejte se Výsosti," varoval ji Mandorallen tichým, klidným hlasem. Koutkem oka zahlédla, jak rytíř slézá ze sedla. Lví oči se rozmrzele zajiskřily nad tím vyrušením.

Opatrně, krok za krokem, zkracoval Mandorallen vzdálenost, jež je dělila, až se jeho opancéřované tělo octlo mezi lvem a princeznou. Šelma jej obezřetně sledovala a zjevně si neuvědomovala, co dělá - a když si to uvědomila, bylo už pozdě. Nato se její zrak zakalil vztekem. Takhle sprostě ji připravit o další jídlo! Mandorallen pomaloučku vytáhl meč a k Se'Nedřinu úžasu jí jej podat, jílcem napřed. „To abyste se čím brániti měla, pakliže bych se s tvorem tím sám vypořádati nedokázal," vysvětlit rytíř.

Se'Nedra nejistě uchopila do obou rukou mohutný jilec. Když jej Mandorallen pustil, zabodla se zbraň hrotem do země. Ať se princezna snažila, jak chtěla, nedokázala ji ani pozvednout.

Vrčící lev se přikrčil ještě víc. Ocas se zběsile zamrskal a potom ztuhl, natažen jako šňůra. „Mandorallene, pozor!" vykřikla Se'Nedra, stále ještě zápasící s mečem.

Lev skočil vpřed.

Mandorallen rozpřáhl do oceli oděné paže a učinil krok vpřed, vstříc letícímu dravci. Oba do sebe narazili s ohlušujícím třeskem a Mandorallen sevřel tělo šelmy v drtivém objetí. Ale i lev uhodil velkými tlapami do rytířových ramenou a jeho drápy s ohavným skřípotem sjely po plátech zbroje. Zuby chňaply po železné přilbici a lámaly se o její silný plech. Mandorallen zesílil drtivý stisk.

Se'Nedra se horečně škrábala zápasící dvojici z cesty. Za sebou vlekla meč a hrůzou vytrěštěnými očima sledovala boj.

Údery lvích pracek se stávaly čím dál zoufalejší a na baronově brnění se objevily hluboké škrábance. Tlak oplechovaných paží však nepolevoval a naopak sílil. Lví vrčení se začínalo měnit v bolestný jek a ze zuřivých výpadů šelmy se stal zoufalý boj o přežití. Kroutila se,

mrskala a pokoušela se kousnout. Tlapy bušily slepě kolem a narážely do Mandorallenová prsního pancíře. Ze lvích skřeků zaznívala hrůza a panika.

Mandorallen s nadlidským úsilím škulb rukama k sobě a dílo dokonal. Se'Nedra zaslechla odporně zřetelný praskot kostí a z rozšklebené tlamy vytryskl mohutný proud krve. Tělo obrovské kočky se zachvělo a hlava bezvládně klesla. Mandorallen uvolnil objetí a mrtvé zvíře dopadlo ochable na zem.

Ohromená princezna třesla oči na vítěznou postavu ve zkrvavené a poškrábané zbroji. Právě se stala svědkem nemožného. Mandorallen zabil lva beze zbraně, jen holýma rukama - a to vše pro ni! Přistihla se, jak nadšeně haleká a vykřikuje rytířovo jméno. „Mandoralene! Jsi mým rytířem!”

Mandorallen, prudce oddechující po té námaze, zvedl hledí a vytřeštil na ni modré oči, jako kdyby ho její slova zasáhla víc než celý lví útok. Potom před ní padl na kolena. „Vaše Výsosti,” vyrazil ze sebe přiškrčeným hlasem. „Nad tělem skolené bestie vám slavnostně slibuji, že dokud dýchatí budu, hodlám vám býti věrným a oddaným rytířem.”

Hluboko uvnitř své mysli uslyšela Se'Nedra tiché klapnutí, jak se setkaly dvě věci, určené k tomuto setkání už před celými věky. V tomto sluncem pokropeném stínu se stalo cosi nesmírně důležitého, třebaže nevěděla, co to je.

V tu chvíli se po cestě přiřítíl Barak. Po boku se mu hnal Hetar a nedaleko za nimi i ostatní. „Co se stalo?” volal mohutný Šerek, seskakuje z koně.

Se'Nedra s odpovědí vyčkala, až se celý houf zastaví. „Napadl mne lev,” prohlásila, snažíc se, aby to znělo, jako kdyby ji přepadali lvi každý den. „Mandorallen ho zabil holýma rukama.”

„Po pravdě řečeno, měl jsem rukavice, Výsosti,” oponoval skromně dosud klečící rytíř a ukazoval zmíněný oděvní doplněk.

„Byl to ten nejhrdištější čin, jaký jsem kdy spatřila,” pokračovala nezadržitelně Se'Nedra.

„Proč jsi na kolenou?” ptal se Mandorallena Barak. „Jsi raněn?”

„Právě jsem učinila sira Mandorallena svým rytířem,” oznámí-

la Se 'Nedra, „a on, jak se náleží, poklekl, aby tu poctu z mých rukou přijal." Koutkem oka zahlédla Gariona, jak seskakuje z koně. Mračil se jako bouřkový mrak. Se'Nedra tiše triumfovala. Naklonila se kupředu a umístila na Mandorallenovo čelo sesterský polibek. „Vstaňte, pane rytíři," poručila a Mandorallen se se skřípěním vztyčil.

Se'Nedra byla ohromně spokojena sama se sebou.

Zbytek dne proběhl bez dalších incidentů; Výprava překročila nízké pásmo vrchů a v době, kdy se slunce sklánělo k západu do hradby mraků, sjeli do malého údolíčka. Protékala jím úzká bystřina, průzračná a studená, na jejímž břehu si zbudovali noční tábor. Mandorallen, ve své nové roli rytíře — ochránce, byl náležitě pozorný, a Se'Nedra milostivě jeho služby přijímala, vrhající občas kradmé pohledy směrem ke Garionovi, aby se ujistila, zda si toho chlapec náležitě všimá.

O něco později, když Mandorallen odešel postarat se o koně a Garion se usadil stranou, aby tam mrzutě trucoval, uvelebila se s vážným a skromným výrazem na mechem obrostlé kládě a tiše si blaho-prála k výsledkům dnešního dne.

„Hrajete krutou hru, princezno," řekl jí bez obalu Durnik, rozdělavající oheň o pár stop od ní.

Se'Nedru to překvapilo. Pokud si byla schopná, vzpomenout, Durnik na ni dosud přímo nepromluvil. Kovář se očividně v přítomnosti člena královské rodiny necítil dobře a zdálo se, že se jí dokonce vyhýbá. Nyní se jí však díval přímo do očí a hovořil káravým tónem.

„Nevím, o čem to mluvíš," opáčila.

„Myslím, že víte." Jeho prostá, čestná tvář byla smrtelně vážná a pohled, který se na ni upíral, nezakolísal.

Se'Nedra sklopila oči a pomalu zrudla.

„Viděl jsem párkrát, jak tutéž hru hrají holky na vesnici," pokračoval. „Nikdy z ní nevzešlo nic dobrého."

„Nikomu tím neubližuji, Durniku. Nic takového mezi Mandorallenem a mnou není — a oba to víme."

„Garion to neví."

Se'Nedra vykulila oči. „Garion?"

„O toho snad celou dobu jde, nebo ne?"

„Ovšemže ne!" namítla pobouřeně.

Durnik se zatvářil nanejvýš skepticky.

„Nic takového mne nikdy ani nenapadlo," spěšně ujišťovala Se'Nedra. „To je naprosto směšné,"

„Opravdu?"

Se'Nedra už to nevydržela. „Když on je tak tvrdohlavý," stěžovala si. „Nikdy neudělá nic tak, jak by měl."

„Je to upřímný a čestný chlapec. Přes svůj původ a schopnosti je to stále ten prostý hoch, který dosud žil na Feldorově statku. Neví nic o způsobu života šlechty.

Nebude vám lhát nebo lichotit, ani říkat věci, které si doopravdy nemyslí. Domnívám se, že zanedlouho bude muset projít čímsi velice důležitým. Nevím, co to bude — ale jsem si jist, že si to vyžádá veškerou jeho sílu a odvalu. Neoslabujte jej těmi dětinskými kousky."

„Ach, Durniku," povzdechla si. „Co tedy mám dělat?"

„Být upřímná. Říkejte jen to, co máte v srdci. Neříkejte jedno a nechtějte tím naznačit druhé. To na něj neplatí."

„Já vím. To je právě věc, která to nejvíc komplikuje. Byl vychován určitým způsobem a já zase jiným. Nikdy se nemůžeme dohodnout." Znovu vzdychla.

Durnik se usmál, jemným, téměř rozmarným úsměvem. „Není to zas tak zlé, princezno," pronesl. „Zpočátku to bude těžký boj. Víte, jste skoro stejně tvrdohlavá jako on. Narodili jste se každý v jiné části světa, ale tam uvnitř zas tak odlišní nejste. Budete na sebe křičet a hrozit si navzájem — ale to časem pomine, a za nějaký čas si na to ani nevzpomenete, Takhle začínalo pár nejlepších manželství, jaká jsem kdy poznal."

„*Manželství?*"

„To je přece váš cíl, nebo ne?"

Nevěřicně na něj zírala a pak se dala do smíchu. „Můj drahý, drahý Durniku," řekla potom. „Ty nám nerozumíš ani za mák, že ne?"

„Rozumím tomu, co vidím," odpověděl. „A vidím mladé děvče, jak dělá vše, co je v jeho silách, aby upoutalo chlapce."

Se'Nedra si povzdechla. „To je absolutně vyloučeno. Dokonce i kdybych si to přála - což si nepřeji."

„Přirozeně že ne." Vypadal maličko pobaveně.

„Drahý Durniku," řekla znovu. „Takové myšlenky si nemohu

ani dovolit. Zapomínáš, kdo jsem."

„To můžu jen dost těžko," namítl. „Obvykle ten fakt dáváte každému velice pečlivě najevo."

„Copak nevíš, co pro mne z toho vyplývá?"

Zatvářil se trochu zmateně. „Teď vám tak docela nerozumím."

„Jsem dcera císaře a klenot jeho říše — já císařství *náležím*. Nemám absolutně žádnou možnost ovlivnit, koho si vezmu za manželku. Toto rozhodnutí učiní můj otec a jeho Sbor rádců. Můj manžel bude bohatý a mocný — pravděpodobně starší než já — a náš sňatek bude výhodný pro císařství a borunský rod. Pravděpodobně se mne ani nezeptají na názor."

Durník omráčeně naslouchal. „No to je nehoráznost!" vyjekl.

„Ne tak docela," ujistila jej. „Má rodina má právo hájit svoje zájmy a já jsem pro borunský rod nesmírně užitečná a cenný majetek." Znovu si povzddechla — byl to maličký a bezútešný povzdech. „Bylo by to ale krásné, kdybych si mohla vybrat sama. Kdyby tomu tak bylo, pak bych mohla pohlížet na Gariona tak, jak naznačuješ — přestože je absolutně nemožný. Za tohototo stavu věcí mi ale může být nanejvýš přítelem."

„To jsem nevěděl," omlouval se kovář a jeho poctivá tvář potměněla soucitem a smutkem.

„Neber to tak vážně, Durníku," prohodila lehce. „Vždycky jsem věděla, jak se věci mají a už dávno jsem se s nimi smířila."

Z oka jí však vytryskla velká, lesklá slza a Durník ji neohrabavě položil na rameno, drsnou, upracovanou ruku, aby ji utěšil. Aniž sama věděla proč, chytila se ho kolem krku, skryla mu tvář na prsou a rozvzlykala se.

„No tak, no tak," mumlal a neobratně ji poplácával po útlých ramenou. No tak."

Kapitola třetí

GARION TU NOC NESPAL dobře. Byl sice mladý a nezkušený, ale nikoli hloupý, a chování princezny Se'Nedry bilo do očí, Za ty měsíce, co uplynuly od chvíle, kdy se k nim připojila, sledoval, jak se jejich vztah mění, až se z něj stalo jakési trochu zvláštní přátelství. On měl rád ji a ona zase jeho, Až do této chvíle bylo vše v pořádku. Proč to tak princezna nemůže nechat? Garion došel k závěru, že to patrně souvisí s vnitřním pochodem ženské mysli. Jakmile přátelství překročí určitou mez— předem nezjistitelnou, a ostatně mnohdy ani potom — ženu automaticky ovládne neodolatelné nutkání komplikovat život sobě i muži.

Byl si téměř jist, že ty její průhledné hrátky s Mandorallenem jsou kvůli *němu*, a přemítal, zda by neměl rytíře varovat, aby ho ušetřil budoucího zklamání. Se'Nedřino pohrávání s baronovými city se dost blížilo bezcitné krutosti rozmazleného dítěte. Mandorallen musí být varován. Jeho těžkopádné arendské myšlení mohlo snadno přehlédnout to, co je všem ostatním zřejmé.

Ale přesto - Mandorallen toho lva *zabil*, a to pro princeznu. Tak nesmírně chrabrý čin by mohl udělat dojem i na tu malou přelétavou dívku. Co když, jata obdivem a vděčností, překročí onu hranici a zahoří k němu bláznivou láskou?

Tato možnost, již Garionův mozek objevil několik hodin před svítáním, dokonale zahrnala pomyslením na jakýkoli spánek. Následujícího rána vstával chlapec nevyspalý a mrzutý. Hlodala v něm hrozná obava.

Jak se rozjeli modravými stíny časného rána, kdy šikmé pa-

prsky právě zrozeného slunce jiskřily v korunách stromů, Garion vyrazil po boku svého dědečka, hledaje útěchu v jeho společnosti. Měl však ještě jeden důvod; Se'Nedra se ubírala jakoby nic spolu s tetou Pol hned před nimi, a Garion velmi naléhavě cítil, že by ji měl hlídat.

Mistr Vlk jel mlčky, nevrle hleděl před sebe a občas zajel prsty pod dlahu na levé paži.

„Nech to být, otče," nabádala jej teta Pol, aniž se ohledla.

„Svrbí to."

„To proto, že se rána hojí. Jen ji nech být."

Zabručel si něco pod vousy.

„Kudy chceš jet do Údolí?" zeptala se jej Polgara.

„Objedeme to kolem Tol Ranu,"

„Léto se nám krátí, otče," připomněla mu., „Pokud pojedeme příliš dlouho, zastihne nás v horách špatné počasí."

„Já vím, Pol. Jela bys radši zkratkou přes Maragor?"

„Nebud' směšný."

„Je Maragor opravdu tak nebezpečný?" zajímal se Garion.

Princezna Se'Nedrase obrátila v sedle a zpražila ho pohledem.

„Já myslela, že víš *všechno*!" rýpla si povýšeně.

Garion se napřímil a hlavou mu projelo asi tucet vhodných odpovědí najednou.

Mistr Vlk potřásl varovné hlavou. „Nech to být," poradil chlapci. „Je zbytečné hádat se hned po ránu."

Garion zaťal zuby.

Více než hodinu pokračovali dál chladným ránem a Garionova nálada se postupně zlepšila. Záhy je dojel Hettar, aby si promluvil s mistrem Vlkem. „Jedou sem nějakí jezdcí," hlásil.

„Kolik?" zeptal se rychle Vlk.

„Tucet, možná víc. Blíží se od západu."

„To mohou být Tolnedřané."

„Podívám se," navrhla teta Pol. Zvedla tvář a na okamžik zavřela oči. „Ne," oznámila vzápětí. „Nejsou to Tolnedřané, ale Murgové."

Hettarovy oči ztvrdly. „Budeme bojovat?" zeptal se s hrůznou dychtivostí a jeho ruka sevřela jilec šavle.

„Ne," ut'ál Vlk. „Schováme se."

„Tolik jich zas není.“

„To nevadí, Hettare," trval na svém Vlk. „Silku," zavolal dopředu, „od západu sem jedou Murgové. Varuj ostatní a vyhledejte nějaký úkryt.“

Silk krátce pokývl a odcválal kupředu.

„Mají s sebou nějaké Grolimy?" obrátil se stařec k tetě Pol.

„Nemyslím." zněla odpověď po chvilce zamračeného soustředění. „Jeden z nich má nějakou podivnou mysl, ale na Grolima nevypadá.“

Silk byl za chvíli zpátky. „Napravo před námi je mlází," oznamoval. „Bude dost velké pro nás pro všechny.“

„Pak tedy jedeme," oznámil Vlk.

Mláží se nalézalo asi padesát sáhů od nich, zakryté částečně vyššími stromy. Jevilo se jako mělká prohlubeň, obklopená hustým podrostem. Dno prohlubně bylo bahnité a v jeho středu prýštil pramen.

Silk sklouzl s koně a krátkým mečem usekl pár větví. „Schovejte se tam," zavelel. „Já se kus vrátím a zahladím stopy." Posbíral větve a vykličkoval ven z podrostu.

„Dávej pozor na koně, ať nedělají hluk," varoval Vlk Hettara. Ten jen přikývl, ale jeho oči prozrazovaly hluboké zklamání.

Garion se spustil a po čtyřech se protáhl křovím až k okraji mlází. Tam se přitiskl k zemi a vykukoval ven, zamaskován hustým listím.

Silk, krácející tam, odkud přijeli, shrnoval větve a listí na stopy kopyt, vedoucí od stezky do mlází. Šel rychle, ale pracoval důkladně.

Odkudsi zezadu zaslechl Garion prasknutí větve a šustot listí. Záhy se vedle něj připlazila Se'Nedra.

„Neměla bys chodit tak blízko ke kraji," napomenul ji tiše.

„Ty taky ne," odsekla.

Nechal to bez odezvy. Princezna z nějakého nepochopitelného důvodu vydávala teplou, květinovou vůni a Gariona to velice znerózňovalo.

„Jak daleko si myslíš, že jsou?" zašeptala.

„Jak to mám vědět?"

„Jsi přece čaroděj, nebo ne?“

„Zatím ne moc valný.“

Silk dokončil zahlazování stop a na okamžik se zastavil a rozhlížel se, zda na nějaké místo nezapomněl. Nato se zanořil do mlází a doplazil se na pár sáhů k Garionovi a Se'Nedře.

Lord Hettar s nimi chtěl bojovat," šeptala Se'Nedra Garionovi.

„Hettar chce bojovat pokaždé, když vidí Murgy.“

„Proč?“

„Murgové mu zabili rodiče, když byl ještě dítě, a on se na to musel dívat.“

Zalapala po dechu. „Jak strašlivé!“

„Kdyby vám to, děti, nevadilo," ozval se sarkasticky Silk, „snažím se zaslechnout jejich koně.“

Odkudsi z končin za místem, na němž sjeli ze stezky, zaslechl Garion dusot klusajících koňských kopyt. Zavrtal se ještě hloub do listí a bez dechu sledoval cestu.

Záhy se Murgové objevili. Bylo jich asi patnáct, všichni v drátěných košilích a s jizvami na tvářích, tak jak je to u nich zvykem. Jejich vůdce měl však na sobě špinavou a záplatovanou tuniku a hlavu mu pokrývaly husté a zcuchané černé vlasy. Již dlouho se neholil a každé oko se mu dívalo jinam, Garion ho znal.

Silk ostře vtáhl vzduch, až to syklo. „Brill," zamumlal.

„Kdo je to Brill?“ zašeptala Se'Nedra.

„Povím ti to potom," vydechl netrpělivě. „Psst.“

„Nesýč na mě," vyletěla Se'Nedra.

Oba je umlčel přísný Silkův pohled.

Brill ostře cosi Murgům sděloval a přitom gestikuloval krátkými, škubavými pohyby. Potom zvedl ruce s roztaženými prsty a bodl jimi vpřed, aby zdůraznil svá slova. Murgové s kamennými tvářemi pokývli a rozjeli se do všech stran podél cesty včetně lesa a mlází, kde se skrývala družina. Brill pokračoval v původním směru. „Dívejte se pořádně," houkl na ně ještě. „Jedeme.“

Murgové vyrazili krokem vpřed a očima procesávali terén. Dva z nich projeli tak blízko kolem mlází, že Garion cítil koňský pot.

„Už mě ten chlap začíná unavovat," poznamenal jeden z jezdců k druhému.

„Nedával bych to moc najevo," poradil mu jeho druh.

„Může mi velet kdokoli," pokračoval nespokojenec, „ale tenhle chlápek mě začíná štvát. S nožem v zádech by rozhodně vypadal líp."

„Mám dojem, že by se mu to asi moc nelíbilo a dalo by dost práce probodnout ho proti jeho vůli."

„Mohl bych počkat, až usne."

„Nikdy jsem ho spát neviděl."

„Každý spí — dřív nebo později."

„Jak myslíš," pokrčil rameny druhý, „ale já bych to na tvém místě neriskoval — tedy pokud bych chtěl ještě někdy vidět Rak Hagga."

Muži se vzdálili z doslechu.

Silk se přikrčil a nervózně si okusoval nehet. Oči se mu zúžily na pouhé štěrbiny a jeho bystrá tvářička napjatě ztuhla. Poté začal tlumeně klít.

„Co se děje, Silku?" šeptal Garion.

„Udělal jsem chybu," zabručel Silk podrážděně. „Pojďme zpátky k ostatním." Obrátil se a plazil se zpět do dolíku.

Mistr Vlk seděl na padlém kmeni a podvědomě se drbal na zlomené paži. „Tak co?" zeptal se, když je spatřil.

„Patnáct Murgů," odvětil Silk krátce. „A náš starý přítel."

„Brill," doplnil Garion. „Zdá se, že jim velí."

„Brill?" stařec překvapeně zvedl obočí.

„Udílel rozkazy a Murgové je poslouchali," potvrdil Silk. „Moc rádi ho nemají, ale dělají, co jim řekne. Zřejmě se ho bojí. Mám dojem, že Brill není jen obyčejný žoldák."

„Kde je Rak Hagga?" zeptala se Se'Nedra.

Vlk se k ní prudce obrátil.

„Slyšela jsem, jak si dva z nich povídají," vysvětlovala. „Říkali, že jsou z Rak Haggy. Myslela jsem, že znám jména všech měst ve Kthol Murgos, ale o tomhle jsem jaktěživa neslyšela."

„Jsi si jistá, že řekli Rak Hagga?" otázal se pečlivě Vlk.

„Já je slyšel taky," podpořil ji Garion. „Tak to znělo — Rak Hagga."

Mistr Vlk vstal a jeho dobrá nálada byla ta tam. „Pak si tedy

budeme muset pospíšet. Taur Urgas chystá válku."

„Jak to víš?" podivil se Barak.

„Rak Hagga je tisíc legu od Rak Gosky a jižní Murgové do těchto končin nikdy nezabrousí. Pokud se ovšem murgoský král nechce pustit do války."

„Jen ať přijdou," usmál se zlověstně Barak.

„Jestli je to tobě jedno, já osobně bych nejdřív radši zařídil naše záležitosti. Musím se dostat do Rak Kthol a nerad bych se tam prodíral přes murgoské armády." Stařec potřásl hněvivě hlavou. „Co si Taur Urgas *myslí*?" vybuchl. „Ještě přece není čas.¹"

Barak pokrčil rameny. „Na válku je čas kdykoli."

„Na *tuhle* ne. Předtím se musí stát ještě spousta věcí. Copak Ktačik nedokáže udržet toho maniaka na uzdě?"

„Nevyzpytatelnost je součástí nenapodobitelného půvabu Taur Urgase," ujistil jej Silk ironicky. „On sám neví, co bude dělat zítra."

„Je-li ti znám král murgoský?" zajímal se Mandorallen.

„Potkali jsme se," odtušil Silk. „Zalíbení jsme v sobě zrovna nenalezli."

„Brill a jeho Murgové už budou pryč," usoudil mistr Vlk. „Pojedeme dál. Máme před sebou dlouhou cestu a tlačí nás čas." Vykročil svižně k čekajícímu koni.

Krátce před soumrakem zdolali vysoký průsmyk, oddělující dva horské vrcholy, a utábořili se na noc v úžlabině pár mil za ním.

„Udržuj ten oheň co nejnižší, Durniku," nabádal mistr Vlk kováře. „Jižní Murgové mají bystré oči. O noční návštěvu příliš nestojím."

Durnik vážně přikývl a vyhloubil jámu na oheň o něco víc než obvykle.

Mandorallen při přípravě lůžek starostlivě princeznu obletoval a Garion kysele přihlížel. Přestože zuřivě protestoval pokaždé, když po něm teta Pol chtěla, aby byl Se'Nedře k ruce, nyní, když tuto roli plnil mohutný rytíř, měl Garion pocit, že si někdo uzurpuje místo, které právoplatně náleží jemu.

„Budeme muset zrychlit," nadhodil Vlk poté, co dojedli večerní porci chleba, slaniny a sýra. „Musíme se dostat přes hory, dříve než udeří první bouře, a ještě bychom měli ujet Brillovi a jeho Murgům."

Vyčistil nohou kousek půdy a jal se klackem vyrývat hrubý náčrtek. „Ted’ jsme tady,” ukázal. „Přímo před námi je Maragor. Objedeme jej na západ, projedeme Tol Ran a pak vyrazíme na severovýchod k Údolí.”

„Což přes Maragor cestu zkrátiti?” navrhl Mandorallen při pohledu na improvizovanou mapu.

„Snad by to kratší bylo,” připustil stařec, „ale tam tudy nepojedeme, pokud to nebude opravdu nutné. V Maragoru straší a je lépe se mu vyhnout.”

„Nejsme přec děti, bychom se mlhavých mátoh děsili,” prohlásil Mandorallen trochu škrobeně.

„Nikdo nepochybuje o tvé odvaze, Mandorallene,” ujistila rytíře teta Pol. „ale v Maragoru naříká Duch Marův. Je lepší jej nerušit.”

„Jak je to daleko do Údolí Aldurova?” zeptal se Durnik.

„Dvě stě padesát leguí,” odpověděl Vlk. „I v tom nejlepším případě strávíme nejméně měsíc v horách, A nyní bychom si měli jít lehnout. Zítra nás čeká perný den.”

Kapitola čtvrtá

KDYŽ NÁSLEDUJÍCÍHO JITRA za prvního bledého světla na horizontu vstali, zem byla lehce ojíněná stříbrem mrazíku a při okrajích pramenu, který v úžlabině tekla, se tvořily tenké štěpinky ledu. Se'Nedra, která si sem přišla omýt obličej, vylovila jednu z nich z vody a udiveně si ji prohlížela.

„Zde v horách je mnohem chladněji," prohodil Garion, připínaje si meč.

„Jsem si toho vědoma," opáčila jedovatě.

„Tak promiň," ucedil a s brčením důstojně odkráčel.

V jasném ranním slunci sjížděli dolů ze svahu hor, lehkým, ale pravidelným krokem. Když objeli skalní výběžek, spatřili, jak se pod nimi rozkládá široká pánev, jež kdysi bývala Maragorem, Krajem Maragů. Louky se zelenaly matným odstínem podzimu a bystřiny a jezera se leskla v zářícím slunci. V dáli se zaleskly neuspořádané rozvaliny, které na tu vzdálenost vypadaly jako dětská hračka.

Princezna Se'Nedra se, jak si Garion všiml, tomu pohledu vyhýbala. Zřejmě se bála i jenom podívat.

O kus níž se v příkré rokli, vyrvané ve skalách zpěněnou bystřinou, krčil, houfec ubohých chatrčí a nakřivo postavených stanů. Úbočí rokle křížovaly stezky a špinavé uličky, rozdělující chýše. Asi tucet rozedraných mužů bušil bez přílišného nadšení špičáky a krumpáči do strmého břehu proudu a barvil tak vodu do žlutohnědá vykopanou hlínou.

„Město?" podivil se Durnik. „Tady v horách?"

„Ne tak docela," opravil jej Vlk. „Muži v těchto osadách prosévají štěrk a rozkopávají břehy. Hledají zlato."

„Tady nějaké je?" Silkoví zazářily oči.

„Trochu ano," pokrčil rameny Vlk. „Ale patrně ne tolik, aby stálo za to je hledat."

„Proč se tu tedy pachtíš?"

Vlk potřásl hlavou. „Kdo ví?"

Mandorallen a Barak se postavili do čela kolony a zamířili s kopce k osadě. Když přijeli o kus blíž, z chatrčí vylezli dva muži se zrezavělými meči v rukou. Jeden z nich, neoholený, proplešatělý muž středního věku, byl oděn v umaštěném tolnedrijském kabátci z kůže. Druhý, mnohem vyšší a tělnatější, se halil do roztrhané haleny arendského nevolníka.

„To stačí," křikl Tolnedřan. „Sem nepouštíme ozbrojené muže, pokud neznáme jejich úmysly."

„Bráníš nám v cestě, příteli," poučil jej Barak. „Mohlo by to být trochu nezdravé."

„Stačí křiknout a stojí tu padesát ozbrojených mužů," varoval Tolnedřan.

„Nebud' hlupák, Reldo," ozval se velký Arend'an. „Támhleten zakutý v oceli je mimbratský rytíř. Na celé hoře není dost lidí, aby ho mohli zastavit, pokud se rozhodne tudy projet." Ostražitě pohlédl na Mandorallena. „Jaké jsou vaše záměry, pane rytíři?" otázal se uctivě.

„Nechceme ničehož než pokračovati v cestě," odušil Mandorallen. „Nemáme nižádného zájmu ve vašich obydlích."

Arend'an zachrochtal. „To mi stačí. Pusť je, Reldo," Zastrčil meč za provaz, který rnu sloužil místo opasku.

„Co když lže?" hádal se Reldo. „Co když chtějí ukrást naše zlato.?"

„Jaké zlato, ty osle?" zašklebil se pohrdavě Arend'an. „V celém táboře není ani tolik zlata, aby to naplnilo pouhý náprstek — a mimbratští rytíři nelžou. Pokud se s ním chceš poprat, tak jen jdi. Až skončíte, posbíráme, co z tebe zbude, a výsypem to do odpadkové jámy. Moc plná nebude."

„Příliš mluvíš, Berigu," řekl výhružně Reldo.

„A co s tím hodláš dělat?"

Tolnedřan si změřil svého společníka zlostným pohledem a šel pryč, mumlaje kletby.

Berig se rozchechtal a nato se obrátil zpět k Mandorallenovi. „Pojďte, pane rytíři," vyzval jej. „Reldo je jen mluvka. Nemusíte si s ním dělat hlavu."

Mandorallen pobídl koně do kroku. „Dlíš daleko od domova, příteli."

Berig pokrčil rameny. „Nic mne v Arendii nevážalo a navíc jsem se nepohodl se svým pánem kvůli praseti. Když začal mluvit o věšení, napadlo mě, že bych mohl zkusit štěstí někde jinde."

„To vypadá jako rozumné rozhodnutí." rozesmál se Barak.

Berig na něj zamrkal. „Cesta vede přímo dolů k potoku," informoval, „a pak na druhé straně kolem chatrčí. Ti lidé u nich jsou Nadrakové, ale jediný, kdo by vám mohl dělat potíže, je Tarlek. Včera v noci se ale opil, a tak pravděpodobně ještě vyspává."

Z jednoho stanu se vypotácel po sendarsku oblečený muž s prázdným pohledem. Zničehonic zvedl hlavu a zavyl jako pes. Berig popadl kámen a hodil ho po něm. Sendar uskočil a s kňučením zmizel za jedním z příštěšků. „Jednoho dne mu prokážu službu největší a vrazím do něj nůž." poznamenal Berig kysele. „Takhle vyje na měsíc celé noci."

„Co je mu?" zajímal se Barak. .

Berig pokrčil rameny. „Zešílel. Myslel si, že se může vkrást do Maragoru, posbírat nějaké zlato a zmizet, než ho chytnou duchové, Mýlil se."

„Co mu provedli?" hlesl Durnik s vytřeštěnými očima.

„To nikdo neví," odtušil Berig. „Občas se někdo opije nebo dostane záchvat hrabivosti a myslí si, že se mu to podaří. Ale i kdyby vás duchové nedostali, stejně si nepomůžete. Kdokoli, kdo by se vrátil se zlatem, bude o něj okamžitě oškubán ostatními. Nikdo si svou kořist neubrání, tak proč riskovat?"

„Máte tu opravdu milou společnost," komentoval to Silk.

Berig se rozesmál. „Vyhovuje mi. Je to lepší než okopávat stromky v sadu mého pána v Arendii." Nepřítomně se poškrábal v podpaží. „Asi bych měl jít zas chvilku kopat," povzdechl si. „Hodně štěstí." Obrátil se a odlouдал se ke stanům.

„Radši jed'me," vyzval je Vlk tiše. „Takováhle místa bývají klidná jen po ránu."

„Zdá se, že o nich dost víš, otče," povšimla si teta Pol.

„Dobře se na nich skrývá," odpověděl. „Nikdo se tě tu na nic neptá. Jednou dvakrát už jsem se takhle schovával."

„To bych ráda věděla proč?"

Ubírali se po prašné uličce mezi chatrčemi, nalepenými k sobě, a záplatovanými stany.

„Počkat!" křikl kdosi zezadu. Běžel za nimi otrhaný Drasnijec a mával malým koženým váčkem. Doběhl je a těžce oddechoval. „Proč jste nepočkali?" zlobil se.

„Co chceš?" zeptal se ho Silk.

„Dám vám za to děvče půl unce jemného zlata," hekal Drasnijec a zamával znovu váčkem.

Mandorallenova tvář potemněla a ruka v rukavici sáhla po jilci meče.

„Co kdybys to nechal na mně, Mandorallene?" navrhl mírně Silk a seskočil ze sedla.

Se'Nedra byla nejprve šokována, ale záhy s ní zalomcoval zuřivý vztek. Už už se chystala vybuchnout, když se k ní naklonil Garion a položil jí chlácholivě ruku na rameno. „Dívej se," doporučil jí tiše.

„Jak se to opovažuješ — "

„Pst. Jen sed' a dívej se. Silk se o to postará."

„To je hodně mizerná nabídka," prohlásil Silk a líně luskal prsty.

„Je ještě mladá," namítal jeho krajan. „Určitě ještě není ani vycvičená. Komu z vás patří?"

„K tornu se hned dostaneme," opáčil Silk. „Jistě nám můžeš nabídnout víc."

„Víc nemám," odpověděl otrhanec smutně a zatřepal prsty, „a nechci jít do spolku s nějakým ze zdejších lumpů. Nikdy bych z toho nic neměl."

Silk potřásl hlavou. „Pak mi je tedy líto," prohlásil. „Je to vyloučeno. Jsem si jist, že nás chápeš."

Se'Nedra vydávala zvuky, jako by se dusila.

„Bud' zticha," vyštěkl Garion. „Jde tu o něco jiného, než si

myslíš."

„A co ta starší?" navrhoval zoufale otrhanec a mával rukama. „Za ni je půl unce jistě dobrá cena."

Bez jakéhokoli varování Silková pěst vystřelila vpřed a vagabund odlétl stranou. Popadl se za ústa a chrлил kletby.

„Zažeň ho, Mendorallene," prohodil Silk nedbalým tónem.

Zamračený rytíř vytrhl z pochvy meč a vyrazil na svém válečném hřebci pomalu a hrozivě ke klejícímu Drasnijci. Muž vyděšeně zaječel a prchal, co mu nohy stačily.

„Co to říkal?" ptal se Silka Vlk. „Stál jsi před ním, takže jsem na něj neviděl."

„Celá oblast je plná Murgů," odpověděl Silk, šplhaje zpátky do sedla. „Kheran tvrdí, že jen za minulý týden tu jejich oddílů projelo aspoň tucet."

„Ty to zvíře znáš?" užasla rozzuřená Se'Nedra.

„Kherana? Ovšem. Chodili jsme spolu do školy."

„Drasnijci vědí rádi, co se ve světě děje, princezno," vysvětlil jí Vlk. „Král Rhodar má své lidi všude."

„Ten odpudivý muž je špión krále Rhodara?" vytřeštila oči Se'Nedra.

Silk přikývl. „Vlastně je Kheran markrabě," upřesnil. „Za normálních okolností se ovšem chová podle etikety. Požádal mne, abych tlumočil jeho nejhlubší úctu našim dámám."

Se'Nedra se tvářila zaraženě.

„Drasnijci se dorozumívají řečí prstů," poučil ji Garion. „Já myslel, že to ví každý."

Se'Nedra na něj vrhla ošklivý pohled.

„Kheran řekl doslova, „Pověz té rudovlasé dívence, že se jí za tu urážku omlouvám," informoval Garion jakoby nic. „Chtěl si promluvit se Silkem. a potřeboval záminku."

„Dívence? "

„To byla jeho slova, ne moje," pospíšil si Garion.

„Ty tu znakovou řeč znáš?"

„Přirozeně."

„To stačí, Garione," oznámila teta Pol neoblomně.

„Kheran nám doporučuje, abychom odsud co nejrychleji zmi-

zeli," pokračoval Silk. „Říká, že Murgové někoho hledají — pravděpodobně nás."

Z opačné strany tábora zaznělo náhle pár rozhněvaných hlasů. Několik tuctů Nadraků se vyrojilo z nuzných obydlí, aby čelilo skupině murgoských jezdců, již se náhle vyhoupli nad okrajem rokle. V čele Nadraků se tyčil mohutný, tlustý muž, připomínající spíš zvíře než člověka. V pravici třimal hrozivý železný palcát. „Kordochu!" hulákal. „Říkal jsem, že tě zabiju, jestli sem vlezeš ještě jednou."

Muž, který vyjel ze skupinky jezdců čelit tomu křiku, byl Brill. „Navykláds toho spoustu, Tarleku," zakřičel v odpověď.

„Tentokrát dostaneš, co si zasloužíš," zaburácel Tarlek. Postupoval vpřed a máchal palcátem.

„Zůstaň, kde jsi," varoval jej Brill a přesunul se kus dál od skupiny. „Teď na tebe nemám čas."

„Nebudeš mít už vůbec žádný čas, Kordochu - na nic."

Barak se zazubil od ucha k uchu. „Nechcete se někdo rozloučit s naším starým přítelem?" zeptal se. „Myslím, že se chystá na zatraceně dlouhou cestu."

Jenže Brillova ruka náhle zmizela v záhybech jeho tuniky, aby se vynořila s podivně vyhlížejícím trojúhelníkovým kusem oceli, asi šest palců širokým, a tímtéž pohybem jej mrštila přímo na Tarleka. Plochý trojúhelník s hvízdnutím proplul vzduchem, rotuje kolem své osy, zaleskl se na slunci a s odporným zvukem praskající kosti zmizel v klenutém Nadrakově hrudníku, Silk užasle sykl.

Tarlek hloupě zíral na Brilla, ústa dokořán, a jeho levá ruka se pohnula k zející díře na prsou. Nato mu z pravačky vypadl palcát, podlomila se mu kolena a muž těžce dopadl na zem.

„Zmizme odtud!" štěkl Vlk. „Dolů potokem! Rychle!"

Hnali se cvalem po kamenitém dně potoka a od kopyt stříkala bahnitá voda. Po několika stech metrech ostře zahnuli, aby se vyškřábali po strmém, stěrkovitém břehu.

„Tudy!" houkl Barak a ukázal směrem, kde terén přecházel do roviny. Garion neměl ani čas přemýšlet, jen se držel koně jako klíště a snažil se nezůstat pozadu. Z dálky za sebou slyšel nějaké výkřiky.

Přejeli nízké návrší a na Vlkův pokyn na okamžik přitáhli otěže. „Hettare," zavelel stařec, „podívej se, jestli jedou za námi."

Hettar strhl koně zpátky a několika skoky zdolal opět návrší.

Silk s bledou tváří mumlal kletby.

„Co je ti zase?" ptal se ho Barak.

Silk klel dál.

„Co ho tak rozrušilo?" obrátil se Barak k mistru Vlkovi.

„Náš přítel utrpěl ošklivý šok," vysvětlil stařec. „Trochu něko-
ho podcenil — a upřímně řečeno, já taky. Ta zbraň, kterou Brill použil
proti Nadrakovi, se jmenuje žihadlo."

Barak pokrčil rameny. „Mně to připadalo jako obyčejný vrhací
nůž, i když trochu divně tvarovaný."

„Tak docela obyčejný nebyl," zavrčel hlavou Vlk. „Na všech
třech stranách je ostrý jako břitva a hroty jsou obvykle namočený do
jedu. Tuhle speciální zbraň používají jenom Dagaši. Proto je taky Silk
tak vyveden z míry."

„Mohlo mě to napadnout," vyčítal si Silk. „Brill je až příliš
dobrý, než aby mohl být obyčejným sendarským lapkou."

„Víš, o čem to mluví, Polgaro?" ptal se Barak.

„Dagaši je tajným společenstvím, sídlícím ve Kthol Murgos,"
prozradila Pol. „Dobře vycvičení zabijáci - vrahové. Poslouchají pou-
ze Ktačika a své vlastní starší. Ktačík je využívá po celá staletí, aby se
jejich pomocí zbavil lidí, kteří mu stojí v cestě. Jsou velmi výkonní,"

„Zvláštnosti murgoské kultury mne nikdy příliš nezajímaly,"
zavrčel Barak. „Pokud chtějí přepadat a vraždit ze zálohy jeden dru-
hého, tím líp." Přejel pohledem kopec, aby se podíval, jak se tváří Het-
tar. „Ta drobnůstka, kterou Brill použil, může být docela zajímavá
hračka, ale proti brnění a dobrému meči s ní nemá šanci."

„Nebud' tak zaostalý, Baraku." Silk už začínal opět získávat
svůj nadhled a duševní rovnováhu. „Dobře hozené žihadlo dokáže
prorazit i drátěnou košili, a pokud víš jak, můžeš jím dokonce házet za
roh. A nejen to, Dagaši dokáže zabít holýma rukama a nohama, bez
ohledu na to, zda jsi ve zbroji nebo ne." Zachmuřil se, „Víš, Belgara-
te," uvažoval nahlas, „možná jsme celou dobu dělali jednu a tutéž
chybu. Domnívali jsme se, že Ašarak používá Brilla jako svůj nástroj,
ale možná tomu bylo právě naopak. Brill musí být opravdu dobrý,
jinak by ho Ktačík neposlal na západ za námi." Nato se usmál, mrazi-
vým, úzkým úsměvem. „Rád bych věděl, jak *moc* je dobrý." Ohnul

prsty a zase je natáhl. „Potkal už jsem pár Dagaši, ale nikoho z jejich elity. Může to být velice zajímavé setkání.“

„Nesmíme zapomínat na náš cíl,“ napomenul ho Vlk. Zachmuřeně pohlédl na tetu Pol a vyměnil si s ní významný pohled.

„To nemyslíš vážně,“ řekla pochybovačně.

„Obávám se, že nemáme příliš na vybranou, Pol. Všude kolem nás jsou Murgové — příliš blízko a v příliš velkém počtu. Nemáme kam ustupovat — přišpendlili nás přímo na jižní hranici Maragoru. Dříve nebo později nás stejně zaženou do jeho plání. Pokud se k tomu rozhodneme sami, alespoň si můžeme dávat pozor a patřičně se na to připravit.“

„Nelíbí se mi to, otče,“ potřásla hlavou.

„Mně taky ne,“ přiznal, „ale pokud se nezbavíme těch Murgů, nemáme šanci se do Údolí dostat před začátkem zimy.“

Hettar se vrátil dolů. „Jedou sem,“ oznamoval tiše. „A další skupina se blíží obloukem od západu, aby nám přehradila cestu.“

Vlk se zhluboka nadechl. „Mám dojem, Pol, že tím rozhodli za nás. Jedeme.“

Když se vnořili do pásma stromů, oddělujícího úpatí kopce a širou pláň, bleskl Garion pohledem přes rameno. Na míle široký svah za nimi byl na tuctu míst poskvřen obláčky prachu. Ze všech stran hor se stahují Murgové a míří k nim.

Cvalem projeli mezi stromy a s duněním minuli mělkou prohlubeň. Barak, jedoucí v čele, zvedl náhle ruku. „Před námi někdo je,“ volal.

„Murgové?“ zareagoval hbitě Hettar a sahal po šavli.

„Nemyslím,“ odpověděl Barak. „Ten, kterého jsem viděl, vypadal spíš jako ti z té osady.“

Silkovi se rozjasnily oči a vyrazil do čela. „Dostal jsem nápad,“ řekl na vysvětlenou. „Pusťte mě napřed,“ Pobídl koně do trysku a řítil se k místu, které ze všeho nejvíc vypadalo jako léčka. „Přátelé!“ zakřičel. „Připravte se! Už jedou - a mají zlato!“

Z kroví a zpoza stromů se vyhouplo několik odrbaných mužů. vyzbrojených zrezavělými meči a sekerami, a obklopilo mužíka. Silk mluvil překotně; živě gestikuloval a ukazoval ke svahu, jenž se nad nimi tyčil.

„Co to dělá?" nechápal Barak.

„Nejspíš něco hodně ošklivého," odtušil Vlk.

Muži se tvářili nejprve pochybovačně, po chvíli rozhovoru se však zřejmě nechali přesvědčit. Konečně se Silk obrátil v sedle a podíval se zpět, načež pohodil paží v širokém gestu, zahrnujícím celé okolí. „Jedem!" houkl. „Jsou s námi!" Strhl koně a vyhrabal se s ním po stěrkovité stěně říčního koryta.

„Držte se pohromadě," varoval družinu Barak. „Nevím, co má za lubem, ale někdy mu ty finty nevyjdou."

Produněli kolem zakaboněných lapků a vzhůru z řečiště, Silkovi v patách. „Cos jim to navykládal?" křikl na něj Barak, když ho dohonili.

„Řekl jsem jim, že patnáct Murgů udělalo výpad do

Maragoru a vrátilo se se třemi pytli plnými zlata." Mužík se zasmál. „Pak ještě to, že muži v ležení je vrhli nazpět a že se to pokusí objet tudy. A nabídl jsem jim, že jestli budou hlídat tady, my obsadíme to další koryto hned vedle."

„Až tudy pojede Brill se svými Murgy, sesypou se na něj tihle lumpové," domyslel lest do konce Barak.

„Já vím." Silk se rozesmál. „Strašné pomýšlení, co?"

Pokračovali dál cvalet. Asi po půl míli zvedl mistr Vlk pravicí a všichni přitáhli oště. „Tahle vzdálenost by měla stačit," oznámil. „A teď všichni dobře poslouchajte. Tyto kopce jsou plné Murgů — budeme tedy muset přes Maragor."

Princezna Se "Nedra zalapala po dechu a tvář jí zbělela jako křída.

„To bude dobré, má milá," konejšila ji teta Pol.

Vlkova tvář zůstávala ponuře vážná. „Jakmile vyjedeme na pláň, uslyšíte určité věci," pokračoval. „Nevšímejte si jich. Jen jed'te dál. Já pojedu v čele a chci, abyste ze mne nespouštěli oči. Jakmile zvednu paži, zastavíte a ihned seskočíte z koní. V tu chvíli sklopíte oči na zem a za žádnou cenu je nezvednete, ať uslyšíte cokoli. Polgara a já vás pak určitým způsobem uspíme. Nebraňte se. Jen se uvolněte a dělejte přesně to, co vám řekneme."

„Uspíte?" zaprotěstoval Mandorallen. „Co však, budeme-li napadeni? Jakž se potom brániti budeme?"

„Na té pláni není nic živého, co by tě mohlo napadnout, Mandorallene," ujistil jej Vlk. „A není zapotřebí bránit tvé tělo —jenom mysl."

„A co koně?" staral se Hettar.

„Koním se nic nestane. Ti duchy ani neuvidí."

„To nedokážu." Se'Nedřin hlas neměl daleko k hysterií. „Já *nemůžu* jet do Maragoru."

„Ale můžeš, má drahá," ubezpečila ji teta Pol tímtež klidným, chlácholivým hlasem. „Drž se u mne. Budu tě chránit."

Garion pocítil náhle hluboký závan sympatie k tomu vyděšenému děvčátku a pobídl koně, aby jím stanul po boku. „Já budu taky s tebou," nabídl se.

Vděčně se na něj podívala, ale rty se jí dosud chvěly a také běloba z lící dosud neustoupila.

Mistr Vlk se zhluboka nadechl a přešel pohledem dlouhý svah za zády. Prašná oblaka Murgů se značně přiblížila. „Dobrá," prohlásil. „Jedeme." Obrátil koně a vydal se lehkým klusem k ústí koryta, které končilo v rozlehlé pláni dole.

Zvuk se zdál být nejprve slaboučký a velice, velice vzdálený - skoro jako šepot větru ve větvích lesa nebo zurčení vody přes kameny. Jak vjížděli do pláně stále dál a dál, zvuk sílil a stával se zřetelnějším. Garion se krátce ohlédl, jako by skoro litoval, že kopce opustili. Nato dojel Se'Nedru a zaměřil zrak na záda mistra Vlka, pokoušeje se vypnout sluch.

Zvuk se nyní změnil v naříkající sbor, jehož vzdechy občas pronikl ostrý výkřik. V pozadí celého sboru však zněl jediný hlas, který jako by nesl a udržoval všechny ostatní. Jeho kvílení, strašlivé a působivé, rezonovalo Garionovi v hlavě a vymazávalo z ní veškeré myšlenky.

Mistr Vlk náhle zvedl ruku a Garion sklouzl ze sedla, zoufale zavrtáváje oči do země. Cosi se zatřepetal na okraji jeho zorného pole, ale násilím potlačil impuls podívat se tím směrem.

Nato už zaslechl klidný, chlácholivý hlas tety Pol. „Chci, abyste utvořili kruh," vyzvala je, „a vzali se za ruce. Nic nedokáže do toho kruhu vstoupit, budete tedy v bezpečí."

Garion natáhl chvějící se ruce. Kdosi uchopil levou, nevěděl

kdo — okamžitě však pochopil, že drobná dlaň, křečovitě svírající jeho pravičku, nemohla patřit nikomu jinému než Se'Nedře.

Teta Pol stanula ve středu kruhu, a Garion cítil, jak je zalévá vlna síly, která z ní pramení. Kdesi vně kruhu tušil Vlka. Stařec prováděl cosi, co chlapci slabounce pěnílo krev v žilách a rozbušilo mu srdce.

Kvílení onoho osamělého, strašlivého hlasu zesílilo. Bylo čím dál pronikavější a Garion pocítil, jak se jej pomalu zmocňuje neklid a panika. Nevyváznou. Všichni zešílí.

„Ted' mlč," dolehl k němu tetin hlas a Garion pochopil, že to promluvila uvnitř jeho mysli. Panika odezněla a tělem se mu rozlévala podivná ochablost. Oči těžkly a kvílení sláblo v dáli. A potom, obklopen příjemným, uklidňujícím teplem, téměř naráz upadl do hlubokého spánku.

Kapitola pátá

GARION SI NEBYL MOC jistý, kdy že to vlastně jeho mysl setřásla Polin jemný tlak, směřující ji do hlubších a hlubších vod ochranného bezvědomí. Nemohlo to ale být dlouho poté, co usnul. Váhavě a pomalu plaval z hlubin vzhůru, až zjistil, že se pohybuje, byť toporně a neohrabaně, ke koním, a že kolem něj takto krácejí i ostatní. Když se jim podíval do tváří, byly strnulé a zjevně nevnímaly okolí. Zdálo se mu, že slyší tetu Pol, jak mu šeptá „spi, spi, spi," ale ten příkaz kupodivu postrádal sílu, jíž by se jeho mysl byla ochotná podvolit.

Byl sice při vědomí, ale přesto objevil jeden podstatný rozdíl oproti normálnímu stavu. Mysl sice fungovala, nikoli však jeho emoce. Hleděl na svět kolem sebe s klidným, jasně průzračným nadhledem, neposkvrněným směsicí pocitů, které mu tak často působily zmatek v hlavě. Věděl, že by velmi pravděpodobně dokázal říci tetě Pol, že nespí, ale z nějakého neznámého důvodu jí to říci nechtěl. Trpělivě začal rozebírat myšlenky a vjemy, vážící se k tomuto rozhodnutí, pokoušeje se nalézt tu, která byla za jeho nechť odpovědná. Během svého pátrání se dotkl i odlehlého koutku, kde přebývala ona druhá mysl. Téměř hmatatelně cítil, jak se cynicky šklebí.

„Copak?" zeptal se jí tiše.

„Vidím, že už jsi konečně vzhůru," prohlásila mysl.

„Ne," opravil ji puntičkářsky Garion, „myslím, že část mého vědomí spí."

„To je ta část, která se nám vždycky pletla do cesty. Konečně

si můžeme promluvit. Měli bychom si pár věcí probrat."

„Kdo jsi?" zeptal se Garion a automaticky uposlechl tetina příkazu k nasednutí.

„Vlastně žádné jméno nemám."

„Ale jsi někdo jiný než já, nebo nejsi? Chci říct, ty nejsi jenom jinou částí mého já?"

„Ne." odtušil hlas. „Jsme každý jiný."

Koně vyrazili krokem vpřed, následující tetu Pol a mistra Vlka přes louku.

„Kdo jsi?" zeptal se Garion.

„Starám se, aby šly věci tak, jak jít mají. A dělám to už hezky dlouho."

Garion to uvážil. Kvílení kolem nich opět sílilo a sbor sténání a vzdechů zazněl s plnou silou. Ve vzduchu se objevily průsvitné, zpola zformované cáry a útržky tvarů a těl a pluly prostorem ke koním. „Zešílím, vid'?" zeptal se trochu lítostivě. „Nespím jako ostatní a duchové mne připraví o rozum, že?"

„Pochybuji," opáčil hlas. „Uvidíš asi věci, které bys radši neviděl, ale nemyslím, že by tě to připravilo o rozum. Možná dokonce zjistíš leccos o sobě — a to se ti může později hodit."

„Jsi hodně starý, vid'?" napadlo Gariona.

„Tento pojem ztrácí v mém případě význam."

„Starší než můj dědeček?"

„Znal jsem ho, když byl ještě dítě. Možná tě potěší, že byl ještě tvrdohlavější než ty. Dalo mi hodně práce nasměrovat ho tam, kam bylo zapotřebí."

„A po dobu toho směřování jsi sídlil v jeho hlavě?"

„Přirozeně."

Garion si všiml, že jeho kůň nevšimavě prochází jedním z těch průsvitných příznaků, které se před nimi tvořily. „Pak tě tedy zná, ne? Když jsi mu sídlil v hlavě..."

„Nevěděl, že tam jsem."

„Já o tobě věděl vždycky."

„Ty jsi jiný. O tom si také musíme promluvit."

Zničehonic se přímo před Garionovým obličejem vynořila ženská hlava. Třeštila oči a ústa měla dokořán v nekonečném výkřiku.

Ze zubatého, roztřepeného pahýlu krku proudila krev a o kus níž jako by se propadala do prázdna. „Polib mne," zaskřehotala na něj. Garion zavřel oči a hlavou projel.

„Vidíš," prohodil konverzačním tónem hlas. „Není to tak zlé, jak sis myslel."

„V jakém směru jsem jiný?" chtěl vědět Garion.

„Je potřeba leccos vykonat, a zvládnout to budeš muset ty. Všichni ostatní ti jenom pomáhají."

„A co mám konkrétně udělat?"

„Dozvíš se to, až přijde čas. Kdybys to věděl předčasně, ještě by ses mohl začít bát." Hlas jako by se ironicky zašklebil, „I tak je s tebou spousta práce."

„Tak proč se o tom tedy bavíme?"

„Měl bys vědět, *proč* to musíš udělat. Až ten čas nadejde, může ti to vědomí dost pomoci."

„No dobrá," připustil Garion.

„Před velice dlouhou dobou se stalo něco, co se nemělo stát," začal hlas své vyprávění. „Vesmír vznikl z určitého důvodu a celkem hladce se ke splnění tohoto záměru pohyboval. Všechno se dělo tak, jak mělo, ale pak se najednou cosi pokazilo. Nebyla to žádná převratná událost, ale čistě náhodou k ní došlo ve správný čas a na správném místě - nebo přesněji řečeno v nevhodný čas a na nevhodném místě. V každém případě to změnilo směr událostí. Rozumíš tomu?"

„Myslím, že ano," kývl v duchu Garion a svraštil čelo v usilovném soustředění. „Je to, jako když hodíš po něčem kámen a ten se odrazí a dopadne někam jinam, tak jako hodil Doroon kámen po vráně, ale kámen se odrazil od větve a rozbil Feldorovi okno?"

„To je přesně ono," pochválil ho hlas. „Až do tohoto bodu existovala vždy jen jedna možnost - ta plánovaná. Najednou však byly dvě. Ale pojďme o krok dál. Kdyby byl Doroon — nebo ty — hodil velice rychle další kámen a srazil jím ten první ještě dřív, než stačil roztříštit okno, bylo by možné, že by kameny zasáhly přece jen místo okna vránu."

„Možná," pronesl pochybovačně Garion. „Doroon neházal zrovna dobře."

„Já to umím mnohem lip než Doroon," ujistil jej hlas. „A to je

hlavní důvod, proč jsem přišel na svět. V určitém smyslu slova jsi ty ten druhý kámen a já tě hodil. Pokud správně zasáhneš ten první kámen, obrátíš ho a přiměješ ho letět tam, kam původně směřoval."

„A co když nezasáhnu?"

„Pak bude mít Feldor rozbité okno,"

Před Garionem se tyčila postava nahé ženy s uťatýma rukama, již z prsou trčel meč. Křičela a sténala a krev z pahýlů mu stříkala přímo do obličeje. Garion natáhl ruku, aby krev setřel, ale tvář byla suchá. Jeho kůň ječícím přízrakem lhostejně prošel.

„Musíme vrátit proud událostí do správného koryta," pokračoval hlas. „A ten jistý úkol, který musíš splnit, je k tomu všemu klíčem. Po dlouhý čas se věci předpokládáné a skutečné čím dál víc rozcháze-ly. Nyní se opět začínají sbíhat, Okamžik, kdy se setkají, je také okamžikem, kdy budeš muset jednat. Pokud se ti to podaří, vše půjde opět správným směrem. Pokud ne, všechno půjde dál špatně a záměr, za jehož naplněním vznikl vesmír, bude zmařen."

„Jak je to dlouho, co k té chybě došlo?"

„Stalo se to dřív, než byl stvořen svět. Dokonce ještě před vznikem bohů."

„A podaří se mi to?" zaváhal Garion.

„Nevím," odušil hlas. „Vím, co by se mělo stát — ne, co se stane. A ještě něco bys měl vědět. Ta chyba založila dvě samostatné vývojové linie a každá linie má určitý smysl či záměr. Aby však mohl existovat záměr, musí také být nějaké vědomí tohoto záměru. Zjednodušeně řečeno to jsem právě já — vědomí původního záměru vesmíru."

„Jenomže teď je ještě jedno, nebo ne?" nadhodil Garion. „Myslím ještě jedno vědomí — spojené s tou druhou linií."

„Jsi ještě bystřejší, než jsem si myslel."

„A to druhé vědomí — nebude se snažit, aby vývoj pokračoval dál špatným směrem?"

„Obávám se, že ano. A nyní se dostáváme k tomu nejdůležitějšímu. Okamžik, kdy se vše rozhodne, je už velice blízko a ty na něj musíš být připraven."

„Proč já?" vyjekl Garion a srazil stranou useknutou paži, která jako by se mu sápla po krku. „Copak to nemůže udělat někdo jiný?"

„Ne," ujistil jej hlas. „To by nešlo. Vesmír na tebe čeká víc milionů let, než si dokážeš představit. Byl jsi k tomuto osudu předurčen ještě dříve, než čas započal. Jen ty a nikdo jiný. Ty jsi jediný, kdo se toho úkolu může zhostit, a důležitější úkol už nikdy nikdo nedostane — nejen na tomto světě, ale i na všech světech vesmíru. Celé rasy lidí žijí na světech tak vzdálených, že světlo jejich slunce sem nikdy nedolétne, a pokud neuspěješ, všichni tito lidé přestanou existovat. Nikdy se o tobě nedozvědí a nebudou ti moci poděkovat, ale celá jejich existence závisí na tobě. Ta druhá linie vývoje vede do naprostého chaosu a zániku celého vesmíru, ale ta naše - ty a já - směřujeme k čemu jinému."

„K čemu?"

„Pokud se ti to podaří, budeš žít a uvidíš."

„No dobrá." přikývl Garion. „A co mám tedy dělat — myslím teď?"

„Máš obrovskou moc. Byla ti dána, abys dokázal učinit, co učinit máš, ale nejprve seji musíš naučit používat. Belgarat a Polgara se ti s tím snaží pomoci, tak se jim přestaň vzpírat. Až nadejde čas, budeš muset být připraven, a ten čas je blíž, než si myslíš."

Na cestě stálo bezhlavé tělo a drželo hlavu za vlasy. Když se Garion přiblížil, postava hlavu zvedla a ze zkřivených úst na něj proudily kletby.

Poté, co projeli zjevením, chtěl Garion pokračovat v rozhovoru, ale hlas už se neozval.

Pomaloučku míjeli rozvaliny opuštěného venkovského statku. Na jeho kamenech posedávali duchové, volali na něj a vábili ho k sobě.

„Zdá se, že většina z těch přízraků jsou ženy," poznamenala teta Pol klidně k mistru Vlkovi.

„To je zvláštnost této rasy," odvětil Vlk. „Osm z devíti nově narozených dětí byla děvčata. Tím se trochu měnily jinde obvyklé vztahy mezi muži a ženami."

„Předpokládám, že by ti takové vztahy nebyly proti mysli," opáčila suše.

„Maragové to nikdy nebrali tak přísně jako ostatní národy. Manželství v jejich společnosti nemělo velkou váhu. V jistých věcech byli velmi liberální."

„Ach tak? Tak se tomu teď říká?"

„Nebud' tak úzkoprsá. Pol. Společnost fungovala a to bylo podstatné."

„Byly tam i jiné rozdíly, otče," namítla. „Co třeba ten kanibalismus?"

„To byl omyl. Kdosi si jen špatně vyložil jednu pasáž v maragských posvátných knihách, to je vše. Provozovali to jako náboženskou povinnost, ne aby ukojili svou chuť na lidské maso. V podstatě jsem měl Maragy docela rád. Byli velkorysí, přátelští a velmi čestní jeden k druhému. Radovali se ze života. Nebýt toho zlata, jistě by své drobné úchytky časem překonali."

Garion na zlato úplně zapomněl. Právě přejížděli malý potůček; pohlédl dolů do bublající vody a spatřil, jak se na dně mezi oblázky třpytí máslově žluté skvrny.

Náhle se kousek od něj zjevila nahá ženská postava. „Nejsem krásná?" zaskřehotala. Nato uchopila okraje dlouhé řezné rány, která se jí táhla přes břicho, roztáhla je a vysypala útroby na hromádku vedle potoka.

Garion polkl a zaťal zuby, aby potlačil vlnu nevolnosti.

„Nemysli na zlato!" houkl na něj ostře hlas v jeho mysli. „Duchové k tobě pronikají přes tvou hrabivost. Pokud budeš přemýšlet o zlatě, přijdeš o rozum."

Jeli dál a Garion se snažil vypudit zlato ze svých myšlenek.

Mistr Vlk se však o něm naopak rozpovídal. „Se zlatem byly odjakživa potíže. Zdá se, že láká ten nejhorší druh lidí — v tomhle případě Tolnedřany."

„Snažili se vymýtit zdejší kanibalismus, otče," hájila je teta Pol. „Tento zvyk si většina lidí hnusí."

„Zajímalo by mne, jak by v tom vymítání byli horliví, kdyby každý potok v Maragoru nebyl plný zlata."

Teta Pol odvrátila oči od přízraku dítěte, nabodnutého na tolnedrijský oštěp. „A teď nemá zlato nikdo," přikývla. „Mara na to dohlíží."

„Ano," souhlasil Vlk a zvedl hlavu, aby lépe slyšel hrůzné kvílení, jež jako by přicházelo odevšad a odnikud. V jednu chvíli, kdy se kvílení stalo zvlášť ostrým a pronikavým, sebou bolestně škubl.

„Kdyby jen neječel tak nahlas.“

Minuli trosky čehosi, co snad kdysi bývalo chrámem. Kolem dokola se válely bílé kameny, zarostlé travou. Rozložitý strom opodál byl obtěžkán visícími těly, jež se na svých provazech kroutila a škubala. „Odřízněte nás," skučela, „odřízněte nás.“

„Otče!" zvolala ostře teta Pol, ukazujíc na louku za rozpadlým chrámem. „Podívej! Ti lidé jsou skuteční!"

Přes louku se pomalu ubíralo procesí postav v dlouhých kutnách s kápěmi a sborově pělo nějakou píseň, doprovázenou truchlivým klinkáním zvonu, který byl nesen na dlouhé tyči.

„Mniši z Mar Terrin," vysvětlil Vlk, „Špatné svědomí Tolnedry. Těch se rozhodně bát nemusíme.“

Jedna z postav v kápi zvedla hlavu a spatřila je. „Jeďte zpátky!" vykřikl mnich. Opustil procesí a rozeběhl se k nim, často uskakuje před věcmi, které Garion ani neviděl. „Jeďte zpátky!" křičel znovu. „Zachraňte se! Blížíte se k samému středu těchto hrůz. Za tímto kopcem leží Mar Amon, v jehož strašidelných ulicích zuří sám Mara!"

Kapitola šestá

PRŮVOD MNICHŮ POKRAČOVAL v cestě přes louku a jejich zpěv a cinkání zvonu postupně slábly. Mistr Vlk byl zřejmě hluboko zabrán do svých myšlenek a jeho pravá ruka zuřivě popotahovala prameny plnovousu. Nakonec si povzdechl. „Mám dojem, že bychom se s ním mohli vypořádat rovnou teď a tady, Pol. Pokud to neděláme, stejně půjde za námi.“

„Ztrácíš čas, otče," potrásla hlavou Pol. „Nedá se s ním nijak rozumně dohodnout. Už jsme to zkoušeli.“

„Asi máš pravdu," připustil, „ale aspoň bychom to měli zkusit. Aldur by byl zklamaný, kdybychom to vzdali předem. Možná, že když mu dojde, co se to děje, přijde k sobě aspoň natolik, že s ním bude kloudná řeč.“

Pronikavé zakvílení se neslo ozvěnou přes louku a mistr Vlk protáhl obličej. „Člověk by řekl, že už by se za tu dobu musel vyřvat z podoby. Dobrá, jedeme do Mar Amon.“ Obrátil koně směrem, kterým mu ukázal rozčilený mnich. Vzápětí se mu před očima zatřepotal zohavený přízrak. „Nech toho," zavrčel podrážděně. Přízrak užasle zablikal a zmizel.

Kdysi zřejmě přes kopec vedla široká a dobře udržovaná cesta. Slabé stopy po ní ještě tu a tam jako nezřetelná stezka vykukovaly z trávy, ale třicet dva století, která uběhla od chvíle, kdy se těchto míst naposledy dotkla lidská noha, ji téměř vymazalo z povrchu zemského. V serpentínách vyšplhali na kopec a hleděli dolů na trosky Mar Amon.

Garion, stále ještě s oním klidným nadhledem, objevil a pochopil věci, které by mu jinak unikly. Přestože zkáza města byla téměř naprostá, jeho tvar zůstal zachován. Ulice - zřejmě jediná, kterou zde postavili — se spirálovitě vinula do středu města, aby končila na rozlehlém, kruhovém náměstí přesně uprostřed trosek. Jakýmsi podivným duševním pochodem nabyl Garion ihned přesvědčení, že město musela projektovat žena. Mužské myšlení běží v přímkách, zatímco ženy často uvažují v kruzích.

S tetou Pol a mistrem Vlkem v čele se průvod nehybných jezdců pustil z kopce. Garion se ubíral vzadu, pokoušeje se nevnímat duchy, zvedající se ze země, aby jej vyděsili svou nahotou a strašlivým znetvořením. Kvílivý zvuk, který slýchali od okamžiku, kdy vstoupili do Maragoru, sílil a nabýval zřetelných obrysů. Někdy člověku připadal jako sbor, neboť jej často doplňovala a rozmývala mnohočetná ozvěna, ale nyní si byl Garion docela jist, že je to jediný mocný hlas, plný tak strašlivého žalu, že jím naplňoval celé království.

Jak se blížili k městu, zvedl se hrozivý vítr, studený jako smrt a páchnoucí jako márnice. Garion si podvědomě přitáhl plášť blíže k tělu a přitom si uvědomil, že plášť se ve větru ani nepohne, a stejně tak vysoká tráva, kterou se prodírali. Garion o tom přemítal a současně se pokoušel uzavřít nosní dírky před tím ohavným mrtvolným puchem. Pokud vítr neohýbá trávu, pak to nemůže být opravdový vítr. Kromě toho, pokud koně neslyší kvílení, pak ani to kvílení není skutečné. Začala mu být zima a zachvěl se, přestože si neustále připomínal, že ten chlad — stejně jako vítr a žalostné kvílení — se mu jen zdá.

Přestože mu Mar Amon připadal z výšky jako jedna velká rozvalina, záhy po vstupu do města ke svému překvapení shledal, že je obklopen masivními zdmi obytných domů i veřejných budov, a někde nedaleko se dokonce rozléhal dětský smích. Z dále sem doléhal jakýsi zpěv.

„Proč tohle dělá?“ ptala se smutně teta Pol. „K. ničemu to přece nevede.“

„Je to všechno, co má, Pol,“ řekl Vlk.

„Ale pokaždé to přece skončí stejně.“

„Já vím, ale aspoň na chvíli tak může zapomenout.“

Vlk si obdivně prohlížel bytelně vyhlížející domy kolem, „Ale dělá to opravdu dobře.“

„Přirozeně," pokrčila rameny Pol. „Koneckonců je bůh — ale ani tak si tím nijak nepomůže.“

Teprve ve chvíli, kdy Barakův kůň neúprosně prošel přímo jednou z těchto zdí — zmizel přitom v masivně vyhlížejícím kameni, aby se za okamžik vynořil o pár sáhů dál — Garion pochopil, o čem to jeho teta a dědeček hovoří. Zdi, domy, i celé město bylo iluzí — vzpomínkou. Mrazivý vítr s pachem rozkladu jako by sílil a přinášel s sebou tentokrát i *závan* kouře. Přestože Garion stále viděl, jak na trávu jasně září slunce, měl dojem, že se znatelně zšeřilo. Dětský smích a vzdálený zpěv se vytratily do dáli a namísto nich zaslechl Garion ječení. Tolnedrián v dokonale vyleštěném prsním pancíři a s pérovým chocholem na přilbici vyhlížel stejně opravdově jako kamenné stěny. Běžel dlouhým obloukem spirálovité ulice, v ruce zkrvavený meč a na tváři ohavný úšklebek, korunovaný divokým leskem v očích.

Po ulici se náhle válela rozsekaná a zmrzačená těla, zalitá krví. Kvílení kulminovalo v uši drásající vřiskot a vidina očividně špěla ke svému vrcholu.

Spirála ulice se konečně otevřela do rozlehlého kruhového náměstí ve středu Mar Amon. Planoucím městem protahoval a vyl mrazivý vítr a Garionovu mysl naplnily strašlivé zvuky mečů, pronikajících masem a kostmi. Vzduch potemněl ještě víc.

Kameny náměstí byly pokryty zviditelněnou vzpomínkou nespočetných těl mrtvých Maragů, částečně zahalených oblaky hustého dýmu. To, co stálo uprostřed náměstí, však nebyla iluze, dokonce ani duch. Postava, která se tam tyčila a jemňounce se vlnila jako horký vzduch, byla strašlivě reálná a zjevně ke své existenci nepotřebovala fantazii pozorovatele. V pažích držela tělo zabitého dítěte, které se zdálo být součtem všech hrůz a obětí zničeného Maragoru, a její tvář, pozdvižená v bolesti nad mrtvým dítětem, byla znetvořena výrazem nelidského žalu. Postava zakvílela a Garion, ač zčásti stále ponořen do ochranného spánku, cítil, jak se mu chlupy na zátylku ježí hrůzou.

Mistr Vlk stáhl tvář a slezl ze sedla. Nato se vydal směrem k ohromné postavě, vyhýbaje se přitom pečlivě přeludům ležících těl. „Vznešený Maro," pronesl a uctivě se postavě uklonil.

Mara zavyl.

„Vznešený Maro," opakoval Vlk. „Nebyl bych tě rušil z tvého žalu, leč musím s tebou hovořit."

Hrůzná tvář se zkrivila a po lících boha stékaly veliké slzy. Mara si přitiskl mrtvé tělíčko na prsa a zakvílel.

„Vznešený Maro!" pokusil se Vlk ještě jednou, tentokrát hlasitěji.

Mara zavřel oči a sklonil hlavu, vzlykaje nad tím, co držel v rukou.

„Nemá to cenu, otče," řekla teta Pol. „Když se chová takhle, není s ním řeč."

„Nech mne, Belgarate," pronesl Mara mezi vzlyky. Jeho mohutný hlas se provalil Garionovou myslí a bolestivě se odrážel od lebečních kostí. „Ponech mne mému zármutku."

„Vznešený Maro, den, kdy má být proroctví naplněno, se přiblížil," pokračoval Vlk.

„Co je mi to platné?" naříkal Mara a hladil tělíčko. „Navrátí mi snad proroctví mé povražděné děti? Proroctví se mne netýká. Nech mne s pokojem."

„Osud celého světa závisí na výsledku událostí, k nimž dojde velice brzy, pane Maro," naléhal mistr Vlk. „Království Východu a Západu se chystají k rozhodující, válce a Torak Jednooký, tvůj prokletý bratr, se pohnul ve svém spánku a brzy procitne."

„Tak ať procitne," odpověděl "Mara a sklonil se nad dítětem, zasažen další bouří pláče.

„Dopustíš tedy jeho vládu, bože?" zeptala se teta Pol,

„Já jsem mimo jeho vládu, Polgaro," řekl Mara. „Neopustím tuto zem svých zavražděných dětí a žádný člověk nebo bůh se mne neodvážá zde rušit. Ať si má Torak svět, když po něm tak touží."

„Pojedeme pryč, otče," nabádala starce teta Pol. „S ním nic nepohne."

„Vznešený Maro," oslovil znovu Vlk plačícího boha, „přinesli jsme před tvůj zrak nástroje onoho proroctví. Požehnáš jim, než odejdeme?"

„Nemám žádné požehnání, Belgarate," zavrtěl hlavou bůh. „Pouze kletby pro divoké děti Nedrovy. Vezmi si své cizince a jdi."

„Vznešený Maro," prohlásila pevně teta Pol, „v proroctví je pamatováno i na tebe. Tentýž železný úděl, který váže nás, váže i tebe. Každý musí sehrát svou roli, jež mu byla na počátku všech dní předurčena, neboť bude-li proroctví odvráceno ze své cesty, celý svět bude zmařen."

„Tak ať je," zasténal Mara. „Již v něm nemám žádné radosti. Aťsi zanikne. Mé hoře je věčné a já je neodložím, i kdyby kvůli tomu mělo zaniknout vše, co vzniklo. Vezmi si své děti proroctví a odejdi."

Mistr Vlk se rezignovaně uklonil, obrátil se a vrátil se k ostatním. Jeho výraz naznačoval beznaděj a znechucení.

„Počkat!" zahřměl Mara náhle. Přeludy mrtvých a města se zachvěly a rozplynuly se. „Co to má znamenat?" ptal se hněvivě.

Mistr Vlk se rychle otočil.

„Cos to učinil, Belgarate?" zabouřil bůh a jeho náhle vzpřímená postava zastínila náměstí. „A též ty, Polgaro. Slouží snad můj žal tobě pro pobavení? Proč urážíte můj smutek?"

„Můj pane?" Teta Pol byla zděšena náhlým Marovým výbuchem.

„Obludné!" burácel Mara, „Obludné!" Jeho obrovitá tvář se stáhla hněvem. Rozběsněn na nejvyšší míru kráčel k nim a zastavil se přímo před koněm princezny Se'Nedry. „Rozervu tvé maso!" zavřeštěl na ni. „Naplním tvůj mozek červy šílenství, dcero Nedrova. Na celý zbytek života tvého ponořím tě v nekonečná muka hrůzy."

„Nech ji na pokoji!" vyjela teta Pol ostře.

„Nikolivěk, Polgaro," soptil Mara. „Na ni teď dopadne balvan mého hněvu." Jeho strašné, zaťaté prsty se natáhly k princezně, ale ta se nepřítomně dívala kamsi za ně, nevnímajíc nic z toho, co se dělo.

Bůh zklamaně zasyčel a zuřivě se obrátil k Vlkovi. „Oklamals mne!" zavyl. „Její mysl spí!"

„Všichni spí. vznešený Maro," odpověděl Vlk. „Hrůza a výhrůžky, které chrlíš, pro ně nejsou ničím. Vříскеj a řvi, až spadne celá obloha; ona tě stejně neušlyší."

„Potrestám tě za to, Belgarate," zapraskal Mara, „a stejně tak i Polgaru. Všichni okusíte hrůzu a bolest za ten drzý čin. Vyždímám spánek z myslí těch, kdož vyrušili můj klid. Všichni poznají agónii

šilenství, již je postihnu jednoho po druhém." Náhle se rozrostl do gigantických rozměrů.

„To stačí! Maro, přestaň!" Hlas náležel Garionovi, ale jen chlapec sám věděl, kdo to promluvil.

Marův duch se otočil k němu, zvedaje obrovitou pěst k úderu a Garion zjistil, že seskakuje s koně a blíží se k obludnému tělu. „Zde skončí tvá touha po pomstě, Maro," oznámil zvučně hlas. vycházející z Garionových úst. „Ta dívka je nezbytná k *mým* záměrům. Ani se jí nedotkneš." Garion si s leknutím uvědomil, že se octl mezi zuřícím bohem a spící princeznou.

„Uhni mi z cesty, chlapče, sic zhubím i tebe," hrozil Mara.

„Používej svou mysl, Maro," pokračoval hlas, „pokud jsi o ni ještě tím vytím nepřišel. Víš, kdo jsem."

„Já ji *dostanu!*" zařval Mara. „Obdařím ji tisícem životů a jeden po druhém zase vyrvu z toho roztržeseného masa."

„Ne," opáčil hlas neoblomně. „*Nedostaneš.* "

Bůh Mara se opět zvedl do výše a napřáhl strašlivé paže; v tu-též chvíli však jeho oči zapátraly v chlapcově tváři. A nejenom oči. Garion v mysli opět ucítil onen nesmírný dotek, který poznal v trůn-ním sále královny Salmissry při setkání s Duchem Issovým. V Maro-vých očích začalo klíčit strašlivé poznání. Vztažené paže klesly. „Dej mi ji," škemral. „Seber si ty ostatní a jdi, ale dej mi tu Tolnedřanku. Prosím tě o to."

„Ne."

To, co následovalo vzápětí, nebyla kouzla — to pochopil Ga-rion okamžitě. Nezaslechl známý hluk, ani nepocítil tu podivnou, rychlou vlnu, která pokaždé magický výboj doprovází. Namísto toho zaznamenal strašlivý tlak, jak na něj dolehla s plnou drtivou silou Ma-rova mysl. Vzápětí mysl, přebývající v něm, odpověděla. Její moc byla tak obrovská, že by ji celý tento svět nedokázal pojmout. Neude-řila zpět na Maru, neboť tak strašlivý náraz by roztržil svět na kusy. Jen pevně stála, klidně a bez hnutí a jako skála vzdorovala vířícím proudům Marova hněvu. Na okamžik nahlédl Garion do hlubin mysli, která sdílela jeho hlavu, a zachvěl se nad její obrovskou rozlohou. V tom okamžiku spatřil zrození bezpočtu sluncí, vířících v nekonečných spirálách na sametově černém pozadí prázdna, spatřil, jak se rozsvěcu-

jí a houfují v galaxie a halí do závoje mlhovin, které za nepatrný okamžik zase zanikají. A za tím vším pohlédl přímo do tváře samotného času, aby v jednom děsivém mžiknutí oka uviděl jeho počátek i konec.

Mara couvl. „Musím se podrobiti," pronesl chraptivě a uklonil se před Garionem; jeho žalem zpustošená tvář získala podivně uctivý výraz. Nato se odvrátil a skryl hlavu v dlaních, aby se neovladatelně rozplakal.

„Tvůj žal dojde svého konce. Maro," pronesl hlas laskavě. „Jednoho dne opět nalezneš radost."

„Nikdy," vzlykal bůh. „Mé hoře potrvá věčně."

„Věčnost je velmi dlouhý čas, Maro," utěšoval jej hlas, „a jenom *já* dohlédnu na jeho konec."

Plačící bůh se místo odpovědi vydal pryč a jeho . kvílení se opět vracelo ozvěnou po troskách Mar Amonu.

Mistr Vlk a teta Pol třesli oči na Gariona. Když stařec promluvil, učinil tak hlasem plným posvátné bázně a úcty. „Je to možné?"

„Nejsi to náhodou ty, Belgarate, kdo tvrdí, že možné je všechno?"

„Nevěděli jsme, že bys mohl zasáhnout přímo," bránila svého otce teta Pol.

„Čas od času běh událostí trochu popostrčím - jen jemně, nic víc. Pokud budete chvilku pečlivě vzpomínat, možná si na některé mé zásahy vzpomenete."

„Je si ten hoch vědom, co se děje?" zeptala se Polgara.

„Ovšem. Trochu jsme si o tom popovídali."

„Kolik jsi mu řekl?"

„Tolik, kolik dokáže pochopit. Neboj se, Polgaro, neublížím mu. Uvědomuje si, jak moc je tohle všechno důležité. Ví, že se má připravit a že na to nemá moc času. Ale myslím, že byste odsud měli odjet. Přítomnost té tolnedrijské dívky je pro Maru velice bolestivá."

Teta Pol vypadala, že chce ještě něco říci, ale namísto toho vrhla pohled na nedaleký stín plačícího boha a přikývla, načež obrátila koně a zamířila ven z rozbořeného města.

Jakmile ji dohonili, mistr Vlk srovnal krok s Garionem. „Snad bychom si mohli cestou trochu promluvit," navrhl. „Mám spoustu

otázek."

„Už je pryč, dědečku," řekl Garion.

„Ach," zatvářil se Vlk zklamaně.

Slunce se již klonilo k západu, když se zastavili v hájku asi tak míli od Mar Amonu, aby zde strávili noc. Od chvíle, kdy opustili rozvaliny, nespatriili už ani jediný zmrzačený přízrak. Poté, co nakrmili a uložili ostatní, sesedli se teta Pol, Garion, a mistr Vlk kolem malého ohničku. Od chvíle, kdy jej po střetu s Marou ta cizí mysl opustila, přistihl se Garion, že čím dál víc usíná. Vášně skončily a on už nedokázal uvažovat samostatně.

„Mohli bychom mluvit s tím - druhým?" ptal se Vlk s nadějí v hlase.

„Ted' tu není," odpověděl Garion.

„To znamená, že s tebou není pořád?"

„Pořád ne. Někdy se vzdálí na celé měsíce - občas je pryč ještě déle. Tentokrát u mne byl poměrně dlouho - od chvíle, kdy shořel Ašarak."

„A kde přesně se nachází, když je s tebou?" vyptával se zvědavě stařec.

„Tady." Garion si poklepal na hlavu.

„Byl jsi vzhůru po celou tu dobu, co jsme v Maragoru?" zajímala se teta Pol.

„Ne úplně vzhůru," řekl Garion, „Část mé mysli spala."

„Viděl jsi duchy?"

„Ano."

„Ale neděsili tě?"

„Ne. Někteří z nich mne překvapili a z jednoho se mi udělalo nevolno."

Vlk ho rychle přešel pohledem. „Ale ted' už by se ti z něj nevolno neudělalo, co?"

„Ne. Myslím, že ne. Zpočátku to na mě trochu účinkovalo. Ted' už ne."

Vlk zamyšleně hleděl do ohně, jako by nevěděl, jak zformulovat další otázku. „Co ti ten druhý řekl, když jste spolu mluvili?"

„Povídal, že se před dávnými časy stalo něco, co se stát nemělo, a že já to mám napravit."

„To je opravdu velmi zhuštěné vysvětlení," usoudil stařec. „Neříkal něco o tom, jak to má celé dopadnout?"

„Nevěděl to."

Vlk si povzdechl. „Doufal jsem, že z toho něco vytěžíme, ale asi máme smůlu. Vypadá to, že obě proroctví i nadále platí — a obě stejně."

Teta Pol nespouštěla z Gariona oči. „Myslíš si, že si to vše budeš pamatovat, až se probudíš?"

„Myslím, že ano."

„Dobrá, pak tedy poslouchej. Existují dvě proroctví a obě předpovídají stejnou událost. Grolimové a zbytek Angaraků se chovají podle jednoho z nich, zatímco my podle druhého. Každé proroctví předpovídá jiný výsledek oné události."

„Chápu."

„V tom, co se stane *do* toho určitého okamžiku, se obě proroctví víceméně shodují. O všem rozhodne až ona událost sama; na ní bude záviset vše další. Jedno proroctví bude naplněno, zatímco to druhé zmizí v propadlišti dějin. Vše, co se *stalo* a *stane*, se v tom okamžiku spojí dohromady v jeden celek. Rozkol bude smazán a vesmír půjde jedním či druhým směrem, jako kdyby jím mířil od svého vzniku. Jediným opravdovým rozdílem mezi nimi bude jedna velmi podstatná věc. Pokud neuspějeme, ta věc se nestane."

Garion pokývl. Cítil se náhle velice unaven. „Beldin to nazývá teorií konvergentních osudů." dodal na vysvětlenou mistr Vlk. „Jsou to dvě možnosti se stejnou pravděpodobností. Beldin mluví občas hrozně důležitě."

„Není to nelidská slabost, otče," řekla teta Pol omluvně.

„Asi se půjdu vyspat," oznámil Garion.

Vlk a Pol si vyměnili rychlé pohledy. „Tak dobrá," kývla potom teta. Vstala, vzala chlapce za ruku a odvedla ho k lůžku.

Když jej přikryla pokrývkami, položila mu chladnou dlaň na čelo. „Spi, můj Belgarione," zamumlala.

A on spal.

Část druhá

ALDUROVO ÚDOLÍ

Kapitola sedmá

PROBOUZELI SE OPĚT v kruhu, s rukama spojenýma. Se'-Nedra držela Garionovu levou a Durnik zase pravačku. Chlapcovo vědomí vproudilo zpět hned poté, co vyprchal spánek. Vál svěží, chladivý větřík a ranní slunce jasně zářilo. Přímo před nimi se zvedaly žlutohnědé vrchy a za zády jim ubíhala do dáli pláň Maragoru.

Silk se po probuzení hbitě rozhlédl, oči jako vždy čilé a ostrá-žité. „Kde to jsme?“ ptal se okamžitě.

„Na severním okraji Maragoru,“ odpověděl Vlk, „nějakých osmdesát mil východně od Tol Ranu.“

„Jak dlouho jsme spali?“

„Asi tak týden.“

Silk se rozhlížel kolem a zvykal si na ten skok v čase a vzdálenosti. „Asi to bylo opravdu nezbytné,“ usoudil konečně.

Hettar šel ihned zkontrolovat koně a Barak si začal oběma rukama masírovat šíji. „Cítím se, jako bych spal na hromadě kamení,“ stěžoval si.

„Trochu se projdi,“ poradila mu teta Pol. „Trochu to tu ztuhlost rozežene.“

Se'-Nedra stále nepouštěla Garionovu ruku a chlapec přemítal, zda na to nemá nějak reagovat. Měla malou a teplou dlaň a celkem vzato, nebylo to nepříjemné. Rozhodl se tedy mlčet a nedělat nic.

Hettar se vrátil od koní zachmuřen. „Belgarate, jedna z nákladních klisen je březí,“ oznámil.

„Za jak dlouho bude rodit?“ zeptal se Vlk.

„Těžko říci přesně — bude to její první, hříbě. Ale do měsíce určitě.“

„Můžeme její náklad rozdělit na ostatní koně," navrhl Durnik. Pokud půjde nalehko, nijak jí cesta neublíží.“

„Snad." Hettar se tvářil dost pochybovačně.

Mandorallen studoval žlutavé předhůří vpředu. „Jsme sledováni, Belgarate," hlásil vážně a ukazoval na několik sloupů kouře, které stoupaly k azurové ranní obloze.

Mistr Vlk zašilhal na kouř a zatvářil se kysele. „Pravděpodobně to budou zlatokopové. Krouží kolem hranic Maragoru jako supi kolem dodělávající krávy. Podívej se, Pol.“

Tetiny oči už se však dávno dívaly do dáli. „Arend'ané," prolesla. „Sendaři, Tolnedřané, pár Drasnijců. Moc bystře nevypadají.“

„Žádní Murgové?"

„Ne.“

„Běžná chamrad' tedy," usoudil Mandorallen. „Taková chátra nás ohrozit nemůže.“

„Radši bych se boji vyhnul, pokud to bude možné," namítl Vlk. „Náhodné potyčky jsou nebezpečné a nic jimi nezískáme." Znechuceně zavrtěl hlavou. „Ale stejně je asi nepřesvědčíme, že z Maragoru nevezeme žádné zlato; patrně se tedy střetu nevyhneme.“

„Pokud nechtějí víc než zlato, proč jim nějaké nedat?" nadhodil Silk.

„Žádné s sebou nemám, Silku," pokrčil rameny Belgarat.

„Nemusí být pravé." Silkovi se rozjasnily oči. Odkráčel k jednomu z nákladních koní, vrátil se s několika velkými kusy plachtoviny a rychle je nařezal na asi stopu velké čtverce. Nato nabral oběma rukama šterk a nasypal jej do středu jednoho z čtverců. Potom sbalil okraje a zavázal je silným provazem, aby tak stvořil objemný vak, načež svůj výtvar znalecky potěžkal. „Vypadá to jako pytel zlata, nemyslíte?"

„Už zase chytračí," zašklebil se Barak.

Silk se na něj sladce usmál a rychle vyrobil několik dalších váčků. „Pojeďu první," prohlásil, když jim pytlíky zavěšoval k sedlům. „Jeďte jenom za mnou a nechte vyjednávání na mně. Kolik jich tam je, Polgaro?"

„Kolem dvacíti," zněla odpověď.

„V tom případě to bude stačit," konstatoval s jistotou. „Můžeme jet?"

Nasedli a vydali se nížinou k širokému korytu vyschlé řeky, které sem mířilo z vrchoviny. Silk jel v čele a jeho oči bystře pročesávaly okolní terén. Jakmile vstoupili do jícnu řečiště, zaslechl Garion ostré hvízdnutí a před sebou zachytil několik kradmých pohybů. Až příliš dobře si nyní uvědomoval strmé břehy koryta, jež je svíraly z obou stran.

„Budu k tomu potřebovat trochu volného prostoru a taky čas," svěřil se Silk. „Támhle." Ukázal bradou na místo, kde se příkrý břeh trochu zmírňoval. Jakmile k tomu místu dospěli, ostře obrátil koně. „Ted'!" vyštěkl. „Jed'te!"

Hnali se za ním, vzhůru na násep, a pod kopyty koní tryskaly gejzíry šterku. Než se dostali nahoru, zahalil je hustý oblak dusivého, žlutého prachu.

O kus výš se z trnitých křovin kolem koryta ozvalo několik zklamaných výkřiků a na volné prostranství vyběhl houf otrhaných mužů. Ze všech sil pádili travou, vysokou po kolena, aby jim přehradili cestu, a přitom hulákali. Kousek před nimi vyskočil ze zálohy muž, zarostlý černým vousem — byl výrazně blíže než ostatní a také odhodlanější, neboť se kolem sebe oháněl rzí pokrytým mečem. Mandorallen se bez zaváhání přes něj přehnal. Vousatý muž zavyl, jak se kutálel pod údery vířících kopyt těžkého válečného hřebce.

Jakmile dosáhli vrcholu nad řečištěm, semkli se v těsnou skupinku. „To stačí," rozhodl Silk, rozhlížeje se po zaobleném návrší. „Potřeboval jsem jen dopřát jim dost času, aby mohli přemýšlet o svých ztrátách. Rozhodně chci, aby přemýšleli o ztrátách."

Vzduchem zasvištěl šíp a Mandorallen jej téměř pohrdavě srazil štítem.

„Stůjte!" zařval jeden z lapků. Byl to hubený Sendar s dolíčky od neštovic, oděný ve špinavé zelené haleně a primitivním obvazu, pokrývajícím mu část pravé nohy.

„Kdo to řekl?" houkl Silk v odpověď s povýšenou drzostí.

„Jsem Krolдор," oznámil muž s obvazem důležitě. „Krolдор lupič. Patrně už jste o mně slyšeli."

„Bohužel," opáčil Silk zdvořile.

„Nechte tu své zlato — a taky ženy," poručil Kroldor. „Možná vás nechám naživu."

„Když nám uhneš z cesty, možná necháme naživu my *tebe*."

„Mám tu padesát mužů," vyhrožoval Kroldor. „Všichni jsou odhodláni ke všemu a nejsou horší než já."

„Máš jich dvacet," upřesnil Silk. „Uprchlé nevolníky, zbabělé vesničany a kapsáře. Moji muži jsou dobře vycvičení válečníci. A nejen to. Sedíme na koních a vy jste opěšalí."

„Nechte tu své zlato," trval na svém samozvaný lupič.

„Tak proč nejdeš a nevezmeš si ho?"

„Jdeme!" houkl Kroldor na své lidi a vyrazil vpřed. Pár psanců jej váhavě následovalo zhnědlou travou, ale ostatní zůstali stát a s respektem si měřili Mandorallena, Baraka a Hettara. Vůdce si po několika krocích uvědomil, že jde téměř sám. Zastavil se a obrátil se ke svým kumpánům. „Vy zbabělci!" soptil. „Jestli si nespíš, dorazí sem ostatní. Nedostaneme nic."

„Já ti povím, jak to uděláme, Kroldore," zasáhl Silk. „Tak trochu máme naspěch a nabrali jsme zlata víc, než kolik pohodlně uvezeme." Odvázal jeden z vaků a vábivě s nim zatřásl. „Tumáš." Nedbale jej odhodil kus od sebe do trávy. Nato odepjal druhý a hodil jej k prvnímu. Na nenápadný pokyn se připojili i ostatní. „Tady to" máš, Kroldore," pokračoval Silk. „Deset vaků poctivého ryzího zlata můžeš dostat bez boje. Jestli chceš víc, budeš si ho muset vybojovat,"

Otrhanci za Kroldorem se na sebe podívali a kruček po kručku postupovali blíž, oči chamtivě upřené na hromádku vaků v trávě.

„Tvoji muži jsou poměrně rozumní, Kroldore," utrousil Silk suše. „Před nimi leží dost zlata, aby z něho všichni zbohatli, a bohatí lidé neradi zbytečně riskují."

Kroldor na něj upřel hněvivý pohled. „Tohle ti nezapomenu," zavrčel,

„To jistě," souhlasil chápavě Silk. „Teď pojedeme dál. Doporučuji vám, abyste nám uhnuli z cesty."

Barak a Hettar popojeli po bok Mandorallenovi a celá trojice se dala pomalu, výhrůžně do pohybu.

Kroldor lupič stál do poslední chvíle na místě. Pak se obrátil a spěšně prchal, prskaje kletby.

„Jedeme," křikl Silk.

Vrazili paty koním do slabin a prořítli se tryskem kolem lapků. Ti se v tu chvíli seběhli kolem pytlů z plachtoviny. Téměř vzápětí propuklo několik potyček, a než vůbec někdo pomyslel na otevření vaků, leželi tři z nich mrtvi. Vzteklé hulákání slyšela družina dobře i na tu vzdálenost.

Když po míli cvalu konečně přitáhli uzdy, Barak se rozesmál. „Chudák Kroldor," zalykal se smíchy. „Ty jsi ale lump, Silku."

„Svého času jsem studoval základní rysy lidské povahy." odtušil Silk nevinně. „Občas takto nabytých poznatků využívám."

„Myslím, že to stejně budou nakonec vyčítat Kroldorovi," usoudil Hettar.

„Já vím. Ale to už je jedno z rizik povolání náčelníka."

„Mohou ho dokonce zabít."

„V to rozhodně doufám. Kdyby to neudělali, tak by mě hrozně zklamali."

Zbytek dne se prodírali žlutavým, podhůřím a na noc se utábořili v malém, dobře ukrytém údolíčku, odkud je záře ohně neprozradí banditům, jimiž se kraj jen hemžil. Následujícího rána vyrazili časně a kolem poledního již byli v horách. Kličkovali mezi ostrými skalními útesy a prodírali se hustými lesy temně „ zelených jedlí a smrků, kde vzduch chladil a štípal do nosu svěží, kořeněnou vůní. Přestože v nížinách dosud vládlo léto, zde ve vyšších polohách se již začínal hlásit podzim. Listy keřů zasychaly a kroutily se, vzduch získával slabou kouřovou příchut', a když ráno vstávali, byly hroty stébel trávy postříbřeny jinovatkou. Počasí však zůstávalo příznivé a tak jim cesta rychle ubíhala.

Byli už v horách nejméně týden, když se jednoho pozdního odpoledne přisunul od západu val hustých temných mraků a přinesl s sebou vlhký chlad. Garion odepnul od sedla plášť a přehodil si jej za jízdy přes ramena, chvěje se zimou.

Durnik zvedl hlavu a nasál vzduch. „Do rána bude sněžit," prorokoval.

I Garion cítil v ovzduší studený, vlhký pach sněhu. Zamračeně

přikývl.

Mistr Vlk zamručel. „Já věděl, že je to příliš krásné, než aby to vydrželo dlouho." Pokrčil rameny. „No co se dá dělat," uzavřel rozpravu, „pár zim jsme už přežili, přežijem i tuhle,"

Když Garion vystrčil následujícího jitra hlavu ze stanu, na zemi pod temnými jedlemi ležela dobře palcová vrstva sněhu. Bílé vločky se měkce snášely dolů, bezhlučně dopadající k ostatním a zahalujícíce do bílé tmy vše, co bylo dál než sto sáhů. Vzduch byl studený a šedý, a koně, náhle temní proti bělostnému pozadí, dupali kopyty a stříhali ušima, když je na nich polechtala lehoučká vločka. Dech se srážel ve vlhké zimě a oblaka páry odplouvala do přitmní lesa.

Se'Nedra se ze stanu, který sdílela s tetou Pol, vynořila s nadšeným vyjeknutím. Sníh, uvědomil si Garion, je v Tol Honet patrně vzácností — drobná dívenka totiž skotačila mezi padajícími vločkami s čirou, ničím nezkalenou dětskou radostí. Shovívavě se usmál nad dobře mířenou koulí, která ho zasáhla za ucho, záhy ale vyrazil za ní a zasypal ji koulemi. Utíkala, kličkovala mezi stromy, smála se a vyskala. Když ji konečně dostihl, byl pevně odhodlán umýt jí obličej sněhem, ale princezna jej bujaře chytila kolem krku a políbila ho, studíc jej na tváři drobným nosíkem a sněhem, který se jí usadil na řasách. Neuvědomil si zrádnost jejího počínání až do chvíle, kdy mu nacpala za krk hrst té studené bílé hmoty. Nato se mu vytrhla a uháněla za výbuchů smíchu ke stanům, zatímco Garion stál a pokoušel se vytřepat sníh z haleny dříve, než mu roztaje na zádech.

Před polednem se však bílá vrstva na zemi změnila v čvachtanici a z krásných vloček se stalo nepříjemné mrholení. Stoupali úzkou skalní průrvou podél hučící bystřiny, deroucí se pres mohutné balvany, a za krk jim kapala voda z mokrých stromů.

Nakonec mistr Vlk oznámil přestávku. „Blížíme se k západní hranici Kthol Murgos," oznámil družině. „Mám dojem, že je čas začít si trochu dávat pozor."

„Pojedu vpředu," nabídl se rychle Hettar.

„Neřekl bych, že je to nejlepší nápad," potřásl hlavou Vlk. „Při pohledu na Murgy občas zapomínáš na své povinnosti."

„Já se o to postarám," ozval se Silk. Měl zvednutou kápi, ale i tak mu ze špičky dlouhého, zahnutého nosu kapala voda. „Pojedu tak

půl mile před vámi a budu mít oči na stopkách."

Vlk pokývl. „Kdyby se něco dělo, hvízdni."

„Dobrá." Silk vyrazil klusem strží,

Pozdě odpoledne začal dopadající déšť mrznout a pokryl stromy a skály šedivým ledem. Objeli velký skalní blok a narazili na čekajícího Silka. Bystřina se změnila v tenký pramínek a stěny strže se otevřely a ustoupily příkrému horskému srázu. „Zbývá nám ještě tak hodina světla," přivítal je mužík. „Co myslíte, máme jet dál, nebo se vrátíme kousek do strže a rozbijeme tábor?"

Mistr Vlk zašilhal k obloze a nato k horskému úbočí vpředu. Strmé stoupání bylo porostlé sukovitými stromy, ale jejich pásmo končilo kousek před nirni. „Musíme se dostat na hřeben a pak, ještě kus dolů po druhé straně. Je to jen pár mil. Jed' dál vpředu."

Silk pokývl a vyrazil.

Objeli z boku vrchol hory a pohlédli dolů ze srázu; za ním se nacházel kopec, který zdolali přede dvěma dny. Déšť k večeru trochu zeslábl a Garion viděl zřetelně druhou stranu strže. Protější úbočí nebylo vzdušnou čarou dál než půl míle a jeho bystré oči na něm zachytily pohyb. Ukázal tím směrem. „Co je to?"

Mistr Vlk si právě oklepával led z vousů. „Toho jsem se obával," zabručel.

„Čeho? Co je to?"

„Jeden z algrotů."

Garion se otrásl hnusem, když si vzpomněl na šupinaté opice s kozím obličejem, které na ně zaútočily v Arendii. „Neměli bychom zrychlit?"

„Nemůže na nás," opáčil Vlk. „Ta propast je přinejmenším na míli hluboká. Ale Grolimové zřejmě pustili ze řetězu svá zvířata. Budeme si na ně muset dávat pozor." Pokynul jim, aby se dali do pohybu.

Přes vítr, který neustále vál do zející propasti, slyšel Garion v dáli hluboké štěkání algrota, jak zřejmě komunikoval se zbytkem smečky. Brzy se na okraji svahu vynořil další tucet těchto ohavných stvoření a hnal se vpřed, zatímco družina sjížděla dolů k mělkému údolí, vedoucímu ji pryč od propasti. Asi po míli se zastavili a utábořili se na noc pod příkrovem malých, huňatých smrčků.

Následujícího rána bylo ještě chladněji a stále *zataženo*, ale déšť ustal. Pokračovali v sestupu k ústí údolí, znovu kolem propasti. Protější úbočí padalo dolů v kolmém, dlouhém srázu; končil o dobrých tisíc stop níž stuhou horské řeky, vyhlížející odsud jako dětská hračka. Algrotové s nimi udržovali tempo; štekali a vyli a hladově se po nich dívali. S nimi běželi i jiní tvorové, jen matně rozeznatelní mezi stromy na protější straně. Jeden z nich, mohutný a zarostlý, se zdál mít téměř lidské tělo, korunované však hlavou zvířete. V dáli se hnalo cvalem stádo rychlonohých tvorů s vlajícími hřívami a ocasy.

„Podívejte," vykřikla radostně Se'Nedra. „Divocí koně."

„To nejsou koně," opravil ji zasmušile Hettar.

„Vypadají jako koně."

„Možná tak vypadají, ale nejsou,"

„Hrulgin," vysvětlil krátce mistr Vlk.

„Co je to?"

„Hrulga je čtyřnohé zvíře, podobné koni — ale má místo koňských zubů tesáky a drápy místo kopyt."

„Ale to by znamenalo — " princezna se zarazila a vytřeštila oči.

„Ano. Jsou masožraví."

Otřásla se. „Jak strašné."

„Ta propast se stále zužuje, Belgarate," zavrčel Barak. „Nijak by mě netěšilo, kdyby se některý z nich octl na naší straně."

„To nebude problém. Pokud si vzpomínám, ta propast se zužuje na nějakých sto sáhů a pak se opět rozšiřuje. To nepřeskočí."

„Doufám, že ti paměť slouží dobře."

Nebe získalo břidlicově šedou barvu a horami se proháněl nárazovitý vítr. Nad propastí se v kruzích vznášeli supi, zatímco havrani přeletovali ze stromu na strom a krákali na sebe. Teta Pol ptáky sledovala s přísným nesouhlasem v očích, ale nahlas neřekla nic.

Pokračovali v cestě. Průrva se zužovala a zakrátko již jasně rozeznávali zvířecí tváře algrotů na protější straně. Když hrulgin s hřívami, vlajícími ve větru, otevřeli tlamu, aby zaržáli jeden na druhého, zasvítily jim v ní zřetelně dlouhé špičáky.

V místě, kde byla propast nejužší, náhle vyjela z ohybu na protější straně skupina Murgů v drátěných košilích. Koně měli zpěněné

po zběsilé jízdě a Murgové sami nesli stopy dlouhé a únavné cesty. Zastavili se a čekali, až se Garion a jeho přátelé dostanou k zúžení. Na samém okraji strže stál Brill a upřeně se díval nejprve směrem k nim a pak na řeku dole.

„Kde jsi se zaseknul?“ volal Silk žertovným tónem, jen stěží skrývajícím chlad a nenávist. „Už jsme mysleli, že jsi se ztratil.“

„To je dost nepravděpodobné; Kheldare,“ opáčil Brill. „Jak jste se dostali na druhou stranu?“

„Vrať se tak čtyři dni cesty zpátky,“ křičel Silk a ukazoval směrem, odkud Murgové přišli. „Když se budeš pečlivě dívat, najdeš tam údolí, které vede vzhůru. Nebudeš ho hledat déle než den dva.“

Jeden z Murgů vytáhl luk a založil do něj šíp. Namířil na Silka, natáhl tětivu a spustil. Silk klidně sledoval šíp, jak padá v dlouhé, pomalé spirále do propasti. „Pěkná rána,“ zavolal.

„Nehovej se jako idiot,“ vyštěkl na střelce Brill. Nato se obrátil opět k Silkovi. „Už jsem o tobě hodně slyšel, Kheldare,“ prohodil.

„Člověk si časem vybuduje určitou pověst,“ připustil Silk skromně.

„Budu se muset někdy přesvědčit, jestli jsi opravdu tak dobrý, jak se říká.“

„Tenhle typ zvědavosti může být prvním příznakem choroby, vedoucí k tragickému konci.“

„Přinejmenším pro jednoho z nás.“

„V tom případě se tedy těším na naše příští setkání,“ ujistil ho Silk. „Doufám, že nás omluvíš, můj drahý příteli - to víš, práce nepočká.“

„Měj se na pozoru, Kheldare,“ hrozil Brill. „Jednoho dne si tě najdu.“

„Já se mám na pozoru vždycky, Kordochu,“ zavolal Silk odpověď. „Takže se nediv, pokud tě budu očekávat. Moc prima jsem si s tebou popovídal. Budem si to muset zopakovat... brzy.“

Murgo s lukem vystřelil druhý šíp. Skončil tam, co ten první.

Silk se rozesmál a vedl družinu od kraje propasti. „Opravdu úžasný chlapík,“ poznamenal, když se rozjeli. Nato zvedl hlavu k zamračenému nebi. „A jaký nádherný den.“

Postupem dne mraky zhoustly a zčernaly. Vítr zesílil tak, že

vyl mezi stromy. Mistr Vlk je odváděl od strže, dál na severovýchod.

Na noc se utábořili v malé kotlině, s kamenitým dnem, kousek pod horním okrajem lesa. Teta Pol připravila k večeři hustou a sytou směs vařeného masa. Poté, co se všichni najedli, nechali oheň vyhasnout. „Je zbytečné jim ukazovat směr," prohlásil Vlk.

„Ale vždyť se přece nemohou dostat přes propast, nebo snad ano?" podivil se Durnik.

„Je lepší nepokoušet osud." pokrčil rameny Vlk. Odkráčel kousek od dohasínajících uhlíků a rozhlédl se do tmy. Garion, poslušně náhlého impulsu, jej následoval.

„Jak je to ještě daleko do Údolí, dědečku?" zeptal se.

„Asi sedmdesát leguí," odpověděl stařec. „Tady v horách to jde dost pomalu."

„I počasí se zhoršuje."

„Všiml jsem si."

„Co budeme dělat, jestli udeří opravdová sněhová bouře?" .

„Schováme se někam do úkrytu a počkáme, až se přezene."

„A co když -"

„Garione, já vím, že se ptáš jen na to, co tě trápí, ale někdy mluvíš skoro jako tetu Pol, Hučí do mě to své co když už od svých sedmnácti let. Za ta léta už mne to dost unavuje."

„Promiň."

„Neomlouvěj se. Jenom už to nedělej."

Odkudsi z výšky černé, bouřící oblohy zaznělo náhle hřmotné zapleskání obrovitých křídel.

„Co je to?" zeptal se udiveně Garion.

„Ani se nehni!" Vlk vyvrátil krk a soustředěně zkoumal černou bář. „Ale, to je nepříjemné."

„Co?"

„Myslel jsem, že je to ubohé staré zvíře mrtvé už hezkých pár století. Proč jí nedají pokoj?"

„A komu?"

„Nemá jméno. Je velká, hloupá a ošklivá. Bohové stvořili pouze tři takové tvory a při první říji se oba samci pustili do boje a zabili se navzájem. Pokud moje paměť sahá, je tahle chuděra sama."

„To je smutné," potřásl hlavou Garion. Napínal oči do tmy a

naslouchal tlukotu velikých křídel. „Jak vypadá?"

„Je veliká jako dům a moc by se ti nelíbila."

„Je nebezpečná?"

„Velice nebezpečná, ale v noci toho příliš nevidí." Vlk si povzdechl. „Grolimové ji museli vyhnat z jeskyně a poštvat ji na nás. Někdy to přehánějí."

„Povíme o ní ostatním?"

„Jen by je to rozrušilo. Někdy je lepší mlčet."

Velká křídla zapleskala znovu a z temnoty zazněl dlouhý, zoufalý křik, plný takové bolesti a samoty, až Garion pocítil, jak jej zaplavuje veliká a upřímná lítost.

Vlk si znovu povzdechl. „S tím nemůžeme dělat vůbec nic," prohlásil. „Pojďme zpátky ke stanům."

Kapitola osmá

PROMĚNLIVÉ A NEPŘÍJEMNÉ počasí vládlo i další dva dny, kdy pomalu a dlouze stoupali k zasněženým štítům hor. Stromy s přibývajícím výškou řídly a byly čím dál nižší a pokroucenější, až zmizely úplně. Stezka zamířila přes úbočí jedné z hor a družina byla nucena zdolat příkrý svah, pokrytý rozházenými kameny a ledem a ovládaný mrazivým prudkým větrem.

Záhy se mistr Vlk zastavil, aby se zorientoval. „Tudy,“ ukázal po chvilce k sedlu, rozdělujícímu dva vrcholy. Zdolali stoupání a přitáhli si pláště k tělu, aby se chránili před dotírajícím větrem.

Čelo družiny, dojel Hettar — s ustaraným výrazem na jestřábí tváři. „Březí klisna zaostává,“ řekl Vlkovi. „Mám dojem, že její čas se blíží.“

Teta Pol bez jediného slova přitáhla uzdu a zastavila, aby si klisnu prohlédla. Když se vrátila, tvářila se vážně. „Nebude jí to trvat víc než několik hodin, otče,“ oznamovala.

Vlk se rozhlédl. „Tady není kam se schovat.“

„Možná najdeme nějaký úkryt na druhé straně průsmyku,“ navrhl Barak a jeho vous divoce vlál ve větru.

Vlk zavrtěl hlavou. „Myslím, že to tam je stejné jako tady. Musíme si pospíšet. Strávit noc zde by nebylo nic příjemného.“

Stoupali stále výš, zasypávání směsicí deště a sněhu, a poryvy větru ještě zesílily. Plný náraz vichřice se však do nich opřel až ve chvíli, kdy vystoupili do sedla a zůstali na chvíli oslepeni masou plísňkanice, která se zde měnila v neprůhlednou bílou stěnu.

„Na téhle straně je to opravdu ještě horší, Belgarate,“ snažil se

Barak překřičet vítr. „Jak daleko je to ke stromům?"

„Několik mil," křičel Vlk a zápasil s cípy pláště, aby mu držely u těla.

„Tak daleko ta klisna nedojde," zavrtěl hlavou Hettar. „Musíme najít nějaký úkryt."

„Tady žádný není," konstatoval Vlk. „Jen led a sníh. Nejbližší úkryt je u těch stromů."

Aniž si uvědomil proč, Garion vykřikl, „A co ta jeskyně?"

Mistr Vlk se obrátil a pronikavě si jej změřil. „Jaká jeskyně? Kde?"

„Támhle, na úbočí hory. Není to daleko," Garion věděl, že tam jeskyně je, ale nechápal, odkud se to dozvěděl.

„Jsi si jistý?"

„Ovšem. Musíme tudy." Garion obrátil koně a vydal se vzhůru k ohromnému, rozeklanému vrcholu po levici. Vítr s nimi cloumal a snažil se je srazit dolů ze srázu, Garion však s nepochopitelnou jistotou pokračoval v cestě. Nevěděl proč, ale jako by tu znal každý kámen. Udržoval rychlost tak, aby byl vždy o pár kroků před ostatními. Věděl, že by mu kladli otázky, a on by nevěděl, co odpovědět. Objeli skalní výčnělek a stanuli na široké římse. Táhla se podél boku hory a mizela kdesi v bílé plískanici vpředu.

„Kamž vedeš nás, hochu?" křičel Mandorallen.

„Není to daleko!" zavolal Garion v odpověď.

Římsa zatáčela kolem vypouklé stěny hory a zužovala se. V místě, kde obcházela žulový výčnělek, už z ní nezbývalo víc, než uzounký chodníček. Garion seskočil s koně a vedl ho za uzdu za sebou. Jakmile se vynořil na druhé straně útesu, zavál mu víchř přímo do tváře a on si ji musel chránit rukou, aby vůbec viděl na cestu. Takto dveře spatřil až ve chvíli, kdy stál téměř před nimi.

Dveře, zakrývající otvor ve skále, byly ze železa a na jejich stářím zmatnělé černi vystupovaly rezavé skvrny. Byly širší než vrata na Feldorově farmě a jejich vrchní hrana se ztrácela v bílém peklu vánice. Barak, jdoucí těsně za ním, se natáhl a dotkl se vrat, načež na ně zabušil mohutnou pěstí. Dveře zaduněly dutou ozvěnou. „Je to jeskyně," hlásil přes rameno družině. „Já už myslel, že ten vítr zatemnil chlapcovy smysly."

„Jak se ale dostaneme dovnitř?" houkl Hettar přes běsnění živlů.

„Ty dveře nejsou pevné o nic méně než skála kolem," usoudil Barak a udeřil do nich znovu pěstí.

„Musíme se dostat do závětrí," naléhala teta Pol a vzala chlácholivě kolem ramen Se'Nedru.

„Co ty na to, Garione?" zeptal se mistr Vlk.

„Je to snadné," přikývl Garion. „Musím jen najít to správné místo." Přeběhl prsty po studeném kovu, aniž věděl, co hledá; záhy však našel místo, které se mu zdálo trochu odlišné. „Tady je to." Položil tam pravou ruku a lehce zatlačil. Dveře se s hlasitým zaskřípěním daly do pohybu. Přesně uprostřed zrezivělého kovu se náhle objevila tenká čára jako řez břitvou a kusy rzi, které z ní odpadávaly, byly ihned odnášeny větrem.

Garion pocítil podivné teplo na stříbřitém znamínku uprostřed právě dlaně — na místě, kde se jej dotkl studený kov dveří. Co bylo ještě divnější: už dávno přestal tlačit, ale dveře se pohybovaly dál - otvíraly se, jakoby v odpověď na onu stříbřitou skvrnu. Rozevíraly se víc a víc, i když už se jich vůbec nedotýkal. Zavřel dlaň a dveře se zastavily. Otevřel ji a brána se s hlasitým zavržením otevřela dokořán a narazila do kamenné stěny.

„Nehraj si s tím, drahý," napomenula ho teta Pol. „Stačí, když to otevřeš."

V jeskyni za dveřmi byla tma, ale chyběl tu obvyklý plesnivý pach uzavřených a vlhkých prostor. Opatrně vstoupili, ohledávající chodidlo cestu před sebou.

„Počkejte chvíli," zamumlal Dumik nezvykle tiše. Slyšeli, jak rozepíná jednu ze sedlových brašen a pak se ozvalo křísnutí ocílky. Vylétlo pár jisker, následovaných matnou září, jak kovář zafoukal do troudu. Ten záhy vzplál a po chvíli už hořela pochodeň, vytažená z téže brašny. Durník ji zvedl nad hlavu a všichni se rozhlédli po jeskyni.

Okamžitě bylo zřejmé, že jeskyně nevznikla přirozenou cestou. Stěny a podlaha jeskyně byly dokonale hladké, jakoby vyleštěné do téměř zrcadlového lesku, a odrážely světlo Durníkovy pochodně. Místnost měla pravidelný, kruhový tvar a asi sto stop v průměru. Stě-

ny nahoře se sbíhaly a vytvářely kdesi vysoko nad jejich hlavami patrně také polokulovitý strop. Přesně uprostřed jeskyně stál okrouhlý kamenný stůl, mající v průměru dobrých dvacet stop, a jeho horní okraj byl vyšší než samotný Barak. Kolem dokola stolu se táhla kamenná lavice, Ve zdi, přímo proti vchodu, se černal půloblouk krbu.. Bylo tu chladno, ale ne palčivá zima, kterou očekávali.

„Myslíte, že sem můžu přivést koně?“ zeptal se tiše Hettar.

Mistr Vlk přikývl. V blikajícím svitu pochodně měla jeho tvář skoro omámený výraz a oči svědčily o tom, že je jejich majitel ponořen hluboko v myšlenkách.

Kopyta koní ostře zaklapala o kamennou podlahu. Zvířata se neklidně rozhlížela a stříhala ušima.

„Je tady ohniště,“ oznámil Durnik od krbu. „Mám zapálit oheň?“

Vlk zvedl hlavu, „Cože? Ach - ano. Jen do toho.“

Durnik sáhl do krbu pochodní a dřevo ihned vzplálo. Oheň se velmi rychle rozšířil a zahořel nepřírozeně jasným plamenem.

Se'Nedra vykřikla. „Stěny! Podívejte!“ Světlo od krbu se jakýmsi nepochopitelným způsobem lámalo v krystalické struktuře skály a celá kupole začala žhnout myriádou neustále se měnících barev, jež naplnily prostor měkkým, zářivým jasem.

Hettar obešel kulatý stůl a nakukoval do dalšího okrouhlého otvoru. „Vodní pramen,“ hlásil. „To je opravdu dobré útočiště před bouří.“

Durnik odložil pochodeň a svlékl si plášť. Vzápětí poté, co zapálil krb, bylo v místnosti teplo. Kovář pohlédl na mistra Vlka. „Ty tohle místo znáš, vid’?“ zeptal se.

„Dosud je nikdo z nás nedokázal najít,“ odvětil stařec, stále ještě duchem někde jinde. „Nebyli jsme si dokonce ani jisti, zda vůbec existovalo.“

„Co jest to za prazvláštní jeskyni, Belgarate?“ zeptal se Mandorallen.

Mistr Vlk se zhluboka nadechl. „Když bohové tvořili svět, potřebovali se čas od času sejít, aby probrali, co který z nich již udělal a k čemu se chystá, aby mohli tvořit společně a pracovat v dokonalé harmonii — vytvářet hory, větry, roční období a tak dále.“ Pomalu se

rozhlédl po jeskyni. „A toto je místo, kde se setkávali.“

Silk se zvědavě nakrčeným nosem vyšplhal na lavici u obřího stolu. „Jsou zde mísy," hlásil. „Sedm mis - a taky sedm šálků. V mísách je cosi jako ovoce." Natáhl ruku.

„Silku!" houkl ostře Vlk. „Ničeho se nedotýkej."

Silk ztuhl v půli pohybu a pomalu a udiveně se ohlédl přes rameno na starce.

„Měl bys radši slézt," pronesl vážně Vlk.

„Dveře!" vykřikla Se'Nedra.

Obrátili se právě včas, aby viděli, jak se mohutné železné dveře jemně zavírají. Barak se k nim se zaklením vrhl ale bylo pozdě. S dutým zaduněním zapadly právě ve chvíli, kdy se jich dotkl. Barak se s hrůzou v očích otočil ke svým přátelům.

„To nic, Baraku," uklidňoval ho Garion. „Můžu je otevřít znovu."

Vlk se v tu chvíli obrátil a tázavě si změřil Gariona. „Jak ses o té jeskyni dozvěděl?" zajímal se.

Garion bezmocně pokrčil rameny. „Nevím. Prostě jsem to na jednu věděl. Myslím, že jsem už včera cítil, jak se k ní blížíme."

„Má to něco společného s tím hlasem, co mluvil s Marou?"

„Nemyslím. Nezaznamenal jsem jeho přítomnost, a tato informace je jiná. Řekl bych, že přišla ode mne, ne od něj, jenom nevím jak. Z nějakého neznámého důvodu jsem získal pocit, že tohle místo znám odedávna - jen jsem si na něj nevzpomněl, dokud jsme se neoctlí v jeho blízkosti. Strašně špatně se to vysvětluje."

Teta Pol a mistr Vlk si vyměnili dlouhý pohled. Vlk se zatvářil, jako kdyby se chtěl ještě na něco zeptat, ale v té chvíli zaznělo z opačného konce místnosti zasténání.

„Pojďte mi někdo pomoci," volal Hettar naléhavě. Jeden z koní, ten s boulicími se boky, krátce a hekavě dýchal a podlamovaly se pod ním nohy, Hettar stál u něj a pokoušel se ho podepřít, aby neupadl. „Bude rodit," oznamoval.

Všichni vyrazili na pomoc. Teta Pol se ujala velení a vydala první úsečné rozkazy. Uložili klisnu na podlahu a Hettar s Durnikem se ujali porodu, zatímco teta naplnila malý kotlík vodou a postavila jej opatrně na oheň. „Budu potřebovat trochu místa," řekla významně

ostatním, když rozbalovala vak se svými bylinkami.

„Co kdybychom přestali překážet?“ navrhl Barak, s neklidným pohledem upřeným na hekající klisnu.

„Skvělý nápad,“ souhlasila teta. „Se'Nedro, ty tu zůstaň. Pomůžeš mi.“

Garion, Barak a Mandorallen se vzdálili o pár sáhů a usadili se, opření zády o zářící stěnu, zatímco Silk a mistr Vlk vyrazili prozkoumat zbytek jeskyně. Garion přihlížel, jak se Hettar s Durnikem činí u rodící klisny a jak teta Pol a Se'Nedra připravují u ohně bylinky, a cítil se podivně vzdálený všemu tomu shonu. Jeskyně jej k sobě přitáhla, o tom nemohlo být pochyb, a dokonce i nyní na něm uplatňovala svůj podivný vliv. Přestože dění u klisny vrcholilo, nedokázal na ně soustředit pozornost. Cítil podivnou jistotu, že nalezení této jeskyně bylo pouze první částí záhadného procesu, který právě probíhá. Musí však učinit ještě něco a jeho mysl se na to nějakým způsobem připravovala.

„Není pro mne snadným přiznati to,“ ozval se Mandorallen zasmušile. Garion se po něm podíval. „Maje však na zřeteli zoufalou naléhavost výpravy naší,“ pokračoval rytíř, „jest mi než otevřeně přiznati pochybení svého. Vždyť státi se může, že trhlina tato v charakteru mém přiměje mne v hodině nebezpečí zbaběle prchnouti a vás u velkého nebezpečí vystaviti.“

„Moc si to bereš k srdci,“ utěšoval ho Barak.

„Nikolivěk, můj pane. Naléhavě tě žádám, bys věc tu bedlivě uvážil a rozhodl, zda hoden jsem, bych i nadále vaší výpravy účasten byl.“ Se skřípěním se začal zvedat.

„Co to děláš?“ zeptal se Barak.

„Nazdávám se, že bych stranou měl jíti, byste celou záležitost svobodně probrati mohli.“

„Propána, Mandorallene, sedni si,“ řekl Barak podrážděně. „Vše, co bych řekl za tvými zády, ti klidně řeknu i do očí.“

Klisna, ležící u ohně s hlavou v Hettarově klíně, opět zasténala. „Už bude ten lék hotový, Polgaro?“ ptal se Algar ustaraně.

„Ještě chvílku,“ zněla odpověď. Teta se obrátila k Se'Nedře, která pečlivě drtila lžičkou v malém šálku jakési listy. „Ještě víc na jemno, má drahá,“ radila jí.

Durnik stál vedle klisny a rukama jí prohmatával vyboulené břicho. „Možná budeme muset hříbě obrátit," hlásil s obavami. „Mám dojem, že jde špatným koncem napřed."

„Počkej s tím, než zkusíme tohle," brzdila ho teta Pol a pomalu vyklepávala z hliněné nádoby šedavý prášek do bublající vody. Poté si vzala od Se'Nedry šálek s rozmělněnými listy a za stálého míchání přidala i jeho obsah.

„Domnívámt' se, můj pane Baraku," naléhal Mandorallen, „žes dosud plně neuvážil závažnost toho, co byl jsem ti pověděl."

„Slyšel jsem, co jsi říkal. Povídal jsi, že ses jednou bál. Ale na tom není nic strašného. To se občas stane každému."

„Nelze mi s tím žít. Žiji v straších neutuchajících; vždyť ten hrůzný pocit každičkou chvilkou vrátit se může, by zlomil ducha mého."

Durnik zvedl oči od klisny. „Ty se bojíš, že se budeš bát?" zeptal se udiveně.

„Nemáš ni zdání, jaké to jest, milý příteli," povzdechl si Mandorallen.

„Sevre se ti žaludek," popisoval Duraik, „v ústech ti vyschne a srdce jako by sevřela něčí ledová ruka. že je to tak?"

Mandorallen zamrkal.

„Stává se mi to často, a tak ten pocit znám po čertech dobře."

„Ty? Tys ten nejstatečnější z mužů, jakéhož jsem kdy potkal."

Durnik se šibalsky usmál. „Jsem docela obyčejný člověk, Mandorallene," opáčil. „A obyčejní lidé se bojí pořád. To jsi nevěděl? Bojíme se špatného počasí, bojíme se mocných nepřátel, bojíme se noci a nestvůr, které v ní číhají, bojíme se stárí a smrti. Někdy se dokonce bojíme i života. Normální lidé se bojí skoro celý život."

„Jak hrůz takových dokážeš snášeti?"

„Copak mám na vybranou? Strach je součást života, Mandorallene, a tento život je jediný, který máme. Nato si zvykneš. Když každý den vstáváš a pořád v té sarné haleně, také si na ni zvykneš — dokonce ji přestaneš vnímat. Někdy pomáhá se strachu vysmát — aspoň trochu."

„Vysmáti?"

„Ukážeš tím strachu, že o něm víš, ale že stejně půjdeš dál a

budeš dělat, co je zapotřebí." Durnik sklopil pohled ke svým rukám, stále spočívajícím na břiše klisny. „Někteří muži klejí a řvou," pokračoval. „To, myslím, funguje stejně. Každý člověk si musí vyvinout svůj způsob, jak se se strachem vypořádat. Já osobně dávám přednost smíchu. Připadá mi přiměřenější."

Mandorallenová tvář se svažila v úporném přemýšlení, jak do mozku pronikla Durnikova slova. „Uvážím to," připustil. „Jest možno, drahý příteli, že ti budu po celý život zavázán za tvou laskavou radu."

Klisna opět zasténala, zhluboka a ztěžka, a Durnik se napřímil a začal si vyhrnovat rukávy. „Musíme hříbě obrátit, paní Pol," oznámil rozhodně. „A to rychle, než přijdeme o hříbě i o klisnu."

„Počkej aspoň, než to do ní vpravím," ozvala se Polgara a naředila vroucí obsah kotlíku trochou studené vody. „Podrž jí hlavu," řekla Hettarovi. Ten pokývl a pevně uchopil koňské čelisti. „Garione," velela dál teta, zatímco nalévala tekutinu po lžičkách klisně mezi zuby, „co kdybys vzal Se'Nedřu a šli jste se podívat za Silkem a dědečkem?"

„Už jsi někdy obracel hříbě, Durniku?" ptal se úzkostlivě Hettar.

„Hříbě ještě ne, ale tele už mnohokrát. A kůň se od krávy zas tolik neliší."

Barak se rychle vztyčil; jeho tvář nabyla nazelenalého odstínu. „Půjdu s Garionem a princeznou," zabručel. „Nevím, k čemu bych tu byl platný."

„I já se k vám připojím," oznámil Mandorallen, a i jeho tvář viditelně pobledla. „Bude nejlépe, když se pryč odebereme a našim přátelům pro toto rození sdostatek prostoru uděláme."

Teta Pol pohlédla na oba urostlé muže s lehkým úsměvem, ale neřekla nic.

Garion se se svými přáteli spěšně vzdálil.

Silk a mistr Vlk stáli za obřím kamenným stolem a nahlíželi do druhého otvoru v zářící zdi. „Nikdy jsem takové ovoce neviděl," říkal právě mužík.

„Taky bych se divil, kdybys viděl," opáčil Vlk.

„Ty plody vypadají tak čerstvě, jako by je právě utrhli ze stromu." Silkova ruka se podvědomě natáhla k lákavému ovoci."

„Já bych to nedělal." varoval ho Vlk.

„Jen jsem zvědavý, jak chutnájí."

„Zvědavost ti neublíží. Ochutnání možná ano."

„Nenávidím neuspokojenou zvědavost."

„Zvykneš si." Vlk se obrátil ke Garionovi a jeho doprovodu.
„Jak je té klisně?"

„Durník říká, že se bude hřebít," informoval Barak. „Mysleli jsme si, že bychom tam neměli překážet."

Vlk pokývl. „Silku!" houkl náhle ostře, aniž by k mužíkovi obrátil hlavu.

„Promiň." Silku stáhl ruku.

„Proč nejdeš někam jinam? Takhle si jen zbytečně naděláš potíže."

Silku pokrčil rameny. „To dělám přece pořád."

„Tak jen dělej, Silku," řekl mu přísně Vlk. „Nemohu tě hlídat pořád." Vecpal prsty pod špinavý a trochu potrhaný obvaz a mrzutě se poškrábal. „Už to stačilo," prohlásil. „Garione, sundej mi to." Natáhl k chlapci paži.

Garion couvl. „Já ne," bránil se. „Víš, co by se mnou teta udělala, kdybych ti to rozvázal bez jejího svolení?"

„Nebud' hloupý. Silku, udělej to ty."

„Nejdřív mi kladeš na srdce, abych se vyhýbal malérům, a pak mne naženeš Polgaře do rány? Odporuješ si, Belgarate."

„Ale no tak," ozvala se Se'Nedra. Uchopila starcovu paži a začala drobnými prstíky rozvazovat uzly obvazů. „Ale pamatuj si, že to byl tvůj nápad. Garione, půjč mi nůž."

Garion jí trochu zdráhavě podal svou dýku. Princezna se prořezala obvazem a jala se jej odmotávat. Dlahy zachřestily na podlaze.

„Ty jsi ale skvělé dítě." Mistr Vlk na ni zazářil vděčným úsměvem a s úlevou se podrbl na lokti.

„Stačí, když si budeš pamatovat, že mi dlužíš službu," pokrčila rameny.

„Je to Tolnedřanka se vším všudy," poznamenal Silku.

Trvalo to asi hodinu, než za nimi za stůl přišla teta Pol s ustaraným výrazem v očích.

„Jak je klisně?" ptala se rychle Se'Nedra.

„Je hrozně slabá, ale myslím, že se z toho dostane."

„A hříbě?"

Teta Pol si povzdechla. „Přišli jsme pozdě. Zkoušeli jsme všechno možné, ale ani nezačalo dýchat."

Se'Nedra zalapala po dechu a její tvářička zbělela jako křída. „Přece to nevzdáte, nebo snad ano?" vyjela téměř vyčítavě.

„Víc už udělat nemůžeme, má drahá," bránila se teta Pol smutně. „Trvalo to celé moc dlouho. Už mu nezbývaly síly."

Se'Nedra na ni nevěřícně upřela oči. „Udělej něco!" vykřikla. „Jsi kouzelnice. Udělej něco!"

„Je mi líto, Se'Nedro, ale tohle není v našich silách. Někdy prostě nemůžeme víc."

Malá princezna se hořce rozplakala. Teta Pol ji vzala do náručí a snažila se ji ukonejšit.

Ale to už se dal do pohybu Garion. Naprosto jasně a ostře věděl, co od něho jeskyně očekává, a tak reagoval — automaticky, svižně, ale beze spěchu. Tiše obešel stůl a zamířil k ohni.

Na podlaze seděl se zkříženýma, nohama Hettar a choval v klíně nehybné hříbě. Na drobnou hlavičku padala černá mužova kadeř, připomínající hřívu. „Dej mi ho, Hettare," požádal Garion.

„Garione! Ne!" Hlas tety Pol, přicházející zezadu, byl poplašený a pobouřený zároveň.

Hettar zvedl hlavu a jeho jestřábí tvář byla plná hlubokého zármutku.

„Půjč mi ho, Hettare," opakoval Garion tiše.

Hettar zvedl beze slova bezvládně tělíčko, ještě vlhké a lesknoucí se v záři ohně, a podal jej chlapci. Garion poklekl a položil hříbě na podlahu před mihotající se oheň. „Dýchej," pronesl téměř šepetem.

„To už jsme zkoušeli, Garione," řekl Hettar smutně. „Zkoušeli jsme už všechno."

Garion začal soustřeďovat vůli.

„Nedělej to, Garione," promluvila pevně teta Pol. „Není to možné. Jenom si ublížíš."

Ale Garion ji neposlouchal. Jeskyně k němu hovořila tak hlasitě, že neslyšel nikoho jiného. Každou svou myšlenku zaostřil na mok-

ré, neživé tělo před sebou. Poté napřáhl pravou ruku a položil dlaň na neposkvrněnou, kaštanové zbarvenou plec hříbete. Před ním se tyčila holá zeď - černá a vyšší, než cokoli jiného na světě, neproniknutelná a tak tichá, až se to vymykalo lidskému chápání. Opatrně do ní strčil, ale nepohnula se. Zhluboka se nadechl a vrhl proti ní všechnu svou sílu.

„Žij," přikázal."

„Garione, přestaň."

„Žij," poručil znovu a ponořil se ještě hloub do svého zápasu s černou stěnou.

„Už je pozdě, Pol," zaslechl odkudsi zdáli mistra Vlka. „Je už příliš daleko."

„Žij," opakoval Garion, a proud energie, který z něj vytryskl, byl tak mohutný, že se rázem cítil zcela vyčerpán. Žhnoucí stěny zablikaly a náhle se rozezvučely, jako by kdesi v hlubinách hory zazněl zvon. Zvuk se chvěl a zaplnil vibracemi celou kupoli. Světlo stěn náhle oslnivě zaplálo a místnost se rozsvětčila jako v poledním slunci.

Drobné tělíčko pod Garionovým rukama se zachvělo a hříbě se zhluboka, trhavě nadechlo. Hubené nožky sebou zaškubaly a všichni přítomní vydechli. Hříbě se nadechlo znovu a otevřelo oči.

„Zázrak," pronesl přiškrceným hlasem Mandorallen.

„Možná i víc než to," odpověděl mistr Vlk, pátraje očima v Garionově tváři.

Hříbě se zamrskalo a zakývalo hlavičkou. Stáhlo nohy pod sebe a vrávoravě se počalo stavět na nohy. Instinktivně se obrátilo k matce a vrávoralo směrem k ní. Jeho srst, původně čistě tmavohnědá, nesla nyní na plecích, kde se jí Garion dotkl, zářivě stříbřitou skvrnu, přesně stejnou jako znamínko na Garionově dlani.

Garion se postavil a proklopýtal kolem družiny, aby padl na kolena u ledově chladné tryskající vody a rozstříkl si ji na hlavu a krk. Pak tam zůstal dlouhou dobu sedět, třásl se a těžce oddechoval. Nato ucítil opatrný, téměř plachý dotek na paži. Když unaveně zvedl hlavu, spatřil zotavené hříbě, jak mu stojí po boku a oddaně si ho prohlíží vlhkýma očima.

Kapitola devátá

VICHŘICE UŽ NÁSLEDUJÍCÍHO rána vyčerpala své ničivé síly, ale družina v jeskyni zůstala ještě jeden den, aby se klisna měla čas zotavit a hříbě nabralo více sil. Garion zjistil, že přítulnost mláděte je až nepříjemná. Kamkoli se v jeskyni vrtl, hříbě ho měkkýma očima sledovalo a zakrátko mu už strkalo nozdrami do zad či do nohou, i ostatní koně jej sledovali s jakýmsi němým respektem, až ho to uvádělo do rozpaků.

Toho rána, kdy se přichystali k odjezdu, pečlivě zahladili veškeré stopy po svém pobytu. Úklid by! spontánní činností, kterou prováděli všichni mlčky a bez předběžných diskusí či rozhodnutí.

„Oheň stále hoří," zneklidnil se Durnik, rozhlížeje se naposledy po jeskyni.

„Vyhasne sám, až odejdeme," ujistil jej Vlk. „Stejně bys ho neuhasil - ať by ses snažil jakkoli."

Durnik vážně přikývl. „Asi máš pravdu."

„Zavři dveře, Garione." požádala teta Pol. jakmile stáli všichni včetně koní na skalní římse před vchodem.

Garion s jistotou uchopil křídlo mohutných železných vrat a zavřel je. Přestože se do nich předtím Barak bezúspěšně opíral celou svou nemalou silou, pohybovaly se nyní snadno a lehce, sotva se jich Garionova dlaň dotkla. Jediné zatáhnutí stačilo, aby opsaly celý oblouk a jemně se zavřely. Dotek obou křídel byl doprovázen mohutným, dutým zaduněním, a jen tenká, téměř neviditelná spára připomínala, že tento zdánlivě jednoduchý kus kovu lze otevřít.

Mistr Vlk položil zlehka dlaň na zrezivělou desku a upřel oči

kamsi daleko. Nato si povzdechl, obrátil se a zamířil ke stezce, kterou před dvěma dny opustili.

Jakmile obešli úbočí hory, opět nasedli a vydali se dolů mezi kupami balvanů a kusy ledu k prvním nízkým křovinám a pásmu zakrslého lesa. Ačkoli stále vál chladný vítr, nebe nad jejich hlavami svítilo sytou modří a jen sem a tam kolem prolétlo pár nezvykle blízkých obláčků.

Garion dojel mistra Vlka a chvíli pokračoval po jeho boku. V hlavě mu vládl zmatek z toho, co se v jeskyni událo, a zoufale potřeboval mnoho věcí vyjasnit. „Dědečku," začal.

„Ano, Garione?" odpověděl stařec, probíraje se z polospánku.

„Proč mě teta Pol nezastavila? Myslím v té chvíli, kdy jsem zkoušel oživit to hříbě?"

„Protože by to bylo nebezpečné," vysvětlil stařec. „Velice nebezpečné."

„Proč?"

Když se snažíš o nemožné, vkládáš do toho až příliš mnoho energie; a pokud by ses náhle přestal snažit, může se ti to stát osudným."

„Osudným?"

Vlk přikývl. „Dočista by ses vyčerpal a nemuselo by ti zbýt ani tolik sil, abys dokázal udržet tlukot vlastního srdce."

„To jsem nevěděl," hlesl šokovaný Garion.

Vlk se shýbl, aby se vyhnul nízké větvi. „Je to tak."

„Ale copak pořád neříkáš, že *nic* není nemožné?"

„Víceméně je to pravda, Garione. Víceméně."

"Několik minut jeli tiše; dokonce i zvuk kopyt byl ztlumen vrstvou mechu, která zde v lese pokrývala zem.

„Možná bych se o tom všem měl dozvědět víc," zkusil to Garion opatrně.

„To není špatný nápad, Garione. A co bys chtěl vědět?"

„Asi úplně všechno."

Mistr Vlk se rozesmál. „To by bylo asi hodně dlouhé vyprávění."

Garion zesmutněl. „To je to tak složité?"

„Ne. Vlastně je to úplně jednoduché, ale ty nejjednodušší věci

se vždycky vysvětlují nejhůř."

„To moc nedává smysl," odsekl podrážděně Garion.

„Ne?" Vlk se zatvářil pobaveně. „V tom případě mi dovol, abych ti položil zcela jednoduchou otázku. Kolik je dvě a dvě?"

„Čtyři," opáčil ihned Garion.

„Proč?"

Garion na okamžik zaváhal. „Prostě to tak je," vyhrkl nešťastně.

„Ale proč?"

„Tady není žádné proč. Prostě je to jednou tak."

„Každá věc má nějaké proč, Garione."

„Dobře, proč jsou tedy dvě a dvě čtyři?"

„Nevím," přiznal Vlk. „Myslel jsem, že ty na to možná přijdeš."

Minuli uschlý strom, pokroucený a silný, ostře se rýsující proti azurovému nebi.

„Dostaneme se tou rozmluvou vůbec někam?" zeptal se Garion, očividně ještě víc zmaten než předtím.

„Myslím, že už jsme se dostali, a to dost daleko," opáčil zcela vážně Vlk. „A co konkrétně bys chtěl vědět?"

Garion formuloval otázku, jak nejpríměji dovedl. „Co je to čarodějnictví?"

„Už jsem ti to jednou řekl. Vůle a slovo."

„To jsi mi toho moc neřekl."

„Dobrá, zkusme to tedy jinak. Čarodějnictví je, když provádíš věci myslí namísto rukama. Většina lidí tuto metodu ale nepoužívá, protože je - aspoň zpočátku - daleko jednodušší používat ruce."

Garion se zamračil. „Mně to těžké nepřipadá."

„To proto, že vše, co jsi dělal, dělal jsi z nějakého popudu, podvědomě. Nikdy sis nemusel sednout a vymýšlet, jak to provedeš - jen jsi to prostě udělal."

„A není to tak jednodušší? Čímž chci říct, proč o tom přemýšlet, když to můžu rovnou provést?"

„Protože spontánní kouzlení je jen magie třetí třídy — ničím neovládaná a neřízená. Když prostě pustíš svou duševní sílu ze řetězu, může se stát cokoli. Sama o sobě nemá žádnou morálku ani výčitky

svědomí. Dobro nebo zlo, které z ní plyne, pochází od *tebe*, ne od magie samé."

„Chceš říct, že když jsem spálil Ašaraka, že jsem to udělal já a ne kouzlo?" zeptal se Garion a očividně se mu z té myšlenky udělalo nanic.

Mistr Vlk vážně přikývl. „Možná se ti udělá líp, když si vzpomeneš na to hříbě, jemuž jsi zachránil život. Tím se ten Ašarak trochu vyváží."

Garion se podíval přes rameno na hříbě, které za ním poskakovalo jako štěně. „Myslíš tedy, že kouzla jsou buď dobrá nebo špatná."

„Ne," opravil ho Vlk. „Kouzla sama o sobě nemají co do činění se zlem nebo dobrem. A nijak ti nepomohou s rozhodováním — naučit se je používat musíš sám. Můžeš s nimi provádět cokoli — nebo skoro cokoli. Můžeš odřezat vrcholky hor, obrátit stromy vzhůru nohama nebo obarvit oblaka nazeleno, pokud se ti zachce. Musíš se však rozhodnout, zda kouzlo udělat *máš* - ne jestli ho udělat můžeš."

„Řekl jsi *skoro* všechno," zaznamenal bystře Garion.

„Hned se k tomu dostanu," přikývl Vlk. Zamyšleně si změřil nízko visící mrak; obvykle vyhlížející stařec v rezavé tunice a šedé kápi, dívající se na nebe. „Jedna jediná věc je absolutně zakázána. Nikdy nesmíš nic zničit — ani jedinkrát."

Garion byl zaražen. „Vždyť jsem přece zničil Ašaraka, ne?"

„Ne. Ty jsi ho zabil. To je rozdíl. Zapálil jsi ho a on uhořel. Zničit něco znamená zvrátit jeho stvoření. A to je zakázáno."

„A co by se stalo, kdybych se o to *pokusil*?"

„Tvá moc by se obrátila zpět, proti tobě, a v okamžiku bys byl vymazán z povrchu světa."

Garion zamrkal a náhle mu přeběhl mráz po zádech, když si uvědomil, jak blízko byl k překročení onoho zákazu. „Ale jak poznám ten rozdíl?" ptal se příškrčeným hlasem. „Jak budu vysvětlovat, že jsem chtěl někoho jen zabít a ne zničit?"

„Není to právě oblast, kde by se dalo příliš experimentovat," pokrčil Vlk rameny. „Až budeš chtít někoho doopravdy zabít, vraž do něj radši meč. Doufejme jen, že tu chuť nebudeš mít příliš často."

Zastavili se u malého potůčku, stékajícího přes mechem obrostlé kameny, aby se koně mohli napít.

„Víš, Garione," vysvětloval Vlk, „hlavní záměr vesmíru je tvořit. Nedovolí ti, abys jeho úmysl mařil a ničil věci, které mu dalo tolik námahy vytvořit. Když někoho zabiješ, jen ho trochu změníš. Změníš ho ze živého tvora v mrtvého. Ale stále tu je. Abys zvrátil jeho stvoření, musel bys ho dokonale vymazat z jeho pozemské existence. Pokud někdy pocítíš chuť někomu říci 'zmiz' nebo 'ztrat' se' nebo 'zanikni', dostáváš se na pokraj vlastní záhuby. To je také hlavní důvod, proč se musíme stále dokonale ovládat."

„To jsem nevěděl," přiznal Garion.

„Ted' už to víš. Nesnaž se zničit třeba jen pouhý oblázek."

„Oblázek?"

„Vesmír nečiní rozdíl mezi oblázkem a člověkem." Stařec se na něj přísně podíval. „Tvá teta se tě už několik měsíců snaží přesvědčit, že je nutné, abys ovládal své emoce, a ty se tomu po celou tu dobu bráníš."

Garion svěsil hlavu. „Nevěděl jsem, o co jí jde," omlouval se chabě.

„To proto, že jsi neposlouchal, co ti říká. Je to tvoje chyba, Garione, a velká."

Garion se začervenál. „Jak jsi ty poprvé zjistil, že dokážeš — ehm — dělat neobyčejné věci?" zeptal se rychle, aby změnil téma hovoru.

„Bylo to trochu hloupé," usmál se Vlk. „Tak jako to obvykle bývá, když je něco poprvé."

„A co to bylo?"

Vlk pokrčil rameny. „Chtěl jsem pohnout velikým kamenem. Mé paže a záda na to neměly dost sil, ale mysl ano. A potom už jsem se s tou silou musel naučit žít — neboť jak něco takového jednou odhalíš, už nikdy na to nedokážeš zapomenout. V tom okamžiku se změní celý tvůj život a ty se musíš naučit, jak sám sebe ovládat."

„To asi musí každý, vid'?"

„Ano," souhlasil Vlk. „Ale není to tak těžké, jak se to zdá. Podívej se na Mandorallena." Ukázal na rytíře, jedoucího po boku Durnikovi, zabrán do vážné debaty. „Mandorallen je dobrý chlapec — čestný, upřímný a ušlechtilý až do morku kostí — ale buďme upřímní: jeho mysl se dosud nikdy nemusela zabývat něčím vážným — až teď."

Učí se ovládat svůj strach a to jej nutí přemýšlet— pravděpodobně poprvé v životě. Je to pro něj bolestivé, ale nic jiného mu nezbyvá. A pokud se Mandorallen dokáže i se svým obyčejným mozkem naučit ovládat svůj strach, dokážeš ty ovládnout ostatní emoce. Koneckonců jsi přece jen o něco bystřejší."

Silk, který jel vpředu a prozkoumával terén, se k nim poklusem vracel. „Belgarate," hlásil, „asi tak míli před námi něco je. Rád bych, aby ses na to podíval."

„Dobrá," souhlasil Vlk. „Přemýšlej o mých slovech, Garione." Nato pobídl koně a spolu se Silkem se cvalem rozjeli dopředu.

Garion uvažoval o tom, co se právě dozvěděl. Ze všeho nejvíce ho trápila ta drtivá zodpovědnost, kterou před něj postavilo jeho neobyčejné — a nevyžádané — nadání.

Hříbě skotačilo kolem něj; občas odběhlo do křovin podél cesty a pak se zase přihnalo zpátky, dupaje droboučkými kopýtky po vlhké půdě. Čas od času, jako právě teď, se zastavilo před Garionem a upřeně se na něj zadívalo pohledem plným lásky a neotřesitelné důvěry.

„No tak, nech toho," napomenul ho Garion.

Hříbě odhopkalo pryč.

Po Garionově boku se vynořila princezna Se'Nedra. „O čem jste to mluvili s Belgaratem?" zajímala se.

Garion pokrčil rameny. „O spoustě různých věcí."

Její oči na okamžik ztverdly a přimhouřily se. Za ty měsíce, co spolu strávili, se Garion naučil rozeznávat tyto nepatrné signály princeznina hněvu. Così jej varovalo, že princezna touží po hádce, a s tímto překvapivým zjištěním se zamyslel nad důvodem její nenadálé agresivity. To, co se stalo v jeskyni, jí hluboce otrásl, a princezna neměla otřesy ráda. Co bylo ještě horší, Se'Nedra učinila několik pokusů vloudit se do přízně hříběte a učinit z něj svého mazlíčka. Hříbě ji však ignorovalo a namísto toho soustředilo svou veškerou pozornost na Gariona — dokonce do té míry, že se ke své matce vracelo jen na pití. Se'Nedře se taková nevšímavost líbila ještě méně než duševní otřesy. Garion si neradostně uvědomil, že má jen malou šanci hádce se vyhnout.

„Rozhodně bych nechtěla strkat nos do cizího rozhovoru,"

oznámila příkře.

„Nebyl soukromý. Mluvili jsme o kouzlech a o tom, jak zabránit nešťastným náhodám. Nechci už dělat žádné chyby.”

Převracela si ta slova v hlavě a hledala v nich záminku k hádce. Jeho mírná odpověď ji zřejmě podráždila ještě víc, „Nevěřím na kouzla,” prohlásila vyzývavě. Po tom všem, co se přihodilo, bylo její tvrzení očividně absurdní a princezna si to zřejmě vzápětí uvědomila. Oči jí ztvrdly ještě víc.

Garion si povzdechl. „No dobrá,” řekl rezignovaně. „Chceš se hádat o něco konkrétního, nebo jen rovnou začneš vrískat?”

„Vřískat?” princeznin hlas se zvýšil o několik oktáv. „Vřískat?”

„Možná jen vřeštět,” navrhl, jak nejurážlivěji dokázal. Když už se boji stejně nevyhne, chtěl jí aspoň uštědřit pár štulců, než Se'Nedra pro svůj jekot přestane vnímat.

„VŘEŠTĚT?” zavřeštěla.

Hádka trvala asi čtvrt hodiny a skončila až ve chvíli, kdy k nim dorazili Barak a teta Pol, aby je od sebe odtrhli. Celkově to však tentokrát za moc nestálo. Garion nad urážkami, které metal, až příliš přemýšlel a Se'Nedřin vztek obral její repliky o tradiční vybroušenost. Ke konci už se veškerá výměna názorů omezovala na stereotypní opakování výrazů „rozmazlený spratku” a „pitomý venkovský křupane”, jímž ovšem dodávala sílu kvalitní ozvěna horských strání.

Silk a mistr Vlk se vraceli. „Co to bylo za křik?” ptal se Vlk.

„Děti si hrály,” vysvětlila teta Pol lakonicky a upřela na Gariona zničující pohled.

„Kde je Hettar?” zajímal se Silk.

„Přímo za námi.” odušil Barak. Ohlédl se k nákladním koním, ale vysoký Algar zmizel. Barak se zachmuřil. „Ještě před chvílí se pohyboval mezi nimi. Možná na chvíli zastavil, aby nechal koně odpočinout, nebo jim prohlíží kopyta.”

„Aniž by nám něco řekl?” namítl Silk. „To na něj moc nevypadá. A už vůbec by nenechal nákladní koně bez dozoru.”

„V tom případě musel mít nějaký dobrý důvod,” usoudil Durnik.

„Vrátím se a podívám se po něm,” navrhl Barak.

„Ne," zavrtěl hlavou mistr Vlk. „Počkej s tím pár minut. Nesmíme se rozptýlit po celých horách. Pokud se někdo bude muset vrátit, vrátíme se všichni."

Čekali. Vítr pohyboval větvemi borovic a pochmurně mezi nimi vzdychal. Po několika minutách teta Pol hlasitě vydechla. „Už jede." V hlase jí výhruzně zazvonila ocel. „Dobře se pobavil."

V dálce se objevil Hettar ve svém černém koženém obleku; jel lehkým a nevzrušeným cvaletm a dlouhá kadeř za ním vlála ve větru. Za sebou vedl dva osedlané koně bez jezdců, Když se přiblížil, slyšeli, jak si pohvizduje."

„Co jsi tam dělal?" houkl Barak.

„Jelo za námi pár Murgů," oznámil Hettar, jakoby se tím vysvětlovalo vše.

„Mohl jsi mi říct. Byl bych jel s tebou," ozval se Barak trochu dotčeně.

Hettar pokrčil rameny. „Byli jenom dva. Jeli na algarských koních, tak jsem si to vzal trochu osobně."

„Zdá se, že když se někde objeví Murgové, vždycky si najdeš nějaký důvod, abys si to mohl vzít osobně," řekla teta Pol stroze.

„Skoro to tak vypadá, že?"

„Nenapadlo tě náhodou dát nám vědět, kam jedeš?" pokračovala vyčítavě teta.

„Byli jenom dva," bránil se Hettar. „Říkal jsem si, že mi to nebude dlouho trvat."

Zhluboka se nadechla a v očích se jí zle zablýskalo.

„Nech to být, Pol." chlácholil ji mistr Vlk.

„Ale- " „Nezměníš ho, tak proč se s tím rozčilovat? Kromě toho — aspoň jim trochu zajde chuť nás pronásledovat." Stařec se obrátil k Hettaroví, nevšímaje si ošklivého pohledu tety Pol, který se nyní zaměřil na něj. „Byli to ti Murgové z Brillovy tlupy?"

Hettar zavrtěl hlavou. „Ne. Brillovi Murgové byli z jihu a jeli na murgoských koních. Tito dva pocházeli ze severu."

„Jest mezi nimi nějakého viditelného rozdílu?" zeptal se zvědavě Mandorallen.

„Zbroj je trochu odlišná. Navíc mají jižané trochu plošší obličej a jsou menší."

„Ale kde se dostali k algarským koním?" napadlo Gariona.

„Jsou to zloději koní a nájezdníci," odtušil Hettar temně. „Algarší koně jsou v Kthol Murgos vysoce ceněni a mnozí Murgové často vyrážejí do Algarie na loupežné výpravy. Snažíme se jim to zne-příjemnit, jak je to jen možné."

„Ty koně nejsou v moc dobrém stavu," všiml si Durnik, prohlížeje si zplavená zvířata, která stála za Hettarem. „Dost je hnali a nesou dokonce stopy po biči."

Hettar zamračeně přikývl. „To je další důvod, proč nenávidím Murgy,"

„Pohřbil jsi je?" zeptal se Barak.

„Ne. Nechal jsem je ležet tak, aby je našli všichni Murgové, kteří nás budou chtít pronásledovat. Řekl bych, že by je to mohlo trochu odradit."

„Zdá se, že už jich tu pár projelo," prozradil Silk. „Našel jsem před námi stopy asi tak tuctu jezdců."

„Asi se to dalo předpokládat," poznamenal mistr Vlk a poškrábal se ve vousech. „Ktačík vyslal značné množství Grolimů a Taur Urgas jistě nechal hlídat celou oblast. Snaží se nás zastavit, jak jen mohou. Měli bychom si pospíšit do Údolí. Jak se tam dostaneme, už bude klid."

„A nepojedou za námi i tam?" zeptal se nervózně Durnik.

„Ne. Murgové do Údolí nevkročí — za žádnou cenu. Přebývá v něm Duch Aldurův a toho se Murgové k smrti bojí."

„Jak je to ještě daleko do Údolí?" chtěl vědět Silk.

„Čtyři pět dní jízdy," prozradil Vlk.

„V tom případě bychom měli radši vyrazit."

Kapitola desátá

POČASÍ, JEŽ VYSOKO v horách naznačovalo příchod zimy, se v nižších kopcích vrátilo k vrcholnému podzimu. Lesy v kopcích nad Maragorem byly plné smrků, jedlí a hustého podrostu. Na této straně hor však kralovala borovice a křovisek tu rostlo pomalu. Vzduch jim tu připadal sušší a úbočí svahů pokrývala vysoká žlutá tráva.

Projeli oblastí, kde listí na tu a tam roztroušených keřích svítilo jasnou červení, a směřovali dál a dolů; vegetace nejprve znovu zažloutla a pak se vrátila k sytě zelenému odstínu. Garionovi ten zpětný chod ročních období připadal nepřirozený; měl dojem, že zde příroda porušuje své vlastní zákony. V době, kdy dorazili do předhůří, pod nímž se rozkládalo Aldurovo údolí, bylo už zase pozdní léto, zlaté a trošičku prašné. Přestože často nacházeli známky četných murgoských hlídek, nikdy na žádnou nenarazili. A od chvíle, kdy překročili neviditelnou čáru, veškeré stopy po nepřátelích ustaly.

Sjížděli dolů podél rychle tekoucí bystřiny, valící se s řevem po hladkých, kulatých kamenech a stříkající pěnu do vzdálenosti několika sáhů od břehu. Bystřina byla jedním z pramenů řeky Aldur, širokého toku, který protékal rozlehlou algarskou plání, aby nakonec vyústil osm set leguí na severozápad do Šereckého zálivu.

Aldurovo údolí leželo v sevření dvou horských pásem, tvořících páteř celého kontinentu. Svítilo svěží zelení a pokrývala je šťavnatá tráva, posázená tu a tam osamělými, rozložitými stromy. Mezi

nimi se popásala zvěř a divocí koně, stejně krotcí jako domácí dobytek. Vzduchem se proháněli skřivani a jejich trylky zněly snad ode všad. Jak pokračovala družina v cestě Údolím, všiml si Garion, že se ptáci jakousi souhrou náhod shlukují všude, kde se právě nacházela teta Pol. Ti odvážnější si jí dokonce sedali na rameno a zpívali jí na uvítanou své písně, plné úcty a obdivu.

„Na tohle jsem zapomněl," svěřil se Garionovi mistr Vlk. „Pár dní si s ní asi moc nepopovídáme."

„Proč?"

„Ani jeden pták v Údolí neopomene přiletět a pozdravit se s ní. A tak je tomu pokaždé, když tudy projíždíme. Ptáci šílí, jen ji spatří."

Ve štěbetání změní ptačích hlasů Garion jako by slyšel slabá, nezřetelná slova, která se zpěvavě opakovala stále dokola: „Polgara. Polgara. Polgara."

„Zdá se mi to, nebo ti ptáci opravdu mluví?" zeptal se.

„Divím se, že jsi je dosud neslyšel," opáčil Vlk. „Každý pták, kterého jsme během posledních deseti leguí potkali, žvatlá její jméno."

„Tady jsem, Polgaro, tady jsem," jako by říkala vlaštovka, kroužící v divokém tanci kolem tetiny hlavy. Polgara se na ni laskavě usmála a vlaštovka zdvojnásobila své úsilí.

„Ještě nikdy jsem neslyšel ptáky mluvit," žasl Garion,

„Na ni mluví pořád," prozradil Šedivec. „Někdy nezavrou zobák po celé hodiny. Proto se Pol někdy tváří tak nepřítomně. Naslouchá ptákům. Tvá teta se pohybuje světem plným hlasů."

„To jsem nevěděl."

„To ví jen málokdo."

Hříbě, které se celou cestu do nížiny drželo za Garionem, šílelo radostí nad bujnou zelení Údolí. Každou chvíli se se zběsilým úprkem rozběhlo po pláni, válelo se v trávě a mrskalo hubenýma nožkama, hnalo se tryskem po nízkých pahorcích. S chutí vbíhalo do stád pasoucí se zvěře a pronásledovalo prchající srnce či jeleny. „Vrať se!" křičel za ním Garion.

„Neslyší tě," řekl Hettar, usmívaje se nad rozpustilými kousky mládeže. „Nebo to alespoň předstírá. Dobře se baví, tak co by se vrátilo."

„*Okamžitě se vrať!*" Garion tu myšlenku formuloval trochu

přísněji, než měl původně v úmyslu. Hříbě znehybnělo. Záhy se obrátilo a poslušně přiklusalo ke Garionovi, s omluvným výrazem v očích. „Ošklivý koníček!" káral ho Garion.

Hříbě svěsilo hlavu.

„Nebud' na něj takový," zastal se koně Vlk. „Ty jsi byl taky dítě."

Garion okamžitě zalitoval příkrého tónu a natáhl se, aby poplácal hříbě po zádech. „Nic se nestalo," chlácholil ho. Hříbě se na něj vděčně podívalo a vyrazilo zase na louku — tentokrát se však drželo poblíž družiny.

Princezna Se'Nedra ho sledovala. Měl dojem, že ho bůhvíproč sleduje pořád. Pokaždé ho provrtávala zamyšleným pohledem a přitom si nepřítomně hryzala kadeř měděných vlasů, Garionovi připadalo, že pokaždé, když se k ní obrátí, upírá na něj pohled a kouše si vlasy. Nevěděl proč, ale ten pohled ho pokaždé značně znervózňoval. „Kdyby to hříbě bylo moje, já bych na něj tak krutá nebyla," vyčetla mu a navinula si na prst měděnou kadeř.

Garion se rozhodl neodpovídat.

Jak tak jeli údolím, minuli postupně tři zřícené věže. Byly od sebe dost daleko a jevily známky značného stárí. Každá z nich mohla být tak šedesát stop vysoká, než je ohlodal zub času a povětrnostní vlivy. Poslední se zdála být zčernalá nějakým velikým požárem.

„Byla tu nějaká válka, dědečku?" zeptal se Garion.

„Ne." odtušil Vlk smutně. „Tyto věže náležely mým bratrům. Tady ta patřila Besambarovi a ta předchozí Belmakorovi. Oba však již dávno zemřeli."

„Netušil jsem, že i čarodějové umírají."

„Byli už příliš unaveni - nebo možná ztratili naději. Oni sami byli příčinou zániku své existence."

„Zabili se?"

„V určitém smyslu slova ano. Bylo to však trochu složitější."

Garion nenaléhal; bylo jasné, že se starci do vyprávění příliš nechce. „A co ta poslední — ta ohořelá? Komu patřila?"

„Belzedaroví."

„A ty a ostatní čarodějové jste ji spálili, když Belzedar přešel na Torakovu stranu?"

„Ne. Spálil ji sám. Domnívám se, že nám tak chtěl ukázat, že již není členem našeho bratrstva. Belzedar měl vždycky rád dramatická gesta."

„A kde je *tvoje* věž?"

„Dál v Údolí."

„Ukážeš mi ji?"

„Když chceš."

„A má věž taky teta Pol?"

„Ne. Než vyrostla, byla u mne a potom jsme odešli do světa. Nikdy jsme se nedostali k tomu, abychom jí postavili věž."

Seděli v sedlech až do pozdního odpoledne, než se na noc utábořili pod obřím stromem, rozprostírajícím své větve nad širokou loukou. Ten strom stínil doslova celé akry půdy. Se'Nedra seskočila s koně a běžela k němu. Její tmavorudé vlasy za ní vlály jako závoj. „Ten je ale nádherný!" vykřikla nadšeně a přitiskla se v náhlém impulsu k drsné kůře.

Mistr Vlk potřásl hlavou. „Tyhle dryády. Vždycky se zjančí, když uvidí stromy."

„Co je to za strom?" podivil se Durnik. „Ten neznám. Dub to není."

„Možná je to nějaký neznámý jižní druh," napadlo Baraka. „Ani já jsem takový ještě neviděl,"

„Je moc starý," vydechla Se'Nedra a přitiskla vzrušeně tvář k mohutnému kmeni, „a mluví podivně — ale má mě rád."

„Co je to za druh?" mračil se Durnik. Trápilo ho, že strom stále vzdoruje jeho snaze o nějaké zařazení,

„Je jediný svého druhu na celém světě," poučil ho Šedivec. „Snad ani žádné jméno nemá. Vždycky to prostě byl strom, Často jsme se pod nim scházeli."

„Nikde v okolí nevidím žádné spadané plody nebo semena," pokračoval Durnik ve svém zkoumání.

„Nepotřebuje je," opáčil Vlk. „Jak jsem řekl, je jediný svého druhu. Vždycky tu byl - a vždycky bude. Necítí potřebu se někam tlačit."

Durnika to očividně znepokojovalo. „Nikdy jsem neviděl strom, který by neměl semena."

„Je to dost zvláštní strom, Durniku," utěšovala ho teta Pol. „Vyrosl v den, kdy byl stvořen svět, a pravděpodobně zde setrvá, dokud bude svět existovat. Má jiný cíl, než se rozmnožovat."

„A jaký cíl to je?"

„Nevíme," přiznal Vlk. „Víme jen, že je to nejstarší žijící bytost na světě. Možná právě to je ten cíl. Možná zde stojí, aby nám připomínal kontinuitu života."

Se'Nedra si zula boty a šplhala vzhůru po silných větvích, dávajíc své radosti hlasitý průchod.

„Neexistuje náhodou nějaké tradiční pouto, které by spojovalo dryády s veverkami?" zeptal se nedbale Silk.

Mistr Vlk se usmál. „Pokud nás na chvíli omluvíte, máme s Garionem nějakou práci."

Teta Pol se na něj tázavě podívala.

„Je čas na malou instruktáž. Pol," vysvětlil jí.

„Nějak to bez vás vydržíme, otče," pokývla teta. „Vrátíte se na večeri?"

„Drž ji v teple, možná se trošku zdržíme. Garione, jdeme?"

Oba dva se mlčky rozjeli přes zelené louky. Tonuly ve zlatém slunečním svitu, který změnil celé Údolí v rajskou zahradu. Gariona zarazila dědečkova náhlá a podivná změna nálady. Až dosud působil tak trochu dojmem chaotického starce. Často cestou improvizoval, spoléhal na náhodu, svůj důvtip i síly. Zde v Údolí mu připadal vznešený, klidný a nezasažený zmatkem světa, který vřel mimo Aldurovo hájemství.

Asi dvě míle od stromu se tyčila další věž. Byla nižší a robustnější, postavená z hrubě otesaného kamene. Klenutá okna vyhlížela do všech čtyř světových stran, ale nikde nebyly žádné dveře.

„Říkal jsi, že by ses rád podíval na mou věž," prohlásil Vlk a seskočil s koně. „Tady ji máš."

„Není rozpadlá jako ty ostatní."

„Čas od času se o ni starám. Půjdeme nahoru?"

Garion sklouzl ze sedla. „Kde jsou dveře?" zeptal se.

„Přímo před tebou." Vlk ukázal na velký kámen v okrouhlé zdi.

Garion se zatvářil pochybovačně.

Mistr Vlk se postavil před kámen. „To jsem já," řekl. „Otevři."

Vlna, kterou chlapec pocítil při starcových slovech, mu připadala tentokrát hrozně známá a obyčejná; Vlk promluvil tónem, jímž se vyslovují věci opakované tak často, že už vůbec nejsou zázrakem. Kámen se poslušně otočil a odhalil tak jakousi úzkou, nepravidelnou chodbu. Vlk pokynul Garionovi, aby ho následoval, a vsoukal se do tmavé prostory za vchodem.

Věž, jak chlapec záhy zjistil, nebyla v této části jen dutá skořápka, ale spíše masivní a plný podstavec, provrtaný pouze točitým schodištěm, vedoucím vzhůru.

„Pojď," řekl mu Vlk a jal se stoupat po ošlapaných kamenných schodech. „Pozor na tenhle kámen," varoval ho asi v polovině a ukázal na zem. „Je uvolněný."

„Proč ho neopravíš?" podivil se Garion, když schod překračoval.

„Mám už to dávno v plánu, ale nějak jsem se k tomu nedostal. Viklá se už hezky dlouho. Už jsem si na něj tak zvykl, že mne ani nenapadne ho opravit."

Místnost v horní části věže byla okrouhlá a nepříliš uklizená; na všem ležela silná vrstva prachu. Stálo tu několik stolů, pokrytých útržky a svitky pergamenu, podivnými nástroji a předměty, úlomky skla i kamene, a dokonce i dvěma ptačími hnízdy. Na jednom ze stolů ležela neobvyklá, složitě zakroucená hůl — tak plná spirál a zákrutů, že je nedokázal očima ani sledovat. „Co je to, dědečku?" ptal se zvědavě.

„Jedna z Polgařiných hraček." vysvětlil stařec nepřítomně, rozhlížeje se po místnosti.

„K čemu to bylo?"

„Když byla malá a dal jsem jí to do ruky, byla chvíli zticha. Ta hůl má jenom jeden konec a jí trvalo pět let, než na to přišla."

Garion odtrhl oči od fantasticky tvarovaného kusu dřeva. „To je ale krutost, trápit dítě s něčím takovým."

„Musel jsem něco udělat," hájil se Vlk. „Jako dítě měla hrozně pronikavý hlas. Beldaran byla tichá, hodná holčička, ale tvoje teta byla věčně s něčím nespokojená."

„Beldaran?"

„Dvojče tvé tety." Starcův hlas se jakoby zadrhl a jeho majitel se smutně chvíli díval na jedno z oken. Nakonec vzdychl a obrátil se zpět do místnosti. „Asi bych tu měl trochu uklidit," prohodil a rozhlížel se po zaprášené zemi.

„Pomůžu ti," nabídl se Garion.

„Dej ale pozor, ať nic nerozbiješ," varoval ho stařec. „Některé z těch věcí jsem vyráběl celá staletí." Pohyboval se po pokoji, bral předměty do rukou a zase je pokládal, a tu a tam na některý foukl, aby z něj očistil prach. Jeho úsilí však nemělo valný efekt.

Po chvíli se zastavil a dlouze se zadíval na nízkou, primitivní židli s jakýmsi bidýlkem, plným rýh a škrábanců, jako kdyby je neustále drásaly silné drápy. Znovu si povzdechl.

„Co je ti?" všiml si Garion.

„To je Poledřina židle," řekl Vlk. „Židle mé ženy. Sedávala na tom bidýlku a dívala se na mne — ke konci tak vydržela sedět i celá léta."

„Na bidýlku?"

„Moc ráda se měnila v sovu."

„Ach tak." Gariona nikdy nenapadlo, že byl stařec také někdy ženatý. Ačkoli to tak muselo být, když měl dcery. Sympatie, které chovala k sovám jeho neznámá babička, však vysvětlovaly tutéz zálibu tety Pol. Ty dvě ženy, Poledra a Beldaran, byly, jak si nyní uvědomoval, těsně spjaty se vznikem jeho samého, ale podvědomě a zcela iracionálně k nim cítil odpor. Snad proto, že s jeho tetou a dědečkem prožily část života, kterou on nikdy nepozná — a ani poznat nemůže.

Starý muž nadzvedl kus pergamenu a vytáhl zpod něj neobvyklý nástroj, na jehož konci se leskla skleněná čočka. „Já už myslel, že jsem tě někde ztratil," řekl nástroji a láskyplně jej pohladil. „A ty jsi byl přitom celou dobu pod tím pergamenem."

„Co je to?" zajímal se Garion.

„Předmět, který jsem sestrojil, když jsem se snažil pochopit smysl hor." „Smysl?"

„Všechno má nějaký smysl," Vlk zvedl přístroj. „Vidíš, musíš ho takhle uchopit a — " zarazil se a položil předmět na stůl. „Bylo by to moc složité vysvětlování. Nejsem si dokonce ani jistý, jestli si vůbec pamatuji, jak ho správně používat. Neměl jsem ho v ruce od doby,

kdy do Údolí přišel Belzedar, V tu dobu jsem musel nechat studia a jít ho učit." Rozhlédl se ještě jednou po nánosech prachu. „To nemá smysl," usoudil. „Stejně sem ten prach zase napadá."

„Byl jsi tu sám, než přišel Belzedar?"

„Byl tu můj Pán." Vlk ukázal severním oknem na vysokou, štíhlou stavbu, asi míli vzdálenou.

„Opravdu tady byl?" podivil se Garion. „Nejen jeho duch?"

„Ne. Opravdu on sám. To bylo ještě předtím, než bohové odešli."

„A žiješ tu od začátku?"

„Ne. Přišel jsem sem jako zloděj; hledal jsem, co by se tu dalo ukrást — no. to asi není tak docela pravda. Když jsem sem přišel, mohlo mi být asi tolik co tobě a v tu chvíli jsem se potácel na pokraji smrti."

„Smrti?" užasl Garion.

„Málem jsem zmrzl. Opustil jsem rok předtím svou rodnou vesnici — záhy poté, co mi zemřela matka — a první zimu jsem strávil v táboře Těch, kteří nemají boha."

„Ti, kteří nemají boha? Kdo to je?"

„Ulgové — nebo spíše ti, kteří odmítli jít s Gorimem k Prolgu. Záhy se jim přestaly rodit děti, a proto mne rádi vzali mezi sebe. V tu dobu jsem jejich jazyku nerozuměl a jejich rozmazlování mi lezlo na nervy, tak jsem na jaře zase utekl. Chystal jsem se k nim na podzim vrátit, ale na cestě, nedaleko odsud, mne zastihla první zimní vánice. Lehl jsem si k patě věže mého Pána, abych zemřel — zpočátku jsem netušil, že je to věž. V tom sněhu vypadala jen jako hromada kamení. Jak si tak vzpomínám, docela jsem se tenkrát litoval."

„To si dovedu představit," přisvědčil Garion a zachvěl se při představě smrti v studených závějích.

„Trochu jsem přitom fňukal a ten zvuk mého Pána rušil. Pustil mě dovnitř — patrně jenom proto, abych byl zticha. Jakmile jsem se tam octl, začal jsem se rozhlížet, co bych mohl ukradnout."

„Ale namísto toho ses stal čarodějem."

„Ne. Učinil mne svým sluhou — otrokem. Pět let jsem pro něj pracoval, než jsem vůbec přišel na to, kdo to je. Občas jsem ho snad i nenáviděl, ale musel jsem udělat všechno, co mi poručil — ani nevím

proč. Poslední kapkou bylo, když mi nakázal, abych mu odsunul z cesty veliký kámen. Opíral jsem se do něj vši silou, ale nedokázal jsem s ním ani pohnout. Nakonec jsem se rozzuřil dost na to, abych jím pohnul vůlí. Samozřejmě právě na to můj Pán čekal. Od té doby jsme spolu vycházeli líp. Změnil mi jméno z Garat na Belgarat a učil mne svým žákem."

„A svým pomocníkem?"

„To trvalo trochu déle. Musel jsem se nejdřív mnoho věcí naučit. Když mne poprvé nazval svým pomocníkem, zkoumal jsem právě, proč některé hvězdy padají — a on opracovával kulatý šedý kámen, který sebral na břehu řeky."

„Přisel jsi někdy na to — myslím na důvod, proč padají hvězdy?"

„Ano. Není to tak složité. Má to co do činění s rovnováhou. Svět potřebuje mít určitou váhu, aby se mohl otáčet. Jakmile začne zpomalovat, zřítí se pár blízkých hvězd a jejich váha ten rozdíl vyrovná."

„To mne nikdy nenapadlo."

„Ani mne — alespoň dokud jsem nepoznal svého Pána."

„Ten kámen, který našel tvůj pán u řeky. Nebyl to — "

„Orb," potvrdil Vlk. „Než se ho Pán dotkl, byl to jen obyčejný kámen. V každém případě jsem se naučil mystérium Vůle a slova - což vlastně ani žádné mystérium není. Leží v nás všech — nevyprávěl jsem ti už o tom?"

„Myslím, že ano."

„Je to dost možné. Mám ve zvyku se opakovat." Stařec zvedl svitek pergamenu, přejel jej pohledem a pak ho zas odložil. Z hrudi mu vyšel mohutný vzdech.

„Dědečku?"

„Ano, Garione?"

„Ta — ta věc v nás - jak moc ji člověk může ovlivnit?"

„To záleží na tvé mysli, Garione. Složitost Vůle závisí na složitosti mysli, která ji využívá. Je jasné, že Vůle nedokáže nic, co mysl nenapadne a na co se nedokáže soustředit. To byl také smysl mých studií — abychom mohli rozšířit naši mysl co nejvíc a tak maximálně využít její moci."

„Ale vždyť přece každý má jinou mysl." Garion s tou myšlenkou zápolil, jak nejlépe uměl.

„Ano."

„A neznamená ta odlišnost, že i ta - ta věc - " zalekl se slova „moc" a snažil se ho nějak obejít, „že ta věc je u každého jiná? Některé úkony děláš ty a jindy vše necháváš na tetě."

Vlk pokývl. „V každém z nás je ta síla jiná. Jsou věci, které dovedeme všichni. Například pohnout předměty."

„Teta Pol tomu říká trans - " Garion zaváhal. To slovo bylo příliš dlouhé a vypadlo mu z hlavy.

„Translokace," pomohl mu Vlk. „Přesunout něco z jednoho místa na druhé. Je to ten nejjednodušší úkon a obvykle s ním každý začíná. Je ale také nejhluchnější."

„Ano, tak mi to říkala taky." Garion si vzpomněl na otroka, se kterým mrštil u té řeky ve Sthiss Tor - otroka, který pak zemřel.

„Polgara dokáže leccos, co já neumím," pokračoval Vlk. „Ne že by byla silnější než já, ale uvažuje trochu jinak. Nejsme si jisti, jak moc se to dá ovlivnit, protože ani pořádně nevíme, jak mysl vlastně funguje. Ty dokážeš zřejmě snadno jisté věci, o které jsem se já nikdy ani nepokusil. Možná je to proto, že sis neuvědomil, jak jsou obtížné."

„Tak docela ti nerozumím."

Starec na něj upřel oči. „Porozumíš. Vzpomínáš si na toho bláznivého mnicha, který se tě pokusil napadnout v té vesnici v severní Tolnedře, vzápětí poté, co jsme opustili Arendii?"

Garion přisvědčil

„Vyléčil jsi ho z šílenství. To nezní jako bůhvíjaký výkon, jenže k tomu jsi v tom okamžiku musel plně pochopit podstatu jeho šílenství. To je nesmírně obtížná věc, a tys ji dokázal, aniž bys o tom byl i jen přemýšlel. A potom samozřejmě to hříbě."

Garion se podíval oknem dolů. Na poli kolem věže vesele poskakoval malý koník.

„To hříbě bylo mrtvé, ale tys ho přivedl k životu. Nemohl jsi to dokázat, aniž bys pochopil smrt."

„Byla to jenom stěna," vysvětloval Garion. „Neudělal jsem víc, než že jsem skrz ni sáhnul."

„Domnívám se, že tak jednoduché to být nemohlo. Zdá se, že

máš schopnost vyjádřit nanejvýš složité pojmy velmi jednoduchým způsobem. To je velmi vzácný dar, ale skrývá v sobě mnohá nebezpečí."

„Nebezpečí? Jaká?"

„Nesmíš to s tím zjednodušováním *přehnat*. Kupříkladu když je nějaký člověk mrtvý, má k tomu obvykle dost dobrý důvod — třeba meč v srdci. Pokud jej přivedeš k životu, pak jen proto, aby okamžitě zase zemřel. Jak jsem již jednou řekl, fakt, že něco umíš udělat, ještě neznamená, že bys to dělat *měl*."

Garion vzdychl. „Obávám se, že mi to bude moc dlouho trvat, dědečku," posteskl si. „Musím se naučit ovládat své emoce. Musím se naučit, co nemůžu dělat, abych nezabil sám sebe snahou o něco nemožného; musím se naučit, co dělat můžu a co dělat mám. Kdybych se tak toho všeho mohl zbavit."

„To si čas od času přejeme všichni," prozradil mu starec. „Jenže to rozhodnutí nebylo na nás. Ne vždycky se mi líbilo vše, co jsem musel vykonat, a ani tvá teta na tom nebyla líp. To, co děláme, je však mnohem důležitější, než my sami, konáme tedy, co se od nás očekává - ať se nám to líbí nebo ne."

„A co když prostě řeknu, 'Ne, já to neudělám'?"

„To bys říci asi *mohl*, ale neřekneš to. Vid' že ne?"

Garion si opět povzdechl. „Ne," připustil. „Asi neřeknu."

Starý čaroděj mu položil ruku kolem ramen. „Myslel jsem si, že to pochopíš, Belgarione. Jsi k těmto silám připoután stejně jako my."

Garionem proběhlo při zaslechnutí svého druhého, tajného jména podivné zachvění. „Proč mi tak pořád říkáš?" ohradil se.

„Proč ti říkám Belgarion?" opakoval Vlk laskavě. „Mysli, chlapče. Přemýšlej, co to znamená. Nevyprávěl jsem ti po celá ta léta nejruznější příběhy a spoustu jiných věcí jen proto, že se rád poslouchám."

Garion usilovně přemítal. „Ty jsi Garat," usoudil po chvíli. „Ale bůh Aldur změnil tvé jméno na Belgarat. Zedar byl nejprve Zedarem a potom Belzedarem — než se vrátil k původnímu jménu."

„A u mého bývalého kmene by byla Polgara jenom Garou. Pol je totéž co Bel. Jediný rozdíl je v tom, že tvá teta je žena. Její jméno

pochází z mého, protože je má dcera. Tvé jméno ostatně z mého pochází taky."

„Garion – Garat," uvažoval nahlas hoch, „Belgarat - Belgarion. „Zapadá to do sebe, že?"

„Přirozeně." odušil stařec. „Jsem rád, že sis toho všiml.

Garion se na něj zazubil, ale pak jej cosi napadlo. „Ale já ještě nejsem Belgarion, že ne?"

„Ne tak docela. Ještě ti kus cesty zbývá."

„V tom případě bych po ní měl asi vyrazit," pronesl Garion s určitou lítostí v hlase. „Když už nemám vlastně na vybranou."

„Vždycky jsem nějak podvědomě cítil, že to pochopíš," pochválil ho mistr Vlk.

„Nezasteskne se ti někdy po těch starých časech, kdy jsem byl jenom malý Garion a ty starý vypravěč, který občas přišel na návštěvu na Feldorův statek, a kdy teta Pol dělala večeri v kuchyni a pak jsme se schovávali za kupkou sena s lahví, kterou jsem pro tebe ukradl?" Garion cítil, jak v něm vytryskl silný pramen touhy po domově.

„Někdy ano, Garione, někdy ano," připustil Vlk a jeho oči se zadívaly do dáli.

„Ale tam už se vrátit neumíme, nebo snad ano?"

„Ne tak, aby to bylo stejné jako dřív."

„Já budu Belgarion a ty Belgarat. Už nikdy nebudeme stejnými lidmi jako předtím."

„Všechno se mění, Garione." pokýval hlavou Belgarat.

„Ukaž mi ten kámen," požádal chlapec náhle.

„Jaký kámen?"

„Ten, který ti Aldur poručil přesunout — toho dne, kdy jsi poprvé objevil své schopnosti."

„Ach tak," pochopil Belgarat. „*Tenhle* kámen. Je támhle — ten bílý. Ten, jak do něj hříbě kope."

„To je opravdu velký kámen."

„Jsem rád, že to uznáváš," řekl Belgarat skromně. „Já si to myslím taky."

„Myslíš, že bych s ním mohl pohnout i já?"

„Pokud, to chceš vědět, budeš to muset zkusit, Garione," usmál se Belgarat.

Kapitola jedenáctá

KDYŽ SE GARION následujícího rána probudil, okamžitě pochopil, že už není sám.

„Kde jsi byl?“ zeptal se beze slov.

„Díval jsem se, “ odpovědělo to druhé vědomí v jeho mysli.
„Vidím, že jsi konečně přišel k rozumu. “

„Měl jsem snad jinou možnost?“

„Ne. Ale měl bys vstát. Přichází Aldur. “

Garion se rychle vyhrabal z pokrývek. „Sem? Jsi si jistý?“

Hlas v mysli neodpověděl.

Garion si navlékl čistou halenu a kalhoty a v náhlém návalu starostlivosti o svůj zevnějšek si otřel i boty. Nato vylezl ze stanu, který sdílel se Silkem a Durnikem.

Slunce právě vycházelo za východními štíty hor a rozhraní mezi světlem a stínem se pomalu a důstojně sunulo přes orosenou travu Údolí. Belgarat a teta Pol stáli u malého ohníčku, na němž právě začínala vřít voda v kotlíku. Tiše spolu rozmlouvali a Garion se k nim záhy připojil.

„To jsi vstal brzo,“ přivítala ho teta Pol a prohrábla mu prsty rozčepýřenou kšticí.

„Už jsem nemohl spát,“ odpověděl. Rozhlédl se a zauvažoval, odkud asi Aldur přijde.

„Tvůj dědeček říká, že jste spolu včera měli dlouhý rozhovor.“

Garion přisvědčil. „Rozumím teď pár věcem o maličko víc. Mrzí mě, že jsem ti dělal takové problémy.“

Přitáhla ho k sobě a objala. „To je v pořádku, můj drahý. Bylo to pro tebe těžké rozhodování.“

„Takže se na mě nezlobíš?“

„Ovšemže ne, můj milý.“

Začínali vstávat ostatní: vylézali ze stanů, zívali, protahovali se a protírali si ospalé oči.

„Co budeme dělat dnes?“ zajímal se Silk, který dorazil k ohni jako první.

„Čekat,“ prozradil Belgarat. „Můj Pán řekl, že se zde s námi setká.“

„Jsem na něj zvědavý. Nikdy jsem ještě neviděl boha.“

„Tvé zvědavosti, nazdává se mi, již zakrátko uspokojeno bude, princí Kheldare,“ ozval se Mandorallen.

Přes louku se ke stromu, pod nímž stály stany, blížila postava v dlouhé modré říze. Obklopovala ji měkká modrá záře a jakýsi zvláštní pocit nenechal člověka na pochybách, že ten, kdo se blíží, není obyčejný smrtelník. Garion na ten duševní náraz nebyl připraven. Setkání s Issovým duchem v trůnním sále královny Salmissry prožil v částečně mráкотném stavu, blouzen nápojem, který mu Hadí královna dala vypít. Stejně tak spala část jeho vědomí i při setkání s Marou v troskách Mar Amonu. Jenže teď, plně probuzen září ranního slunce, náhle zjistil, že před ním stojí jeden z bohů.

Aldurova tvář byla laskavá a prozrazovala nekonečnou moudrost. Dlouhé vlasy a vousy zářily bělí - a Garion cítil, že je to proto, že se k tomu bůh rozhodl, a nikoli jeho věkem. Tvář mu však připadala nějak povědomá. Až překvapivě se podobala Belgaratově, ale Garion se okamžitě dovtípil, že to se naopak Belgarat podobá svému pánu — jako kdyby staletí života v blízkosti boha vtiskla do starcovy tváře boží rysy. Samozřejmě mezi nimi byly určité rozdíly. Ten náznak uličnictví v dědečkových očích na klidné a důstojné tváři Aldurově neměl místa. Ten patřil pouze a jenom Belgaratovi - snad jako poslední pozůstatek onoho zlodějíčka, kterého před několika tisíci lety vypustil Aldur za vánice do své věže.

„Pane,“ uklonil se Belgarat uctivě před přicházejícím bohem.

„Belgarate,“ pozdravil jej bůh. Měl velice tichý hlas. „Již jsem tě nějaký čas neviděl. Tato léta ti však nebyla nepříznivá.“

Belgarat trochu trpce pokrčil rameny. „Někdy je na bedrech cí-
tím víc než jiní. Pane. Nosím těch let už hezkou řádku."

Aldur se usmál a obrátil se k Pol. „Má znejmilejší dcero," pro-
nesl a dotkl se bílé kadeře na její skrání. „Tys tak líbezná jako vždyc-
ky."

„A tys stejně laskav, Pane," odpověděla s úsměvem a lehkou
úklonou.

Mezi těmi třemi vzniklo jakési nesmírné silné duševní spojení
- propojení myslí, jaké Garion dosud nepoznal. Vycítil vnější obrysy
toho pouta a tak trochu jej mrzelo, že jej nechali stranou - ačkoli si
vzápětí uvědomil, že to neudělali záměrně. Navázali pouze na tisíce
let staré vztahy - na společné zážitky, které sahaly až do dávného pra-
věku.

Záhy se Aldur obrátil i k ostatním. „A tak jste sem konečně
všichni dorazili, jakž to bylo předpověděno již na počátku dní. Jste
nástrojem osudu a mé požehnání budiž s vámi - neboť blíží se onen
strašlivý den, kdy se vesmír opět stane jedním."

Tvářemi Garionových přátel projel údiv a strach z toho záhad-
ného požehnání. Každý z nich se však uklonil s hlubokou úctou a po-
korou.

A vtom se ze stanu vynořila Se'Nedra, oděná v tunice dryády a
sandálech. Maličko se protáhla a projela prsty pocuchanou záplavu
ohnivých vlasů.

„Se'Nedro," zavolala ji teta Pol, „pojd' sem."

„Ano, paní Polgaro," odpověděla malá princezna poslušně a
kráčela k ohni, sotva se nožkami dotýkajíc země. Když spatřila Aldu-
ra, s vykulenýma očima se zastavila.

„Toto je náš Pán. Se'Nedro," poučila ji teta Pol „Chtěl se s te-
bou seznámit."

Princezna si zmateně prohlížela zářící postavu. Nikdo a nic ji v
jejím dosavadním životě nepřipravilo na takové setkání. Zamrkala
dlouhými řasami a pak k bohovi vyslala plachý pohled zpod přivře-
ných víček, podvědomě nasazujíc svůj nejpůsobnější výraz.

Aldur se laskavě usmál. „Je jako květina, jež, aniž si je toho
vědoma, okouzluje své okolí." Jeho zrak se ponořil hluboko do očí
princezny. „V hloubi však dlí ocelová vůle. Je schopna dostát svému

úkolu. Budiž požehnáno, dítě."

Se'Nedra odpověděla s vrozenou grácií, a bylo to poprvé, co ji Garion spatřil se uklonit.

Nato přenesl Aldur svou pozornost na Gariona. Mezi myslí boha a vědomím, sdílejícím Garionovu hlavu, proběhl kratičký impuls vzájemného porozumění, respektu a odpovědnosti, kterou společně sdílejí. Potom pocítil Garion nesmírný dotek boha na své vlastní mysl i a věděl, že Aldur vmžiku uviděl a pochopil každou jeho myšlenku i pocít.

„Bud' zdrav, Belgarione," pronesl Aldur vážně.

„Pane," odpověděl Garion. Aniž věděl proč, poklekl na jedno koleno.

„Očekávali jsme tvého příchodu od počátku času. Tys onou lodí, vezoucí naše naděje." Aldur pozvedl dlaň. „Jdi s mým požehnáním, Belgarione. Jsem s tebou spokojen."

Gariona zaplnilo hřejivé teplo Aldurových slov a v tom okamžiku pocítil nesmírnou lásku a vděčnost.

„Drahá Polgaro," promluvil Aldur k tetě, „tvůj dar jest vyšší ceny, než cokoli jiného. Belgarion konečně dorazil a svět se zachvěl."

Teta Pol se znovu uklonila.

„Pojďte nyní se mnou," pokračoval bůh k tetě a Belgaratovi. „Váš úkol dobře započal a já musím vám dát pokyny, jež jsem vám byl slíbil, když učinili jste první kroky vstříc tomu osudovému poslání. To, co bylo zahaleno mlhou, jest nyní jasnější, a lze již nahlédnout, co nás čeká. Pohleďme tedy k onomu osudovému dni a učiňme přípravy, jichž je třeba."

Trojice kráčela od ohně kamsi pryč a Garionovi se zdálo, že záře, která obklopovala Aldura, zahrnula nyní do sebe i tetu Pol a jeho dědečka. Jeho pozornost na okamžik upoutal jakýsi pohyb nebo zvuk, a když se opět podíval za vzdalující se trojicí, byla ta tam.

Barak hekl. „Páni! To tedy bylo něco!"

„Domnívámt' se, že se nám dostalo pocty jako žádnému jinému z lidí," ozval se Mandorallen.

Stáli tam a strnule hleděli jeden na druhého, jako by se vzájemně ujišťovali, že je nešálil zrak. Se'Nedra však záhy to ochromení porušila. „No tak," prohlásila rezolutně. „Nestůjte tu tak hloupě."

Uhněte od toho ohně."

„Co chceš dělat?" podivil se Garion.

„Paní Polgara má práci," odpovědělo děvčátko hrdě, „takže snídani dělám já." Uchopila kotlík a dala se do díla.

Slanina až zas tak spálená nebyla, ale Se'Nedřin pokus opět nad plamenem plátky chleba skončil katastrofálně a v ovesné kaši byly hroudy jako na dlouho neoraném poli. Garion i ostatní však snědli, co jim předložila, bez jakýchkoli poznámek a moudře se vyhýbali pohledům, kterými je stíhala ve snaze nalézt byť i jen náznak kritiky.

„Rád bych věděl, kdy se vrátí," prohodil po snídani Silk.

„Obávám se, že bohové nemají moc velké ponětí o čase," mudroval Barak a tahal se přitom za vousy. „Nečekal bych je dřív než odpoledne, a to ještě v nejlepším případě,"

„V tom případě mám čas zkontrolovat koně," usoudil Hettar. „Cesta byla dost kamenitá - rád bych jim pro jistotu prohlédl kopyta."

„Pomůžu ti," nabídl se Dumik.

Hettar přikývi a oba se vydali k místu, kde se pásli přivázaní koně.

„A já mám jeden nebo dva zuby na meči," vzpomněl si Barak. Vylovil z opasku kus brusného kamene a položil si meč na klín.

Mandorallen odkráčel ke stanu a vytáhl z něj své brnění. Rozložil jej na zem a jal se hledat šrámy a rez.

Silk zachřestil kostkami a s nadějí pohlédl na Baraka.

„Pokud ti to nebude vadit, rád bych se ze svých peněz ještě nějaký čas těšil," potřásl hlavou rudovousý obr.

„Tohle místo vyloženě *páchne* domáckou přízemností," stěžoval si Silk. Povzdechl si, odložil kostky a odkráčel pro jehlu a nit, aby si zašil kabátec, rozedraný v horském trní,

Se'Nedra se vrátila ke svému sbližování s obřím stromem a dováděla v jeho koruně. Garion se o ní trochu bál, když viděl, jak s kočičí nedbalostí skáče z větve na větev. Chvilí ji pozoroval a pak se oddal snění, vrací se v myšlenkách zpět k tomu úžasnému rannímu setkání. Už dříve spatřil bohy Issu a Maru, ale na Aldurovi bylo cosi zvláštního, Oddanost, kterou Belgarat a teta Pol projevovali tomuto bohu - který si jinak vždycky držel od lidí odstup - udělala na Gariona mocný dojem. Zbožnost v Sendarii, kde strávil dětství, byla spíš gene-

ralizující než nějak úzce zaměřená na jednoho boha. Správný Sendar se modlil ke všem bohům zároveň a nečinil mezi nimi rozdíl — vážil si dokonce i Toraka. Garion však nyní cítil obzvláštní úctu a obdiv k Aldurovi a potřeboval o tom chvilku přemýšlet, aby si na tu změnu náboženské orientace trochu zvykl.

Na hlavu mu spadla větvička a on rozmrzele zvedl hlavu.

Rozpustile se šklebící Se'Nedra seděla na větvi přímo nad ním. „Chlapče," pronesla tím nejpovýšenějším a nejurážlivějším tónem, jakého byla schopna, „nádobí od snídaně stydne. Pokud na něm necháš zatvrdnout tuk, špatně pak půjde umýt."

„Nejsem tvůj sluha," odsekl.

„Umyj nádobí, Garione," poručila a strčila si kadeř do úst.

„Umyj si ho sama."

Zle si ho změřila a divoce se zahryzla do nevinné kadeře.

„Proč si pořád žvýkáš vlasy?" zeptal se mrzutě,

„O čem to mluvíš?" podivila se naoko a vrátila kadeř na své místo.

„Pokaždé, když se na tebe podívám, máš v puse nacpané vlasy."

„*Nemám,*," odmítla nevzrušeně. „Umyješ to nádobí?"

„Ne." Úkosem se na ni podíval. Krátká dryádí tunika odhalovala neslušně velkou část nohou. „Proč si nevezmeš něco na sebe?" zeptal se káravě. „Některým z nás nepřipadá vhodné, abys tu pořád běhala polonahá."

Boj vzplál prakticky vzápětí.

Nakonec vynaložil Garion poslední zbytky sil na pádnou repliku a znechuceně odkráčel pryč.

„Garione!" ječela za ním. „*Neopovažuj se odejít a nechat tu to špinavé nádobí!*"

Ignoroval ji a pokračoval v cestě.

Když ušel ještě pár kroků, ucítil na paži známý studený a vlhký dotek a bezmyšlenkovitě podrbal hříbě za ušima. Mládě se zatetelilo rozkoší a vášnivě se o něj začalo třít. Záhy už se zřejmě nedokázalo déle ovládat a odcválalo na louku, aby rozehnalo rodinu mírumilovně se pasoucích králíků. Garion se přistihl, jak se usmívá. Den byl příliš krásný, než aby si ho mohl nechat zkazit hádkou s princeznou.

Na Údolí však bylo přece jen cosi zvláštního. Svět okolo něj vychládal v očekávání nadcházející zimy, zmítaly jím bouře a byl plný nebezpečí — zatímco zde jako by se nad vším rozprostírala ochranná ruka Aldurova a naplňovala celé místo teplem, mírem a jakousi nekonečnou, magickou vznešeností. Garion, který se právě nalézal v kritickém bodě svého života, potřeboval tolik tepla a míru, kolik ho jen mohl mít. Potřeboval dokončit spoustu věcí a potřeboval k tomu čas, alespoň krátký čas bez bouří a nebezpečí, aby je dokonale zvládl.

Než si uvědomil, kam jde, urazil polovinu vzdálenosti k Belgaratově věži. Vysoká tráva byla plná rosy a boty měl celé promáčené, ale ani to mu nepokazilo tento památný den.

Několikrát věž obešel a upřeně ji přitom pozoroval. Přestože docela snadno našel kámen uzavírající vstup, rozhodl se, že dovnitř nepůjde. Nebylo by správné vstoupit nepozván do starcovy věže; navíc si nebyl jist, zda by kámen poslechl i jiný hlas než Belgaratův.

Při té poslední myšlence se náhle zarazil a začal přemítat, kdy vlastně přestal o tom muži uvažovat jako o dědečkovi nebo Vlkovi a smířil se konečně se jménem Belgarat. Ta změna mu připadala významná — možná to byl jeden z rozhodujících okamžiků jeho mladého života.

Obrátil se, stále ponořen v myšlenkách, a vydal se přes louku k velkému bílému kamenu, který mu stařec ukázal z okna věže. Nepřítomně se do něj opřel jednou rukou a zatlačil. Kámen se nepohnul.

Uchopil jej tedy oběma rukama a zkusil to znovu, ale kámen nehybně ležel na svém místě. Ustoupil o krok a zauvažoval. Žádný obrovský balvan to nebyl. Jen kulatý, bílý kámen, který mu nedosahoval ani k pasu — jistě, byl patrně těžký, ale ne zase tolik, aby se s ním nedalo pohnout. Sehnul se, aby se podíval na jeho základnu, a v tu chvíli pochopil. Dolní strana kamene byla plochá. Tenhle kus skály se nikdy nebude kutálet. Jedinou možností bylo nadzvednout jeden konec a kámen převalit. Obešel svého protivníka a prohlížel si jej ze všech stran. Kdyby napjal veškeré síly, možná by ho zvedl. Posadil se, díval se na kámen a usilovně přemýšlel. Občas, když se pokoušel rozebrat nějaký problém, mluvil nahlas sám k sobě. Učinil to i tentokrát. „Nejdřív musím aspoň *zkusit*, zda s tím přece jen nejde pohnout,” uzavřel svou soukromou rozpravu. „Úplně nemožné to přece není. A

pokud to nepůjde, zkusíme to jinak."

Vstal, postavil se pečlivě ke kameni, vecpal prsty pod okraj a zabral. Nic se nestalo.

„Musím do toho dát trochu víc síly," řekl si. Rozkročil se a napjal svaly. Vzepřel se a táhl, až mu na krku vystoupily žíly. Po dobu dobrých deseti úderů srdce táhl ze všech sil za tu tvrdohlavou skálu — ne aby ji překulil, to vzdal hned na začátku — ale jen aby s ní pohnul, aby ji přinutil vzít jeho existenci na vědomí. Půda zde sice nebyla nijak zvlášť měkká, přesto se ale jeho nohy zabořily dobrý palec do hlíny, jak se vzpíraly proti těžkému břemenu.

Hlava se mu točila a před očima tančily drobné tečky.

Pustil kámen a zhroutil se na něj, aby chvíli těžce oddechoval. Ležel na studeném a tvrdém povrchu několik minut a sbíral síly.

„Dobrá," prohlásil nakonec, „alespoň je už tedy jasné, že takhle to *nejde*." Ustoupil o krok a posadil se na zem.

Pokaždé, když předtím použil schopností své mysli, činil tak impulzivně, v reakci na nějakou kritickou situaci. Dosud si nikdy nesesl a neplánoval, jak to udělá. Téměř okamžitě zjistil, že je to něco úplně jiného. Celý svět byl náhle plný rušivých zvuků a pohybů, které mu bránily v soustředění. Ptáci zpívali. Větrík mu foukal do tváře. Na dlani ho lechtal mravenec. Pokaždé, když už se téměř soustředil, ho něco vyrušilo.

Jisté náznaky rostoucí duševní síly však přece jen cítil - týl hlavy mu jako by ztěžkl a na čele vnímal zevnitř jakýsi tlak. Zavřel oči; zdálo se, že to pomáhá. Blížilo se to. Šlo to pomalu, ale šlo. Na něco si vzpomněl; sáhl za halenu a přitiskl znamínko na dlani k amuletu v záhradě. Síla uvnitř jeho hlavy, zesílená tím dotekem, zmohtněla v burácející příval. Vstal, oči stále zavřené. Nato je otevřel a soustředil pohled na bílý kámen. „*Pohneš se*" mumlal. Pravá ruka stále tiskla amulet a levá se napráhla proti jeho cíli, dlaní napřed.

„Ted'!" řekl ostře a pomalu zvedal levačku lehkým, velitelským gestem. Síla v jeho nitru se vyřinula ven a hluk uvnitř hlavy jej docela ohlušil.

Dolní okraj kamene se pomalu zvedl z trávy. Larvy a žížaly, které až dosud spokojeně žily v bezpečné tmě pod ním, se překvapeně svíjely, jak do nich udeřilo plné sluneční světlo. Kámen neohrabaně

stoupal, poslušen neúprosného pohybu Garionovy levé ruky. Okamžik se zachvěl na hraně a pak se pomalu převalil.

Vyčerpání, které pocítil po marných pokusech zvednout skálu fyzickou silou, nebylo nic proti smrtelné únavě a prázdnotě, kterou zakoušel nyní. Složil ruce na trávu a zabořil hlavu mezi ně.

Za okamžik mu však došla nenormálnost situace. Pořád ještě stál, ale přitom měl ruce pohodlně uložené, na trávě. Zvedl prudce hlavu a zmateně se rozhlédl. S kamenem pohnul, tolik bylo jisté, neboť ten nyní ležel na své oblé části a plochá a vlhká základna se leskla nahoře. Stalo se však ještě cosi jiného. Přestože se kamene ani nedotkl, jeho váha na něm přece jen spočinula, a s ní i část síly, kterou na své břemeno zaměřil.

Garion si s hrůzou uvědomil, že vězí až po ramena v poměrně pevné půdě louky.

„Co budu dělat?“ zeptal se bezmocně sám sebe. Otřásl se hrůzou nad myšlenkou, že by měl sebrat veškerou vůli ještě jednou, tentokrát na to, aby se vyprostil ze zajetí. Byl příliš vyčerpán, než aby o tom vůbec uvažoval. Pokusil se zakroutit tělem v domnění, že trochu uvolní hlinu kolem a že se palec po palci vytáhne ven, ale ani se nepohnul.

„Podívej, co jsi udělal,“ vyčítal kameni.

Kámen ho ignoroval.

Něco ho napadlo. „Jsi tam ještě?“ zeptal se vědomí, které s ním tak často sdílelo vnitřek jeho lebky.

Mlčení v jeho mysli bylo takřka hrobové.

„Pomoc!“ zakřičel,

Pták, kterého přilákaly odhalené žížaly, k němu tázavě zabloudil jedním okem a nato se vrátil ke své snídani.

Garion za sebou zaslechl tiché krůčky a otočil hlavu, co to jen šlo, aby se podíval. Stálo za ním hříbě a užasle si ho prohlíželo. Potom váhavě vystrčilo nozdry a otřelo je o Garionův obličej.

„Hodný koníček,“ chlácholil ho Garion s úlevou, že když už nic jiného, aspoň není sám. Vtom dostal nápad. „Běž pro Hettara,“ řekl hříběti.

Hříbě si poskočilo a olízlo mu nos.

„Přestaň,“ poručil Garion. „Teď to myslím vážně.“ Opatrně se

pokusil proniknout svou myslí do myšlenek koně. Zkusil asi tucet nejrůznějších způsobů, až čirou náhodou přišel na správný postup. Mysl hříběte těkala sem a tam bez jakéhokoli systému či záměru. Byla to mysl mláděte, prostá myšlenek, která pouze přijímala dojmy. Garion zachytil zákmity zelené trávy, běhu, oblaků na nebi a teplého mléka. Ucítit také úžas, s jakým se na něj koník nyní díval, a také zbožnou lásku, kterou k němu choval od svého narození.

Pomalou a bolestivě začal Garion mezi neuspořádanými dojmy malého mozečku budovat Hettarův obraz, Zdálo se, že to trvá celou věčnost.

„Hettar," opakoval Garion znovu a znovu. „Běž pro Hettara. Řekni mu, že potřebuju pomoc."

Hříbě skotačilo kolem a občas se vracelo, aby strčilo vlhké nozdry do Garionova ucha.

„Prosím tě, dávej pozor," zaječel Garion. „*Prosím!*"

Po době, která chlapci připadala jako několik hodin, hříbě zřejmě pochopilo. Odběhlo několik kroků, ale pak se vrátilo opět olíznout Gariona.

„Běž – pro - Hettara," nařídil Garion, vyrażeje hlasitě a zřetelně každé slovo.

Hříbě vyskočilo do výšky, obrátilo se a odcválalo pryč — špatným směrem. Garion začal klít. Téměř celý rok byl vystaven soustavnému tlaku přepestrého Barakova slovníku. Když zopakoval šestkrát až osmkrát vše, co od něj pochytil, jal se improvizovat.

Od zmizelého hříběte k němu zalehl útržek myšlenky. Malý koník právě honil motýly. Garion zabušil do země pěstmi; chtělo se mu rvát vztekem a zklamáním.

Slunce šplhalo výš a začínalo pálit.

Bylo krátce po poledni, když ho našli Hettar se Silkem, sledující skotačící hříbě.

„Jak ses tam propána dostal?" žasl Silk.

„Nechci o tom mluvit," zamumlal Garion, zmítající se mezi úlevou a zahanbením.

„Zřejmě dokáže leccos, co my neumíme," usoudil Hettar a seskočil s koně, aby odvázal od sedla Durníkův rýč. „Čemu ale nerozumím já, je — *proč* něco takového dělá."

„Jsem si jist, že pro to měl dobrý důvod," ujistil ho Silk.

„Myslíš, že bychom se ho měli na něj zeptat?"

„Bude asi velice složitý," pokrčil rameny Silk. „Určitě není pochopitelný pro prostáčky, jako jsme my dva."

„A myslíš, že už — ať už tu dělal cokoli — skončil? Abychom ho nevykopávali předčasně."

„Na to bychom se ho asi zeptat mohli."

„Nechtěl bych ho rušit," řekl napůl omluvně Hettar. „Může to být velice důležité."

„To skoro jistě bude," podpořil ho Silk.

„Mohli byste mne *prosím* odtud dostat?" zaprosil Garion.

„A jsi si jistý, že už jsi hotový?" optal se Silk zdvořile. „Jestli ne, můžeme počkat."

„*Prosím*," škemral Garion, téměř se slzami v očích.

Kapitola dvanáctá

„ALE PROČ SES HO pokoušel *zvednout*?" vyptával se Belgarat Gariona následujícího rána, poté, co se s tetou Pol vrátili a byli informováni neproniknutelně se tvářícím Silkem o stavu, v jakém mladíka našli,

„Připadalo mi to jako nejlepší způsob, jak ho převrátit," pokrčil rameny Garion. „Víš, chtěl jsem ho nějak podebrat zespodu a pak ho překulit."

„Ale proč ses do něj jednoduše neopřel někde pod vrcholem? Byl by se poměrně snadno převrátil."

„To mě nenapadlo."

„Copak nevíš, že takhle měkká země nemůže podobný tlak vydržet?" divila se teta Pol.

„Ted' už ano," připustil mladík. „Ale kdybych se do kamene opřel, neodstrčilo by mě to nazad?"

„Musel by ses proti té síle vzepřít," vysvětloval Belgarat. „To je jeden z kouzelnických triků. Když vynaložíš určitou vůli, abys pohnul nějakým předmětem, musíš vynaložit její stejné množství na to, abys sám sebe udržel na místě. Jinak se jenom od toho předmětu odstrčíš."

„To jsem nevěděl." přiznal Garion. „Bylo to poprvé, co jsem se o něco takového pokusil, aniž jsem k tomu byl donucen situací... *Necháš toho?*"" houkl rozzuřeně na Se'Nedru, která se složila k zemi v záchvatu smíchu hned poté, co Silk dokončil své vyprávění.

Rozesmála se ještě víc.

„Asi mu budeš muset pár věcí vysvětlit, otče," prohlásila teta Pol. „Nemá zřejmě ani to nejzákladnější ponětí o vzájemném působení sil." Kriticky si Gariona změřila. „Ještě žes ho nezkusil hodit," řekla přísně. „Mohl ses odhodit někam zpátky do hor."

„Opravdu nemám dojem, že by to bylo až tak směšné," vyčítal Garion ostatním, kteří stáli kolem a zubili se na něj. „Víte, není to tak lehké, jak to vypadá." Uvědomil si, že se ztrapňuje ještě víc a přemítal, zda ho jejich veselí víc uráží nebo uvádí do rozpaků.

„Pojď se mnou, hochu," vybídl ho pevně Belgarat, „Budeme muset začít úplně od začátku."

„Není to moje vina, že jsem to nevěděl," protestoval Garion. „Měls mi to říct."

„Netušil jsem, že hodláš začít experimentovat," opáčil stařec. „Většina z nás má dost rozumu na to, aby počkala na odbornou asistenci, než se pustí do představby krajiny."

„Dobrá, ale přesto se mi *povedlo* s tím balvanem pohnout," hájil se mladík cestou přes louku k věži.

„Úžasné. A vrátils ho na místo?"

„Proč? Jaký je v tom rozdíl?"

„Zde v Údolí ničím nehýbáme. Všechny věci tu z nějakého důvodu mají určené místo a na něm by měly zůstat."

„To jsem nevěděl," omlouval se chlapec.

„Ted' už to víš. Vrátime ho tam, kam náleží."

Chvilí pokračovali mlčky.

„Dědečku?" porušil Garion posléze ticho.

„Ano?"

„Když jsem pohnul tím kamenem, zdálo se mi, že síla, kterou jsem na to vynaložil, do mne proudí zvnějšku. Jako by se nacházela všude v okolí. Je to možné?"

„Tak to funguje vždycky," přitakal Belgarat. „Když něco děláme, bereme si sílu z okolí. Tak například, když jsi spálil Čamdara, vytáhl jsi veškeré teplo, které se nacházelo kolem — ve vzduchu, v zemi a z každé živé bytosti v dosahu. Posbíral jsi je po troškách a spojil je v oheň. Když jsi převálil ten kámen, vytáhl jsi sílu z okolí."

„Já myslel, že to všechno pochází ze mne."

„Jen když něco tvoříš," zněla odpověď. „Taková síla pak musí

pocházet z nás. Ale na všechno ostatní si můžeme půjčit odjinud. Sbíráme trošku tam a trošku tady a pak veškerou tu moc soustředíme a uvolníme jediným směrem. Nikdo nemá tolik duševních sil, aby mohl na dálku přenést byt' pouhé stéblo trávy."

„A pokud se někdo pokusí něco zničit, dojde k přesnému opaku," pochopil Garion. „Vstřebá veškerou sílu toho, co právě ničí, ale nemůže ji v sobě pojmout, a tak — " rozhodil rukama.

Belgarat ho přimhouřenýma očima pozoroval. „Máš zvláštní způsob myšlení, chlapče. Docela snadno chápeš ty nejtěžší věci, ale máš spoustu práce s těmi nejjednoduššími. Jako s tím kamenem." Zavrtěl hlavou. „Takhle se to nikdy nenaučíš. Vrat' ho zpátky, odkud jsi ho vzal, a snaž se tentokrát nenadělat tolik rámusu. Ten rachot, který jsi včera vyvolal, otrásal celým Údolím."

„A co mám dělat?" zeptal se Garion.

„Shromáždí v sobě sílu." radil Belgarat. „Vezmi ji ze všeho, co je kolem."

Garion se o to pokusil. „Ze mě ne!" křikl stařec ostře.

Mladík z pole své působnosti vypustil starého čaroděje a zatáhl znovu. Za okamžik měl pocit, jako by mu po celém těle probíhalo jakési mravenčení a vlasy vstávaly na hlavě. „A co teď?" ptal se skrz zaťaté zuby, napínaje celé tělo, aby sílu udržel.

„Tlač jí za sebe a zároveň i proti tomu kameni."

„Do čeho mám za sebou tláčit?"

„Do všeho, co za sebou máš — a zároveň i do kamene. Musíš to udělat současně."

„A nerozdrtí mě to — když budu mezi těmi tlaky?"

„Musíš se vzepřít."

„Rychle, dědečku," vydechl Garion. „Mám dojem, že mě to brzo roztrhá na kousky."

„Jen drž. A teď zaměř vůli na kámen a řekni to slovo."

Garion napřáhl před sebe napjaté paže. „Tlač," nařídil. Vzápětí zaznamenal, jak se v něm za temného burácení vzedmula mohutná vlna.

Kámen se zachvěl a s ohlušujícím zaduněním zapadl na místo, kde stál včera ráno. Garion se náhle cítil docela prázdný a vyčerpaně padl na kolena.

„Tlač?“ opakoval Belgarat, jako by nemohl uvěřit svým uším.
„Chtěl jsi, abych to řekl.“
„Řekl jsem, tlač. Neřekl jsem, že máš říct tlač.“
„I tak to šlo. Jaký je v tom rozdíl, když použiju jiné slovo?“
„Musíš mít taky určitý styl,“ zatvářil se stařec ublíženě. „Tlač — to zní tak — tak nějak dětinsky.“

Garion se dal do slabého a roztřeseného smíchu.

„Přece jen si, Garione, musíme zachovávat určitou důstojnost,“ nabádal ho starý pán. „Pokud budeme při kouzlení používat slova jako 'skoč' nebo 'tlač', nikdo nás nebude brát vážně.“

Garionovi připadalo, že by se měl přestat smát, ale prostě nemohl.

Belgarat uraženě odkráčel stranou a cosi si bručel.

Po návratu do tábora shledali, že jsou stany sbalené a naložené na nákladních koních.

„Nemá smysl tady zůstat,“ řekla jim na vysvětlenou teta Pol, „a ostatní na nás čekají. Dostal jsi do něj aspoň něco, otče?“

Belgarat zamručel a jeho tvář vyjadřovala hluboký nesouhlas.

„Moc to nešlo, chápu,“

„Vysvětlím ti to později,“ uzavřel krátce.

Během Garionovy nepřítomnosti zlákala Se'Nedra hříbě lichotkami a hromadou jablek ze zásob na svou stranu, takže malý koník teď bezostyšně běhal za ní, a v téměř chladném pohledu, který Garionovi věnoval, nebyla ani stopa viny.

„Vždyť mu zkazíš žaludek,“ obvinil Garion princeznu.

„Jablka koním prospívají,“ opáčila ležérně.

„Vysvětlí jí to, Hettare,“ obrátil se chlapec o pomoc k uznávané autoritě.

„Ublížit mu nemohou.“ odpověděl muž s jestřábím nosem. „Jablka jsou dost obvyklý způsob, jak si získat důvěru mladého koně.“

Garion se snažil vymyslet nějakou jinou námitku, ale bezúspěšně. Ačkoli nevěděl proč, pohled na hříbě, jak se tře nozdrami o Se'Nedru, ho dráždil.

„Kdo jsou ti lidé, Belgarate?“ zeptal se Silk chvíli poté, co se vydali opět na cestu. „Ti ostatní, o kterých mluvila Polgara?“

„Moji bratři,“ odpověděl starý čaroděj. „Náš Pán jim pověděl o

našem příjezdu."

„Celý život slýchám historky o Bratrstvu čarodějů, Jsou jeho členové skutečně tak úžasní, jak se tvrdí?"

„Myslím, že budeš trochu zklamán," pronesla trochu rezervovaně teta Pol. „Čarodějové většinou bývají mrzutí starci s širokou škálou zlovyků. Já mezi nimi vyrůstala, takže je docela dobře znám." Obrátila se k drozdovi, který jí trůnil na rameni a oddaně jí cvrlikal do ucha. „Ano," řekla mu, já vím."

Garion popojel blíž k tetě a začal usilovně naslouchat ptačí písni. Zpočátku mu připadala jen jako zvuk — příjemný, ale bez jakéhokoli smyslu. Postupně začal zachytávat útržky slov — nejprve jen tu a tam, pak víc a víc. Pták zpíval o hnízdech a malých, kropenatých vajíčkách, o východech slunce a o radosti z létání, která byla nade vše. Pak, jako by se chlapci náhle otevřely uši, začal rozumět. Skřivani zpívali o létání a zpěvu, vrabci štěbetali o malých sladkých semínkách. Jestřáb, brázdící vzduch vysoko nahoře, zaskřehotal svou osamělou píseň o plachtění ve větru a divoké rozkoši zabíjení. Garion s úžasem zjistil, že vzduch kolem něj je náhle plný slov a myšlenek.

Teta Pol se na něj vážně zadívala. „To je teprve začátek," utrousila, aniž by se obtěžovala svůj komentář nějak vysvětlit.

Garion byl tak uchvácen světem, který se před ním otevíral, že zprvu ty dva šedovlasé muže ani nezaznamenal. Stáli vedle sebe pod vysokým stromem a čekali, zatímco družina jela blíž a blíž. Byli oděni ve stejná modrá roucha, a ačkoli měli tváře hladce vyholené, bílé a nestříhané vlasy jim padaly až na záda. Když se na ně Garion podíval poprvé, měl dojem, že ho šálí zrak. Ti dva byli dokonale stejní - nedali se žádným způsobem rozeznat.

„Belgarate, bratře náš." přivítal je jeden z nich. „Je to už — "

„- tak strašně dávno, co jsme se neviděli," dokončil druhý."

„Beltiro," oslovil je Belgarat, „Belkiro." Seskočil s koně a dvojčata objal.

„Naše nejdražší Polgaro." obrátil se vzápětí jeden z nich k tetě. „Údolí bylo bez tebe — "

„ — tak prázdné." doplnil druhý. „To bylo velmi poetické," dodal obdivně ke svému bratrovi."

„Díky," odušil skromně první.

„Toto jsou mí bratři, Beltira a Belkira," představil dvojčata Belgarat družině, která také začínala sesedat. „Nenamáhejte se s rozlišováním. Ještě to nikdo nedokázal."

„My ano," prohlásili bratři jednohlasně.

„Dokonce ani tím si nejsem moc jistý," usmál se na ně Belgarat laskavě. „Vaše mysl si jsou tak blízké, že každou myšlenku započne jeden z vás a druhý ji dokončí."

„Ty to vždycky tak komplikuješ, otče," napomenula ho teta Pol. „Tohle je Beltira." Políbila jednoho z nich. „A tohle Belkira." dodala rovněž s příslušným přivítáním. „Rozeznám je už od malička."

„Polgara zná - "

„-všechna naše tajemství." Dvojčata se usmála. „A kdo jsou - "

„ - vaši společníci?"

„Já myslím, že už jste o nich slyšeli." odpověděl Belgarat. „Toto je Mandorallen, baron z Vo Mandor."

„Rytíř Ochránce," opáčila jednohlasně dvojčata a uklonila se.

„Princ Kheldar z Drasnie."

„Rádce," komentovali starci.

„Barak, kníže z Trelleheimu."

„Strašný medvěd." Dvojčata doprovodila slova uznalým pohledem.

Barakova tvář potemněla, ale velký Šerek mlčel.

„Hettar, syn Čo- Haga z Algarie."

„Pán koní."

„A Durnik ze Sendarie."

„Ten se dvěma životy," zamumlali starci s úctou.

Durnik vytřeštil oči.

„Se'Nedra, císařská princezna z Tolnedry."

„Královna světa," zněla reakce, doprovázená další hlubokou úklonou.

Se'Nedra se nervózně zachichotala.

„A toto — "

„ — může být jedině Belgarion," řekla dvojčata a tváře se jim rozzářily. „Vyvolený." Oba zároveň natáhli pravou ruku a položili dlaň na Garionovu hlavu. V jeho mysli zazněly dva stejné hlasy. „*Bud' pozdraven, Belgarione, Pane a Ochránče všeho, naděje světa.* "

Garion byl tak překvapen tím podivným uvítáním, že se nemohl na víc, než na neohrabané pokývnutí.

„Jestli budete ještě chvíli plácát, asi se pozvracím," oznámil nový hlas, drsný a skřípavý. Jeho majitel, který; zároveň vystoupil zpoza stromu, byl malý znetvořený stařec, špinavý a nekonečně ošklivý. Nohy měl křivé a zkroucené jako větve starého dubu a z mohutných ramenou mu visely dlouhé ruce až ke kolenům. Uprostřed zad se rýsoval veliký hrb a jeho tvář byla groteskní karikaturou lidské. Řídké, ocelově šedě vlasy a vousy měl zacuchané a plné větviček a hlíny. Odpudivá tvář byla zkroucena v patrně věčném výrazu pohrdání a hněvu.

„Beldine," pronesl mírně Belgarat. „Nebyli jsme si jisti, zda přijdeš."

„Neměl jsem to dělat, ty packale," vyštěkl ošklivec. „Zase jsi všechno zmotál, Belgarate." Obrátil se k dvojčatům. „Přineste mi něco k jídlu," poručil pánovitě.

„Ano, Beldine," řekli rychle a vyrazili někam pryč.

„A ať vám to netrvá celý den," křikl za nimi.

„Vypadá to, že máš dneska dobrou náladu, Beldine," pronesl Belgarat beze stopy ironie. „Co tě tak rozveselilo?"

Ohavný skřet se na něj zamračil a pak se krátce štekavě uchechtl. „Viděl jsem Belzedara. Byl pomačkaný jako sto let neustlaná postel. Něco se mu šeredně nepovedlo a to mne vždycky potěší."

„Drahý strýčku Beldine," pronesla teta Pol láskyplně a ovinula paže kolem špinavého starce. „Tak moc jsem tě postrádala."

„Nesnaž se mě okouzlit, Polgaro," zavrčel, ale jeho oči přece jen maličko zjihly. „Tohle je tvoje chyba stejně jako tvého otce. Já myslel, že na něj dohlédneš. Jak se Belzedar dostal k Orbu našeho Pána?"

„Myslíme si, že použil nějaké dítě," odpověděl vážně Belgarat. „Orb neudeří nevinného."

Skřet si odfrkl. „Nikdo nevinný neexistuje. Všichni lidé se už rodí zkažení." Obrátil oči zpět k tetě Pol a zkoumavě si ji změřil. „Tloustneš," řekl neomalene. „Máš boky široké jako volský potah."

Durník zaťal pěsti a udělal několik kroků k ohavnému mužikovi.

Ten se zachechtal a jednou velkou rukou chytil kováře za kytlici, bez viditelné námahy jej zvedl a mrštil jím o několik sáhů dál. „Pokud chceš, můžeš rovnou začít ten druhý život," zavrčel výhružně.

„Počkej, Durniku, já to vyřídím," chlácholila teta Pol kováře. „Beldine," řekla pak chladně, „kdy ses naposledy koupal?"

Skřet pokrčil rameny. „Před pár měsíci jsem zmoknul."

„Asi málo. Pácheň jako dlouho nevyčištěný prasečí chlívěk."

Beldin se na ni zašklebil. „Tak se mi to líbí." Uchechtl se. „Já už se bál, že jsi za ta léta ztratila břínek."

Oba po sobě začali metat nejstrašlivější urážky, jaké Garion kdy slyšel. Názorná a barvitá slova létala sem a tam a téměř syčela vzduchem. Barak poulil ohromeně oči a Mandorallenova tvář přechovalo rudla. Se'Nedra s planoucími lícemi už dávno utekla z doslechu.

Ale čím horší urážky, tím více se odporný Beldin usmíval. Nakonec jej teta Pol počastovala přízviskem tak vulgárním, že sebou Garion škubl, a ošklivý mužík se zhroutil na zem v záchvatech smíchu a zabušil do země mohutnými pěstmi. „Při všech bozích, jsi lepší, Pol," hýkal. „Pojď sem a dej mi pusu."

Usmála se a láskyplně ho políbila. „Pse prašivěj." "

„Krávo pitomá." Zazubil se a sevřel ji v drtivém objetí.

„Strýčku, já ty žebra ještě možná budu potřebovat," zaprotestovala.

„Za ta léta jsem ti ještě žádné nezlomil, děvenko."

„Byla bych ráda, kdyby přitom zůstalo."

K Beldinovi se hnala úprkem dvojčata a přinášela velký talíř kouřící masové směsi a veliký korbel. Ošklivý mužík se zvědavě podíval na talíř a pak jeho obsah nedbalým pohybem vysypal do trávy a talíř odhodil stranou. „Nevoní to tak špatně." Sedl si na bobek a jal se cpát jídlo do úst oběma rukama, a jen tu a tam ustal ve žvýkání, aby vyplivl nějaký větší oblázek, který se na maso přilepil. Když dojedl, spláchl jídlo obsahem korbele, hlasitě říhl a rozvalil se na zem, škrábaje se mastnými rukama ve zcuchaných vousech. „A teď k věci," prohlásil.

„Kde jsi byl?" zeptal se ho Belgarat.

„Ve středním Kthol Murgos. Seděl jsem na vrcholu kopce od bitvy u Vo Mimbire a hlídal jeskyni, kde Belzedar schovával Toraka."

„Pět set let?" zasípěl Silk.

Beldin pokrčil rameny. „Víceméně," odušil lhostejně. „Někdo na Spálence musel dávat pozor a já v tu chvíli nedělal nic, od čeho bych nemohl odejít."

„Říkal jsi, že jsi viděl Belzedara." připomněla teta Pol.

„Asi tak před měsícem. Přihnal se k jeskyni, jako by měl za patami démona, a vytáhl Toraka ven. Nato se proměnil v supa, popadl tělo a odletěl."

„To muselo být těsně potom, co ho Ktačík chytil na nyissijské hranici a sebral mu Orb," uvažoval Belgarat.

„O tom já nic nevím. To jsi měl na starosti ty, ne já. Ode mne se neočekávalo nic jiného, než hlídat Toraka. Nespadl na vás ten popel?"

„Jaký popel?" zeptalo se jedno z dvojčat.

„Když Belzedar vynesl Toraka z jeskyně, hora vybuchla - vyvrhla do vzduchu své útroby. Předpokládám, že to mělo něco do činění se silou obklopující tělo Jednookého. Když jsem odcházel, ještě to dýmalo."

„My jsme se divili, co to bylo za výbuch," poznamenala teta Pol. „Po celé Nyisse je vrstva popela na palec tlustá."

„Škoda, že nebyla hlubší."

„Neviděl jsi, že by se — "

„ — Torak hýbal?" zajímala se dvojčata.

„Nemůžete mluvit normálně?" vyjel na ně Beldin.

„Omlouváme se — "

„ — ale máme to v povaze."

Ošklivý mužík potřásl znechuceně hlavou. „To nic. Ne. Torak se za celých pět set let ani jednou nepohnul. Když ho Belzedar táhl ven z jeskyně, rostla na něm plíseň."

„Šel jsi za Belzedarem?" ptal se Belgarat.

„Přirozeně."

„Kam Toraka odnesl?"

„Kam asi, ty idiote? Pochopitelně do trosek Kthol Mišrak v Mallorei. Na zemi existuje jen několik málo míst, které Torakovu váhu snesou, a tohle je jedno z nich. Belzedar musí držet Torakovo tělo co nejdál od Ktačíka a Orbu, a jinam už jít *nemohl*. Mallorejští Gro-

limové se odmítají podříditi Ktačíkově autoritě, takže je u nich Belzedar v bezpečí. Jejich pomoc sice asi Belzedar platí hodně draze, ale Grolimové Ktačíka do Malloreu nepustí— ledaže byl postavil armádu Murgů a vtrhl tam."

„V to můžeme jenom doufat." ozval se Barak.

„Ty máš být medvěd a ne osel." odsekl Beldin. „Nestavěj svoje naděje na nemožném. Ani Ktačík, ani Belzedar v tuto dobu válku nezačnou — alespoň dokud se tady Belgarion bude plížit světem stejně nenápadně jako zemětřesení." Zakabonil se na tetu Pol. „Nemůžeš ho naučit, aby se choval trochu tišeji? Nebo už máš mozek taky tak obrostlý špekem jako zadek?"

„Měj trochu ohled, strýčku," požádala ho. „Chlapec se teprve vyvíjí. Všichni jsme byli zpočátku trochu neobratní."

„Nemá čas na dětské chyby, Pol. Hvězdy padají do jižního Kthol Murgos jako otrávení švábi a mrtví Grolimové sténají v hrobkách od Rak Ktholu až po Rak Hagg. Ten čas se blíží a on musí být připraven."

„Bude, strýčku."

„Možná," zavrčel špinavý stařec kysele.

„Vrátíš se zase do Kthol Mišrak?" zeptal se Belgarat.

„Ne. Náš Pán mi řekl, ať zůstanu tady. Máme s dvojčaty nějakou práci a nezbývá nám na ni moc času."

„Nám to — "

„ — říkal taky."

„Nechte toho!" štěkl Beldin. Obrátil se opět k Belgaratovi. „Pojedete teď do Rak Ktholu?"

„Ještě ne. Musíme nejprve k Prolgu. Potřebuji si promluvit s tamějším Gorimem a přibrat dalšího člena družiny."

„Všiml jsem si, že ještě nejste kompletní. A co ta poslední?"

Belgarat rozpráhl ruce. „To mě právě trápí. Nenašel jsem po ní ani stopy — a to jsem ji hledal tři tisíce let."

„Příliš dlouho jsi ji asi hledal po pivnicích."

„Také mám ten dojem, strýčku," usmála se teta Pol sladce.

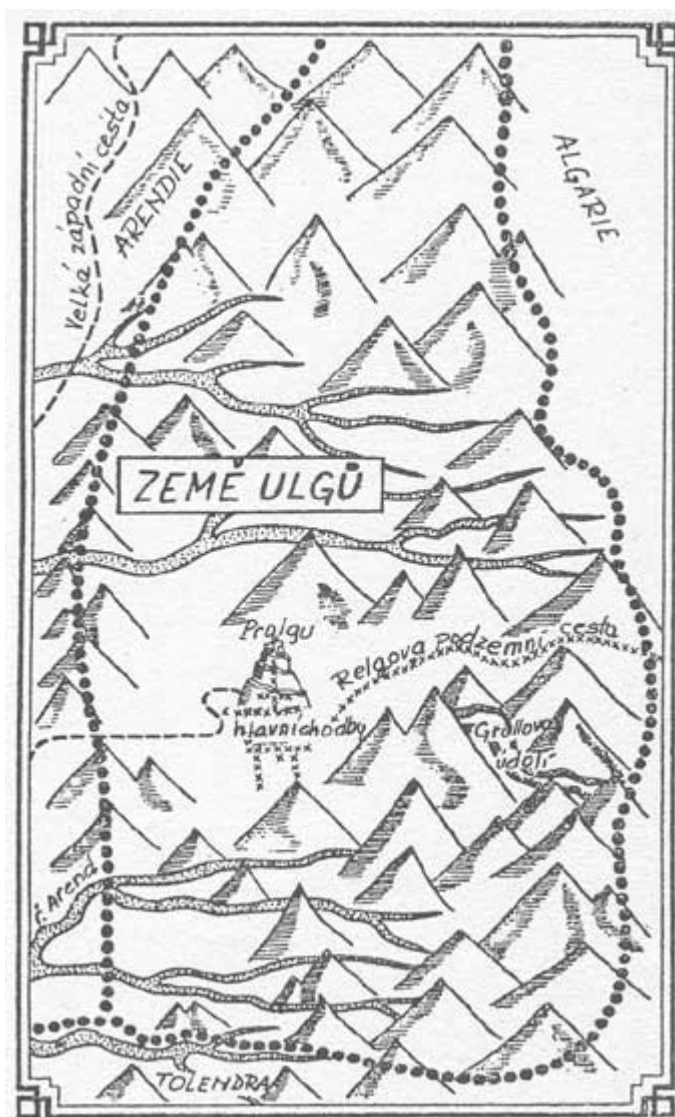
„A kam vyrazíme od Prolgu?" ptal se Barak.

„Nejspíš do Rak Ktholu," opáčil Belgarat nepřítli vesele. „Musíme získat nazpět Orb a já už si dlouho chci od plic popovídat s

murgoským kouzelníkem."

Část třetí

ULGO

Kapitola třináctá

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA SE obrátili k severozápadu a vydali se k mohutným, zasněženým štítům Ulgoských hor, jež se jiskřily v líbezném slunci nad Údolím,

„Je tam sníh," všiml si Barak. „Nebude to lehká cesta."

„To není nikdy," ujistil jej Hettar.

„Už jsi někdy na Prolgu byl?" zeptal se ho Durnik.

„Párkrát ano. Udržujeme s Ulgy spojení. Naše návštěvy jsou ale většinou oficiálního rázu."

Princezna Se'Nedra jela po boku tety Pol a její drobná tvářička se ustaraně vražtila. „Jak ho můžeš *snášet*, paní Polgaro?" vybuchla konečně. „Je tak *ošklivý*."

„A kdo, má milá?"

„Ten hrozný trpaslík."

„Strýček Beldin?" Teta Pol se zatvářila trochu překvapeně. „Byl vždycky takový. Když - ho znáš dlouho, zvykneš si na něj — a o nic víc nejde."

„Ale říkal ti tak strašlivé věci."

„Tak on vždycky zakrývá své pravé city," vysvětlovala teta Pol. „Ve skutečnosti je to velice jemný a laskavý muž, ale to lidé nevědí — a utíkají před ním, Když byl ještě dítě, jeho lidé jej vyhnali, protože byl tak znetvořený a odpudivý. Jakmile se však objevil v Údolí, náš Pán prohlédl jeho ošklivost a spatřil krásu jeho mysli."

„Ale musí být tak *špinavý*?"

Teta Pol lehce pokrčila rameny. „Nenávidí své znetvořené tělo, a tak je ignoruje." Pohlédla klidně na princeznu. „Je daleko jednodušší posuzovat věci podle toho, jak vypadají, Se'Nedro," poučovala dívku, „a obvykle se přitom člověk zmýlí. Strýček Beldin a já se máme velice rádi. Proto si také dáváme tu práci, abychom vymysleli tak složité a originální nadávky. Komplimenty by byly pokrytectvím. Vždyť on opravdu je velice ošklivý."

„Já tomu prostě nerozumím," hlesla Se'Nedra zaraženě.

„Láska se může projevit i těmi nejpodivnějšími způsoby," prozradila teta Pol. Tón jejího hlasu byl nedbalý, ale o to pronikavějším pohledem si princeznu změřila.

Se'Nedra vrhla kratičký pohled na Gariona a pak sklopila oči a trochu se začervenala.

Garion přemítal o té krátké výměně, která mezi jeho tetou a princeznou proběhla. Bylo docela zřejmé, že teta Pol říkala děvčátku cosi důležitého, ale zaboha nemohl přijít na to, co to bylo.

Po několika dnech opustili Údolí a vnořili se do zvlněného předhůří, tvořícího vstupní bránu do rozeklaných hřebenů, jež tvořily zemi Ulgo. A znovu se v průběhu jejich cesty měnila roční období. Jakmile překonali první nízké pásmo kopců, byl časný podzim a údolí za hřebenem planula v šarlatové červení listí. Na vrcholu druhého, vyššího pásma již stromy stály holé a vítr, vanoucí z hor, přinášel první palčivé pozdravy zimy. Obloha se zatáhla a ze skalnatých srázů nad nimi se valily další a další zástupy šedivých mraků. Začali šplhat do kamenitých svahů a byli uvítáni přeháňkami, které se postupně měnily v sněžení.

„Mám dojem, že bychom měli začít dávat pozor na Brilla," prohlásil jednoho zasněženého dopoledne Silk s nadějí v hlase. „Pomalů je čas, aby se zas objevil."

„Není to moc pravděpodobné," potřásl hlavou Belgarat. „Murgové se Ulgolandu vyhýbají ještě víc než Údolí. Ulgové nemají Angaraký příliš v lásce."

„Alornové taky ne."

„Jenže Ulgové vidí i ve tmě," poučil jej stařec. „Murgové, kteří do těchto hor vkročí, se obvykle prvního dne ráno neproberou ze spánku. Tady se bát Brilla nemusíme."

„Škoda," poznamenal Silk s jistým zklamáním.

„Ale pokud budeš mít oči otevřené, rozhodně ti to nijak neublíží. V Ulgoských horách jsou horší věci než Murgové."

Silk se pochybovačně zašklebil. „Nepřeháněj ty báchorky, co se o Ulgolandu povídají?"

„Ne. Ani trochu."

„Oblast tato nestvůrami slyne, principi Kheldare," ujistil mužíka Mandorallen. „Před nemnoha léty asi tak tucet pošetilých rytířů mladých, jichž jsem znával, vypravilo se do těchto hor, by osvědčili chrabrost svou v boji proti bezbožným stvůrám. Nižádný z nich se však již nevrátil."

Jakmile se vyhoupli na další hřeben, udeřila do nich zimní bouře plnou silou. Sníh, který padal čím dál hustěji, létal ve skučícím větru téměř vodorovně se zemí.

„Budeme se muset někam schovat, než se to přežene, Belgarate," volal Barak, aby přehlušil hukot vichru, a zápolil s kapuci z medvědí kůže, která se neustále pokoušela odletět.

„Zastavíme se v dalším údolí," odpověděl Belgarat, rovněž zápolící se svým oděvem. „Ty stromy dole vítr ztlumí."

Překročili hřeben a odbočili dolů, k chomáči borovic na dně pánve, sevřené horskými hřebety. Garion si přitáhl plášť k tělu a sklonil hlavu, aby kladl větrným nárazům co nejmenší odpor.

Hustý remízek mladých borovic dole zlomil sílu vichřice, ale sníh se snášel i v jejich novém, útočišti. Přitáhli otěže a zastavili.

„Dnes se o moc dál nedostaneme, Belgarate," usoudil Barak a oklepával si z vousů sníh. „Klidně bychom si tu mohli vyhrabat úkryt a počkat do rána."

„Co je to?" vyrazil Durnik ostře a naklonil hlavu, aby lépe slyšel.

„Vítr," pokrčil Barak rameny,

„Ne. Poslouchej."

Mezi vytím větru se k nim doneslo ostré zaržání."

„Podívejte." Hettar zvedl ruku a ukázal kamsi do stráně.

Spatřili nezřetelný obrys asi tuctu zvířat, podobných koním, jak přejíždějí hřeben, přes nějž sem sami přijeli. Tvary jejich těl byly rozmazány hustě padajícím sněhem a tvorové tak působili skoro jako

duchové. Na svahu jen kousek nad borovicemi stál mohutný hřebec s hřívou a ocasem třepotajícími se ve větru. Jeho ržání znělo ostře a řezavě.

„Hrulgin!" vyrazil ostře Belgarat.

„Můžeme jim utéci?" ptal se Silk s nadějí v hlase.

„Pochybuji," odtušil Belgarat. „Navíc už zachytili náš pach. Pokud se o to pokusíme, budou nás pronásledovat až k Prolgu."

„Jest nám tedy je přiměti, by se naši stopy báli a zdaleka se jí vyhnuli," usoudil Mandorallen a utáhl si poutka na štítu. Oči mu zářily v předtuše boje.

„Už zase upadáš do starých zlovyků, Mandorallene," poznamenal mrzutě Barak.

Hettarova tvář měla již chvíli onen nehybný, prázdný výraz, jaký získávala vždy, když její pán rozmlouval se svými koňmi. Koňsky se zachvěl a v očích se objevilo zhnusení a odpor.

„Copak?" zeptala se ho teta Pol.

„To nejsou koně," oznámil.

„To víme, Hettare," přikývla. „Můžeš s nimi něco udělat? Třeba je zastrážit?"

Zavrtěl hlavou. „Jsou hladoví, Polgaro, a nasáli náš pach. Ten vůdce stáda je zřejmě ovládá daleko silněji než tomu bývá u koní. Mohl bych zahnat jednoho dva slabší jedince - nebýt jeho."

„V tom případě se budeme muset s nimi utkat, a to se všemi," pronesl Barak pochmurně a odepnul si štít od sedla.

„Nemyslím," nesouhlasil Hettar a zúžil oči do úzkých štěrbin. „Hlavní je ten hřebec. Ovládá celé stádo. Kdybychom zabili jeho, ostatní by se asi dali na útěk."

„Dobrá," kývl Barak, „v tom případě zkusíme nejdřív dostat jeho."

„Mohli bychom vydat nějaký zvuk," navrhl Hettar. „Něco jako výzvu k boji. V tom případě možná vystoupí před stádo, aby na ni odpověděl - jinak se k němu budeme muset probojovat přes ostatní."

„Jest možno, že ho to vskutku vyburcuje," souhlasil Mandorallen. Přiložil ke rtům svůj roh a vydal kovové, vzdorné zatroubení, slyšitelné do daleka navzdory vichřici, která mu jej rvala od samých úst.

Hřebcovo zařičení přišlo téměř vzápětí.

„Zdá se, že to funguje.“ zaradoval se Barak. „Zaduj ještě jednou, Mandorallene.“

Mandorallen znovu použil roh a hřebec znovu odpověděl. Vzápětí se mohutné zvíře vrhlo z hřebene dolů a proklestilo si zuřivě cestu stádem. Když se dostalo na volné prostranství, zařičelo znovu a vzepjalo se na zadní, přičemž předními spáry protalo vzduch, zhoustlý padajícími vločkami.

„Povedlo, se,“ houkl Barak. „Jedem!“ Zaryl svému velkému šedákovi ostruhy do slabin a kůň vyrazil vpřed v gejzíru sněhu. Hettar a Mandorallen vystřelili za ním, kryjíce mu boky, a celá trojice se rychle blížila chumelenicí k řičícímu hřebci. Mandorallen cestou napřáhl kopí a k družině donesl vítr podivný zvuk. Mandorallen se smál.

Garíon vytáhl meč a pobídl koně před tetu Pol a Se'Nedru. Uvědomoval si, že je to nejspíš jen prázdné gesto, ale i tak to učinil.

Dva z hrulgin, snad na nějaký hřebcův neslyšný pokyn, vyrazili vpřed, aby odřízli Baraka a Mandorallena, zatímco vůdce sám se pohnul vstříc Hettarovi, jako kdyby v něm poznal největší hrozbu pro své stádo. První hrulga se vzepjal, jeho tesáky zasvítily, když je obnažil v téměř kočičím zaprskání a přední spáry máchly v širokém oblouku před jeho tělem, Mandorallen se však nenechal zastrašit; sklonil kopí a prohnal je hrudí prskajícího netvora. Z tlamy zvířete vylétla krvavá pěna a tvor se překotil nazad, drásaje pařáty vyčnívající zbytek ulomeného dřevce.

Barak odrazil rozmáchlý spár štítem a roztál hlavu druhého hrulgy mohutným rozmachem těžkého meče. Zvíře se zhroutilo na zem, kde vířilo sních v předsmrtných křečích.

Hettar a vůdce stáda stáli proti sobě v hustém sněžení. Opatrně se pohybovali na místě a očima bedlivě hlídali jeden druhého. Náhle se hřebec vzepjal a tímtéž pohybem skočil vpřed, s rozpraženými předními nohama a napřaženými drápy. Jenže Hettarův kůň, který byl jedna mysl se svým pánem, odtančil včas z místa, kam směřoval zuřivý výpad. Hrulga zavířil na místě a zaútočil znovu - a znovu Hettarův kůň uskočil stranou. Rozběsněný hřebec zařičel vzteky a zklamáním a vrhl se znovu vpřed, zatínaje drápy - do vzduchu. Kůň jeho protivníka znovu uhnul, ale záhy jako šipka vyrazil vpřed a Hettar sám se vymrštil ze sedla, aby přistál na zádech svého soka. Jeho dlouhé, silné nohy

pevně obemkly hrulgův hrudník a pravačka sevřela dlouhou hřívu.

Hřebec, který poprvé v historii svého druhu pocítil na zádech váhu jezdce, šílel. Skákal, vzpínal se na zadní a řičel, pokoušeje se Hettara shodit. Zbytek stáda, které se právě chystalo zaútočit, zůstal stát jako přimrazen a s nevýslovnou hrůzou přihlížel pokusům svého vůdce. Mandorallen a Barak zastavili své koně a i oni ohromeně sledovali divokou jízdu. Hettar sjel levačkou podél nohy a jistým pohybem vytrhl z boty dlouhou dýku se širokým ostrším. Znal koně a věděl, kam udeřit.

Už první rána byla smrtelná. Rozvířený sních se zbarvil doruda. Hřebec se vzepjal naposledy, zaryčel a pak dopadl zpět na třesoucí se končetiny. Z tlamy mu vytékala krev. Pomalu se mu podlomila kolena a zvíře se svalilo na bok. Hettar včas seskočil a nyní klidně stál na zvaleném sněhu.

Stádo hrulgin se otočilo a s kvílením prchlo do sněžné bouře.

Hettar si zamračeně očistil dýku v závěji a zastrčil ji znovu do boty. Na okamžik položil ruku na hřívu padlého protivníka a pak se rozhlédl po šavli, kterou odhodil při prvním skoku.

Když se opět vrátili pod stromy, hleděli Mandorallen a Barak na Hettara s hlubokým obdivem.

„Škoda, že jsou šílení," řekl Algar jakoby z velké dálky. „Byl jeden okamžik - jen okamžik, nic víc - kdy jsem se skoro dostal přes tu temnotu do jeho mysli a pohybovali jsme se spolu jako jeden tvor. Pak se ale šílenství vrátilo a já ho musel zabít, „Kdyby se dali zkrátit -" odmlčel se a potřásl hlavou. „No nic." Lítostivě pokrčil rameny.

„Snad bys na něčem takém opravdu nejezdil?" šokovaně hlesl Durnik.

„Nikdy jsem neseděl na tvorovi, jako byl tento," řekl Hettar tiše. „A na ten pocit asi nikdy nezapomenu." Muž v černém se obrátil, udělal pár kroků od družiny a zůstal nehybně stát ve vířícím sněhu.

Utábořili se na noc pod ochranou borovic. Následujícího rána sice stále padal hustě sních, ale vítr se již zklidnil. Dlouhá chumelenice však vykonala své a koně se museli při stoupání prodírat po kolena hlubokými závějemi.

Překročili další hřeben a klesali do nového údolí. Silk se pochybovačně rozhlížel po zasněžených pláních. „Pokud napadne ještě

trochu, uvážneme v závějích, Belgarate," řekl pochmurně. „Zvláště, když musíme zdolávat takovéhle svahy."

„Teď už to půjde," chlácholil ho stařec. „Půjdeme teď řadou údolí. Vedou přímo k Prolgu, takže se můžeme vyhnout hřebenům."

„Belgarate," ohlédl se Barak ze svého místa na čele, „támhle před námi jsou nějaké čerstvé stopy," Ukázal na řadu šlápot, která jim křížila cestu.

Stařec popojel vpřed a zastavil se, aby je prozkoumal. „Algrot," oznámil stručně. „Měli bychom se mít na pozoru."

Opatrně pokračovali údolím a Mandorallen se zdržel, aby si uřízl nové kopí.

„Asi bych se bál používat zbraň, která se pořád láme," poznamenal Barak, když je rytíř dohnal.

Mandorallen pokrčil rameny a jeho zbroj přitom zaskřípěla. „Vždy jsou nějaké stromy nablízku, můj pane," odvětil.

Zezadu, z borovic, které vystýlaly dno údolí, zaslechl Garion povědomé štěkání. „Dědečku," řekl varovně.

„Slyším je." kývl Belgarat.

„Kolik myslíš, že jich je?" zajímal se Silk.

„Snad tucet," odhadoval Belgarat.

„Osm," upřesnila pevně teta Pol.

„Tak málo je-li jich, což troufnou si medle vůbec zaútočiti?" zapochyboval Mandorallen. „Ti, jichž jsme v Arendii uhlídali, jen v hrubém počtu odvahy nabyli."

„Myslím, že mají v tomto údolí pelech," vysvětlil stařec. „A ten si hájí každé zvíře. Napadnou nás téměř určitě."

„Pak jest tedy nutno je vyhledati," prohlásil s jistotou rytíř. „Lépe je zničiti na místě, jež sami si zvolíme, než býti ze zálohy přepadeni."

„Opravdu sklouzl na šikmou plochu." poznamenal Barak kysele k Hettarovi.

„Jenže tentokrát má patrně pravdu," opáčil Hettar.

„Nepil jsi, Hettare?" zatvářil se Barak podezíravě.

„Nu tak, moji pánové." konejšil je Mandorallen vesele. „Pojďmež medle tu divou zvěř vyhubiti, bychom dále v naší pouti pokračovati mohli." Pobídl koně a vyrazil hlubokým sněhem k místu,

odkud zaznívalo štěkání.

„Jedeš, Baraku?“ vybědl svého přítele Hettar a sáhl po šavli.

Barak si povzdechl. „Asi bych měl,“ odpověděl žalostně. Otočil se na Belgarata. „Nemělo by to dlouho trvat. Budu se snažit, aby naši krvežízniví přátelé nepřišli k úhoně.“

Hettar se rozesmál.

„Už jsi málem horší než Mandorallen,“ obvinil jej Barak a vyrazil za svými společníky.

Garion se zbytkem družiny stáli a napjatě čekali. Po chvíli se štěkání kdesi v lese změnilo v překvapené ječení. Lesem se tlumeně rozléhaly dopadající rány, bolestné vřeštění a volání mužů. Asi tak po čtvrt hodině se trojice cvalem vracela v gejzírech sněhu, létajícího od kopyt.

„Dva utekli,“ hlásil smutně Hettar.

„Jaká ostuda,“ zašklebil se Silk.

„Mandorallene,“ zatvářil se ublíženě Barak., „nevím, kde jsi ten ošklivý zlozvyk vzal. Boj je vážná záležitost a to tvé hihňání a chechtání snižuje jeho důstojnost.“

„Uráží tě to snad, pane můj?“

„Ne že by mne to až tak uráželo, Mandorallene. Spíš to odvádí pozornost. Ruší mne to v soustředění.“

„Budu se tedy snažiti, bych svůj smích mírnil.“

„To budu rád.“

„Jaké to bylo?“ zajímal se Silk.

„Moc jsme si nezabojovali,“ přiznal Barak. „Nachytali jsme je zcela nepřipravené. Těžko se mi to říká, ale náš uhihňaný přítel měl výjimečně pravdu.“

Cestou dál Garion přemýšlel o náhlé změně v Mandorallenově chování. V té jeskyni, kde se narodilo hříbě, poradil Mandorallenovi Durnik, že strach lze zvládnout smíchem, a Mandorallen vzal jeho radu doslova. Smích, který Baraka tak dráždil, nebyl ani tak určen protivníkovi, s nímž se střetli, jako spíš nepříteli v něm samém. Mandorallen se cestou do útoku smál svému vlastnímu strachu.

„Je to nepřírozené.“ mumlal Barak Silkovi. „To mi na tom vadí nejvíc. A nejen to - je to i porušení etikety. Až se jednou dostaneme do opravdu pořádného boje. bude hrozně trapné mít toho hihňala za

zády. Co si lidé pomyslí?"

„Moc si to bereš k srdci. Baraku," uklidňoval ho Silk. „Upřímně řečeno, mně to připadá docela osvěžující."

„*Jak že ti to připadá?*"

„Osvěžující. Arend'an se smyslem pro humor je koneckonců něco nezvyklého, — asi jako pes, který mluví."

Barak potřásl znechuceně hlavou. „S tebou opravdu nemá smysl diskutovat o něčem vážném, víš to vůbec? Ten tvůj návyk všechno vtipně komentovat obrací každou řeč v žert."

„Každý z nás má nějaké ty chyby." připustil Silk blahosklonně.

Kapitola čtrnáctá

SNĚŽENÍ BĚHEM DNE postupně sláblo a k večeru, když se na noc zastavili v hustém smrkovém mlází, se už vzduchem snášelo jen pár ojedinělých vloček. V noci však teplota citelně poklesla, a když ráno vstávali, mráz nepříjemně štípal.

„Jak je to ještě daleko k Prolgu?“ ptal se Silk a nahříval si zkrhlé ruce nad ohněm.

„Tak dva dny,“ odpověděl Belgarat.

„Nehodláš čírou náhodou něco provést s počasím?“ zkusil to mužík s nadějí v hlase.

„Pokud to nebude absolutně nutné, radši bych se tomu vyhnul,“ zavrtěl hlavou stařec. „Nadělá to zmatek v širokém okolí. Kromě toho nemá Gorim rád, když mu někdo něco mění v jeho horách. Ulgové to považují za své výhradní právo.“

„Já věděl, že to bereš takhle. Škoda.“

Jejích cesta se toho rána tak kroutila a zatáčela, že Garion kolem poledního už docela ztratil přehled o směru. Přes palčivý mráz byla obloha zatažená jednotlivými, jako ocel šedivými mraky. Zdálo se, jako kdyby chlad nějakým záhadným způsobem zmrazil veškeré barvy světa a odstranil je z krajiny. Obloha byla šedá, sníh neposkvřeně bílý a kmeny stromů černé. Dokonce i ženoucí se voda v bystřině, podél níž se ubírali, jako by se černala mezi zasněženými břehy. Belgarat se s jistotou ubíral vpřed a ukazoval směr, kde jedno údolí přecházelo v druhé.

„Jsi si jistý, že jdeme dobře?“ zapochyboval jednu chvíli tře-

soucí se Silk, „Celý den jsme jeli protiproudu a teď říkáš, že pojedeme dolů.“

„Po pár mílich narazíme na další údolí. Věř mi, Silku. Už jsem tady párkrát byl.“

Silk si přitáhl těžký plášť úžeji k tělu. „Já jsem prostě vždycky nervózní, když to někde neznám,“ omlouval se a podíval se na temný proud, který ubíhal podél jejich cesty.

Z míst daleko proti proudu k nim dolehl podivný zvuk, jakési šílené vytí, znějící téměř jako smích. Belgarat a teta Pol si vyměnili rychlé pohledy.

„Co je to?“ zeptal se Garion.

„Skalní vlk,“ odtušil Belgarat krátce.

„Nezní to jako vlk.“

„Taky to vlk není.“ Stařec se opatrně rozhlédl. „Obvykle jen požírají mršiny a běžná smečka na člověka nezaútočí. Zima teprve začala, a tak ještě nebudou vyhladovělí. Ale pokud je jedna ze smeček vychovaných eldrakyn, pak je to nepříjemné.“ Zvedl se ve třmenech, aby se podíval kus před sebe. „Přidejte trochu do kroku,“ zavolal na Mandorallena, „a mějte se na pozoru.“

Mandorallen, jehož brnění se třpytilo jinovatkou, se nakratičko otočil, přikývl a pobídl koně do klusu podél černých vod bystřiny.

Ostrý, ječivý smích za nimi zesílil.

„Jdou za námi, otče,“ ozvala se teta Pol.

„To slyším taky.“ Stařec se jal pročesávat očima svahy údolí a tvář se mu záhy svažila do ustaraného zamračení. „Radši se podívej, Pol. Nestojím o nějaké překvapení.“

Oči tety Pol zmatněly, jak její mysl zkoumala hustě zalesněná úbočí. Za okamžik prudce vydechla a zachvěla se. „Je tu eldrak, otče. Pozoruje nás. Jeho mysl je plná nečistých myšlenek.“

„To je u eldrakyn normální,“ opáčil stařec. „Můžeš zjistit jeho jméno?“

„Grul“

„Toho jsem se obával. Tušil jsem, že se blížíme do jeho loviště.“ Vložil prsty mezi rty a ostře hvízdal.

Barak a Mandorallen se zastavili a počkali na ostatní. „Hrozí

nám nebezpečí," oznámil jim Belgarat vážně, „V lese kus od nás je eldrak se smečkou skalních vlků. Právě nás pozoruje a je jen otázkou času, kdy zaútočí."

„Co je to eldrak?"

„Eldrakyn jsou příbuzní algrotů a trollů, ale jsou inteligentnější - a taky větší."

„Jest tam však jediný?" ujistoval se Mandorallen.

„Jeden úplně stačí. S tímto jedincem jsem se už setkal. Jmenuje se Grul. Je velký, rychlý a krutý jako nůž se zakřivenou čepelí. Sežere všechno, co se jen hýbe, a je mu úplně jedno, zda je to ve chvíli, kdy se dá do jídla, mrtvé nebo živé."

Chechtavé vytí skalních vlků se přiblížilo.

„Vyhledejme otevřené místo a zapalme oheň," zavelel stařec. „Skalní vlci se ohně bojí a je zbytečné bojovat ještě s nimi. Stačí nám Grul."

„Támhle?" navrhl Durnik a ukázal na širokou, sněhem pokrytou písčinu, která se zakusovala do těla řeky. Písčinu spojovala s břehem úzká šíje šterku a písku.

„Dá se to dobře bránit, Belgarate." podpořil jej Barak, když pohlédl naznačeným směrem. „Řeka jim zabrání, aby nám vpadli do zad - dostanou se k nám jen přes tu šíji."

„Půjde to," souhlasil Belgarat stručně. „Jdeme."

Vjeli na zasněženou plošinu a rychle z ní odhrnuli nohama snůh, zatímco Durnik budoval ohniště pod mohutným uschlým stromem, který napůl zahrazoval cestu přes šíji, a snášel na něj naplavené dříví. Záhy už vyskočily první oranžové plamínky a olízly kmen. Durnik oheň přiživil několika suchými klacky, až jasně vzplál. „Pomozte mi někdo," houkl kovář a jal se na něj vršit větší a větší kusy dřeva. Barak a Mandorallen odkračeli k místu, kde se o šíji zachycovaly naplavené větve, a začali je tahat k šlehajícím plamenům. Za necelou čtvrt hodinky už zde s hukotem plála mohutná hranice, která se táhla přes celou šíji a dokonale je odřízla od stromů na břehu.

„To je za celý den poprvé, co je mi teplo," zazubil se Silk a obrátil se zády k ohni, aby se nahřál ze všech stran.

„Už jdou," varoval Garion. Mezi temnými stromy zahlédl pár kradmých pohybů.

Barak napjal zrak a zapátral za plameny. „Jsou pěkně velcí, co?" zjistil nevesele.

„Zhruba tolik co osel," potvrdil Belgarat.

„Jsi si jistý, že se bojí ohně?" zeptal se nervózně Silk.

„Většinou se bojí."

„Většinou!"

„Jednou za čas je hlad dožene k zoufalství - nebo je proti nám vrhne Grul. Možná se ho bojí víc než ohně."

„Belgarate," zaprotestoval mužik s tváří lasičky, „někdy máš nepříjemný zlovyk nechávat si část informací pro sebe."

Jeden ze skalních vlků vystoupil až na břeh kousek od šíje. Stál tam, čenichal a nervózně si prohlížel oheň, Přední nohy měl o poznání delší než zadní, takže zaujímal podivný, polovzpřímený postoj, a na zádech mezi lopatkami se mu rýsoval velký hrb svalů. Čumák byl krátký a plochý, takže se jeho tvář spíše blížila tváři kočky. Černobílý kožich nesl vzorek, zjevně kolísající mezi skvrnami a pruhy. Zvíře neklidně přecházelo sem a tam, nepříjemně upřeně si je prohlíželo a vydávalo své vysoké, chechtavé vytí. Zakrátko se objevilo další a ještě další. Trojice se rozptýlila po břehu, chodila z místa na místo a vyla, ale přitom se držela v uctivé vzdálenosti od ohně.

„Nevypadají moc jako psi," poznamenal Durnik.

„Také nejsou psi," opáčil Belgarat. „Vlci a psi jsou příbuzní, ale skalní vlci patří do jiné rodiny."

V té chvíli už lemovalo břeh deset těch ošklivých tvorů a jejich vytí zesílilo v chechtavý sbor.

Nato Se'Nedra zaječela, vytřeštila oči hrůzou a zbělela jako sníh.

Ze stromoví se vyšoural eldrak a stanul uprostřed kvílicí smečky. Byl asi osm stop vysoký a pokrytý zježenou černou srstí. Měl na sobě drátěnou košili, sešitou zřejmě z kusů drátěného pletiva pomocí kožených řemínků, a podobné řemínky mu přes košili přidržovaly zrezavělý prsní pancíř, patrně rozklepaný kamenem, aby pojmul mohutný tvorův hrudník. Lebku pokrývala kuželovitá ocelová přilbice, vzadu rozříznutá, aby se na tak velkou hlavu vešla. V ruce třímal obrovitou okovanou palici, opatřenou hroty. Se'Nedřin výkřik však nevyvolala tvorova výstroj, ale jeho tvář. Eldrak neměl vůbec žádný

nos a jeho předsunutá dolní čelist odhalovala dva masivní, dlouhé tesáky. Oči, zabořené hluboko pod kostěným hřebenem obočí, plály strašlivým hladem.

„To stačí, Grule," varoval Belgarat příchozího chladným, hrozivým hlasem.

„Grat se vrátil do Grulových hor?" zavrčela nestvůra. Hlas měla hluboký a dutý a při jeho zvuku mrazilo v zádech.

„On mluví?" zalapal po dechu Silk.

„Proč nás pronásleduješ. Grule?" houkl Belgarat.

Netvor si je upřeně prohlížel a v očích mu planul oheň. „Hlad, Grate," zavrčel znovu.

„Běž lovit něco jiného." nařídil Belgarat.

„Proč? Koně tu - lidi. Spousta jídla."

„Jenže se nesnadno loví, Grule."

Po Grulově tváři se rozšířil ohavný úšklebek. „Nejdřív bojovat," zahuhlal, „pak jíst. Pojd', Grate. Bít se znovu."

„Grat?" pronesl Silk tázavě,

„Tím myslí mne. Nedokáže mé jméno vyslovit — má nevhodný tvar čelisti."

„Ty jsi s tím tvorem *bojoval*?" Baraka to zjevně ohromilo.

Belgarat pokrčil rameny. „Měl jsem nůž v rukávu. Jak mne popadl, řízl jsem ho. Za chvíli bylo po všem."

„Boj!" ryčel Grul a bušil mohutnou pěstí do prsního plátu. „Pojd', Grate. Zkus zase rozříznout Grulovi břicho. Ted' má Grul železo - jako lidé." Začal mlátit okovanou palicí do zmrzlé půdy. „Bojovat!" hulákal. „Pojd', Grate. Bojovat!"

„Možná, že kdybychom se na něj vrhli všichni najednou, jednomu z nás by se mohla povést šťastná rána," nadhodil Barak a zkoumavě přejížděl netvora pohledem.

„Tvůj plán jest nevhoden, můj pane," namítl Mandorallen. „Až bychom se v dosah té palice jeho dostali, několik z nás by k smrti ubito bylo."

Barak na něj vytřeštil oči. „Opatrnost, Mandorallene? Ty a opatrný?"

„Bude jest nejlépe, když já sám se s obludou tou vypořádám," prohlásil rytíř vážně. „Dřevec můj jest jedinou zbraní, která život ne-

tvora z bezpečné vzdálenosti ohrozí."

„Něco na tom je," přidal se Hettar.

„Pojď bojovat!" povykoval Grul a dál bušil palicí.

„Dobrá." řekl Barak pochybovačně. „V tom případě odlákáme jeho pozornost - půjdeme na něj přinejmenším ze dvou stran. Pak na něj Mandorallen udeří."

„A co ti skalní vlci?" zeptal se Garion.

„Počkejte, já něco zkusím," ozval se Durnik. Uchopil hořící větev a hodil ji ke břehu, Planoucí pochodeň rotovala vzduchem a dopadla doprostřed nervózní smečky kolem obludy. Vlci zavřískli a rychle se stáhli od hořícího klacku, „Ohně se bojí, o to nic." pochválil si kovář. „Řekl bych, že pokud hodíme všichni naráz a párkrát to zopakujeme, selžou jim nervy a utečou."

Všichni se obrátili k ohni.

„Ted'!" křikl Durnik ostře a všichni začali házet hořící klacky, jak nejrychleji dokázali. Skalní vlci kňučeli a uskakovali; několik z nich dokonce zavřísklo bolestí, jak je popálily létající jiskry a oharky.

Grul řval vzteky nad pobíhající smečkou. Jeden z popálených vlků. nepříčetný bolestí, se pokusil po něm skočit. Eldrak s překvapující hbitostí uskočil a srazil zvíře na zem svou palicí.

„Je rychlejší, než jsem si myslel," uznal Barak. „Budeme si muset dát pozor."

„Utíkají!" volal Durnik a vrhl další hořící větev na zmatené vlky.

Smečka se pod deštěm planoucích klacků rozpadla a jednotliví členové prchali s hlasitým vytím do lesa, zanechávající rozběsněného Grula, aby zcela sám bušil palicí do říčního břehu. „Pojď, bojovat!" zaryčel znovu. Učinil jeden obří krok a udeřil opět palicí do sněhu.

„Ať budeme dělat cokoli, měli bychom to udělat teď," sykl napjatě Silk. „Ztrácí zábrany. Do minuty do dvou ho tu máme."

Mandorallen zachmuřeně přikývl a obrátil se, aby nasedl na svého hřebce.

„Nejdřív bychom měli odvrátit jeho pozornost," připomenu! Barak a vytáhl svůj těžký meč. „Kupředu!" houkl a přeskočil plameny. Ostatní ho následovali, vytvářejíce před tyčícím se Grulem široký půlkruh.

Garion sáhl po meči.

„Ty ne!“ osopila se na něj teta Pol. „Ty zůstaneš tady.“

„Ale — “

„Dělej, co ti říkám.“

Jedna ze Silkových dýk, zručně vržená na vzdálenost několika sáhů se zaryla do Grulova ramene právě ve chvíli, kdy se netvor dal do pohybu vstříc Barakovi s Durnikem. Grul zavyl a obrátil se, aby čelil Silkovi a Hettarovi, máchaje přitom svou palicí. Hettar uskočil z jejího dosahu, zatímco Silk přímo odtančil. Durnik se rozkročil a jal se netvora zasypávat kameny o velikosti pěsti, které předtím nasbíral na břehu. Grul se obrátil zpět, již zcela nepřičetný vztekem, a ze špičatých tesáků mu odkapávaly chomáčky pěny.

„Mandorallene, teď!“ křikl Barak.

Mandorallen sklonil kopí a bodl válečného hřebce do slabin. Mohutný, obrněný kůň vyrazil vpřed v gejzíru štěrku, přeskočil oheň a obořil se na užaslého Grula. Na okamžik se zdálo, že jejich plán se zdaří. Smrtící ocelový hrot dlouhého dřevce mířil na netvorova prsa a všichni měli dojem, že mu už nic nemůže zabránit, aby projel obrovitým tělem. Ale Grulova hbitost byla skutečně mimořádná. Uskočil stranou a udeřil palicí do dřevce, takže se zlomil.

Sílu Mandorallenova útoku však nešlo zastavit. Kůň i jezdec narazili za ohlušujícího třesku plnou silou do mohutné obludy. Grul uskočil dozadu, ale zakopl a upadl, přičemž upustil svou zbraň, a rytíř i jeho kůň se zřítili přes něj.

„Na něj!“ zařval Barak a všichni přispěchali k ležícímu Grulovi, aby jej zasypali deštěm ran sekerami a meči. Zvíře však vzpříčilo své dolní končetiny mezi nohama Mandorallenova koně a podtrhlo mu je. Mohutná pěst opsala oblouk a zasáhla do boku jeho jezdce tak, že odlétl o několik sáhů. Durnik se vmžiku otočil, ale i jeho záhy srazila rána do hlavy — a to přes stále dotírající Hettara, Baraka a Silka.

„Otče!“ vykřikla teta Pol.

Za Garionem se ozvaly náhle docela nové zvuky — nejprve hluboké, rachotivé zavrčení a potom zavytí, při němž tuhla v žilách krev. Chlapec se rychle ohlédl a spatřil velikého vlka, jehož kdysi již jednou zahlédl v lesích severní Arendie. Starý Šedivák přeskočil hranici a zasáhl ihned do boje; jeho silné tesáky rozsévaly *zkázu* všude,

kde se objevily.

„Garione, potřebuju tě!" teta Pol ze sebe setřásla vyděšenou princeznu a vytáhla ze šněrovačky svůj amulet. „Vyndej svůj medailon - rychle!"

Nechápal, ale přesto vyjmul talisman, který nosil pod halenou. Teta Pol natáhla paži, popadla jej za pravou ruku a přiložila jeho známko na sovu na svém amuletu, zatímco sama uchopila jeho medailonek. „Soustřed' svou vůli," nařídila.

„Na co?"

„Na ty talismany. Honem!"

Garion zavřel oči a cítil, jak v něm roste obrovská síla, mnohem silnější než jindy - snad díky těm amuletům a tetě Pol. Polgara zavřela oči a zvedla tvář k olověnému nebi. „*Matko!*" vykřikla tak hlasitě, že ozvěna jejího hlasu ještě dlouho hlaholila úzkým údolím.

Síla se z Gariona vylila tak mocným a rychlým výbojem, že padl na kolena, neschopen se udržet na nohou. Teta Pol se zhroutila vedle něj.

Se'Nedra vyjekla.

Když Garion vyčerpaně zvedl hlavu, spatřil, že na rozběsněného Grula útočí vlci dva - starý šedivý vlk, jehož znal jako svého dědečka, a jiný, o něco menší, kterého jako by obklopovala podivná, mihotavá modrá záře.

Grul se pracně zvedl na nohy a oháněl se mohutnými pěstmi po mužích, kteří se marně snažili citelně zasáhnout jeho dobře chráněné tělo. Barak byl vyřazen z boje a padl na kolena a lokty, lapaje po dechu. Grul odhodil stranou Hettara a jeho oči zazářily škodolibou radostí, když se s pozvednutými pažemi vrhal na bezmocného Baraka. Vtom ale skočil modrý vlk a zaprskal mu přímo do tváře. Grul se po něm ohnal pěstí a užasle vyjekl, když mu ruka hladce projela mihotavým tělem. Nato zavřeštěl bolestí a kácel se na záda, přímo před Belgarata, který se podle prastaré vlčí taktiky vynořil zezadu, aby svému soku přeťal podkolenní šlachy. Vyjící Grul padl a udeřil do země plnou svou délkou jako kácející se vysoký strom.

„Držte ho dole!" zařval Barak, pracně se zvedl na nohy a vrátil se k místu boje.

Vlci však již trhali Grulovu tvář a pranic nedbali na velké pře-

ti, mlátící divoce kolem, které znovu a znovu procházely tělem podivné, modře se mihotající šelmy. Mandorallen stál široce rozkročen a oběma rukama svíral jilec těžkého meče. s nímž bez přestání bušil do obludného těla, zanechávaje po sobě dlouhé trhliny v Grulově prsním plátu. Barak zasazoval mocné úderý směrem na netvorovu hlavu a jeho meč jiskřil o zrezivělou ocel přilbice. Hettar se krčil u boku netvora a čekal s připravenou šavlí. Grul zvedl paži, aby jí mohl odrážet Barakovy útoky, a Hettar v tom okamžiku skočil vpřed a vrazil šavli skrz nechráněné podpaží až do objemného hrudníku. Z Grulovy tlamy odlétla krvavá pěna na znamení, že šavle pronikla až do plic. Netvor se namáhavě napřímil do sedu.

V té chvíli přiskočil Silk. který až dosud přihlížel, přiložil hrot své dýky zezadu ke Grulově šíji a udeřil do jejího jilce velikým kamenem. Dýka s odporným křupnutím prorazila kost a šikmo zespoda projela do mozku stvůry. Grul se otřásl mohutnou křečí a zhroutil se.

V tichu, které následovalo, na sebe vlci pohlédli přes mrtvou tvář netvora. Modrý vlk jako by zamrkal a prohlásil hlasem, který Garion docela zřetelně slyšel - ženským hlasem - „Jak pozoruhodné." Nato s kratičkým úsměvem mrkl na svého druha a zmizel.

Starý šedivák zvedl hlavu a zavyl tak žalostně, že se Garionovo srdce sevřelo. Nato se obraz vlka zavlhl a místo něj tu klečel Belgarat. Pomalu vstal a kráčel k ohni, aniž by si setřel slzy, tekoucí mu po tváři.

Kapitola patnáctá

„DOSTANE SE Z TOHO?" ptal se Barak úzkostlivě tety Pol, zkoumající velkou fialovou pohmožděninu na tváři bezvládně ležícího Durnika.

„Není to nic vážného," ujistila jej hlasem, který prozrazoval nesmírnou únavu,

Garion si sedl nedaleko od nich s hlavou v dlaních. Cítil se, jako by ho opustily veškeré životní síly.

Za žhnoucími uhlíky dohasínající hranice se Silk s Hettarem snažili stáhnout z Mandorallena prsní pancíř s hlubokými stopami po zubech. Přes lesklý kov se táhla uhlopříčně dlouhá, hluboká rýha, zasahující na jedné straně k rameni a na druhé až k boku. Síla Grulova úderu musela být vskutku mimořádná - a tah, který vyvolala na upínacích řemíncích plátů, je utáhl natolik pevně, že prakticky nešly uvolnit.

„Asi je budeme muset přeríznout," vzdychl Silk.

„Žádám tě úpěnlivě, princí Kheldare, vyhni se tomu, leč bude-li to nezbytně nutné." řekl Mandorallen a přimhouřil oči bolestí, jak oba pomocníci cloumali plechy. „Popruhy tyto jsou nezbytné k upevnění zbroje a jest těžké náležitě je jinými nahraditi."

„Tenhle už půjde." zamručel Hettar a páčil přezku krátkou železnou tyčinkou. Přezka náhle povolila a pancíř zazvonil jako tiché cinknutí zvonu.

„Ted' už to zvládnou," pochválil si Silk a rychle uvolnil zbývající ramenní přezku.

Mandorallen vzdychl úlevou, jakmile z něj krunýř spadl. Zhloboka se nadechl a opět svraštil čelo.

„Bolí to tady?“ ptal se Silk a položil zlehka prsty na pravou stranu rytířova hrudníku. Mandorallen hekl bolestí a viditelně pobledl. „Myslím, že máš polámaných pár žeber, můj báječný příteli,“ konstatoval Silk. „Měla by se ti na to podívat Polgara.“

„Jen ještě okamžik,“ řekl Mandorallen. „Co oř můj?“

„Bude v pořádku,“ odpověděl Hettar. „Trochu namožená šlachy na pravé přední noze, nic víc.“

Mandorallen si oddechl. „Již obával jsem se o něj.“

„Já jsem se nějakou chvíli obával o nás o všechny,“ opáčil Silk. „Náš poněkud přerostlý přítel byl skoro nad naše síly.“

„Ale byl to dobrý boj,“ namítl Hettar.

Silk se na něj znechuceně podíval a nato mžikl pohledem na ženoucí se šedivé mraky. Přeskočil žhnoucí uhlíky ohniště a zamířil k Belgaratovi, který seděl na břehu a strnule hleděl do tekoucí vody. „Musíme odtud, Belgarate,“ pobízel starce. „Počasí se už zase horší, a pokud zůstaneme na noc uprostřed řeky, zmrzneme.“

„Dej mi pokoj,“ zamumlal Belgarat, aniž odvrátil pohled od bystřiny.

„Polgaro?“ zkusil to Silk jinde.

„Nech ho chvílku být, to přejde,“ uklidnila ho teta Pol. „Běž najít nějaké chráněné místo, kde bychom mohli pár dní přečkat.“

„Půjdu s tebou,“ nabídl se Barak a kulhal ke koni.

„Ty zůstaneš tady,“ oznámila teta Pol nekompromisně. „Skřípe to v tobě jako v žebříňáku s prasklou osou. Chci si tě pořádně prohlédnout - a to dřív, než se stačíš zmrzačit nadosmrti.“

„Já o jednom místě vím,“ přihlásila se Se'Nedra. Vstala a ovínila si plášť kolem ramen. „Zahlédla jsem je, když jsme jeli sem. Ukážu vám ho.“

Silk se tázavě podíval na tetu Pol.

„Jen běžte,“ pokývla mu. „Teď už je to bezpečné. V údolí, kde žije eldrak, by už nic jiného nepřežilo.“

Silk se zasmál. „To bych rád věděl proč? Jdeme, princezno?“ Oba se vyhoupli na koně a vydali se kamsi mezi bílá úbočí.

„Neměli bychom vzkřísit Durnika?“ zeptal se Garion znepoko-

jeně tety Pol.

„Nech ho spát," odvětila unaveně. „Až se probudí, bude ho ošklivě bolet hlava."

„Teto Pol?"

„Ano?"

„Kdo byl ten druhý vlk?"

„Moje matka, Poledra."

„Ale vždyť je — "

„Ano. To byl její duch."

„Ty dokážeš něco *takového*?" Garion byl jako omráčen.

„Sama ne," řekla. „Musel jsi mi pomoci."

„Proto se cítím tak — " Stálo ho velké úsilí byt' i jen promluvit.

„Vložili jsme do toho všechno, co v nás bylo. A nech už těch otázek, Garione. Jsem velice unavená a mám ještě hodně práce."

„Nestalo se nic dědečkovi?"

„Za nějaký čas se vzchopí. Mandorallene, pojd' sem."

Rytíř překročil uhlíky na šíji poloostrova a pomalu šel k ní, s rukou lehce přitisknutou na prsou.

„Budeš si museí svléknout košili," upozornila jej. „A sedni si, prosím."

Asi po půl hodině se Silk s princeznou vrátili. „Je to dobré místo," hlásil Silk. „Hustý lesík v mělké úzlabině. Voda, něco nad hlavou — víc nepotřebujeme. Je někdo raněn vážně?"

„Nic, co by zanechalo trvalé následky." Teta Pol potírala chluapatou Barakovu nohu hojivou masťou.

„Mohla by sis trochu pospíšet, Polgaro?" zeptal se Barak. „Je přece jen trochu zima, a tak tu dlouho polosvlečený nevydržím."

„Nech toho. Chováš se jako dítě," pokárala ho nelítostně.

Užlabina, k níž je vedli Silk s princeznou, ležela kousek proti proudu. Prýštil z ní malý horský potůček a byla zdánlivě docela plná huňatých mladých borovic.

Sledovali potok několik set sáhů, až dorazili k malé mýtince uprostřed hájku. Borovice, stojící na okraji světliny, se nakláněly do volného prostoru a téměř se nad ním dotýkaly větvemi, vytlačovány svými družkami z hloubi mlází.

„Dobré je to tu." Hettar se pochvalně rozhlédl po mýtině. „Jak jste to našli?"

„To ona." Silk kývl směrem k Se'Nedře.

„Pověděly mi to stromy," řekla princezna skromně. „Mladé borovice jsou dost upovídané." Zamyšleně pohlédla na mýtinu. „Tady rozděláme oheň," rozhodla a ukázala na místo nedaleko potoka, na horním konci mýtiny, „a stany postavíme podél stromů, aby je chránily před žárem, Budeme muset oheň ohraničit kameny a vyčistit okolní prostor od větví. Stromy oheň nemají rády. Slíbily mi, že nás budou chránit před větrem, ale jen pokud budeme hlídat oheň. Dala jsem jim na to své slovo."

Přes jestřábí Hettarovu tvář přelétl slabý úsměv.

„Myslím to vážně," ohradila se rozhořčeně a dupla nožkou.

„Ovšem, Vaše Výsosti." opáčil s úklonou.

Vzhledem k nepoužitelnosti ostatních ležela hlavní tíha stavění stanů a rozdělávání ohně na Silkovi a Hettarovi. Se'Nedra jim velela jako nějaký malý generál, udělujíc úsečné rozkazy jasným, pevným hlasem. Zdálo se, že se přitom výborně baví.

Garion si byl jist, že je to jen nějaký klam matného světla, ale když vyšlehly první plameny, stromy jako by se stáhly; po chvíli se však zase navrátily a rozprostřely ochranně své větve nad malou mýtinou. Unaveně se zvedl na nohy a jal se sbírat klacky a odumřelé větve na oheň.

„Tak a teď," oznámila Se'Nedra, pobíhající kolem ohně, jako by neměla bůhvíco na práci, „co budete chtít k večeři?"

Zůstali na mýtině tři dny, než se pohmoždění válečníci a Mandorallenův kůň trochu zotavili ze svého střetu s eldrakem. Vyčerpání, které dolehlo na Gariona, když teta Pol použila veškeré jeho síly na povolání Poledřina ducha, z větší části zmizelo již druhý den ráno; přesto se však ještě celý následující den necítil ve své kůži. Se'Nedřino velení u ohně mu připadalo téměř nesnesitelné, pomáhal tedy nějakou chvíli Durnikovi při opravě hluboké rýhy v Mandorallenově prsním plátu a potom zůstal co nejdéle u koní. Ačkoli se nikdy cvičením zvířat nezabýval, zkusil naučit hříbě pár jednoduchých kousků. Hříbě to zřejmě bavilo, pozornost mu ovšem nikdy nevydržela dlouho.

Bolestné posedávání Durnika, Baraka a Mandorallena se dalo

snadno pochopit, ale Belgaratovo mlčení a nezájem o okolní svět dělaly Garionovi starosti. Stařec se zřejmě ponořil do hluboké melancholie, z níž se nemohl nebo nechtěl probrat.

„Teto Pol," řekl Garion konečně na sklonku třetího dne, „měla bys s tím něco dělat. Brzy budeme připraveni k odjezdu, a dědeček by se měl vzchopit, aby mohl ukazovat cestu. Mám dojem, že zatím je mu jedno i to, kde se nalézá, natož cíl naší cesty."

Teta Pol pohlédla na starého čaroděje, který seděl na kameni a zíral do ohně. „Možná máš pravdu. Pojď se mnou." Obešla oheň a postavila se přímo před starce, „No tak, otče," prohlásila příkře, „myslím, že to stačí."

„Jdi pryč. Polgaro."

„Ne. otče. Už je čas. abys na to přestal myslet a vrátil se do reálného světa."

„To bylo od tebe kruté. Polgaro." řekl vyčítavě.

„Kruté k matce? Té to nevadilo."

„Jak to víš? Nikdy jsi ji nepoznala. Zemřela, když ses narodila."

„A co to s tím má společného?" Podívala se mu do očí. „Otče, právě ty bys měl vědět nejlíp, jak výjimečnou duševní sílu matka měla. Odjakživa mne její síla doprovází a známe se velmi dobře."

Zatvářil se pochybovačně.

„Na téhle výpravě má svou úlohu stejně jako každý z nás. Kdybys byl po celé ty roky trochu víc vnímal, co se děje kolem tebe, už dávno by sis uvědomil, že nikdy neodešla nadobro."

Stařec se zatvářil trošičku provinile.

„Přesně tak," pokračovala teta Pol s lehoučkým nádechem vyčítky. „Víš, mohl ses chovat aspoň trochu slušně. Matka je sice velmi tolerantní, ale byly chvíle, kdy se na tebe dost zlobila."

Belgarat si stísněně odkašlal.

„Už je čas, aby ses trochu vzchopil a přestal se tak hloupě litovat," dodala příkře.

Přimhouřil oči. „To není fér, Polgaro."

„Nemám čas se chovat férově, otče."

„Ale proč sis zvolila zrovna tuhle podobu?" zeptal se se stopou trpkosti v hlase.

„Nezvolila jsem si ji, otče. To ona, Je to koneckonců její přirozená podoba."

„Už jsem na to málem zapomněl," omlouval se.

„Ona ne."

Starý muž se napřímil a narovnal ramena. „Je tu někde něco k jídlu?" zeptal se zničehonic.

„Jídlo vařila princezna," varoval ho Garion. „Možná si to ještě rozmyslíš, až uvidíš, co připravila."

Následujícího, stále pošmourného rána sbalili stany, naložili výstroj na nákladní koně a vydali se podél potůčku zpět do údolí k řece.

„Poděkovala jsi stromům, má drahá?" zeptala se teta Pol princezny.

„Ano, paní Polgaro," odpověděla Se'Nedra. „Těsně před odjezdem."

„To je dobře," pochválila ji teta Pol.

Těžká mračna nad nimi visela ještě dva dny, a když se blížili k podivné hoře ve tvaru pyramidy, sněžná bouře konečně propukla s plnou silou. Stěny hory byly příkré; ve vířícím sněhu stoupaly přímo a ostře, bez jakýchkoli přírodních nepravidelností, zcela běžných u všech vrcholků v okolí. Garion sice tu, myšlenku potlačil hned, jakmile ho napadla, ale přesto se nemohl stále ubránit dojmu, že tu podivně pravidelnou horu kdosi postavil — vědomě a podle svého vlastního plánu.

„Prolgu," oznámil Belgarat a ukázal na horu jednou rukou, zatímco druhou si přidržoval plášť, aby mu jej vítr neodnesl.

„Jak se dostaneme tam nahoru?" ptal se Silk a upřeně si prohlížel příkré svahy, matně se rýsující v bílé vánici.

„Vede tam cesta," prozradil stařec, „Támhle začíná." Ukázal k obrovské hromadě kamení, navršené u paty horského velikána.

„V tom případě bychom si měli pospíšet, Belgarate," pobídl ho Barak. „Ta bouře bude čím dál horší."

Stařec pokývl a pobídl koně do čela houfu. „Až se dostaneme nahoru," zakřičel zpět, aby přehlušil vyjící vítr, „pojedeme jejich městem. Je opuštěné, ale možná kolem sebe uvidíte ležet nějaké věci — rozbité nádoby či jiné drobnosti, Nedotýkejte se jich. Ulgové mají k

Prolgu zvláštní vztah. Je to pro ně velmi svaté místo a všechno, co se zde nalézá, má zůstat na svém místě,"

„Jak se dostaneme dolů do jeskyní?" zajímal se Barak.

„Ulgové nás vpustí," ujistil jej Belgarat. „Už o nás vědí."

Cesta, která vedla na vrchol, byla úzká římsa, příkře stoupající ve spirále kolem úbočí hory. Dříve, než se po ní vydali, sesedli s koní a vedli je za sebou za uzdu. Vítr jimi cloumal a do obličejů je bodal sněh, hnaný větrem — spíše už chomáče sněhu než vločky.

Dvě hodiny jim trvalo, než vystoupili na vrchol, a Garion tou dobou už dávno necítil zkrhlé končetiny. Vichr do něj tloukl ze všech stran, jako by se ho pokoušel shodit z římsy: snažil se tedy držet se od kraje co nejdál.

Jakmile stanuli nahoře, vítr, až dosud jim pouze ztrpčující život, udeřil s plnou silou. Prošli širokou, klenutou bránou a octli se v mrtvém městě Prolgu, kde kolem nich vířil sněh a vítr jim vřeštěl do uší šílené písně.

Prázdné ulice lemovaly pravidelné řady sloupů, vysokých a silných, jejichž vrcholy se ztrácely v bílé tmě. Budovy, které již čas a nekonečný koloběh ročních období zbavily střech, působily podivným, nepřátelským dojmem. Garion, zvyklý z měst, které navštívil, na pravidelné čtverhranné tvary, užasl nad zkosenými, sbíhajícími se rohy ulgoské architektury. Snad vůbec nic tu nebylo pravoúhlé. Složitost a nepravidelnost úhlů mu mátly hlavu a vzbuzovaly v něm dojem, že jsou založeny na nějaké nepostřehnutelné logice, která mu však stále unikala. Masivnost zdí jako by se vzpírala samotnému času; větrem a deštěm ošlehané kameny pevně stály jeden na druhém, tak, jak je zde před tisíci lety postavila čísi ruka,

Durník, jak se zdálo, rovněž zaznamenal podivnost zdejších staveb, a jeho vzezření nenaznačovalo, že by zdejší architekturu schvaloval. Když všichni zahrnuli za jednu z budov, aby se ukryli před větrem a trochu si oddechli po namáhavém výstupu, přejel dlaní po jednom ze zkosených rohů. „Slyšeli tu někdy o olovnicí?" zabručel kriticky.

„Kde máme najít Ulgy?" vyptával se Barak a zachumlal se do pláště z medvědí kůže, jak se jen dalo.

„Není to daleko," odpověděl Belgarat vyhýbavě.

Vyvedli koně opět do ulic, bičovaných vichřicí, a ubírali se dál kolem podivných domů ve tvaru pyramidy.

„Jest to děsivé místo," poznamenal Mandorallen, rozhlížeje se kolem. „Jak je tomu již dlouho, co opuštěno jest?"

„Opustili jej v době, kdy Torak rozrazil svět." odpověděl Belgarat. „Tedy asi před pěti tisíci lety."

Plahočili se širokou ulicí čím dál hlubšími závějemi sněhu k budově, jež byla o něco větší než sousední stavby, a vstoupili dovnitř širokým portálem s mohutnou kamennou římsou nahoře. V domě byl vzduch nehybný a tichý. Klidným prostorem se k zemi snášelo několik osamělých vloček, které pronikaly úzkou štěrbinou ve stropě a ukládaly se do lehkého bílého poprašku na kamenné podlaze.

Belgarat se jistým krokem přesunul k velkému černému kamenu, umístěnému přesně uprostřed podlahy. Kámen byl otesán do stejného tvaru komolého jehlanu jako domy. Ve městě a jeho svažité stěny končily plochým povrchem asi čtyři stopy nad zemí. „Nedotýkejte se ho," varoval stařec družinu a obezřetně kámen obcházel.

„Je nebezpečný?" vyzvídal Barak.

„Ne," odvětil Belgarat. „Je posvátný. Ulgové nechtějí, aby jej někdo znesvětil. Věř, že ho sem položil sám UL." Pozorně zkoumal podlahu a na několika místech odhrnul nohou bílý poprašek. „Kdepak to jenom je?" Maličko se zamračil. Záhy však narazil na kamennou dlaždici, jež se trochu lišila barvou od svých sousedek. „Tady jsi," zavrčel. „Vždyckyji musím hledat znovu. Půjč mi meč, Baraku."

Mohutný muž beze slova vytáhl žádanou zbraň z pochvy a podal ji starému čaroději.

Belgarat si klekl k dlaždici a třikrát na ni ostře zabušil jilcem Barakova meče. Zdálo se, že se zvuk zdola vrací dutou ozvěnou.

Stařec okamžik čekal a pak zopakoval svůj signál.

Nic se nedělo.

Belgarat zopakoval své přesně odměřené údery potřetí. V rohu místnosti se ozvalo pomalé skřípění.

„Co je to?" zeptal se nervózně Silk.

„Ulgové," opáčil Belgarat, zatímco vstával ze země a oprašoval si kolena. „Otevírají průchod do jeskyní."

Skřípění pokračovalo a asi dvacet stop od východní stěny se na

podlaze objevila uzounká čára mdlého světla. Záhy se rozšířila a pomalu se měnila v matně osvětlený prostor, jak se mohutný kámen v podlaze nadzvedl ze svého lůžka a s těžkopádnou pomalostí stoupal vzhůru. Světlo, které zářilo pod ním, bylo opravdu velice slabé.

„*Belgarat*,“ zazněl z prostoru pod kamenem hluboký hlas, „*Yad ho, groja UL.*“

„*Vad ho, groja UL. Vad mar ishum.*“ odpověděl čaroděj obřadným tónem.

„*Veed mo, Belgarat. Mar ishum Ulgo.*“ pokračoval neviditelný mluvčí.

„Co to bylo?“ vyhrkl Garion zmateně.

„Pozval nás do jeskyní,“ vysvětlil stařec. „Můžeme jít?“

Kapitola šestnáctá

HETTAR MUSEL VYNALOŽIT všechnen svůj um, aby přiměl koně vydat se po příkře se svažujícím chodníku do šera ulgoských jeskyní. Nervózně kouleli očima při každém přeopatrném kroku a znatelně sebou trhli, když nad nimi opět zabouchl skřípějící kámen. Hříbě se cestou tisklo ke Garionovi tak, že do něho neustále naráželo, a chlapec cítil, jak se mládě chvěje.

Na konci chodby stály dvě postavy s tvářemi zahalenými jakýmsi průsvitným závojem. Byli to muži, velice malí, dokonce menší než Silk — ale pod tmavými rouchy se jim boulila široká ramena. Přímo za nimi se rozevírala místnost nepravidelného tvaru, slabě osvětlená matnou, červenavou září.

Belgarat učinil několik kroků směrem k dvojici a oba muži se před ním s úctou uklonili. Prohodil k nim několik slov a muži se uklonili znovu, ukazující na další chodbu, jež začínala na druhé straně místnosti. Garion se nervózně rozhlížel po zdroji onoho červeného světla, ale ten se ztrácel někde mezi zvláštními, špičatými kameny, které zde visely ze stropu.

„Půjdeme tudy," oznámil Belgarat tiše družině a vydal se přes místnost směrem, který mu ukázali muži se závojem.

„Proč mají zakryté tváře?" zašeptal Durnik.

„Aby si chránili oči před světlem, když otvírají vstup do jeskyní."

„Ale vždyť v té budově byla skoro tma," namítal Durnik.

„Pro Ulgy nikoli," zněla odpověď.

„Nemluví naším jazykem?“

„Jen málokterý z nich. Nemají příliš mnoho kontaktů s okolním světem. Ale měli bychom si pospíšet. Gorim už na nás čeká.“

Chodba, do níž vstoupili, vedla jen krátký úsek a pak se náhle otevírala do jeskyně tak rozlehlé, že v tom slabém světle nedohlédli protější stěny.

„Jakž daleko sahají jeskyně tyto, Betgarate?“ otázal se Mendorallen, trochu vyveden z míry rozměrností prostor, v nichž se pohybovali.

„To nikdo s jistotou neví. Ulgové jeskynní systém zkoumají od doby, kdy sem poprvé vkročili, a stále nacházejí nové prostory.“

Chodba, po níž se ubírali od vstupní místnosti, ústila v rozlehlém dómu - vysoko v jeho stěně a jen kousek pod klenutým stropem. K podlaze, již jen tušili v přitmí hluboko dole, vedla odsud široká, pomalu klesající římsa podél nedozírné stěny. Garion jednu chvíli nakoukl přes okraj, ale neviděl nic než hlubinu, vyplněnou červenavým šerem. Otřásl se a od té chvíle se držel těsně u skály.

Během své cesty dolů postupně zjistili, že obrovská prostora není ani zdaleka tichá. Odkudsi z nesmírné dálky k nim doléhal rytmický zvuk monotónního deklamování sboru hlubokých mužských hlasů; slova však byla rozmazána mnohočetnou ozvěnou, odrážející se od kamenných stěn. Když konečně odumřela i poslední ozva jejich slov, začal sbor zpívat, podivně disharmonickou píseň v žalostné, molové tónině. Nepříliš harmonující první fráze se však vrátila ve formě ozvěny, aby jakýmsi nepochopitelným způsobem splynula s druhou a třetí v dokonale harmonický akord, tak působivý a mocný, až se Garionovi zatajil dech. Ozvěny se mísily jedna s druhou a sbor skončil svou píseň, aby přenechal sólo ulgoským jeskyním, jež znovu a znovu opakovaly poslední sloku.

„Nikdy jsem neslyšela nic podobného,“ zašeptala Se'Nedra tetě Pol.

„To slyšel jen málokdo,“ utěšila ji Polgara, „přestože v některých jeskyních ta píseň doznívá ještě po několik dní.“

„Co to zpívali?“

„Hymnus velebicí UL. Opakují jej každou hodinu a ozvěny jej pokaždé udržují, dokud nezazpívají znovu. Tyto jeskyně bez ustání

opakují stejný chorál už pět tisíc let."

Slyšeli i jiné zvuky — cinknutí kovu o kov, útržky rozhovorů v hrdelní řeči Ulgů a nekonečné šepotavé echo písně, přicházející, tak se alespoň zdálo, z desítek nejrůznějších míst.

„Musí jích tam být spousta," usoudil Barak a nakukoval přes okraj.

„Není to nezbytně nutné," zavrtěl hlavou Belgarat. „Zvuk se v jeskyních rozléhá a ozvěna jej opakuje znovu a znovu, takže jej zesílí."

„Odkud přichází to světlo?" zeptal se Durnik a udiveně se rozhlížel kolem. „Žádné pochodně nevidím."

„Ulgové rozemílají na prášek dva různé druhy skály," vysvětloval starý čaroděj. „Když je smísíš, vydávají záři."

„Je to dost slabé osvětlení," ohrnul nos Durnik, nahlížeje po Barakově vzoru dolů do hlubin.

„Ulgové nepotřebují mnoho světla."

Trvalo jim skoro půl hodiny, než dosáhli dna dómu. Stěny kolem byly v pravidelných intervalech provrtány ústími ochozů a chodeb, které se paprskovitě rozbíhaly do nitra hory. Jak šli kolem, Garion do jedné z chodeb nahlédl. Byla velmi dlouhá a padalo do ní matné světlo z dalších, příčných chodeb. Daleko, až někde na druhém konci, se pohybovalo několik Ulgů.

Uprostřed jeskyně se rozkládalo veliké, nehybné jezero. Družina, vedená jistě krácejícím Belgaratem, se vydala kolem něj. Odkudsi z dále na druhém konci vodní plochy zaslechl Garion slaboučké šplouchnutí; snad nějaká ryba, nebo možná oblázek, který se uvolnil ze skalních stěn. Ozvěna zpěvu, který hlaholil při jejich vstupu do dómu, se stále ještě chvěla ve vzduchu, podivně hlasitá na některých místech a na jiných zase velice slabá.

U vchodu do jedné z chodeb na ně čekali dva Ulgové. Uklonili se a vyměnili si několik vět s Belgaratem. Stejně jako muži, jež potkali ve vstupní prostře, i tito byli malí a širocí v ramenou. Vlasy měli plavé až doběla, což ostře kontrastovalo s velkýma, téměř černýma očima.

„Tady zanecháme koně," oznámil Belgarat, „Budem muset po schodech. Tito muži se nám o zvířata postarají."

Hříběti, které se stále ještě třáslo, musel Garion vysvětlit několikrát, že má zůstat u své matky. Teprve potom mohl chlapec spěchat za ostatními, kteří již zmizeli v chodbě.

Ve stěnách tunelu se nacházely četné dveře a otvory, vedoucí do malých místností - některé z nich byly očividně jakési dílny, jiné sloužily jako obytný prostor. Ulgové uvnitř pokračovali ve své práci a nevěnovali žádnou pozornost skupině procházející chodbou. Někteří z plavovlasých lidí opracovávali kov, jiní kámen, několik také dřevo či látku. Jedna z ulgoských žen chovala na klíně dítě.

V dómu za nimi zaznělo opět monotónní deklamování. Minulí kóji, kde sedělo v kruhu sedm Ulgů a jednohlasně cosi recitovali.

„Stráví hodně času při náboženských obřadech," poznamenal Belgarat, když minuli místností. „Náboženství je ústředním bodem života Ulgů."

„To zní nudně," zavrčel Barak.

Na konci ochozu se vynořilo příkré, sešlapané schodiště. Vydali se po něm, opíraje se rukama o stěny.

„Nebyl by problém chodit v těchto prostorách kolem dokola," poznamenal Silk. „Já osobně už dávno ztratil ponětí, kterým směrem vlastně jdeme."

„Dolů." informoval ho Hettar.

„Díky," opáčil Silk suše.

Na úpatí schodů, vstoupili do další jeskyně, opět vysoko u jejího stropu, ale tentokrát byl rozlehlý prostor překlenut štíhlým mostem, táhnoucím se ve smělé oblouku až k protější stěně. „Přejdeme po něm," řekl Belgarat a vedl je po úzkém chodníku přes propast.

Garion vrhl pohled dolů a spatřil tisíce zářivých otvorů, které byly jako tečky rozseté po stěnách hluboko pod nimi. Otvory se nezdály být rozmístěny systematicky - spíš zcela náhodně. „Tady musí žít spousta lidí," svěřil se dědečkovi.

Stařec pokývl. „Toto je domovská jeskyně jednoho z největších ulgoských kmenů."

První disharmonické takty prastarého hymnu na boha UL k ním dolétly ve chvíli, kdy se již blížili konci mostu. „Byl bych docela rád, kdyby začali zpívat něco jiného," zareptal Barak kysele. „Tahle písnička už mi začíná lézt na nervy."

„Zmíním se o tom, až potkáme nějakého Ulga," slíbil mu Silk lehkým tónem. „Jsem si jist, že ti s radostí vyhoví."

„Moc vtipné," odfrkl si Barak.

„Pravděpodobně je ještě nenapadlo, že celý svět nesdílí jejich hudební vkus."

„Vadí ti moc, že mám jiný vkus?" ohradil se Barak nevrle.

„Zpívají to koneckonců teprve pět tisíc let."

„Už toho nech, Silku," napomenula teta Pol mužíka.

„Jak je libo, vážená dámo." uchechtl se Silk.

Vstoupili do další chodby na druhé straně jeskyně a šli po ní, až se rozdvojila. Belgarat je bez zaváhání vedl doleva.

„Jsi si jistý?" nedůvěřoval mu Silk. „Možná, že se mýlím, ale připadá mi, že chodíme pořád v kruhu."

„To taky ano."

„Asi nám nechceš vysvětlit důvod."

„Je tu jedna jeskyně, které bychom se měli vyhnout, musíme ji tedy obejít."

„Proč bychom se jí měli vyhnout?"

„Je křehká, i ten nejslabší zvuk by mohl způsobit, že se strop zhroutí."

„Ach."

„To je jedno z nebezpečí, které zde dole hrozí."

„Nemusíš to rozebírat do detailů, drahý příteli," ujistil ho spěšně Silk, těkaje nervózně očima po stropě sálu. Mužík jako by mluvil víc. než jindy, a Garion, který se sám cítil stísněný v těch skalních stěnách, ho docela chápal. Pocit uzavřeného prostoru byl pro některé lidi nesnesitelný, a Silk, jak se ukázalo, k nim patřil. Garion se také podíval vzhůru a měl pocit, že na něm leží váha obrovité hory a tiskne ho neúprosně k zemi. Silk na tom byl očividně podobně.

Chodba, po níž se ubírali, ústila do malé jeskyně s křišťálově průzračným jezerem. Bylo velice mělké a vystlané bílým štěrkem. Uprostřed jezera se nacházel ostrov a na něm stála budova stejného tvaru pyramidy, jaké viděli v troskách města Prolgu. Dům byl obklopen kruhem sloupů a tu a tam i lavičkami, vytesanými z bílého kamene. Od stropu jeskyně visely na dlouhých řetězech, nějakých třicet stop nad zemí. zářící křišťálové koule, jejichž svit, přestože nepříliš

silný, byl stále o poznání vydatnější než červené světlo v chodbách. K ostrovu vedl chodník z bílého mramoru a na jeho konci stál velice starý muž a díval se směrem k nim.

„*Yad ho, Belgarat,* " zvolal stařec. „*Groja.UL.* "

„*Gorim,*" odpověděl s obřadnou úklonou čaroděj. „*Vad ho, groja UL,* "

Dovedl je přes mramorový chodník na ostrov a vřele stiskl ruku čekajícího starce, přičemž s ním rozmlouval v hrdelní řeči Ulgů,

Gorim Ulgoský vypadal velmi staře. Měl dlouhé, stříbrné vlasy a vousy a jeho roucho bylo sněhově bílé. Vyzařovala z něj jakási vznešená důstojnost a Garion okamžitě věděl - třebaže mu nebylo jasné jak - že před nim stojí svatý muž, možná nejsvatější muž na celé zemi.

Gorim napřáhl paže k tetě Pol a ta ho vřele objala, přičemž si vyměnili onen rituální pozdrav: „*Yadho, groja UL.*"

„Naši přátelé nemluví vaším jazykem, starý příteli," přešel Belgarat do mluvy srozumitelné i ostatním. „Nebude ti vadit, když budeme hovořit řeči užívanou venku?"

„Vůbec ne, Belgarate," odpověděl Gorim, „UL nám říká, že je důležité, aby jeden člověk rozuměl druhému. Pojd'te dovnitř, všichni. Připravil jsem pro vás něco jídla a pití." Jak si je tak stařec jednoho po druhém prohlížel, všiml si Garion, že jeho oči mají, na rozdíl od očí ostatní Ulgů, temně modrou, téměř fialovou barvu. Nato se Gorim obrátil a vedl je po cestě ke vchodu do budovy.

„Už přišlo dítě?" zeptal se Gorima Belgarat, když vstupovali vchodem z masivního kamene.

Gorim si povzdechl. „Ne, Belgarate, ještě ne, a jsem už velice unaven. S nadějí očekáváme každý porod. Ale po několika dnech oči dětí ztmavnou. Zdá se, že UL se mnou ještě neskončil."

„Nevzdávej se naděje, Gorime," těšil jej čaroděj. „Dítě se objeví - až tomu bude UL chtít."

„Bylo nám to tak řečeno." Gorim si znovu povzdechl. „Mezi kmeny se však šíří neklid a v odlehlejších chodbách propukají hádky či něco dokonce horšího. Zéloti jsou čím dál smělejší a mezi námi se začínají objevovat podivné úchytky a kulty. Ulgové potřebují nového Gorima. Já už překročil svůj vymezený čas o tři sta let."

„UL tě stále potřebuje," utěšoval ho Belgarat. „Jeho myšlení se ubírá po jiných stezkách než naše. Gorime, a také čas vnímá jiným způsobem."

Místnost, do níž vstoupil, byla čtvercová, měla však přesto lehce skloněné stěny, charakteristické pro ulgoskou architekturu. Uprostřed stál kamenný stůl, opatřený na každé straně nízkou lavicí, a na něm spočívalo několik mis s ovocem. Mezi nimi se tyčilo pár vysokých lahví a okrouhlých křišťálových číšek. „Slyšel jsem, že zima letos brzo vstoupila do našich hor," pronesl jejich hostitel. „Tento nápoj vám pomůže se rozehrát."

„Venku je opravdu chladno." připustil Belgarat.

Usadili se na lavice a pustili se do jídla. Ovoce bylo pikantní a šťavnaté, zatímco čirá tekutina v lahvích páčila jako oheň a vyvolala jim v žaludcích vlnu tepla, která se rychle šířila do celého těla.

„Odpusťte nám naše zvyklosti, jež vám mohou připadat poněkud zvláštní," řekl Gorim, když viděl, že se ovocná strava nesetkala u Baraka a zvláště u Hettara s přílišným nadšením. „Jsme lidé, žijící často rituály. Proto začínáme jídlo ovocem v upomínku oněch let, kdy jsme bloudili po světě a hledali UL. Maso se objeví na stole, až přijde jeho čas."

„Jak si v jeskyních obstaráváte takové jídlo, svatý muži?" zeptal se Silk zdvořile.

„Naši sběrači vycházejí v noci z jeskyní," odtušil Gorim. „Tvrdí nám, že plody, které přinášejí, rostou divoce v horách, ale já je podezřívám, že je už dávno pěstují v jistých úrodných údolích. Prohlašují také, že maso, které nám předkládají, pochází z divoké zvěře, kterou loví, ale i o tom mám své pochybnosti." Laskavě se usmál. „Ať si mají své malé podvůdky."

Durník, který se trochu osmělil při pohledu na Gorimovu velkorysost, vyslovil otázku, jež ho očividně sužovala od chvíle, kdy vstoupil do trosek města na vrcholku hory. „Odpusťte mi, vaše Ctihodnosti, ale proč vaši stavitelé staví všechno křivě? Myslím tím, že nic tu nemá pravý úhel, Stěny tu na sebe padají."

„Domnívám se, že to nějak souvisí s váhou a jejím rozložením," odpověděl Gorim. „Stěny tu opravdu padají, ale protože padají proti sobě, žádná z nich se nepohne ani o šířku palce - a také nám sa-

mozřejmě připomínají stany, v nichž jsme trávili léta našeho bloudění."

Durnik svažtil čelo a úporně přemýšlel o tom podivném smyslu.

„A už jste získali zpět Orb Aldurův. Belgarate?" otázal se Gorim vzápětí a jeho tvář zvažněla.

„Ještě ne," odtušil tázaný. „Pronásledovali jsme Zedara až do Nyissy, jenže když překročil hranici do Kthol Murgos, čekal tam na něj Ktačík a Orb mu vzal. Teď jej má Ktačík v Rak Ktholu."

„A Zedar?"

„Unikl z Ktačikovy léčky a odnesl Toraka do Kthol Mišrak v Mallorei, aby Ktačíkovi zabránil boha pomocí Orbu vzkřísit."

„Pak tedy budete muset do Rak Ktholu."

Belgarat přisvědčil. Záhy již jakýsi sluha přinesl veliký kus ještě kouřící pečeně, položil jej na stůl a s uctivou úklonou zmizel.

„Už někdo zjistil, jak se Zedarovi podařilo odnést Orb, aniž by byl sražen jeho mocí?" zajímal se Gorim.

„Použil k tomu dítě," prozradila teta Pol. „Nevinného člověka."

„Ach tak." Gorim se zamyšleně popotahoval za vousy. „A neříká proroctví, „A dítě odevzdá dědické právo Vyvolenému?"

„Ano," přiznal Belgarat.

„A kde je teď to dítě?"

„Pokud je nám známo, drží jej Ktačík v Rak Ktholu."

„Udeříte tedy na Rak Kthol?"

„K tomu bych potřeboval armádu, a mohlo by mi trvat celé roky, než bych tu pevnost dobyl. Myslím, že existuje ještě jiná cesta. Jistá pasáž v Darinském kodexu hovoří o jeskyních pod Rak Ktholem."

„Znám tu pasáž, Belgarate. Je velmi nejasná. Asi by *mohla* mít tento význam — ale když nemá?"

„Potvrzuje to i Mrinský kodex," bránil se Belgarat.

„Ten je ještě horší, příteli. Jeho řeč je tak nejasná, až místy ztrácí smysl."

„Mám takový neurčitý pocit, že až se ohlédneme za vším, co se odehrálo - tedy až bude po všem - zjistíme, že nejpřesnějším popi-

sem všech událostí je právě Mrinský kodex. Mám však potvrzení i odjinud. V dobách, kdy Murgové stavěli Rak Kthol, uprchl odtud jeden sendarský otrok a dostal se až na Západ. Když jej našli, blouznil již v předsmrtných horečkách, ale než zemřel, stále opakoval cosi o jeskyních pod horou. A nejen to, Anheg Šerecký našel kopii *Knihy Torakovy*, obsahující útržek pradávného proroctví Grolimů, kde stojí: 'Dobře strážte chrám, shůry i zdola, neb Kthrag Yaska soky povolá ze vzduchu či země, by jej zas zlomil'."

„To je ještě nejasnější," namítl Gorim.

„Grolimská proroctví jsou už taková, ale nic víc jsem k dispozici neměl. Pokud zavrhnou ten nápad s podzemím, budu muset Rak Kthol obléhat. Budu k tomu potřebovat armády celého Západu, a v tu chvíli povolá

Ktačík k obraně města Angaraky. Všechno směřuje ke konečné a rozhodující bitvě, ale já bych si její místo a čas rád zvolil - a Murgoskou pustinu bych si rozhodně nevybral."

„Máš nějaký pádný důvod, abys o tom teď se mnou mluvil, že?"

Belgarat přisvědčil. „Potřebuji mystika, aby mi pomohl najít ony jeskyně a dovedl mne jimi do města."

Gorim potřásl hlavou. „Žádáš nemožné, Belgarate. Všichni mystici jsou zéloti - náboženští fanatici. Nikdy se ti nepodaří přimět být jen jediného, aby opustil posvátné prostory pod Prolgu - a zvláště teď ne. Všichni Ulgové čekají, až se dítě narodí, a každý ze zélotů je pevně přesvědčen, že právě on to bude, kdo dítě objeví a ukáže ho ulgoským kmenům. Nemohl bych jim dokonce ani nařídít, aby tě doprovodili. Mystici jsou považováni za svaté muže a já nemám právo jim cokoli nakazovat."

„Možná to nebude tak těžké, jak si myslíš, Gorime." Belgarat odsunul talíř a sáhl po číšce. „Mystik, kterého potřebuji, se jmenuje Relg."

„Relg? Ten je z nich nejhorší. Shromáždil kolem sebe houf sobě podobných a káže k nim někde v odlehlějších chodbách. Věř, že nejdůležitějším z Ulgů je dnes on sám. Toho nikdy nepřesvědčíš, aby opustil naše jeskyně."

„Nemyslím, že ho budu muset přesvědčovat, Gorime. Nejsem

tím, kdo Relga vybral. Toto rozhodnutí bylo učiněno za mne již předtím, než jsem se narodil. Pošli pro něj, nic víc není potřeba."

„Pošlu pro něj, když chceš," řekl Gorim pochybovačně. „Nemyslím však, že přijde,"

„Přijde," ubezpečila ho teta Pol. „Nebude vědět proč, ale přijde. A *půjde* s námi. Tatáž moc, která svedla dohromady nás, přesvědčí i jeho. Nebude mít na vybranou o nic víc, než máme my."

Kapitola sedmnáctá

VŠECHNO SE ZDÁLO být tak nudné a unavující. Po sněhu a mraze, kterými se prodírali k Prolgu, necítila Se'Nedra končetiny a teplo zde v jeskyních ji ukolébávalo ke spánku. Ten nekonečný, zmatený rozhovor mezi Belgaratem a tím podivným vetším starcem ji nutil zavřít oči a položit si hlavu do dlaní. Kdesi v dáli zazněl opět ten zvláštní zpěv a jeho nekonečná ozvěna jen prohlubovala její ospalost, jediné, co ji ještě udržovalo v bdělém stavu, byl celoživotní výcvik ve vybraném chování.

Cesta byla pro Se'Nedru jedním dlouhým utrpením. Tol Honet měl příjemné, teplé klima, a tak nebyla zvyklá na chladné počasí. Připadalo jí, že už si nikdy nerozehřeje zkřehlé a zmrtvělé nohy. Objevila také svět plný hrůz, šoků a nepříjemných překvapení. V císařském paláci v Tol Honetu ji před jakýmkoli nebezpečím chránila nesmírná moc jejího otce, zde si však připadala slabá a snadno zranitelná. Ve vzácném záblesku upřímnosti sama k sobě si přiznala, že značná část jejího nevraživého chování vůči Garionovi pramení právě z tohoto strašlivého pocitu nejistoty. Její bezpečný, pohodlný svět jí byl odevrán a ona si připadala obnažená a bez ochrany.

Chudák Garion, pomyslela si. Je to tak milý chlapec. Trochu se zastyděla, že právě jemu dávala pocítit důsledky své špatné nálady. Slíbila si, že již brzy - velice brzy - si s ním popovídá a všechno mu vysvětlí. Je to citlivý chlapec a jistě ji pochopí. Tím se hned zacelí trhlina, která teď narůstá v jejich vzájemných vztazích.

Ucítil na sobě její pohled; podíval se na ní a pak bez zájmu

pohled odvrátil. Se'Nedřiny oči ztvrdly a zablýskaly se jako dva acháty. Jak se mohl odvážit? Uložila si to do paměti a připojila k dlouhému seznamu Garionových chyb.

Chatrně vyhlížející Gorim poslal jednoho z oněch podivných, mlčenlivých Ulgů, aby přivedl muže, o němž mluvili Belgarat a paní Polgara, načež přešli k obecnějším záležitostem. „Prošli jste horami bez újmy?“ zajímal se Gorim.

„Měli jsme pár potyček,“ připustil Barak, ten mohutný, rudovousý kníže z Trellheimu, a Se'Nedře to připadalo jako hodně zdrženlivé vyjádření skutečného stavu.

„Ale díky UL jste všichni v bezpečí.“ pronesl zbožně Gorim. „Které z nestvůr se ještě v této roční době toulají po kraji? Nebyl jsem venku z jeskyně po celá léta, ale pokud si vzpomínám, většina z nich vyhledá s prvním sněhem svůj pelech.“

„Na hrulgin jsme byli narazili, svatý muži,“ informoval jej baron Mandorallen, „a též na nevelký houfec algrotů. I eldrak brousil si na nás své zuby ohavné.“

„Ten eldrak byl poněkud obtížný,“ utrousil Silk suše.

„To naprosto chápu. Naštěstí tu není eldrakyn příliš mnoho. Jsou to opravdu hrůzné nestvůry.“

„To jsme si všimli,“ podotkl Silk.

„Který z nich to byl?“

„Grul,“ odvětil tentokrát Belgarat. „Už jsem se s ním jednou setkal, a zřejmě ke mně od té doby choval zášť. Mrzí mne to, Gorime, ale museli jsme ho zabít. Nebylo jiné řešení.“

„Ach,“ řekl Gorim s lehkou bolestí v hlase. „Ubohý Grul.“

„Já osobně ho zas tak nelituju,“ nechal se slyšet Barak. „Nechci být nezdvořilý, Svatý, ale nemyslíš, že by bylo záhodno vyhubit alespoň ta nejobtížnější zvířata, která se vyskytují v zdejších horách?“

„Jsou to děti UL, stejně jako my,“ vysvětlil Gorim.

„Ale kdyby tam venku nebyli, mohli byste se vrátit do světa nahoře,“ namítl Barak.

Gorim se tomu usmál, „Ne.“ odpověděl laskavě. „Ulgové už nikdy jeskyně neopustí. Žijeme v nich už po pět tisíciletí a za ta léta jsme se změnili. Naše oči by už nedokázaly snášet sluneční světlo. Nestvůry nad námi sem dolů nemohou, a jejich přítomnost v horách

odrazuje cizince. Nejsme na cizince příliš zvyklí, takže je to asi dobré."

Gorim seděl za úzkým kamenným stolem přímo naproti Se'-Nedře. Hovor o netvorech mu očividně působil bolest, a tak se na ni na chvíličku zadíval, a pak natáhl svou křehkou ruku, jemně uchopil princeznu za bradu a zvedl jí tvář tak, aby na ni dopadalo matné světlo koule. „Ne všechny nelidské bytosti jsou netvoři," řekl a jeho velké, fialové oči se na ni moudře a klidně zadívaly. „Pohled'te třeba na krásu této dryády."

Se'Nedra byla maličko překvapena - samozřejmě ne tím dotekem, protože starší lidé se k ní chovali takto, co její paměť sahala — ale spíš nad tím, jak stařec okamžitě rozpoznal její ne zcela lidský původ.

„Pověz mi, dítě," vyzval ji Gorim, „uctívají dryády stále ještě UL?"

Na takovou otázku nebyla ani trochu připravena. „Ó - odpusť, Svatý," zakoktala se. „Až donedávna jsem nikdy neslyšela o bohu UL. Moji vychovatelé měli z nějakého důvodu jen velice málo informací o tvém lidu i bohu,"

„Princezna byla vychovávána jako Tolnedřanka." vysvětlovala paní Polgara. „Je z rodu Borunů - jistě jsi slyšel o poutu mezi Boruny a dryádami. A jako Tolnedřanka uctívá Nedru."

„Docela obstojný bůh." utrousil Gorim. „Možná trochu zkostnatělý, rozhodně však slušný. Ale dryády samotné - znají ještě vůbec svého boha?"

Belgarat si omluvně odkašlal. „Obávám se, že ne, Gorime. Odpluly pryč z těchto končin a eóny let vymazaly z jejich vědomí vše, co o UL věděly. Tak jako tak jsou to přelétavá stvoření a náboženské obřady by je nebavily."

Gorimova tvář vyjadřovala zármutek. „Jakému bohu se tedy nyní klaní?"

„Vlastně žádnému," přiznal Belgarat. „Mají několik posvátných hájků - a jednu nebo dvě sošky bůžků z kořene stromů nebo neobvykle zkroucené větve. To je všechno. Nemají žádnou jasně formulovanou věrouku."

Se'Nedře připadla ta rozmluva maličko urážlivá. Využila příle-

žitosti, trochu se napřímila a obdařila bílého starce půvabným úsměvem. Přesně věděla, jak okouzlit postaršího muže - cvičila se v tom celá léta na svém otci. „Cítím nanejvýš palčivě nedostatky svého vzdělání, svatý muži," lhala plynne. „A protože je tajemný UL dědičným bohem dryád, měla bych ho znát. Doufám, že někdy v blízké budoucnosti dostanu nějakou instrukci, jež se bude týkat i jeho. Pak se třeba i já - nehodná - mohu stát nástrojem, který obnoví pouto mezi mými sestrami a jejich právoplatným bohem."

Byl to mistrovský proslov a Se'Nedra na něj také byla náležitě hrdá. K jejímu překvapení se však Gorim nespokojil s mlhavě vyjádřeným zájmem a rozhodl se jít dál. „Pověz svým sestrám, že jádro naší víry naleznou v *Knize Ulgo*," řekl jí vážně.

„*Knihy Ulgo*" opakovala. „To si musím zapamatovat. Jakmile se vrátím do Tol Honetu, získám její opis a osobně jej doručím do Lesa dryád." To, pomyslela si, ho jistě uspokojí.

„Obávám se, že opisy, které seženeš v Tol Honetu, budou značně zdeformované," potřásl hlavou Gorim. „Jen málokterý cizinec rozumí dobře naší řeči, a je obtížné přeložit takový spis." Se'Nedra si byla skálopevně jistá, že ten milý starý pán začíná být až příliš neodbytný. „Jak je tomu často u posvátných písem," pokračoval Gorim, „i naše Posvátná kniha je úzce spjatá s naší historií. Moudrost bohů je tak velká, že skryli svá přikázání v příbězích. Naše myslí mají potěšení z příběhu a takto jsou do nich zasazena poselství bohů. Aniž jsme si toho vědomi, jsme poučováni, když se bavíme."

Se'Nedra tu teorii důvěrně znala. Mistr Jeebers, její učitel, jí o tom dlouze a únavně vykládal. Zoufale přemítala, jak by změnila téma rozhovoru."

„Náš příběh je velice starý," pokračoval Gorim neúprosně. „Chceš jej slyšet?"

Se'Nedra, zajatá v pasti, kterou sama nalíčila, mohla jen bezmocně přikývnout.

Gorim tedy začal: „Na Počátku dní, když byl Svět stvořen z temnoty svévolnými bohy, dlel v tichosti nebes duch známý jen jako UL."

Se'Nedra si s hrůzou uvědomila, že ten muž jí opravdu hodlá tu knihu recitovat *celou*. Jakmile ji však trochu přešla počáteční mrzu-

tost, poznala, že ji ten příběh zvláštním způsobem přitahuje. Když se doslechla o výzvách, jež první Gorim adresoval lhostejnému duchu UL, byla pohnuta víc, než by byla ochotna přiznat. Vždyť který člověk by se odvážil obviňovat z něčeho boha?

Jak tak poslouchala, koutkem oka zaznamenala jakési slabé bliknutí. Podívala se tím směrem a spatřila měkkou zář. Vycházela odkudsi z hloubi masivních kamenů, jež tvořily jednu ze stěn. Záře se čímsi lišila od svitu křišťálových koulí.

„A potom srdce Gorimovo zaplesalo," pokračoval stařec ve svém vyprávění, „a on nazval místo, kde se to vše událo, Prolgu, což znamená Svaté místo, A odešel z Prolgu, aby se navrátil k — "

„*Ya! Garach tek, Gorim!*" Ta" slova vyprskl v hrdelním jazyce Ulgů drsný hlas, plný vzteku.

Se'Nedra trhl hlavou, aby se podívala na nenadálého vetřelce. Stejně jako ostatní Ulgové, i on byl malého vzrůstu, ale paže a ramena měl tak mohutně vyvinuté, že vypadal téměř jako mrzák. Bezbarvé vlasy měl rozčuchané a špinavé. Měl na sobě koženou kytlici s kápí, postříkanou nějakým bahnem, a černé oči mu hořely zaníceným fanatismem. Za ním se tísnil hlouček asi tuctu dalších Ulgů, jejichž tváře vyjadřovaly šok a spravedlivé rozhořčení. Fanatik v kožené kytlici pokračoval v záplavě nadávek.

Gorimova tvář ztuhla, ale přesto snášel výlevy nově příchozího mlčky. Když se konečně fanatik odmlčel, aby nabral dech, otočil se vetchý stařec k Belgaratovi. „Toto je Relg," představil muže trochu omluvným tónem. „Už chápeš, co jsem měl na mysli? Je nemožné jej přesvědčit o čemkoli."

„K čemu nám bude?" ozval se Barak, očividně podrážděn chováním vetřelce. „Nedovede ani mluvit civilizovanou řečí."

Relg na něj zablýskl pohledem. „Mluvím vaší řečí, cizinče," ucedil s nekonečným pohrdáním. „Ale nechci poskvřnit tyto posvátné prostory jejími zvuky." Obrátil se zpět ke Gorimovi. „Kdo ti dal právo citovat slova Svaté knihy před nevěřícími cizinci?" vyjel na něj.

Laskavé oči starého Gorima maličko potemněly. „Řekl bych, že to stačí, Relgu," pronesl pevně. „Nesmysly, které vyprávíš v odlehlých chodbách těm, kteří jsou tak hloupí, že jsou je ochotni poslouchat, jsou tvoje věc - ale to, co říkáš mně v mém vlastním domě, už nikoli.

Stále jsem ještě Gorimem všech Ulgů, ať si o tom myslíš, co chceš, a nejsem povinen se ti zodpovídat." Zahleděl se Relgovi přes rameno na houfec zélotových stoupenců. „Toto není veřejné slyšení," sdělil Relgovi. „Ty jsi sem byl povolán; oni nikoli. Pošli je pryč."

„Přišli sem, aby se ujistili, že mi nechceš ublížit," odušil Relg škrobeně. „Říkal jsem jim o tobě pravdu, a mocní muži se pravdy bojí."

„Relgu," odpověděl Gorim ledově. „Asi sis ještě neuvědomil, jak je mi lhostejné, co o mně vykládáš. A teď je pošli pryč — nebo to mám udělat já?" „Neposlechnou tě," odfrkl si Relg. „Jejich vůdcem jsem já."

Gorimovy. oči se zúžily a stařec se zvedl z lavice. Nato pronešl několik vět v řeči Ulgů. přímo k Relgovým nohsledům. Se'Nedra nerozuměla slovům, ale nebylo to zapotřebí. Okamžitě poznala autoritativní tón a trochu se podivila nad tím, jak ostře a rozhodně jej starý Gorim použil. Dokonce ani její otec by se neodvážil mluvit takto.

Muži, tlačící se za Relgem se nervózně dívali jeden po druhém a poděšeně začali couvat. Gorim vyštěkl poslední rozkaz a Relgovi následovníci se obrátili a utíkali pryč.

Relg se za nimi díval zamračeným pohledem a jednu chvíli se zdálo, že se je pokusí zavolat zpět, ale očividně si to rozmyslel. „Zacházíš příliš daleko, Gorime," obvinil starce. „Tato tvá autorita nemá co být používána pro světské záležitosti."

„Tato autorita je *má*, Relgu," opáčil Gorim. „A na mně je, abych zvážil, kdy ji použít. Rozhodl ses stát mým soupeřem na poli teologie, musel jsem tedy připomenout tvým lidem - i tobě - kdo vlastně jsem."

„Proč jsi mne sem povolal?" dožadoval se Relg. „Přítomnost těchto neposvěcených ohrožuje mou čistotu."

„Požaduji od tebe službu, Relgu," odvětil Gorim. „Tito cizinci jdou do boje s naším Pradávným sokem, tím, který je proklet nade všechny jiné. Na zdaru jejich výpravy závisí osud celého světa a k němu je zapotřebí tvé pomoci."

„Co je mi do celého světa?" odsekl Relg pohrdavě. „A co je mi do zmrzačeného Toraka? Jsem v bezpečí, neboť jsem v rukou UL. On mne zde potřebuje a já neopustím jeskyně, abych riskoval znesvěcení

v hříšné společnosti nevěřících a nestvůr."

„Celý svět bude znesvěcen, pokud nad ním získá vládu Torak," namítl Belgarat, „a pokud neuspěje naše výprava, Torak se králem světa stane,"

„V Ulgu vládnout nebude," zavrčel Relg.

„Jak málo ho znáš," zamumlala Polgara.

„Jeskyně neopustím," trval na svém Relg. „Příchod dítěte je na dosah a já byl povolán, abych je odhalil našemu lidu a vedl je a vzdělával, než se stane Gorimem."

„Jak zajímavé," utrousil Gorim suše. „Mimochodem, kdo ti řekl, že to máš být právě ty?"

„Sám velký UL," pronesl Relg hrdě.

„Zvláštní. Všechny jeskyně odpovídají stejně na hlas UL. To, co ti řekl, by museli slyšet všichni Ulgové."

„Promluvil v mém srdci," odpověděl rychle Relg.

„Pozoruhodné. To obvykle nedělá," podotkl Gorim mírně.

„O tom teď nemá smysl diskutovat," zasáhl neomalenež Belgarat. „Byl bych raději, kdybys šel s námi dobrovolně, Relgu; ale ať to bude dobrovolně nebo ne, s námi prostě *půjdeš*. Nařizuje ti to moc, mnohem silnější než kdokoli z nás. Můžeš se jakkoli hádat a vzdorovat, ale až opustíme tyto prostory, ty *půjdeš* s námi."

Relg si odplívl. „Nikdy! Zůstanu ve službách UL a dítěte, které se stane Gorimem Ulgů. A pokud se mne pokusíš odvést násilím, moji stoupenci ti v tom zabrání." „K čemu potřebujeme toho slepého krtka, Belgarate?" zeptal se Barak. „Bude nás jen zdržovat. Už jsem se naučil, že lidé, kteří veškerý čas stráví zabezpečováním světa o své vlastní svatosti, bývají obvykle velice mizernými společníky. Umí snad něco, co nedokážu já?"

Relg pohrdavě pohlédl na rudovousého obra. „Velcí muži s velkými ústy mívají jen zřídka také velké mozky," odsekl. „Dívej se dobře, chlupáči." Přešel k jedné z ubíhajících stěn místnosti. „Dovedeš tohle?" zeptal se a pomalu zatlačil ruku do kamene, jako by to byla vodní hladina.

Silk užasle hvízdal a rychle přeběhl k místu, kde stál fanatik. Jakmile Reig vytáhl ruku zpět, sáhl si Silk na tentýž kámen. „Jak jsi to dokázal?" ptal se a osahával tvrdý povrch.

Relg se drsně zasmál a obrátil se k němu zády.

„To je právě ta schopnost, kterou nám bude užitečný. Silku," vysvětlil Belgarat. „Relg je mystik. Dokáže najít jeskyně a my se potřebujeme dostat do podzemních prostor Rak Ktholu. Pokud to bude nezbytné, dokáže Relg projít skálou, aby jeskyně našel."

„Jak může někdo dokázat něco takového?" žasl Silk a stále třestil oči na místo, kterým projela Relgova ruka.

„Má to něco do činění se strukturou a povahou věcí," odtušil čaroděj. „Co my vnímáme jako pevné, nemusí být zdaleka tak neprostopupné, jak by se nám zdálo."

„Ale vždyť přece - buď je něco pevného, nebo není," trval na svém zaražený Silk.

„Pevnost věcí je jen klam," poučil ho Belgarat. „Relg dokáže vtlačit částčky, které tvoří jeho tělo, mezi částčky, z nichž je složena skála."

„A umíš to ty?" nedůvěřoval Silk.

Belgarat pokrčil rameny. „Nevím. Nikdy jsem neměl příležitost to zkusit. V každém případě dovede Retg jeskyně vycítit a zamíří potom přímo k nim. Pravděpodobně ani sám neví, jak to vlastně dělá."

„Vede mne má svatost," opáčil Relg drze.

„Snad ano," připustil čaroděj s tolerantním úsměvem.

„Svatost jeskyní mne přitahuje, neboť jsem přitahován ke všem svatým věcem," zaskřípěl Relg, „a opustit jeskyně Ulga by pro mne znamenalo obrátit se zády k svatosti a vykročit k znesvěcení." „Uvidíme," pokrčil rameny Belgarat.

Záře v kamenné stěně, kterou Se'Nedra zaznamenala již dříve, se začala vlnit a pulzovat a princezna měla dojem, že v kamenech vidí jakousi nezřetelnou postavu. Jako by kameny nebyly víc než vzduch, postava záhy získala zřetelné obrysy a vystoupila ze zdi. Okamžik se zdálo, že je to jakýsi stařec, vousy a oděvem podobný Gorimovi, jen mnohem robustnější postavy, pak ale Se'Nedrou projel vše přehlušující dojem čehosi nadlidského. Zachvěla se úctou a bázní, neboť si uvědomila, že před ní stojí bůh.

Relg vytřeštil oči na nově příchozího a roztrásl se po celém těle, načež s přidušeným výkřikem padl na podlahu, tváří k zemi.

Postava si klidně prohlížela zélota, který se jí plazil u nohou.

„Vstaň, Relgu," pronesla tichým hlasem, v němž jako by zaznívala sama věčnost, a jeskyně všude kolem se jím rozezněly. „Vstaň a služ svému bohu."

Kapitola osmnáctá

SE'NEDŘE SE DOSTALO skvělého vzdělání. Učili ji tak dlouho a důkladně, že se jí veškeré detaily etikety staly takřka instinktem a dokonale věděla, jak se chovat v přítomnosti císaře či krále; fyzická přítomnost boha ji však stále naplňovala úctou a strachem. Cítila se neohrabaná a nehodná takového setkání, jako nějaká hloupá holka z vesnice. Zjistila, že se chvěje, a - což se jí stávalo jen zřídka - vůbec nevěděla, co má dělat.

UL se stále díval přímo do Relgovy vyděšené tváře. „Mysl tvá překroutila, co byl jsem ti řekl, můj synu," pronesl vážně bůh. „Přetvořil sis má slova, aby vyhovovala touhám tvým a nikoli záměru mému."

Relg sebou škubl, jako by dostal ránu, a sklopil oči.

„Řekl jsem ti, že dítě, jež se stane Gorimem, přijde k lidu Ulgo tvým přičiněním," pokračoval UL, „a že jest nutno, aby ses připravil k jeho výchově. Řekl jsem ti však, aby ses proto vyvyšoval nad ostatní?"

Relg se třásl tak, že by byl upadl, kdyby neležel u nohou UL.

„Řekl jsem ti snad, abys hlásal vzpouru? Nebo abys podněcoval lid Ulgo proti Gorimovi, jehož jsem si vyvolil, aby tvůj národ vedl?"

Relg se zhroutil. „Odpusť mi, ó můj bože," škemral a vrhl se opět na tvář.

„Vstaň, Relgu," poručil mu přísně UL. „Nejsem s tebou spokojen a hold, který mi skládáš, mne uráží, neboť srdce tvé je naplněno

pýchou. Ohnu tě, abys konal podle vůle mé, Relgu, nebo tě zlomím. Očistím nitro tvé od přemrštěné úcty, již k sobě chováš. Teprve pak budeš hoden úkolu, jež jsem před tebe postavil,"

Relg se potácivě zvedl na nohy a kajícíně pohlédl na UL. „Ó můj bože - " Hlas mu selhal.

„Pozorně slyš má slova, Relgu, a vyplň, co ti nařizuji. Jest mým přáním, abys doprovodil Belgarata, žáka Aldurova, a přispěl mu ku pomoci všemi svými silami. Budeš jeho poslouchat, jako bych to k tobě mluvil já. Jsi s tím srozuměn?"

„Ano, ó bože," zamumlal Relg pokorně.

„Uposlechněš tedy?"

„Učiním, jak jsi mi poručil, ó bože, přestože mne to bude stát život."

„Nebude, Relgu, neboť tě ještě potřebuji. Odměna, jíž se ti za to dostane, bude větší, než si dokážeš představit."

Relg se uklonil na znamení, že přijímá.

Nato se bůh obrátil ke Gorimovi. „Opatruj se ještě nějaký čas, můj synu," pravil, „přes léta, jež na tebe doléhají. Nebude však již dlouho trvat a břemeno tvé bude ti snato z ramen. Věz, že jsem s tebou spokojen."

I Gorim se uklonil.

„Belgarate," uvítal se UL s čarodějem. „Sledoval jsem tě, jak plníš úkol svůj, a sdílím hrdost, s jakou na tebe pohlíží tvůj Pán. Proroctví se skrze tebe a Polgaru blíží k okamžiku, jež tak dlouho očekáváme."

Belgarat se rovněž uklonil. „Je to už tak dávno, Nejsvětější," odpověděl, „a na cestě, jíž se ubíráme, jsou i obraty a zákruty, které nikdo z nás neviděl, když jsme stáli na jejím začátku."

„Pravda," souhlasil UL. „Všem z nás přinesly události nejedno překvapení. Dostal se již dar Aldurův k právoplatnému dědici světa?"

„Ještě ne zcela, Nejsvětější," odpověděla vážně Polgara. „Již se s ním však začíná seznamovat - a to, co až dosud dokázal, nás naplňuje nadějí, že by měl uspět."

„Bud' tedy zdrav, Belgarione," pronesl bůh k užaslému mladíkovi. „Nechť jde s tebou mé požehnání a věz, že až nadejde čas tvého velkého úkolu, budu stát s Aldurem po tvém boku.""

Garion se uklonil - poněkud neohrabaně, jak si Se'Nedra všimla. Rozhodla se, že ho bude muset brzo - velice brzo - trochu vyškolit, jak se chovat při podobných příležitostech. Přirozeně se bude vzpírat - je nemožně tvrdohlavý -, ale byla si jistá, že pokud ho bude popichovat náležitě dlouho, nakonec přijde k rozumu. Koneckonců bude to pro jeho vlastní dobro.

UL se stále ještě díval na Gariona, ale jeho výraz se maličko změnil. Se'Nedře to připadalo, jako by komunikoval beze slov s nějakou jinou bytostí — něčím, co bylo součástí Gariona a přece to nebyl on sám. Bůh po chvilce zvolna přikývl a zaměřil svůj zrak přímo na princeznu samotnou.

„Zdá se být ještě dítětem." pravil k Polgaře.

„Má už dostatečný věk, Nejsvětější," odpověděla Polgara. „Je dryáda, a ty bývajáš malé."

UL se na princeznu laskavě usmál a Se'Nedra pocítila, jak se jí v útrobách rozlévá hřejivé teplo. „Jest jako květina, není-liž pravda?" prohodil bůh.

„Stále má ještě pár trnů, Nejsvětější," podotkl Belgarat trochu uštěpačně, „a občas jimi nepřijemně píchá."

„Tím víc si jí budeme vážit, Belgarate. Nadejde čas, kdy její trny i její oheň poslouží naší věci daleko lépe, než krása tváře." UL ještě jednou přelétl pohledem Gariona a tváří mu kmitl podivný, chápavý úsměv. Se'Nedra cítila, jak se červená, a vysunula bradu v zoufalém pokusu šířící se ruměncem zastavit.

„To kvůli tobě jsem přišel, dcero má," promluvil teď UL přímo k ní a jeho tvář i tón hlasu opět zvážněly. „Ty budeš muset vyčkat zde, až tví přátelé odejdou. Neodvažuj se do království Murgů, neboť kdybys vkročila do podzemí Rak Ktholu, zcela jistě zahyneš, a bez tebe by boj proti zlu temnot nemohl úspěšně skončit. Zůstávej tedy v bezpečí Ulga, dokud se společníci tvoji nevrátí."

To bylo něco, čemu Se'Nedra rozuměla dokonale. Jako princezna věděla, že vůli mocnějšího je nutno se ihned podrobit. Přestože se celý život vzpírala svému otci a odmlouvala mu, aby dostala, co chtěla, jen zřídkakdy se přímo vzbouřila. Sklonila tedy hlavu. „Učiním, jak poroučíš. Nejsvětější," odpověděla, aniž by pochopila vlastní význam bohových slov.

UL spokojeně přikývl. „Takto bude proroctví moci být naplněno," oznámil. „Jeden každý z vás obdržel úkol svůj a dohromady tu práci vykonáme - i já musím vyplnit svou část. Již nebudu vás déle zdržovat, děti moje. Nechť se vám dílo zdaří. Ještě se setkáme." Nato zmizel.

Zvuk jeho posledních slov se ozvěnou rozléhal v jeskyních Prolgu. Po chvilce ohromeného ticha zaburácel opět hymnus na počest boha mohutným sborem, jak i ten poslední Ulgo, uchvácený božským zjevením, pozvedl svůj hlas.

„U Belara!" vydechl Barak hlasitě. „Taky to na vás udělalo takový dojem?"

„UL je velice impozantní." přisvědčil Belgarat a obrátil se, aby se podíval na Relga. „Mám dojem, že jsi změnil názor." usoudil a tázavě přitom zvedl obočí.

Relgova tvář byla popelavá a muž se stále ještě třásl. „Poslechnu svého boha." hlesl. „Půjdu, kamkoli mi poručí."

„Jsem rád, že se to vyřešilo," pokývl Belgarat. „V tuto chvíli chceme, abys šel do Rak Ktholu. Možná s tebou bude mít potom i jiné záměry, ale pro tuto chvíli Rak Kthol docela stačí."

„Poslechnu tě bez jediného slova." slíbil Relg, „tak jak mi můj bůh poručil."

„Dobrá," pochválil si čaroděj a přešel rovnou k praktickým záležitostem. „Není nějaká cesta, jak se vyhnout špatnému počasí a útrapám cesty v horách?"

„Znám takovou," přiznal Relg. „Je obtížná a dlouhá, ale doveďe nás do předhůří, které se tyčí nad zemí koňského lidu."

„Vidíš," utrousil Belgarat k Barakovi. „Už teď je užitečný."

Barak cosi zavrčel; očividně stále ještě pochyboval.

„Mohu vědět, proč musíme do Rak Ktholu?" zeptal se

Relg. Setkáním s bohem se zjevně změnily nejen jeho názory, ale i chování.

„Musíme získat zpět Aldurův Orb." vysvětlil Belgarat.

„O tom jsem slyšel," připustil Relg.

Silk se mračil. „Jsi si jistý, že dokážeš najít jeskyně pod Rak Ktholem?" ptal se Relga. „Ty nebudou patřit UL, a protože leží v Kthol Murgos, nebudou patřit ani svaté — s nejvyšší pravděpodob-

ností spíš naopak."

„Dokážu najít jakoukoli jeskyni - kdekoli." prohlásil Relg sebejistě.

„Tak tedy dobrá," pokračoval Belgarat. „Za předpokladu, že všechno půjde hladce, projdeme jeskyněmi a vstoupíme nepozorovaně do města. Najdeme Ktačika a vezmeme mu Orb."

„Nebude se bránit?" namítl Durnik.

„Doufám, že bude," odtušil Belgarat nedočkavě.

Barak se uchechtl. „Začínáš mluvit jako Alorn, Belgarate."

„A někdy to nemusí být moc dobře, otče," varovala Polgara.

„Až přijde čas, vypořádám se s kouzelníkem z Rak Ktholu," odpověděl čaroděj temně. „V každém případě, jakmile se zmocníme Orbu, projdeme zase jeskyněmi a co nejrychleji pojedeme zpátky."

„S rozzuřeným obyvatelstvem Kthol Murgos v patách," doplnil Silk. „Měl jsem párkrát co do činění s Murgy. Jsou to velice neodbytí lidé."

„To by mohl být problém," přiznal Belgarat. „Nestojíme o to, aby jejich pronásledování přerostlo únosnou mez. Pokud nás bude celá armáda Murgů pronásledovat až na Západ, budou to tamější panovníci považovat za invazi a strhne se válka, na niž ještě nejsme připraveni. Máte někdo nějaký nápad?" Rozhlédl se po ostatních.

„Proměň je všechny v žáby," navrhl Barak s pokrčením ramen.

Belgarat se na něj ošklivě podíval.

„To byl jen takový nápad," bránil se Šerek.

„A co kdybychom prostě zůstali v jeskyních pod městem, dokud nás nepřestanou hledat?" napadlo Durnika.

Polgara zavrtěla rezolutně hlavou. „Ne," odmítla, „existuje další místo, kde musíme být v předem stanovený čas. I tak to stihneme jen tak tak. Nemůžeme si dovolit ztratit přinejmenším měsíc v jeskyních ve Kthol Murgos."

„Kde musíme být, teto Pol?" zeptal se Garion.

„To ti vysvětlím později," vyhnula se odpovědi a vrhla rychlý pohled na Se'Nedru. Princezna ihned pochopila, že ta důležitá schůzka se nějak týkájí, a začala v ní hlodat zvědavost.

Mandorallen, který až dosud zamyšleně mlčel a zlehka si ohmatával žebra, polámaná v boji s Grulem, si odkašlal, aby si pročís-

til hrdlo. „Nenalézá se zde náhodou jakási mapa území, po němž jest nám projíti, svatý Gorime?" otázal se zdvořile.

Gorim se na okamžik zamyslel. „Domnívám se, že nějakou mám," odpověděl. Zatůkal zlehka na svou číšku a do místnosti okamžitě vstoupil sluha. Gorim k němu pronesl několik slov a služebník odešel, „Ta mapa je velice stará," varoval Mandorallena, „a obávám se, že nebude nejpresnější. Naši kartografové mají potíže se zaměřováním vzdáleností ve světě venku."

„Vzdálenosti arci nejsou takovou závadou," ujistil jej rytíř. „Přeji si jen svou paměť osvěžiti, co se řší souseďících s Kthol Murgos týče. V hodinách zeměpravy nebýval jsem žákem příliš horlivým."

Sluha se vracel a přinášel Gorimovi velký svitek pergamenu. Stařec jej obratem předal Mandorallenovi.

Baron opatrně rozvinul svitek a chvilku jej zkoumal. „Jest to vskutku tak, jak sobě vzpomínám," řekl potom a obrátil se na Belgarata. „Pravil jsi dříve, můj drahý příteli, že nižádný Murgos v Údolí Aldurovo ani zanic nevstoupí?"

„Presně tak," přisvědčil Belgarat.

Mandorallen ukázal na mapu. „Nejbližší z hranic, jež se kolem Rak Ktholu nalézají, jest tato s Tolnedrou," přejížděl prstem po pergamenu. „Rozum zdál by se veleti, bychom tudy prchli k hranici nejblíží."

„Souhlasí," zamručel čaroděj.

„Přestírejtež tedy, že v hrubém chvatu k Tolnedře prcháme, a zanechmež hojnost stop, jež tomu nasvědčovati budou. V místě pak, jež skalnaté bude a na němž stop nezůstane, obraťmež se a jedmež tryskem k severozápadu, kdež Údolí se nalézá. Což může je toto nezmašti? Není-liž důvodu se domnívati, že se pořád stejným směrem hnáti budou? Jistěže za nějaký čas chybu svou prohlédnou, leč v čas ten budeme již náskok mnoha leguí míti. A až hranice Údolí překročíme, což strach z těchto míst je nepřiměje, by od pronásledování zcela upustili?"

Všichni se zahloubali do mapy.

„Mně se to líbí," prohlásil Barak a nadšeně plácl rytíře po rameni.

Mandorallen sevřel rty a sáhl si na polámaná žebra.

„Promiň, Mandorallene," omlouval se rudovous. „Já zapomněl."

Silk pozorně studoval mapu. „Nemuselo by to být špatné, Belgarate," přidal se, „a když tady odbočíme," ukázal na mapu, „dostaneme se na východní sráz. My budeme mít spoustu času z něj sestoupit dolů, ale naši pronásledovatelé si jistě dobře rozmyslí, než aby se tam pustili za námi. Je to dobrá míle, než se dostanou na úpatí."

„Mohli bychom dát zprávu Čo - Hagovi," navrhl Hettar. „Pokud se bude pod srázem čirou náhodou pohybovat pár našich kmenů, Murgové si ten sestup nemohou nerozmyslet."

Belgarat se poškrábal ve vousech. „Dobrá," rozhodl po chvíli, „zkusíme to tak. Jakmile nás Relg vyvede ze země Ulgů, zajedeš na návštěvu za svým otcem, Hettare. Pověš mu, co chystáme, a poprosíš ho, aby poslal dolů do Údolí pár tisíc bojovníků."

Vysoký Algar přikývl, až mu kadeř na hlavě poskočila. Jeho tvář však vyjadřovala určité zklamání.

„Zapomeň na to, Hettare," utěšoval ho stařec. „Nikdy mě ani nenapadlo, že bych tě vzal s sebou do Kthol Murgos. Bylo by to pro tebe příliš velké pokušení a mohlo by nás to stát život."

Hettar žalostně vzdychl.

„Neber si to tak, Hettare." dobíral si ho Silk. „Murgové jsou národ fanatiků, Můžeš si být prakticky jistý, že se pár z nich za námi z toho srázu pustí - bez ohledu na to, co je čeká dole, Ještě si jich užijesh až dost."

Hettarova tvář se trochu rozjasnila.

„Silku," napomenula mužíka paní Polgara.

Princ se k ní s nevinným výrazem obrátil. „Musíme nějak odradit od pronásledování celý hlavní voj, Polgaro," bránil se.

„Ovšem," odušila teta Pol sarkasticky.

„Přece bychom nemohli nechat Murgy, aby zaplavili Údolí, nebo snad ano?"

„Tobě by to vadilo?"

„Nejsem ani zdaleka tak krvežíznivý, jak si myslíš."

Obrátila se k němu zády.

Silk si pokrytecky vzdychl. „Vždycky si o mně myslí jen to

nejhorší."

V této době už měla Se'Nedra dost času, aby mohla přemítat o slibu, který dala tak ukvapeně UL. Ostatní již brzy odjedou a nechají ji zde. Už teď se začínala cítit opuštěná, odříznutá od své družiny — neboť ta vymýšlela plány, které s ní nepočítaly. Čím víc o tom přemýšlela, tím jí to připadalo horší. Cítila, jak se jí začíná chvět dolní ret.

Gorim Ulgoský ji pozoroval a jeho moudré staré oči prozrazovaly, že s ní cítí. „Je těžké zůstat, když všichni odjíždějí," řekl jemně, jako by jeho velké zornice hleděly přímo do jejích myšlenek, „a naše jeskyně jsou pro tebe cizí — tmavé a plné podivných věcí."

Beze slova přikývla.

„Za den či za dva si však tvoje oči zvyknou na šero, které zde panuje. Potom spatříš krásy, které dosud neviděl nikdo z lidí vnějšího světa. Je sice pravda, že květiny u nás nerostou, ale existují zde ukryté jeskyně, kde na stěnách rozkvétají drahokamy jako ty nejkrásnější květy na lukách. V tomto světě bez slunce nenajdeš stromy či zeleň, vím však o místě, kde se od stropu pnou k zemi žíly ryzího zlata a jako úponky rostlin se rozlézají po zemi."

„Opatrně, svatý Gorime," varoval jej Silk. „Princezna je Tolnedřanka. Pokud jí ukážete takové jmění, mohla by dostat záchvat přímo před tvýma očima."

„Nepřipadá mi to příliš zábavné, principi Kheldare," ozvala se mrazivě Se'Nedra.

„Přijměte mou upřímnou omluvu, Vaše císařská Výsosti," omlouval se naoko a okázale se uklonil až k zemi.

Navzdory hněvu se princezna neubránila smíchu. Ten malý Drasnijec byl tak absolutně nesnesitelný, že se na něj paradoxně nemohla zlobit.

„Po dobu svého pobytu u nás se staneš mou milovanou vnučkou, dítě," ujistil ji Gorim. „Budeme se spolu procházet kolem tichých jezer a prozkoumávat dávno zapomenuté jeskyně. A můžeme si povídat. Svět venku ví málo o zemi Ulgů. Dost možná právě ty budeš prvním cizincem, který nám porozumí."

Se'Nedra impulzivně natáhla ruku a stiskla tu vrásčitou a křehkou dlaň. Byl to tak milý starý pán. „Bude mi ctí, svatý Gorime," od-

pověděla zcela upřímně.

Tu noc strávili v pohodlných pokojích Gorimova pyramidovitého domu - přestože pojmy jako den a noc ztrácely v tomto podivném podzemním světě svůj obvyklý význam. Následujícího rána přivedlo několik Ulgů koně - princezna usoudila, že šli nějakou jinou, delší cestou, než kterou se předtím ubírali oni - a její přátelé se připravovali k odjezdu. Se'Nedra seděla stranou a už teď se cítila strašlivě osamělá. Očima přejížděla jednu tvář po druhé a snažila si je vtisknout do paměti. Když nakonec její pohled dorazil až ke Garionovi, stoupaly jí slzy do očí.

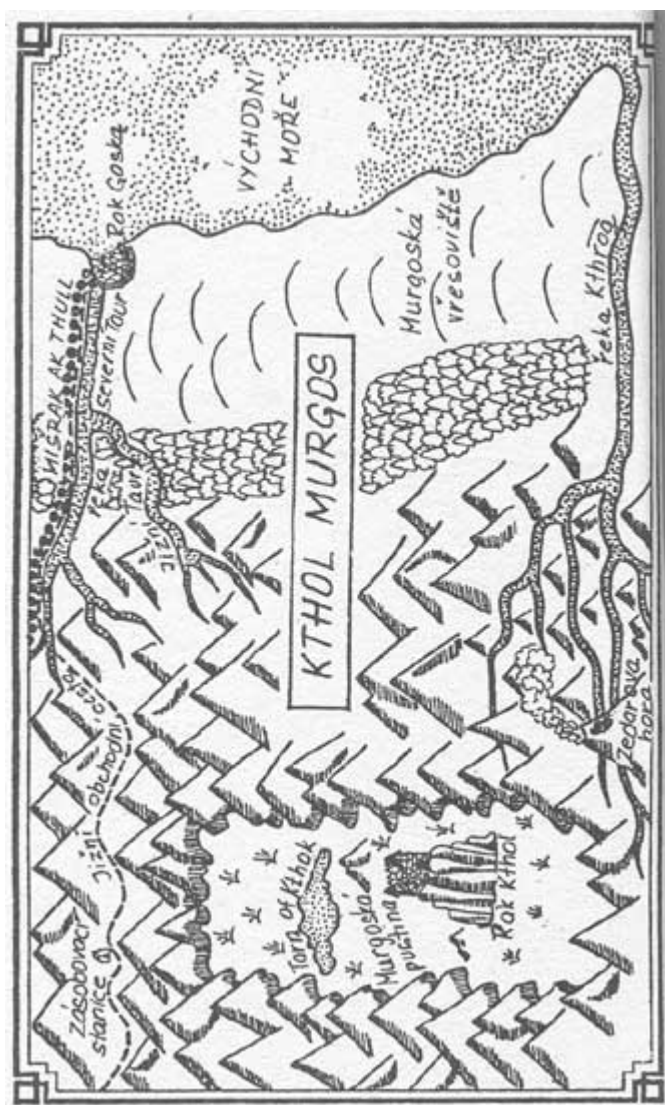
Zničehonic se o něj začala bát. Je tak zbrklý. Bylo jí jasné, že jakmile jí zmizí z dohledu, bude provádět spoustu nebezpečných věcí. Jistě, Polgara na něj dohlédne, ale i tak. Dostala na mladíka vztek pro ty pošetilosti, které již brzy napáchá, a pro tu starost, kterou o něj kvůli tomu bude mít. Blýskla po něm hněvivě očima a zatoužila, aby provedl nějakou nepravost a ona ho mohla vyplísnit.

Byla pevně odhodlána, že družinu nepůjde vyprovázet, a nebude teskně hledět přes vodu, jak mizí k druhému břehu; jakmile však jeden po druhém vycházeli mohutným obloukem vchodu, její odhodlání bylo to tam. Aniž o tom přemýšlela, rozběhla se za Garionem a chytila ho za paži.

Překvapeně se obrátil a princezna se vypjala na špičky, vzala mu tvář do drobných ruček a políbila ho. „*Musíš si na sebe dávat pozor,*“ poručila mu. Nato ho políbila ještě jednou, rychle se obrátila a s pláčem běžela zpět do domu, zanechávajíc zaraženého mladíka vprostřed cesty.

Část čtvrtá

KTHOL MURGOS

Kapitola devatenáctá

ŠLI TMOU PO CELÉ DNY. Jediné matné světlo, které nesl Relg, jim sotva naznačovalo, kterým směrem se mají ubírat. Na Garionovu tvář se tiskla temnota a on klopýtal po nerovné zemi s jednou rukou napřaženou před sebe, aby chránil hlavu před nárazy o neviditelné

skály. Shora i ze všech stran na sobě cítil drtivý tlak hor. Připadalo mu, že se na něj skalní stěny tlačí a strkají do něj; byl v nich uzavřen, oddělen od okolního světa několika mílema neprostupné masy. Neustále zápasil se slabými, nepostřehnutelnými příznaky paniky, a často musel zatínat zuby, aby nezačal křičet.

Klikatá, nepravidelná trasa, po níž je Relg vedl, jako by neměla žádný zřetelný směr. Když se chodby rozdvojovaly, rozhodoval se jakoby náhodou, ale stále se pohyboval s neochabující jistotou temnými prostory, kde každý zvuk ještě dlouho tančil v zatuchlém vzduchu. Relgova sebejistota byla jedinou věcí, díky níž Garion ještě ovládal svou paniku. Pojednou se zélot zastavil.

„Co se stalo?“ zeptal se Silk ostře a v jeho hlase zaznívala stejná stopa paniky, jaká, jak Garion věděl, hryzala i v jeho vlastním podvědomí.

„Musím si zakrýt oči,“ odpověděl Relg. Měl na sobě nezvyklou zbroj; drátěnou košili, sestavenou z kovových, překrývajících se šupin, v pase staženou opaskem a opatřenou dokonale přiléhavou kuklou, z níž byl vidět pouze obličej. U pasu mu visel těžký nůž se zakřivenou čepelí, z níž Garionovi běhal mráz po zádech, když se na

ni jen podíval. Relg vytáhl zpoza drátěné košile kousek látky a pečlivě si jej převázal přes tvář,

„Proč to děláš?“ zajímal se Durnik.

„V jeskyni před námi je žíla křemene,“ zněla odpověď. „Odráží se od ní sluneční světlo a dopadá až sem dolů. Je velice jasné.“

„Ale jak nás budeš vést, když neuvidíš?“ protestoval Silk.

„Látka není tak silná. Vidím přes ni docela dobře. Jdeme.“

Zahnuli za roh. Garion spatřil před sebou světlo — a musel potlačit impuls se k němu rozběhnout. Pokračovali dál vpřed a podkovy koní, které vedl Hettar, klapaly o skalnaté podloží. Osvětlená jeskyně byla rozsáhlá a plná zářících, jiskřících se krystalů. Blyštivý pruh křemene se táhl přes celý strop a osvětloval prostor oslnivou září. Uprostřed místnosti se rozlévalo další z podzemních jezer. Jeho hladinu čeřil maličký vodopád, stékající na druhém konci jezera, a jeho nekonečné cinkání znělo jeskyní jako stříbrný zvonek, harmonicky se proplétající se slaboučkým povzdechem, jenž zde zbyl z mnoho mil vzdálené písně Ulgů. Garionovy oči byly oslněny zářivou bělobou, která se zdála být úplně všude. Barvy spektra, do nichž lámal světlo krystalický křemen, se odrážely po stěnách jeskyně a naplňovaly ji tisíci malými duhami. Garion náhle zatoužil, aby mohl všechnu tu nádheru ukázat Se'Nedře a v duchu nad tou myšlenkou zakroutil hlavou.

„Rychle,“ popoháněl je Relg a držel si jednu ruku před obličejem, jako by si chtěl zavázané oči ještě víc zastínit.

„Proč se tu nezastavíme?“. vzpíral se Barak. „Potřebujeme si trochu odpočinout, a tohle je docela příjemné místo.“

„Je to nejhorší místo z celého jeskynního systému,“ ujistil ho Relg. „Honem.“

„Možná, že ty máš rád tmu,“ namítl Barak, „ale my ostatní ji zrovna nemilujeme.“ Rozhlédl se po jeskyni.

„Chraň si oči, hlupáku,“ houkl Relg.

„Tvůj tón se mi nelíbí, příteli.“

„Pokud to neuděláš, pak až opustíme tuto jeskyni, budeš úplně slepý, Vaším očím trvalo dva dny, než si na tmu zvykly. Jestli tu zůstanete ještě chvíli, budou si muset zvykat znovu.“

Barak si na okamžik měřil Relga zničujícím pohledem. Potom cosi zabručel a úsečně přikývl. „Promiň," řekl. „To jsem nevěděl."

Natáhl se, aby se omluvně dotkl Relgova ramene.

„Nesahej na mne!" vykřikl Relg a ucukl před mohutnou tlakou.

„Co je ti?"

„Prostě na mě nesahej — nikdy." Relg rychle vyrazil napřed.

„Nechce, abys ho znesvětil," prozradil Belgarat.

„Znesvětit ho? Znesvětit?"

„Hodně mu záleží na tom, aby byl sám čistý. Má dojem, že jej jakýkoli dotek může poskvřnit."

„Poskvřnit? Vždyť je špinavý jako prase na hnojišti."

„Tady se jedná o jiný druh špíny. Pojďme."

Barak důstojně krácel na konci průvodu a hněvivě si cosi brblal. Vnořili se do další temné chodby a Garion se teskně ohlédl přes rameno na světlo, které jim sláblo za zády. Nato zabočili za roh a světlo zmizelo docela.

Neexistoval způsob, jak si v neustálé tmě udržet přehled o ubíhajícím čase. Klopýтали dál, tu a tam zastavili, aby si odpočali nebo něco pojedli; Garionovy sny však stále zůstávaly plny nočních můr o horách, které ho drtí svou vahou. Už se téměř vzdal naděje, že ještě někdy uvidí oblohu, když tu mu jednou zavadil o tvář neznatelný závan vzduchu. Mohlo to být, pokud byl alespoň trochu schopen odhadovat, asi pět dní poté, co opustili poslední načervenalý svit ulgoských chodeb a octli se v této věčné tmě. Zprvu si myslel, že ten slaboučký náznak teplejšího vzduchu existoval jen v jeho fantazii, ale záhy zachytil v zatuchlém pachu jeskyně i nepatrnou stopu vůně stromů a trávy, a v tu chvíli věděl, že kdesi před ním leží otvor — cesta ven z podzemí.

Teplý vzduch zavál silněji a vůně trávy pomalu naplnila chodbu. Podloží začalo stoupat a tma takřka neznatelně prořídla. Garionovi se zdálo, že se vynořují z nekonečné noci vesmíru do světla prvního dne v historii světa. Koně, vlekoucí se vzadu, ucítili vůni také a zrychlili krok. Relg však naproti tomu stále zpomaloval, až se úplně zastavil. Rozpoložení jeho mysli ostatním prozradilo slabé kovové cinkání jeho zbroje. Relg se třásl; bál se toho, co jej venku čeká. Opět si uvá-

zal přes tvář závoj a cosi si stále dokola mumlal ve vrčivém jazyce Ulgů; znělo to jako jakási vášnivá obhajoba. Jakmile mel látku na svém místě, pohnul se opět vpřed, ale váhavě, co noha nohu mine.

Vtom se před nimi vynořilo zlatavé světlo. Ústí chodby nebylo nic než nepravidelný, rozeklaný otvor, za nímž se proti světlu ostře rýsovala spleť větví. Náhle se ozval jasný klapot kopýtek a hříbě, ignorující Hettarovo volání, vystřelilo vpřed a vrhlo se do světa venku.

Belgarat se poškrábal ve vousech . a díval se úkosem za mláďetem. „Možná bys ho měl vzít i s jeho matkou s sebou, až se rozdělíme," navrhl Hettarovi. „Zdá se, že mu dělá problémy brát svět vážně, a Kthol Murgos je velice vážné místo."

Hettar souhlasně přikývl.

„Nemohu," vyhrkl Relg náhle. Obrátil se ke světlu zády a přitiskl se ke stěně chodby. „Nedokážu to."

„Ale to víš. že dokážeš," chlácholila ho teta Pol. „Půjďme pomalu, abys měl čas si zvyknout."

„Nedotýkej se mne," řekl Relg téměř nepřítomně.

„Začíná být dost únavný," zavrčel Barak.

Garion a zbytek družiny nedočkavě zrychlili krok; světlo jako by je táhlo přímo magickou silou. Prodrali se dychtivě přes husté křoví u vchodu a stanuli na slunečním světle, mhouříce oči a stíníce si je dlaněmi. Zprvu Gariona světlo bolestivě bodalo do očí, ale zakrátko si zvykl a mohl se rozhlédnout kolem sebe. Částečně zakrytý vchod do jeskyně se nacházel téměř uprostřed paty skalnatého kopce. Za ním se v ranním slunci jiskřily zasněžené štíty Ulgoských hor, ostře se rýsující proti sytě modré obloze, zatímco na druhé straně se jako moře táhla nedozírná pláň. Vysoká tráva zlátlá podzimem a tančila v dlouhých vlnách, jak se do ní zlehka opíral ranní větřík. Rovina se táhla až na obzor a Garionovi bylo, jako by právě procitl z děsivého snu.

Jen několik sáhů v hloubi jeskyně za nimi klečel zády ke světlu Relg. Modlil se a pěstmi se tloukl do ramen a prsou.

„Co to zas dělá?" pozastavoval se Barak.

„Je to určitý očistný rituál," vysvětloval Belgarat. „Pokouší se zbavit všeho, co není svaté, a nasát do své duše esenci jeskyní. Domnívá se, že mu to pomůže přečkat dobu, po níž bude venku."

„Jak dlouho mu to bude trvat?"

„Řekl bych tak hodinku. Je to dost složitý rituál."

Relg ustal ve svém počínání, aby si mohl přes první závoj převázat další.

„Jestli si omotá ještě jeden, tak se brzo udusí," poznamenal Silk.

„Měl bych pomalu vyrazit," řekl Hettar a jal se utahovat popruhy sedla. „Chcete Čo-Hagovi vzkázat ještě něco?"

„Vyřiď mu, ať zpraví ostatní o tom, co se až dosud odehrálo," odpověděl Belgarat. „Vývoj událostí se blíží k místu, kdy by se všichni lidé měli mít na pozoru."

Hettar přisvědčil.

„Víš, kde jsme?" zeptal se ho Barak.

„Ovšem." Dlouhán přelétl pohledem krajinu, zdánlivě postrádající jakékoli orientační body.

„Bude nám patrně trvat nejméně měsíc, než se dostaneme do Rak Kthol a zase zpátky," upozorňoval Belgarat. „Pokud budeme mít čas, zapálíme při návratu na vrcholku východního srázu signální oheň — a hned potom začneme sestupovat. Vysvětlí Čo - Hagovi, jak je důležité, aby tam na nás počkal. Nechceme, aby Murgové vpadli do Algarie. Na válku ještě nejsem připravený."

„Budeme tam," opáčil Hettar a vyšvihl se do sedla.

„Buďte v Kthol Murgos opatrní." Obrátil koně a vydal se dolů do pláně, následován klisnou a hříbětem. To se ještě zastavilo, aby naposled pohlédlo na Gariona, tence a lítostivě zaržálo, načež se vydalo za svou matkou.

Barak smutně potřásl hlavou. „Hettar mi bude chybět," zahuhlal.

„Kthol Murgos by pro něj nebylo vhodným místem," utěšoval ho Silk. „Museli bychom ho uvázat na řetěz."

„Já vím." vzdychl Barak. „Ale i tak mi bude chybět."

„Kterýmž směrem ubíratí se medle budeme?" zajímal se Mandorallen, dívaje se kolem.

Belgarat ukázal k severovýchodu. „Tudy. Překročíme horní konec Údolí k srázu a pak projedeme jižním cípem Mišrak ak Thull. Thullové nestaví hlídky tak často jako Murgové."

„Thullové nedělají nic, co nemusejí," poznamenal Silk. „Mají

dost starostí s tím, jak se vyhnout Grolimům,"

„Kdy vyrazíme?" vyptával se Durnik Belgarata.

„Jakmile ukončí Relg modlitby," zněla odpověď.

„V tom případě máme dost času se nasnídat," utrousil Barak suše.

Celý den jeli pod sytě modrou podzimní oblohou travnatými pláněmi jižní Algarie. Relg, který si přes drátěnou košili přetáhl starou Durnikovu kytlici, opatřenou kápí. Jel dost toporně a neobratně. Zdálo se, že věnuje víc pozornosti slunci, které mu svítí na obličej, než cestě, po níž se ubírá.

Barak ho rozmrzele sledoval a v tváři se mu zračil otevřený nesouhlas. „Nechci ti říkat, co máš dělat, Belgarate," prohodil po několika hodinách ke starému čaroději, „ale s tím chlapíkem si užijeme ještě spoustu starostí."

„Bolí ho z toho světla oči. Baraku," vysvětlila teta Pol, „a není zvyklý se držet v sedle. Neukvapuj se tak s kritikou."

Barak zmlkl, ale jeho výraz se příliš nezměnil.

„Alespoň si můžeme být jisti, že zůstane střízlivý," poznamenala teta Pol chladně. „Což se o *jistých* členech naší družiny říci nedá."

Barak si rozpačitě odkašlal.

Utábořili se na noc na holém břehu říčky, která se klikatila plání. Jakmile slunce zapadlo, byl hned Relg o něco čilejší a obratnější, přestože i nyní věnoval neustále část svých sil tomu, aby se nedíval do ohně z naplaveného dřeva. Když však náhodně vzhlédl a spatřil na večerní obloze první hvězdy, vytřeštil na ně v hrůze oči a jeho tvář, v tuto chvíli bez závoje, se zaleskla potem. Zakryl si hlavu pažemi a zhroutil se s přidušeným výkřikem na zem, tváří k zemi,.

„Relgu!" Garion vyskočil muži na pomoc a zcela automaticky mu podal ruku, aby mu pomohl vstát.

„Nesahej na mne," hekl Relg okamžitě.

„Nech těch hloupostí. Co se ti stalo? Je ti špatně?"

„Nebe," zachrptěl Relg zoufale. „To nebe! Děsí mne!"

„Nebe?" opakoval Garion zaraženě. „Co je s ním?" Zvedl pohled k důvěrně známým hvězdám.

„Nikde nekončí," zasténal Relg. „Táhne se do nedohledna."

Náhle Garion pochopil. V jeskyních se bál on - bezdůvodně - protože se v nich cítil stísněný a uzavřený. Zde, v otevřeném terénu, zase trpí slepou hrůzou Relg. Garion si šokovaně uvědomil, že Relg pravděpodobně za celý svůj život neopustil ulgoské jeskyně. „To nic," uklidňoval ho. „Obloha ti neublíží. Prostě tam jen je. Nevšímej si jí,"

„Nevydržím to."

„Nedívej se tam."

„Stejně budu vědět, že tam je — celá ta prázdnota."

Garion se bezmocně podíval na tetu Pol. Ta mu rychle pokynula, aby mluvil dál. „Není přece prázdná," plácal. „Je na ní spousta nejruznějších věcí — oblaka, ptáci, slunce, hvězdy — "

„Cože?" Relg k němu zvedl hlavu z dlaní. „Co je to?"

„Oblaka? To přece ví každý — " Garion se zarazil. Relg to očividně *nevěděl*. Garion se pokusil uspořádat si myšlenky tak, aby mohl vysvětlovat věci tak samozřejmé. Nebylo to snadné. Zhiuboka se nadechl. „Dobrá. Začněme tedy s oblaky."

Dlouho to trvalo a Garion si po celou dobu nebyl jist, zda Relg skutečně naslouchá a chápe jeho slova, nebo zda se jen křečovitě drží jeho hlasu, aby nemusel myslet na tu hrůzu nad sebou. Když skončili s mraky, ptáci byli přece jen o trochu lehčí téma, přestože měl značné problémy, jak zélotovi přiblížit peří.

„UL k tobě promluvil," přerušil Relg Garionův pokus o definici křídel. „Nazval tě Belgarionem. To je tvé jméno?"

„No — " řekl Garion rozpačitě. „Ne tak docela. Vlastně se jmenuju Garion, ale myslím, že i to druhé jméno má být moje — ale asi někdy později, až budu starší."

„UL ví všechno," oznámil Relg. „Pokud tě nazval Belgarionem, pak je to tvé pravé jméno. Budu ti říkat Belgarion,"

„Byl bych rád, kdybys to nedělal."

„Můj bůh mne pokáral," zasténal náhle Relg a v hlase mu zaznělo zhnusení nad sebou samým. „Zklamal jsem ho."

Garion tomu příliš nerozuměl. Šok ze změny prostředí zřejmě ještě zhoršoval stav Ulgovy duše, už tak plné strachu z hněvu velkého UL. Zélot si sedl na zem, s tváří odvrácenou od ohně, a svěřil ramena v gestu naprostého zoufalství,

„Jsem nehodný." vyrazil ze sebe, na pokraji pláče. „Když UL

hovořil v tichu mého srdce, cítil jsem, že mám být povznesen nade všechny ostatní, ale dnes jsem méně než prach na cestě." V zoufalém hněvu se začal bušit do hlavy pěstmi.

„Přestaň!" okřikl ho Garion ostře. „Vždyť si ublížíš. Co to má celé znamenat?"

„UL mi řekl, že to já mám odhalit dítě Ulgům. Pochopil jsem jeho slova tak, že tím v jeho očích nabudu zvláštní přízně."

„O jakém dítěti to mluvíš?"

„O tom *pravém*. O novém Gorimovi. Tak UL vede a chrání svůj lid. Když je práce starého Gorima u konce, vloží UL zvláštní znamení na oči dítěte, které se má stát jeho nástupcem. Jakmile mi UL zvěstoval, že jsem vyvolen, abych předložil to dítě lidu Ulgo, tlumočil jsem jeho slova jiným a oni mne začali chovat ve velké úctě a žádali mne, abych k nim promluvil slovy velkého UL, Viděl jsem všude kolem sebe hřích a zkaženost a nemilosrdné jsem je odhaloval, a lid mi naslouchal — jenže ta slova byla moje a nikoli UL." Relgův hlas zesílil a naplnil se fanatickou nenávistí sama k sobě. „Jsem hnusný a nečistý," vykřikl, „jsem hoden opovržení. UL proti mně pozvedl dlaň a zničil mne."

„To je zakázáno," opáčil Garion podvědomě.

„Kdo má takovou moc, aby mohl UL cokoli zakazovat?"

„Nevím. Vím jen tolik, že zvrátit proces stvoření je zakázáno - dokonce i bohům. Je to úplně první, čemu nás učí."

Relg na něj vrhl pronikavý pohled a Garion ihned věděl, že udělal chybu. „Ty znáš tajemství bohů?" užasl fanatik.

„Fakt, že se jedná o bohy. s tím nemá co dělat," odušil Garion. „To pravidlo se vztahuje na každého."

Relgovy oči zaplanuly náhlou nadějí. Vrhł se na kolena a hluboce se uklonil, až se dotkl tváří země. „Odpusť mi mé hříchy," zapůěl.

„Cože?"

„Byl jsem nehodný a vynášel jsem se nad druhé."

„Udělal jsi chybu — to je vše. Prostě už ji příště nedělej. Vstaň, prosím."

„Jsem zkažený a nečistý."

„Ty?"

„Znečistil jsem se myšlenkami na ženy.“

Garion se v rozpacích začervenal. „Každý z nás na něco takého někdy pomyslí.“ odpověděl a nervózně si odkašlal.

„Mé myšlenky jsou zkažené - zkažené,“ sténal dál Relg. „Celý jimi hořím.“

„Jsem si jist, že tě UL chápe. Ale teď už prosím vstaň. Je to zbytečné.“

„Modlil jsem se ústy, ale má mysl a srdce byly někde jinde.“

„Relgu -“

„Hledal jsem dosud neznámé jeskyně — ne však proto, abych je zasvětil UL, ale pro pouhé potěšení z hledání. Znesvětil jsem tak dar, daný mi mým bohem.“

„Relgu, prosím tě — “

Relg začal tlouci hlavou do země. „Jednou jsem našel jeskyni, kde se stále vznášela ozvěna hlasu UL. Neukázal jsem ji ostatním — nechal jsem si hlas boha pro sebe.“

Gariona se zmocnil neklid. Ten fanatický Relg brzy upadne do nějakého náboženského tranzu.

„Potrestej mne, Belgarione.“ žadonil Relg. „Ulož mi tvrdý trest za má provinění.“

Garion si byl náhle naprosto jist tím, co odpoví. „To nemohu, Relgu,“ pronesl vážně. „Nemohu tě potrestat — ani ti odpustit. Pokud jsi učinil věci, které jsi neměl, je to mezi tebou a UL. Pokud máš pocit, že bys měl být potrestán, musíš to udělat sám. Já nemohu a také to neudělám.“

Relg zvedl pobledlou tvář z prachu a chvíli strnule zíral na Gariona. Pak se s přidušeným výkřikem vymrštil na nohy a s nářkem uprchl do tmy.

„Garione!“ v hlase tety Pol znělo známě pokárání.

„Já nic neudělal,“ bránil se.

„Co jsi mu řekl?“ vyptával se Belgarat.

„Tvrdil mi, že spáchal všechny možné hříchy,“ vysvětloval Garion. „Chtěl, abych ho za ně potrestal.“

„Tak?“

„Nemohu udělat něco takového, dědečku.“

„Co je na tom tak těžkého?“

Garion na něj vytřeštil oči.

„Stačilo jen maličko zalhat. Je to tak obtížné?"

„Lhát? Lhát o něčem takovém?" Garion byl tou myšlenkou zděšen.

„Já ho *potřebuju*, Garione. a pokud se bude zmítat v nějakém náboženském běsnění, je mi k ničemu. Používej hlavu, hochu."

„To nemůžu udělat, dědečku," opakoval Garion tvrdohlavě.

„Pro něj je to příliš důležité, než abych ho mohl podvádět."

„Měl bys za ním dojít, otče," ozvala se teta Pol.

Belgarat se zamračil na Gariona. „Ještě si o tom promluvíme, chlapče," prohlásil a zabodl směrem k vnukovi rozzlobeně ukazovák. Nato se s podrážděným brčením sebral a odešel hledat Relga.

S chladnou a neúprosnou jistotou Garion náhle věděl, že cesta do Kthol Murgos bude velice dlouhá a nepříjemná.

Kapitola dvacátá

PŘESTOŽE V NÍŽINÁCH a pláních Algarie se stále ještě chvěly zbytky léta, podzim byl toho roku krátký. Vánice a sněžné bouře, s nimiž se setkali v horách nad Maragorem a pak znovu mezi štíty Ulgolandu, naznačovaly, že zima přijde brzy a bude krutá, a jak se tak den po dni ubírali směrem k východnímu srázu, do noci se již ukrádal chlad.

Belgarat se již trochu vzpamatoval z hněvu nad Garionovým chováním tváří v tvář Relgovým záchvatům viny, vzápětí však s neúprosnou logikou vložil na Garionova záda přetěžké břemeno. „Z nějakého neznámého důvodu ti Relg důvěřuje, svěřím ho tedy zcela do tvých rukou. Je mi jedno, co s ním budeš dělat, jen dávej pozor, ať se zase nezhroutí.“

Relg zprvu odmítal Garionovy pokusy o navázání hovoru; po nějaké době však zélota zachvátil jeden z jeho návalů hrůzy z otevřeného prostoru, a tak začal hovořit — nejprve zdráhavě, ale po chvíli ze sebe slova jen chrlil. Jak se Garion obával, nejoblíbenějším Relgovým námětem hovoru byl hřích. Garion žasl nad tím, jak prosté a obyčejné věci jeho společník za hřích považuje. Velkým proviněním bylo například opomenutí modlitby před jídlem. Jak se před ním rozšiřoval fanatikův ponurý seznam hříchů, začínal mít mladík dojem, že většina z nich jsou hříchy spíše myšlenek než skutků. Jeden hřích, omílaný pořád dokola, byly žádostivé myšlenky na ženy. Ke Garionovým rozpakům trval Relg na tom, že s ním toto téma podrobně rozebere.

„Ženy samozřejmě nejsou stejné jako my,“ svěřil se mu zélot

jednoho odpoledne, když se bok po boku ubírali plání. „Jejich mysli a srdce nejsou přitahovány ke svatosti boží tak jako naše, a tak nás zcela záměrně pokoušejí svými těly a svádějí nás k hříchu." ' "

„Proč si to myslíš?" otázal se Garion opatrně.

„Jejich srdce překypují žádostmi," vyhrkl Relg zaníceně. „A zvláštní potěšení nalézají ve svádění těch nejpravějších. Povím ti zcela po pravdě, Belgarione, nevěřil bys, jak jsou tyto bytosti prohnané. Spatřil jsem důkazy zkaženosti i u těch nejváženějších žen — manželů mnohých mých oddaných stoupenců. Neustále se tě dotýkají — jakoby náhodně - a dávají si záležet, aby rukávy, které občas sklouznou, odhalily oblá ramena — a aby se lem roucha neustále vykasával a z něj vyčuhovaly kotníky."

„Pokud ti ten pohled vadí, nedívej se," namítl Garion.

Relg jeho poznámku ignoroval. „Zvažoval jsem dokonce, že jim zakážu se se mnou stýkat, ale pak jsem usoudil, že bude lépe mít je stále na očích, abych mohl své stoupence chránit před jejich zkažeností. Napadlo mne *zakázat* svým přívržencům sňatek, ale někteří ze starších mi poradili, že bych tím mohl přijít o mladé v našich řadách. Přesto si ale stále myslím, že to nebyl tak docela špatný nápad."

„Nepřišel bys tím však časem o všechny své stoupence?" zeptal se Garion. „Kdyby se neženili, neměli by děti. Chápeš, co tím myslím?"

„Tuhle část problému jsem ještě nevyřešil," přiznal Relg.

„A co to dítě — nový Gorim? Pokud je dvěma lidem souzeno, aby se vzali a měli dítě — to dítě, na něž všichni čekáte — a ty bys je přesvědčil, aby to nedělali, nezkřížíš tak plány UL?"

Relg se prudce nadechl; zdálo se, že tohle ho ještě nenapadlo. Nato zasténal. „Vidíš? Ať se snažím, jak chci, vždycky zase upadnu do hříchu. Jsem proklet, Belgarione, proklet. Proč si UL vyvolil zrovna mne, abych našel to dítě, když jsem tak zkažený?"

Garion rychle změnil téma hovoru.

Po devět dní se prodírali nekonečným mořem travin k východnímu srázu a po celých těch devět dní jej zbytek družiny s lhotejností, která Gariona bolela, nechával na pospas nabubřelému zélotovi. Mladík byl čím dál mrzutější a často stíhal své přátele vyčítavými pohledy, ale pro ně jako by neexistoval.

Kousek před východním okrajem konce pláně zdolali dlouhé, táhlé stoupání a poprvé spatřili celou tu nedozírně rozlehlou stěnu východního srázu: holý, čedičový útes, zvedající se příkře dobrou míli nad kameny u svého úpatí, který se táhl v obou směrech až kamsi na obzor.

„Nemožné," hlesl Barak hluše. „Na tohle nikdy nevyšplháme."

„To také nebude potřeba," utěšil ho Silk. „Vím o jedné stezce."

„Tajné stezce?"

„Ne zrovna tajné," pokrčil rameny Siik. „Nemyslím, že o ní ví příliš mnoho lidí, ale leží přímo před námi — pokud víš, kam se máš dívat. Měl jsem jednou příležitost opustit dost kvapně Mišrak ak Thull, tak jsem se tudy škrábal dolů."

„Jeden by si myslel, že skoro každé místo na světě jsi někdy opouštěl kvapně."

Silk se zašklebil. „Vědět, kdy je třeba utéci, je jednou z nejdůležitějších věcí v mém povolání."

„Což řeka. jež před námi leží, není nám hrubou překážkou?" zeptal se Mandorallen a měřil si pohledem jiskřící hladinu Aldurovy řeky, jež je dělila od ponurého, černého srázu. Přitom si konečky prstů ohmatával zraněná žebra, zda jsou ještě citlivá.

„Mandorallene, nech toho," napomenula jej teta Pol přísně. „Pokud do nich budeš pořád šťouchat, nikdy se nezahojí."

„Nazdává se mi, vznešená paní," že jsou již celá," odvětil rytíř. „Již jen jediné jeví se mi churavo."

„Dobrá, tak je nech na pokoji."

„Pár mil proti proudu je brod," odpověděl Belgarat na Mandorallenovu otázku. „Hladina je v tomto ročním období nízká, nemělo by nám tedy činit potíže řeku překročit." Pobídl koně a vydal se v čele družiny po mírném svahu dolů k řece. Pozdě odpoledne překročili tok a rozbili tábor na druhém břehu. Následujícího rána vyrazili k úpatí srázu.

„Stezka je jen pár mil odtud na jih," prozradil Silk a vedl je podél tyčící se skalní masy.

„Budeme muset po tom srázu?" zeptal se nepříliš nadšeně Garion a vyvrátil krk. aby se podíval na strmou stěnu.

Silk zavrtěl hlavou. „Ta stezka je řečiště potoka a zařezává se

hluboko do skály. Bude trochu příkrá a úzká, ale dovede nás bezpečně nahoru."

Gariona to potěšilo.

Stezka vypadala jen jako trochu větší prasklina ve stěně obrovitého srázu. Prýštil z ní tenoučký pramínek vody, který záhy mizel v hromadách kamenů, navršených u paty útesu. „Jsi si jistý, že to vede až nahoru?" zapochyboval Barak a podezřívavě přejížděl očima úzký skalní komín.

„Věř mi," ujišťoval ho Silk.

„Co mi zbývá jiného?"

Stezka byla krkolomná, příkrá a plná kamenů. V některých místech se zužovala natolik, že museli složit náklad z nákladních koní a doslova si jej podávat z ruky do ruky přes roztříštěné čedičové balvany, které zde tvořily jakési schody. Pramínek vody, stékající korytem, pokryl terén bahnitou a kluzkou vrstvou. K dovršení všeho se přihnaly řídké, vysoké mraky, a skalní štěrbinou začal protahovat ledový vítr z vyprahlých náhorních planin Mišrak ak Thull.

Dva dny jim trvalo, než vystoupali na vrchol srázu, a když konečně stanuli dobrou míli nad úpatím, byli značně vyčerpáni.

„Cítím se, jako bych právě dostal výprask holí," sténal Barak a ztěžka dosedl na skálu. „Hodné velkou a těžkou holí."

Všichni se usadili mezi pichlavé keře, do mělké úžlabiny, v níž se zde koryto změnilo, a odpočívali. „Musím se tu trochu porozhlédnout," oznámil po krátké chvíli Silk. Mužík měl tělo akrobata - pružné, silné, a schopné regenerace za neuvěřitelně krátký čas. Vytáhl se ven z úžlabiny. učinil několik příkrčených kroků, připlazil se k okraji planiny a skryt pod keři opatrně vyhlédl ven. Po několika minutách tiše zahvízdl a mávl na ostatní, aby se k němu připojili.

Barak opět zasténal a postavil se. Durník, Mandorallen a Garion ho utrápeně následovali.

„Podívejte se, co chce," vyzval je Belgarat, „Já si ještě neodpočal natolik, abych mohl zase vstávat."

Čtveřice sestoupila kus po štěrku a po Silkově vzoru se doplazila k místu, kde mužík vykukoval z křoví.

„Co se děje?" ptal se Barak, když se k princům připojili.

„Máme společnost," odpověděl tázaný krátce a ukázal přes skalna-

tou, vyprahlou pláň pod jednolitě šedou oblohou,

Oblak žlutého prachu, zmítaný rezavým větrem, svědčil o přítomnosti jezdců.

„Hlídka?" zeptal se tlumeně Durnik.

„Nemyslím," zavrtěl hlavou Silk. „Thullové se na koních necítí dobře. Obvykle hlídkují pěšky."

Garion se rozhlédl po vyprahlé pustině. „Není támhle před nimi ještě někdo?" zeptal se a ukázal na nepatrnou tečku, pohybující se asi tak půl míle před jezdci.

„Ach," pronesl Silk s podivným smutkem v hlase.

„Co je to?" naléhal Barak. „Nedělej drahoty, Silku. Nemám na to náladu."

„Jsou to Grolimové," vysvětlil mužík. „A ten, co před nimi prchá, je Thull, kterého chtějí obětovat. To se tu stává dost často."

„Jest snad zapotřebí Belgarata varovati?" otázal se Mandoralen.

„Patrně to nebude nutné," potřásl hlavou Silk. „Grolimové v těchto končinách nebývají příliš vysoko postavení. Pochybuji, že by některý z nich ovládal kouzla."

„Tak jako tak mu to půjdu říct," prohlásil Durnik. Odtáhl se zpět od okraje, vstal a vrátil se k místu, kde stařec spolu s tetou Pol a Relgem odpočívali.

„Dokud nás neuvidí, budeme zřejmě v bezpečí," usoudil Silk. „Zdá se, že jsou tu jenom tři, a nemají oči pro nic jiného než pro toho Thulla."

Běžící muž se přiblížil. Hlavu měl při běhu skloněnou a mával rytmičky rukama.

„Co se stane, pokud se pokusí schovat tady?" napadlo Baraka.

Silk pokrčil rameny. „Grolimové půjdou za ním."

„V tom případě budeme muset něco dělat, co?"

Silk s potměšilým zamrknáním přisvědčil.

„Možná bychom na něj mohli zavolat," navrhl Barak a povytáhl si meč z pochvy.

„Taky mě to právě napadlo."

Durnik se k nim vracel po skřípějícím šterku. „Vlk říká, aby chom z nich nespouštěli oči," hlásil, „ale že nemáme dělat nic. ledaže

by vběhl přímo sem."

„To je ostuda!" povzdechl si Silk lítostivě.

Běžící Thull se už dostal dobře na dohled. Byl to tělnatý muž v potrhané kytlici, převázané v pase. Hrubá tvář, částečně zakrytá rozčuchanými a zablácenými vlasy, nesla výraz živočišné hrůzy. Minul místo, kde se skrývali, o necelých třicet kroků, a Garion zřetelně slyšel jeho přerývaný dech. Vydával jakési skučení — zvířecí zvuk, vyjadřující čirou beznaději.

„Skoro nikdy se nesnaží schovat," zašeptal Silk s lítostí. „Jenom utíkají."

„Již zakrátko nebožáka toho dostihnou," poznamenal Mendorallen. Pronásledovatelé byli odění v černých hábitech s kapuci a obličej jim zakrývaly ocelové, dokonale vyleštěné masky.

„Asi bychom si měli lehnout," navrhl Barak.

Skrčili se pod okraj dolíku. Za chvíli kolem procválali tři koně a jejich kopyta těžce zaduněla na vyprahlé zemi.

„Za pár minut ho mají," hlesl Garion. „Běží přímo k okraji. Je v pasti."

„Nemyslím," opáčil Silk zasmušile.

Za okamžik zaslechli dlouhý, drásavý výkřik, hrůzně se rozléhající v propasti za nimi.

„Více méně jsem to očekával," pokývl Silk.

Garionův žaludek se sevřel při pomyslení na strašlivou výšku srázu.

„Jedou zpátky," varoval Barak. „K zemi."

Tři Grolimové se vraceli podél prohlubně. Jeden z nich prohodil něco, čemu Garion nerozuměl, a druzí dva se zasmáli.

„Oč lepším stal by se svět, an Grolimů těchto zbaven," zašeptal Mendorallen ponuře.

„Lákavá myšlenka." souhlasil Silk, „Jenže Belgarat by byl nejspíš proti. Asi bude lepší je nechat být. Nestojíme o to, aby je někdo přijel hledat."

Barak se teskně díval za vzdalující se trojicí a pak lítostivě vzdychl.

„Pojďme zpátky," vyzval je Silk.

Obrátili se a plazili se trnám zpět.

Když se vrátili, Belgarat k nim zvedl hlavu. „Už jsou pryč?"
„Odjeli," potvrdil Silk.
„Co to bylo za křik?" zeptal se Relg.
„Tři Grolimové štváli Thulla, takže se vrhl přes okraj srázu," opáčil Silk.

„Proč?"
„Byl vybrán k účasti na jistém náboženském rituálu, a on o tu účast nestál."

„On odmítl?" Relg byl šokován. „V tom případě si tedy zasloužil svůj osud."

„Nemyslím, že by se ti líbily náboženské obřady Grolimů, Relgu," potrásl hlavou Silk.

„Člověk se musí podřídít vůli svého boha," trval na svém Relg, znělo to však pokrytecky. „Náboženským závazkům nelze nedostát."

Silkovy oči zajiskřily. „Kolik toho víš o náboženství Angaraků, Relgu?" zeptal se.

„Pro mne je podstatné pouze náboženství lidu Ulgo."
„Dříve než člověk pronese nějaký úsudek, měl by vědět, o čem mluví."

„Nech to být, Silku," požádala ho teta Pol.

„Nenechám, Polgaro. Tentokrát ne. Pár nových faktů našemu zbožnému příteli jen prospěje. Zdá se, že postrádá širší rozhled." Silk se obrátil k Relgovi.

„Jádrem angarackého náboženství je rituál, který většina ostatních lidí považuje za odporný. Thullové unikání před tímto rituálem zasvětil celý život. Je to ústřední bod jejich každodenního snažení."

„Ohavní lidé," odsoudil je Relg příkře.

„Ne. Thullové jsou hloupí — dokonce v mnohém nemají blízko ke zvířatům — ale v tomto směru se jim nelze divit. Abys věděl, Relgu, součástí rituálu, o němž mluvíme, je lidská oběť."

Relg odhrnul závoj z tváře a vytřeštil na mužíka oči.

„Každý rok jsou dva tisíce Thullů obětovány Torakovi," pokračoval Silk, zabodávaje zrak do Relgovy ohromené tváře. „Grolimové dovolují, aby místo sebe Thull nabídl otroka; každý z nich tedy tráví život usilovnou prací, aby si vydělal dost peněz a koupil si otroka, který by zaujal jeho místo na oltáři, kdyby měl Thull tu smůlu a

byl vybrán jako oběť. Jenže otrok někdy zemře dřív, než na pána přijde řada — nebo uteče. Pokud je vybrán Thull, nevlastní otroka, obvykle se pokouší o útěk. Grolimové ho pronásledují - mají v tom dlouholetou praxi, a tak nabyli slušné zručnosti. Nikdy jsem neslyšel o Thullovi, kterému by se podařilo uniknout."

„Je jejich povinností se podrobit," trval Relg tvrdohlavě na svém, třebaže viditelně s menší jistotou než dřív.

„Jak jsou obětováni?" zeptal se Durnik přiskrceným hlasem. Thullovo odhodlání, s nímž se vrhl dolů ze srázu, jím zjevně otrásl.

„Je to dost jednoduchá procedura," odpověděl Silk a pozorně přitom sledoval Relga. „Dva Grolimové přiváží Thulla zády na oltář, zatímco třetí mu vyřízne srdce z těla. Poté srdce na malém ohničku spálí. Torak nechce celého Thulla - jen jeho srdce."

Relg sebou trhl.

„Obětují i ženy," pokračoval Silk ve svém tlaku. „Ale pro ty je cesta k úniku jednodušší. Grolimové neobětují nikdy těhotnou ženu — mátko by jim to výpočet množství obětí — takže se thullské ženy pokoušejí být neustále v jiném stavu. To je také důvod, proč je Thullů tolik a proč jsou jejich ženy tak sexuálně nevybíravé."

„Obludné," zasípěl Relg. „Smrt by byla lepší než takto zkažený a zvrhlý život."

„Smrt trvá dlouho, Relgu," pousmál se Silk chladně. „Drobná zkaženost se dá snadno zapomenout, pokud se o to tvá mysl snaží. Zvlášť když na té zkaženosti závisí tvůj život."

Relgova tvář se zachmuřila, jak se její majitel pokoušel vypořádat s hrůzami života Thullů. „Jsi bezbožný a hříšný," obvinil Silka — ale jeho hlas postrádal obvyklý zápal a jistotu.

„Já vím," připustil Silk.

Relg se obrátil k Belgaratovi. „Je pravda, co říká?"

Čaroděj se zamyšleně poškrábal na bradě. „Moc toho nevynechal," odpověděl nakonec. „Slovo *náboženství* má různý význam — podle toho, kdo o něm zrovna hovoří, a jakého má boha. Měl by ses pokusit si tohle v hlavě trochu uspořádat. Relgu. Spousta věcí by se ti tím dost zjednodušila."

„Domnívám se, otče, že jsme už vyčerpali veškeré možnosti tohoto tématu," pospíšila si teta Pol. „Máme před sebou dlouhou ces-

tu."

„Máš pravdu," souhlasil stařec a vstal.

Sjížděli dolů vyprahlou změtí kamenů a zaprášených keřů, které se rozkládaly na západním pomezí země Thullů. Neustálý vítr byl rezavě studený a na zemi pod nevlídnou šedou oblohou leželo tu a tam pár chomáčů sněhu.

Relgovy oči si již na tlumené světlo zvykly a mraky zjevně utlumily jeho hrůzu z širé nebeské báně. I tak však zažíval těžké časy. Svět zde nad zemí mu byl cizí a vše, s čím se tu setkával, bořilo ustálené představy, jež si o životě vytvořil. Teologický zmatek, který mu v duši vznikl, se často projevoval prudkými změnami v jeho chování. V jednom okamžiku se s přísnou a spravedlivou tváří rozhorlil nad hříšnou zkažeností ostatních, zatímco vzápětí se svíjel na zemi v záchvatu hnusu nad sebou samým, a v nekonečné litanii se vyznával ze svých vín a hříchů každému, kdo byl ochoten naslouchat. Jeho bledá tvář a velké temné oči, záramované kápí šupinové košile, zračily svár citů, který v něm zuřil. A znovu se od něj ostatní - dokonce i ten trpělivý a dobrosrdečný Durnik - odtáhli a ponechali ho výhradně v Garionově péči. Relg se často zastavoval, aby se pomodlil a vykonal nějaký z podivných drobných rituálů, jejichž hlavní náplní se zdálo být svíjení se v prachu.

„Tímhle tempem pojedeme do Rak Ktholu nejmíň rok," zařeptal Barak při jedné takové příležitosti a s otevřenou nechutí zablýsl pohledem k zélotovi, klečícímu v písku opodál.

„Potřebujeme ho," opakoval Belgarat klidně jako mnohokrát předtím. „A on zase potřebuje to, co právě dělá. Je to tedy nutné a my to vydržíme."

„Blížíme se k severnímu okraji Kthol Murgos," ozval se Silk a ukázal k pásmu nízkých vrchů. „Jakmile překročíme hranice, nebudeme se moci takhle zastavovat. Budeme muset jet tak rychle, jak to jen půjde, abychom se dostali na Jižní obchodní stezku. Murgové svou zem hlídají velice pečlivě a nemají rádi jakékoli odchylky od běžné trasy. Jakmile se dostaneme na obchodní stezku, budeme v bezpečí, ale do té doby si takové zastávky nemůžeme dovolit."

„Což na cestě karavanní zkoumání nebudeme, principi Kheldare?" otázal se Mandorallen. „Družina naše věru podivně jest poskládá-

na a Murgové známi jsou podezřívavosti svojí."

„Budou nás sledovat," připustil Silk, „ale nezasáhnou, dokud se nevzdálíme od cesty. Smlouva mezi Taur Urgasem a Ranem Borunem zaručuje svobodu pohybu všem, kdo se drží karavanní stezky, a žádný Murgo, který si cení svůj krk, by se neodvážil zkomplikovat život svému králi tím, že by tuto svobodu porušil. Taur Urgas nakládá s lidmi, kteří mu zkomplikují život, velice krutě."

Hranici do Kthol Murgos překročili krátce po poledni chladného, zamračeného dne, a okamžitě přešli do cvalu. Asi tak po míli začal Relg svému koni přitahovat uzdu.

„Ted' ne, Relgu." napomenul ho Belgarat ostře. „Později."

„Ale — "

„UL je trpělivý bůh. Počká. Jen jed'."

Cválali přes holou, pustou náhorní planinu ke karavanní stezce a pláště za nimi v rezavém větru jen vlály. Bylo již pozdě odpoledne, když dorazili k cestě a zmírnili krok. Jižní obchodní stezka nebyla udržovaná královská cesta, ale staletí, po něž tudy táhly houfy kupců, ji zřetelně odlišily od okolní krajiny. Silk se spokojeně rozhlédl. „Zvládli jsme to," pochválil si. „Ted' se z nás zase stanou počestní kupci a žádný Murgo na světě se nám neodváží ublížit." Obrátil koně k východu a s okázalou sebejistotou vyrazil v čele průvodu. Narovnal ramena, zatvářil se důležitě a Garion pochopil, že se duševně připravuje na novou roli. Když později potkali dobře ozbrojenou karavanu tolnedrijského kupce, ubírající se na západ, Silk dokončil svou přeměnu a uvítal kupce s bodrým přátelstvím kolegy.

„Bud' zdrav, vysoce vážený velkoobchodníku," zahlaholil k Tolnedřanovi poté, co si bedlivě prohlédl hodnotní odznaky nově příchozího. „Pokud máš chvilku čas, mohli bychom si možná vyměnit poznatky o tom, jaká je cesta. Přicházíš z východu, a my právě dorazili od západu. Taková výměna by mohla být oboustranně výhodná."

„Skvělý nápad," souhlasil Tolnedřan. Vysoce vážený velkoobchodník byl podsaditý muž s vysokým čelem, zachumlaný před dotěrným větrem do kožešinou lemovaného pláště.

„Mé jméno je Ambar." představil se Silk. „Z Kotu."

Tolnedřan zdvořile pokývl. „Kalvor," opáčil. „Z Tol Horbu. Nevybral sis dobré roční období pro cestu na východ, Ambare."

„Bylo to nutné," pokrčil rameny Silk. „Mé peněžní rezervy jsou omezené, a kdybych si chtěl na zimu pronajmout prostory v Tol Honet, utratím i poslední hotovost, kterou ještě mám."

„Honet'ané jsou vydfiduši," zabručel chápavě Kalvor. „Je Ran Borun ještě naživu?"

„Když jsem odjížděl, ještě byl."

Kalvor se zašklebil. „Ještě pořád se hádají o následnictví?"

Silk se rozesmál. „Pořád."

„A ještě pořád má hlavní slovo ten holomek Kador?"

„Kador má teď krušné časy. Slyšel jsem, že se pokusil připravit o život princeznu Se'Nedru. Řekl bych, že se císař postará, aby vypadl ze hry o trůn."

„Skvělá zpráva," zaradoval se Kalvor a tvář se mu rozjasnila.

„Jaká je cesta dál na východ?" zajímal se Silk.

„Moc sněhu tam není," informoval Kalvor. „V Kthol Murgos to ovšem nikdy jiné nebývá. Je to velice vyprahlé království. Je ale chladno a v soutěskách mrzne. Co hory ve východní Tolnedře?"

„Když jsme tudy jeli, sněžilo."

„Toho jsem se obával." zakabonil se Kalvor.

„Možná jsi měl radši počkat do jara, Kalvore. Nejhorší část cesty máš ještě před sebou."

„Musel jsem se dostat pryč z Rak Gosky." Kalvor se rozhlédl, jako by se bál, že je někdo poslouchá. „Ženeš se do problémů, Ambare," varoval ho vážně.

„Oh?"

„Tohle není dobrá doba na cestu do Rak Goska. Tamější Murgové zešíleli."

„Zešíleli?" opakoval Silk poplašeně.

„Jiné vysvětlení neexistuje. Zavírají počestné obchodníky a obviňují je ze zcela nesmyslných věcí. Každý člověk ze Západu je tam okamžitě sledován. Rozhodně to v současnosti není vhodné místo pro dámu."

„To je má sestra," představil Silk tetu Pol. „Investovala do mého obchodu své peníze, jenže mi tak docela nevěří. Trvala na tom, že pojede se mnou, abych ji neošidil."

„Já bych do Rak Gosky nejezdil," nabádal je Kalvor.

„Už jsem to slíbil," rozhodil Silk bezmocně rukama. „Nemám na vybranou."

„Povím ti to zcela upřímně, Ambare, jít v současné době do Rak Gosky je o život. Jeden poctivý kupec, kterého dobře znám, byl právě před nedávným obviněn z vpádu do ženských pokojů v murgoské domácnosti."

„Řekl bych, že to se občas může stát. Murgoské ženy jsou prý velice pohledné."

„Ambare," zatvářil se Kalvor ublíženě. „Tomu obchodníkovi je třiasedmdesát let."

„V tom případě na něj mohou být jeho synové pyšní," zasmál se Silk. „Co se s ním stalo?"

„Byl odsouzen a naražen na kůl," otřásl se Kalvor. „Pro nás ostatní přišli vojáci a donutili nás, abychom se nato dívali. Bylo to odporné."

Silk se zachmuřil. „Není možné, že ho obvinili právem?"

„Třiasedmdesátiletý muž, Ambare," opakoval Kalvor. „To obvinění bylo zcela zjevně falešné. Kdybych nebyl dobře vychovaný, řekl bych, že se Taur Urgas pokouší vyhnat z Kthol Murgos veškeré západní kupce. Rak Goska už prostě pro nás není bezpečné."

Silk se zašklebil. „Copak Taur Urgas někdy uvažoval rozumně?"

„Má přece zisk z každé obchodní transakce v Rak Gosce. Jestli nás chce opravdu vypudit, pak musel zešítet."

„Už jsem se s Taur Urgasem setkal," opáčil Silk nevesele. „Duševní nepřičetnost není zdaleka jeho nejhorším nedostatkem." S dokonale hraným zoufalstvím se rozhlédl kolem sebe. „Kalvore, vložil jsem do téhle cesty vše, co jsem měl a co jsem si dokázal vypůjčit, jestli se teď obrátím nazpět, jsem na mizině."

„Až projedeš horami, mohl by ses obrátit na sever," navrhl Kalvor. „Překročíš řeku do Mišrak ak Thull a můžeš jet do Thull Mar-du."

Silk protáhl obličej. „S Thully obchoduji hrozně nerad."

„Pak je ještě jiná možnost," nevzdával se Tolnedřan. „Víš, kde se na cestě mezi Tol Honetem a Rak Goskou nachází milník, označující polovinu cesty?"

Silk přisvědčil.

„Poblíž je murgoská zásobovací stanice — mají tam jídlo, náhradní koně a ostatní nezbytné věci. Vzhledem k situaci v Rak Gosce tam vyrazí pár podnikavých Murgů a skupují od karavan celé náklady - i s koňmi a se vším. Nemají tak výhodné ceny jako v Rak Gosce, ale nějaký zisk z toho přece jen je a nemusíš přitom nastavovat krk.“

„Jenže takhle nemáš žádné zboží na zpáteční cestu,“ namítí Silk. „Polovina zisku je pryč, když se vrátíš do Tol Honetu s prázdnýma rukama.“

„Ale zachráníš si život, Ambare,“ řekl Kalvor významně. Nervózně se znovu ohlédl, jako by čekal, že ho někdo přijde zatknout. „Do Kthol Murgos už se nevrátím,“ oznámil odhodlaně. „Jsem, stejně jako kdokoli jiný, ochoten podstoupit za slušný zisk i nějaké to nebezpečí, ale do Rak Gosky nepojedu, i kdyby mi nabízeli všechno zlato světa.“

„Jak daleko je ten milník?“ zeptal se Silk s dokonale předstíraným znepokojením.

„Opustil jsem ho před třemi dny,“ odvětil Kalvor. „Hodně štěstí, Ambare - ať už se rozhodneš jakkoli.“ Uchopil otěže. „Chci ujet před spaním ještě pár leguí. V horách Tolnedry možná leží sníh, ale přinejmenším budu pryč z Kthol Murgos a z dosahu Taur Urgase.“ Krátce pokývl na pozdrav a rychlým klusem vyrazil na západ, následován koňmi a ozbrojeným doprovodem.

Kapitola dvacátá první

JIŽNÍ OBCHODNÍ STEZKA se klikatila sérií vysoko položených pouštních údolí, které se vesměs táhly od západu na východ. Vrcholy, které je obklopovaly z obou stran, se vypínaly vysoko — patrně výš, než hory na západě, ale jejich hroty byly jen slabě poprášeny sněžnou bělí. Mraky nahoře propůjčovaly obloze břidlicově šedou barvu, vlhkost, kterou v sobě nesly, však ne a ne spadnout na vysušenou divočinu písku, skal a trnitých křovin. Přes absenci sněhu však bylo nepříjemně zima. Vítr neustával ani na chvíli a jeho nárazy řezaly jako nůž.

Jeli dál na východ, rychle a bez zbytečných zastávek.

„Belgarate.“ ohlédl se Barak přes rameno, „támhle na hřebeni je nějaký Murgo - jen kousek na jih od cesty.“

„Vidím ho.“

„Co tam dělá?“

„Sleduje nás. Dokud se budeme držet cesty, nebude dělat nic jiného.“

„Vždycky se takhle dívají,“ poznamenal Silk. „Murgové mají rádi všechny cizince ve svém království pod dohledem.“

„Ten Tolnedřan — Kalvor,“ pokračoval Barak. „Myslíš, že nepřeháněl?“

„Ne,“ odtušil Belgarat. „Řekl bych, že Taur Urgas hledá nějakou záminku, aby mohl uzavřít obchodní stezku a vypudit z Kthol Murgos všechny lidi ze Západu.“

„Ale proč?“ divil se Durnik.

Belgarat pokrčil rameny. „Blíží se válka. Taur Urgas ví, že značné množství z kupců, kteří tudy jezdí do Rak Gosky, jsou špehové. Už brzy povolá z jihu celé armády a rád by jejich pohyby a počty udržel v tajnosti.“

„Co jest to za vojsko, jež v zemi takto pusté a liduprázdné sebrati může?“ žasl Mandorallen.

Belgarat se rozhlédl po bezútěšné pustině. „Toto je jediný kousíček Kthol Murgos, který smíme spatřit. Táhne se na jih nejméně tisíc leguí a za ním se nacházejí města, které oko Západ'ana dosud nespatri-lo — neznáme dokonce ani jejich jména. Zde na severu dělají Murgové, co mohou, aby před námi skutečný Kthol Murgos zatajili.“

„Jsi tedy medle mínění toho, že válka již v čase krátkém vypukne?“

„Snad příští léto,“ opáčil Belgarat. „Nebo to další.“

„Budeme do té doby připraveni?“ staral se Barak.

„Pokusíme se.“

Teta Pol vydala zvuk, naznačující znechucení.

„Co se stalo?“ ptal se honem Garion.

„Supi,“ vysvětlila. „Ohavní tvorové.“

Asi tucet velkých ptáků pleskal křídly a skřehotal nad čímisi, co leželo na zemi kousek od cesty.

„Co to žerou?“ zeptal se Durnik. „Od chvíle, kdy jsme vystoupali na ten sráz, jsem tu neviděl jediné zvíře.“

„Pravděpodobně kuň — nebo člověk,“ hádal Silk. „Nikdo jiný se tudy nepohybuje.“

„Copak by někdo nechal takhle ležet člověka, aniž by ho pohřbil?“ podivil se kovář.

„Jen částečně,“ odtušil Silk. „Někdy dojde pár lapků k závěru, že by se mohli snadno obohatit z nějaké karavany. Murgové jim ale záhy dávají pocítit, jak ošklivě se mýlili.“

Durnik se na něj tázavě podíval.

„Když Murgové chytí nějakého lapku,“ vysvětloval Silk, „obvykle ho zakopou až po krk do země a odjedou. Supi už zjistili, že takový člověk je naprosto bezmocný. Dost často je přejde trpělivost; čekat na jídlo celé dny, až dotyčný umře, je přece jen moc i na supy.“

„Taky jeden způsob, jak se vypořádat s lupiči,“ prohodil Barak

téměř pochvalně. „Dokonce i Murgové dostanou občas dobrý nápad.“

„Naneštěstí se Murgové domnívají, že každý, kdo se nachází mimo cestu, je lupič.“

Supi nerušené pokračovali v jídle, přestože družina projela ani ne dvacet kroků od jejich hlučné hostiny. Křídla a velká těla dokonale zakrývala předmět, který jim sloužil jako potrava, za což byl Garion hluboce vděčný. V každém případě však tvor nebyl příliš velký.

„V tom případě bychom v noci měli zůstat co nejbliž u cesty,“ usoudil Durník a otrásl se, odvraceje oči od pochmurné podívané.

„To je moc dobrý nápad, Durníku,“ podpořil ho Silk.

Informace, které jim poskytl tolnedrijský obchodník ohledně provizorního tržiště vpůli cesty, se ukázaly jako zcela přesné. Třetího dne odpoledne zdolali mírné návrší a spatřili pod sebou chumáč stanů, obklopující kamenné stavení u cesty. Stany vyhlížely na tu dálku jako dětské hračky a jejich cípky divoce třepotaly v nekonečném větru, vanoucím údolím.

„Co myslíš?“ zeptal se Silk Belgarata.

„Už je pozdě,“ odpověděl stařec. „Tak jako tak budeme muset na noc zastavit, a vypadalo by divně, kdybychom nezastavili právě tady.“

Silk přikývl.

„Budeme však muset držet Relga z dohledu,“ pokračoval Belgarat. „Nikdo nám neuvěří, že jsme počestní obchodníci, když s sebou budeme mít Ulga.“

Silk chvílku přemýšlel. „Zabalíme ho do pokrývky,“ navrhl, „a budeme tvrdit, že je nemocný. Lidi se od nemocných obvykle drží co nejdál.“

Belgarat přisvědčil. „Dokážeš dělat nemocného?“ otázal se Relga.

„Já *jsm* nemocný,“ pronesl Ulgo, aniž by se pokoušel o žert. „Je tady vždycky taková zima?“ Nadechl se a hlasitě kýchl.

Teta Pol mu došla po bok a napráhla ruku, aby mu sáhla na čelo.

Relg uhnul. „Nedotýkej se mne.“

„Přestaň s tím,“ napomenula ho. Zlehka mu přejela dlaní po tváři a důkladně si ho prohlédla. „Je nachlazený, otče,“ hlásila. „Jak-

mile zastavíme, dám mu nějaký lék. Proč jsi mi to neřekl?" vyčítala zélotovi.

„Budu snášet vše, co UL uzná za vhodné na mne seslat," prohlásil tázaný slavnostně. „Je to trest za mé hříchy."

„Ne," odpověděla suše. „S hříchy a trestem to nemá nic společného. Je to nachlazení - nic víc."

„Zemřu?" otázal se Relg klidně.

„Ovšemže ne. Copak jsi nikdy neměl rýmu?"

„Ne. V životě jsem nebyl nemocný."

„Příště už to nebudeš moci tvrdit." prohodil Silk lehkým tónem, Vytáhl z jednoho zavazadla pokrývku a podal ji Relgovi. „Omotej si ji kolem ramen a přehod' si ji i přes hlavu. Snaž se vypadat, že je ti opravdu špatně."

„To mi je," řekl Relg a rozkašlal se.

„Ale musí to na tobě být *vidět*" hučel do něj Silk. „Mysli na hříchy - hned budeš vypadat zbědovaně."

„Myslím na ně celou dobu," ujistil ho stále ještě kašlající Relg.

„Já vím," přiznal Silk, „ale zkus na ně myslet o něco usilovněji."

Sjížděli dolů z kopce ke stanům, chráníce se před větrem pláští, jak to jen bylo možné. Jen velice málo z kupců, kteří zde přebývali, bylo venku mimo stany, a ti očividně velice pospíchali, aby dokončili nezbytně nutné práce a mohli se vrátit do tepla.

„Asi bychom se měli nejdřív zastavit na stanici," navrhl Silk a mávl přitom rukou k hranaté kamenné budově, krčící se poblíž. „Bude to vypadat přirozeněji. Nechte to na mně. Já to zařídím."

„Silku, ty prašivý drasnijský zloději!" zahulákal z nedalekého stanu hrubý hlas.

Silk na okamžik vytřeštil oči, ale pak se spokojeně zašklebil. „Jako bych tu slyšel kvičení jedné nadracké svině," opáčil dostatečně nahlas, aby ho bylo slyšet až ve stanu.

Ven důstojně vykráčel dlouhonohý, štíhlý Nadrak v černém plášti s kapucí. Měl rozježené havraní vlasy a řídký, špinavý vous. Oči měl šikmé, tak jako všichni Angaraci, ale na rozdíl od tupého lesku, který v nich mívali Murgové, byly tyto oči živé a vřele a přátelsky si měřily starého známého. „Ještě tě nechtyli, Silku?" houkl na něj vese-

le. „Už jsem si byl skoro jistý, že ti někdo stáhl kůži s těla."

„Koukám, že jsi ožralý jako obvykle," zašklebil se jízlivě Silk.
„Jak dlouho jsme se už neviděli, Yarbleku?"

„Kdo by to počítal?" Nadrak se rozesmál a lehce se zakymácel.
„Co děláš ve Kthol Murgos, Silku? Myslel jsem, že tě ten tvůj tlustý král potřebuje v Garu nebo v Nadraku,"

„Už jsem byl v ulicích Yar Nadrak trochu moc známý," opáčil Silk. „Lidé se mi začínali vyhýbat."

„To opravdu nechápu," kroutil Yarblek sarkasticky hlavou.
„Pravda, neobchoduješ právě poctivě, při hře v kostky šidíš, běháš za ženami jiných a také špehuješ pro své vládce. Ale to přece není důvod, aby se ti lidi vyhýbali."

„Jak vidím, Yarbleku, tvůj smysl pro humor je stále na výši."

„Je to má jediná slabůstka," přiznal lehce podnapilý Nadrak.
„Slez z toho koně, Silku. Pojď ke mně do stanu a trochu popijeme. Přátele vezmi s sebou." Zalezl zpátky dovnitř.

„Starý známý," vysvětlil stručně Silk a sesedl.

„Dá se mu věřit?" vyptával se podezřívavě Barak.

„Ne ve všem, ale není to špatný chlapík - na Nadraka. Ví o všem, co se kde šustne, a když bude dost namazaný, můžeme z něj vytáhnout leccos užitečného."

„Tak polez, Silku," hulákal Yarblek ze svého šedého plstěného příbytku.

„Tak si ho tedy půjdeme poslechnout," souhlasil Belgarat.

Všichni sesedli, přivázali koně k řadě kolíků u stanu a vecpali se dovnitř. Stan byl velký a na podlaze a stěnách vystlaný tlustými purpurovými koberci. Od stropu visela olejová lampa a pánev se žhavým uhlím zaplňovala prostor vlnami teplého vzduchu.

Yarblek seděl se zkříženýma nohama na koberci u stěny a pohodlně na dosah mu stál velký černý soudek.

„Pojďte, pojd'te," poháněl je. „A zavřete stan, jinak mi uteče všechno teplo."

„Tohle je Yarblek," představil Silk muže nenuceně, „docela slušný obchodník a neslušný kořala. Už se známe dost dlouho."

„Můj stan je vaším," škytl Yarblek zdvořilostní frázi. „Ne že by to byl opravdu pořádný stan, ale i tak je váš. V té hromadě věcí u

sedla jsou poháry, a některé jsou dokonce i čisté. Napijem se spolu."

„Tohle je paní Pol, Yarbleku," pokračoval Silk v představení.

„Pohledná paní," usoudil Yarblek a nestydatě si ji prohlížel. „Odpusť mi, že nevstanu, paní, ale trochu se mi motá hlava - asi jsem něco špatného snědl."

„Ovšem," pousmála se shovívavě. „Člověk by si měl vždycky dávat pozor, co konzumuje."

„Přesně to jsem si říkal už nejmíň tisíckrát." Po očku sledoval, jak si teta Pol odhrnuje kápi a pomohl jí svléknout plášť. „Je to neobyčejně vzhledná žena, Silku," prohlásil. „Asi ji nechceš prodat."

„Nemohl by sis mě dovolit, Yarbleku," odtušila dobromyslně.

Yarblek na ni chvíli zíral a pak se rozeřval smíchy. „Při nosu Jednookého, to určitě ne - a navíc máš určitě někde pod šaty dýku. Kdybych se tě pokusil ukrást, rozpářeš mi břicho, vid'?"

„Přirozeně."

„To je ale ženská!" zachrochtal Yarbiek. „Umíš taky tančit?"

„Tančím tak, jak jsi to ještě v životě neviděl," opáčila. „Dokážu tě přimět, abys neodlepil zadek od koberce ještě půl hodiny poté, co skončím."

Yarblekovy oči zaplály. „Až se trochu napijeme, možná bys nám mohla zatančit."

„Uvidíme," odpověděla slibně. Garion byl při pohledu na tetinu nezvyklou vyzývavost jako omráčen. Bylo zcela zřejmé, že od ní Yarblek takové chování očekává, ale Garion nechápal, kde se teta Pol mohla naučit nadrackým zvykům tak dobře, aby teď reagovala bez nejmenšího zaváhání či rozpaků.

„Toto je mistr Vlk," ukázal Silk na Belgarata.

„Na jménech nezáleží," mávl Yarblek rukou. „Stejně je za chvíli zapomenu." Přesto si však jednoho po druhém přeměřil vychytralým pohledem. „Abych pravdu řekl," pokračoval, a náhle vypadal mnohem střízlivěji než před chvílí, „možná bude dokonce lepší, když se vaše jména ani nedozvím. Co totiž člověk neví, nepoví, a vy jste družina příliš různorodá, než abyste mohli jet do toho smrdutého Kthol Murgos za obchodem. Přineste si pohár; ten soudek je skoro plný a další se už chladí za stanem."

Na Silkův pokyn si každý z nich našel v hromadě nádobí u notně ošoupaného sedla kalíšek a usadil se na koberec poblíž Yarbleka a soudku.

„Jako správný hostitel bych vám měl každému nalít," řekl Yarblek, „jenže bych hrozně moc rozlil kolem. Poslužte si radši sami."

Yarblekovo pivo bylo velmi tmavé a mělo bohatou, téměř ovocnou vůni.

„Zajímavá chuť," prohodil Barak zdvořile.

„Můj sládek do várečných kádí sype sušená jablka," vysvětlil Nadrak. „Trochu to otupí trpkou příchuť." Obrátil se k Silkovi. „Já myslel, že nemáš Murgy rád."

„To nemám."

„Tak co tedy děláš v Kthol Murgos?"

Silk pokrčil rameny. „Obchodní záležitosti."

„Čí? Tvoje nebo Rhodarovy?"

Silk na něj spiklenecky zamrkal.

„To jsem si mohl myslet. V tom případě hodně štěstí. Rád bych ti nabídl pomoc, ale bude lepší, když do toho nebudu strkat nos. Murgové nám věří ještě méně než vám Alornům - ne že bych se jim divil. Každý Nadrak hodný toho jména si zajde klidně deset leguů, pokud se mu naskytne šance podříznout nějakého Murga."

„Váš úzký vztah k vašim bratrancům mne opravdu dojíká," zazubil se Silk.

Yarblek se zakabonil. „Bratranci!" odplivl si. „Nebýt Grolimů, vyhladili jsme to celé nanicovaté plemeno už před několika generacemi." Nalil si další pohár piva, zvedl jej k ústům a pronesl přípitek, „Na zkázu Murgů!"

„Myslím, že na tomhle přípitku se shodneme," usmál se široce Barak. „Na zkázu Murgů!"

„A ať se Taur Urgasovi vyrazí na zadku nežity," doplnil Yarblek. Vyprázdnil nádobu, dolil si a napil se ještě jednou. „Jsem trochu namazaný," přiznal.

„To bychom do tebe neřekli," ujistila ho teta Pol.

„Líbíš se mi, děvče," zakřenil se Yarblek. „Kdybych si tak mohl dovolit tě koupit. Nepředpokládám, že bys mi utekla k původ-

nímu majiteli?"

Ušklíbla se. „Ne, ovšemže ne. To nedělá ženě dobrou pověst."

„Svátá pravda," zamžoural očima Yarblek a smutně potrásl hlavou. „Jak jsem už povídal." navázal poté, „jsem trochu namazaný, Neměl bych o tom mluvit, ale není dobrá doba na návštěvy v Kthol Murgos - zvlášť pro Alorny. Slyšel jsem nedávno pár podivných věcí. Z Rak Ktholu prosakují zprávy, že země má být vyčištěna od veškerých cizinců. Taur Urgas sice nosí na hlavě korunu a hraje si v Rak Gosce na krále, jenže ten starý Grolim z Rak Ktholu ho drží pěkně pod krkem. A král Murgů dobře ví, že stačí jediný Ktačíkův stisk a jeho trůn bude prázdný."

„Pár leguí odtud na západ jsme potkali Tolnedřana, který nám tvrdil totéž. Povídal, že po celé Rak Gosce jsou zavíráni západní kupci na základě falešných obvinění."

Yarblek přikývl. „To je ale jenom první krok. Murgové jsou předvídatelní — nemají moc velkou fantazii. Taur Urgas ještě není připraven natolik, aby mohl urazit Rana Boruna otevřeně, podřezáním každého západního kupce v království, ale nemá už k tomu daleko. Rak Goska je už teď pravděpodobně uzavřeným městem. Taur Urgas má volnou ruku, aby mohl zaměřit pozornost na venkov. Není těžké si představit, proč sem jede."

„Cože?" Silkova tvář viditelně pobledla.

„Já myslel, že to víš," podivil se Yarblek. „Taur Urgas pochoďuje k hranici s celým vojskem. Řekl bych, že hodlá hranice uzavřít."

„Jak je daleko?" vyjekl Silk.

„Zaslechl jsem, že byl dnes ráno spatřen ani ne pět leguí odtud," odušil Yarblek. „Co je ti?"

„Máme s Taur Ugasem nějaké nevyřízené účty," řekl Silk spěšně, přemáhaje úžas. „Nesmím se tu s ním setkat." Vyskočil na nohy.

„Kam jdeš?" ptal se Belgarat.

„Najít si nějaké bezpečné místo." Obrátil se a vyběhl ven ze stanu. Za okamžik už slyšeli dusot kopyt.

„Mám jet s ním?" obrátil se Barak na Belgarata.

„Toho už nedohoníš."

„To bych rád věděl, co Taur Ugasovi provedl," přemítal

Yarblek nahlas. Uchechl se. „Podle toho, jak uháněl, to muselo být něco moc ošklivého.“

„Není riskantní, když sejde z obchodní stezky?“ staral se Gari-on při vzpomínce na hoduující supy.

„O Silka se bát nemusíš,“ ubezpečil ho klidně Yarblek.

Odkudsi z velké dálky slabě zazněl pomalý, dunivý zvuk. Yarblekovy oči nenávistně zaplály. „Koukám, že Silk zmizel právě včas,“ zavrčel.

Dunění sílilo a změnilo se v duté, rozléhající se údery. Mezi nimi se prodíral nezřetelný sbor hlubokých hlasů, zpívajících jakousi neveselou, molovou píseň.

„Co je to?“ zeptal se Durnik.

„Taur Urgas,“ uplivil si Yarblek. „Přesněji řečeno jeho válečná píseň.“

„Válka?“ ozval se Mandorallen ostře.

„Taur Urgas je ve válce pořád,“ odušil Yarblek s hlubokým pohrdáním. „Dokonce i tehdy, když není s kým válčit. Spí zásadně ve zbroji, a to i ve svém vlastním paláci. Tím pádem trochu páchne, ale to je u Murgů normální, takže to tolik nevadí. Možná bych se mel jít podívat, co má za lubem.“ Ztěžka se vyhrabal na nohy. „Počkejte tady,“ poradil družině. „Tohle je nadracký stan, a mezi Angaraky se dodržují určité zdvořilostní zásady. Jeho vojáci sem nev kročí, takže dokud nevystrčíte hlavu, budete zde v bezpečí.“ Vyrázil ke vchodu s tváří znetvořenou chladnou, smrtelnou záští.

Zpěv a rytmické údery bubnu sílily čím dál víc. Mezitím se k doprovodu přidaly i vřeštivé, pronikavé hlasy píšťal a hluboké bučení rohů.

„Co myslíš, Belgarate?“ zahuhlal Barak. „Ten Yarblek vypadá jako slušný chlapík, ale přece jen je to Angarak. Stačí, aby řekl jediné slovo, a máme na krku stovky ozbrojených Murgů.“

„Má pravdu, otče,“ přidala se teta Pol. „Znám dost dobře Nad-raky. Nikdy nejsou tak opilí, jak se tváří.“

Belgarat našpulil rty. „Možná opravdu není rozumné spoléhat na to, že se Nadrakové a Murgové nenávidí,“ usoudil. „Snad Yarblekovi křivdíme, ale bude asi přece jen lepší, když uklouzneme dřív, než Taur Urgas všude rozestaví stráž. Nevíme, jaktu dlouho hodlá zůstat,

a jakmile se tu usadí, budeme mít s odjezdem značné potíže."

Durník odhrnul červený koberec, visící u zadní stěny, a vytáhl pár stanových kolíků. Nadzvedl plachtu a opatrně vykoul ven. „Myslím, že to půjde podlézt."

„Tak tedy pojďme," rozhodl Belgarat.

Jeden po druhém se vyškrábali ven na mrazivý vítr.

„Běžte ke koním," zašeptal Belgarat. Pátravě se rozhlédl a ukázal na příkop s vodou, táhnoucí se kousek za řadou stanů. „Támhle k té strouze. Pokud budeme od cesty kryti stany, mohli bychom zmizet, aniž si toho někdo všimne. Všichni lidé se s největší pravděpodobností půjdou podívat na příjezd Taur Urgase."

„Což zná tě murgoský král, Belgarate?" zeptal se Mandorallen.

„Mohl by. Sice jsme se ještě nesetkali, ale můj popis už dost dlouho koluje po Kthol Murgos. Bude lépe nepokoušet osud."

Vyvedli koně za stany a bez jakýchkoli nesnází se přikrčili v příkopu.

„Ten potůček teče za támhleten kopec," ukázal Barak. Pokud půjdeme podél něj, budeme pořád schovaní ve strouze, a jakmile zmizíme za kopcem, můžeme nasednout a odjet."

„Už se skoro stmívá," zvedl Belgarat oči k tmavnoucí obloze.

„Kousek půjdeme a pak počkáme do setmění."

Opatrně kráčeli strouhou, dokud nebyli v bezpečí kopce.

„Bude lepší, když se podíváme, co se děje," řekl Belgarat.

Barak s Garionem se vyškrábali ze strouhy a přikrčení se vyšplhali na kopec, kde zalehli pod husté křoví. „Už jedou," zamumlal Barak.

Za rytmického bubnování do improvizovaného tábora proudil nekonečný zástup zamračených Murgů. V jejich středu jel na mohutném vraníkovi a pod černou zástavou Taur Urgas, Byl to vysoký muž s mohutnými rameny a strohou, nemilosrdnou tváří. Tlusté články jeho kroužkové zbroje namočil zbrojír do roztaveného červeného zlata, takže brnění vypadalo jako zbrocené krví. Boky mu obepínal těžký kovový pás s mečem, z něhož z pochvy vykukoval jilec, posázený drahými kameny. Hluboko do čela, až na hustém černém obočí, králi seděla hrotitá ocelová přilbice s připevněnou královskou korunou, rovněž barvy krve. Così na způsob drátěné kukly krylo Taur Urgasovi

šíjí a ramena.

Jakmile král dorazil k budově stanice, přitáhl koni uzdu. „Vino!“ houkl. Jeho hlas, nesený ledovým větrem, zněl, jako by byl Taur Urgas překvapivě blízko, a Garion se v křoví stísněně zavrtil.

Murgo, spravující stanici, odspěchal dovnitř a záhy se vrátil s baňatou lahvicí a kovovým pohárem: Taur Urgas si vzal pohár, napil se, a pak jej pomalu sevřel v mohutné pěstě a rozdrtil jej. Barak si po-hrdavě odfrkl.

„Co to má znamenat?“ zašeptal Garion.

„Nikdo se nesmí napít z nádoby, kterou použil Taur Urgas,“ vysvětloval rudovousý Šerek. Kdyby se takhle choval Anheg, jeho bojovníci by ho hodili do zátoky ve Val Alornu.“

„Máš jména všech cizinců, kteří zde jsou?“ křikl král na správce stanice. Garion mu díky větru rozuměl zcela zřetelně.

„Jak jste poručil, veliký králi,“ odpověděl správce s hlubokou úklonou a podal králi svitek pergamenu, který vytáhl z rukávu.

Taur Urgas rozbalil pergamen a přejel jej pohledem. „Zavolejte Nadraka Yarbleka,“ nařídil.

Yarblek, s pláštěm pleskajícím ve větru, postoupil vpřed.

„A, náš bratránek ze severu,“ uvítal ho Taur Urgas chladně.

„Vaše Výsosti,“ uklonil se lehce Yarblek.

„Bude lépe, když odtud odjedeš, Yarbleku,“ řekl mu král. „Moji vojáci mají svoje rozkazy a někteří z nich by si ve své horlivosti mohli splést spřáteleného Angaraka s cizincem. Pokud tu zůstaneš, nemohu se zaručit za tvou bezpečnost, a bylo by smutné, kdyby se ti něco mělo stát.“

Yarblek se uklonil znovu. „Já i moji služebníci ihned odjedeme. Vaše Výsosti.“

„Pokud jsou Nadrakové, mají mé svolení k odchodu,“ opáčil král. „Všichni ostatní však musí zůstat. Můžeš jít, Yarbleku.“

„Řekl bych, že jsme zmizeli v pravý čas,“ zabručel Barak.

Nato se z budovy vynořil muž v zrezavělé drátěné košili a umaštěné hnědé vestě. Byl neoholený a zřitelnice jednoho oka se dívala jinam, než druhá.

„Brill!“ vyjekl Garion.

Barakovy oči ztvrdly.

Brill se před Taur Urgasem uklonil s eleganci, kterou by u něj nikdy nehledal. „Bud’ pozdraven, mocný králi," pronesl. Tón jeho hlasu byl neutrální, prostý úcty i strachu.

„Co tady děláš, Kordochu?" otázal se Taur Urgas ledově.

„Konám práci pro svého pána, velký králi."

„Jakou práci od tebe Ktačík potřebuje na místě, jako je toto?"

„Je to něco osobního, velký králi," odtušil Brill vyhyčlivě.

„Kordochu, rád bych měl přehled, kde se pohybuješ ty i ostatní Dagaši. Kdy ses vrátil do Kthol Murgos?"

„Před pár měsíci, ó mocná paže Torakova. Kdybych byl věděl, že tě můj příjezd zajímá, dal bych ti vědět, Lidé, s nimiž se mám na rozkaz svého pána vypořádat, o mně vědí - není tedy tajné, kde se pohybují."

Taur Urgas se krátce a úsečně zasmál. „Už zřejmě stárneš, Kordochu. Většina Dagaši už by s takovým úkolem byla dávno hotova."

„Jsou to trochu zvláštní lidé," pokrčil rameny Brill. „Ale už mi to nebude dlouho trvat. Hra už téměř skončila, velký králi. Jen tak mimochodem, velký králi, mám pro tebe dárek." Luskkl ostře prsty a z budovy vyšli dva z jeho pochopů, táhnoucí mezi sebou někoho třetího. Na zajatcově kabátci byla krev a hlava mu visela dolů, jako by byl napolo v bezvědomí. Barak sykl.

„Myslel jsem, že by ses mohl trochu povyrazit," navrhl Brill.

„Jsem králem Kthol Murgos, Kordochu," opáčil Taur Urgas chladně. „Tvé nápady mi nepřipadají nijak zábavné a nemám ve zvyku dělat za Dagaši nepříjemnou práci. Pokud ho chceš zabít, udělej to sám."

„Tohle rozhodně nebude nepříjemná práce, Vaše Výsosti," řekl Brill s ohavným úšklebkem. „Myslím, že se dobře znáte." Uchopil zajatce za vlasy a škulbl mu hlavou tak, aby mu král viděl do tváře.

Byl to Silk. Tvář měl popelavou a na čele mu zela hluboká řezná rána, z níž stékala krev.

„Zde máš drasnijského špeha Kheldara," zaculil se Brill samolibě. „Dám ho Vašemu Veličenstvu darem."

Taur Urgas se usmál a jeho oči se rozzářily zlomyslnou radostí. „Skvělé," pochválil Brilla. „Tvůj král je ti vděčný, Kordochu. Tvůj

dar je cenný nad jiné. - Vítej, princí Kheldare," pronesl k zajatci, oči-vidně bez sebe radostí. „Už dlouho jsem čekal na příležitost, abych se s tebou znovu setkal. Máme spolu pár nevyřízených účtů, že ano?"

Garionovi připadalo, že se Silk upřeně dívá na murgoského krále, ale na tu dálku nebylo jasné, zda je vůbec při vědomí.

„Zůstaň tu nějakou chvíli s námi, princí drasnijský," pásl se Taur Urgas očima na jeho utrpení. „Chci pro tebe vybrat nějakou zvlášť zábavnou formu smrti a rád bych, aby ses pořádně probral a mohl ji náležitě ocenit. Zasloužíš si něco skutečně mimořádného — snad možná opékání nad mírným ohněm — a já bych tě rozhodně nechtěl zklamat tím, že bych to odbyl."

Kapitola dvacátá druhá

BARAK. A GARION sklouzli po příkrém svahu zpět do příkopu, doprovázeni hlasitým skřípěním šterku.

„Dostali Silka," informoval tiše Barak. „Je tu Brill. Zřejmě Sílka chytili, když se snažil uprchnout. Předali ho Taur Urgasovi."

Belgarat pomalu a unaveně vstal. „Je - " Odmlčel se v půli věty.

„Ne." odpověděl spěšně Barak. „Je ještě živý. Zřejmě s ním nezacházeli dvakrát slušně, ale nic vážného mu zatím neprovedli."

„Taur Urgas ho zná," pokračoval rudovous. „Silk ho patrně hodně těžce urazil, a král si na odpouštění příliš nepotrpí."

„Drží ho na nějakém místě, kam bychom se mohli dostat?" zeptal se Durnik.

„Nevíme," ozval se Garion. „Chvíli se domlouvali, a pak ho pár vojáků odtáhlo za ten dům. Kam ho vedli potom, to už vidět nebylo."

„Murgo, který vede stanici, říkal něco o nějaké díře," dodal Barak.

„Musíme nějak zasáhnout, otče," prohlásila teta Pol.

„Já vím, Pol. Něco vymyslíme." Obrátil se znovu k Barakovi. „Kolik mužů má s sebou Taur Urgas?"

„Přinejmenším pár regimentů. Celé okolí je jich plné."

„Můžeme ho translokovat, otče." navrhla teta Pol.

„Na tuhle dálku ho nepřemístíme. Pol," namítl stařec. „Navíc ani přesně nevíme, kde ho mají."

„Zjistím to." Začala si svlékat plášť.

„Počkej radši do tmy," radil Belgarat. „V Kthol Murgos mnoho sov nelétá a za světla bys mohla vzbudit pozornost. Má s sebou Taur Urgas nějaké Grolimy?"

„Mám dojem, že jsem jich pár zahlédl," připustil Garion.

„To nám postup trochu zkomplikuje. Translokace dělá strašlivý hluk. Záhy budeme mít Taur Urgase v patách."

„Máš nějaký jiný nápad, otče?" zeptala se teta Pol. „Nech mě chvilku přemýšlet. V každém případě do tmy nemůžeme dělat nic."

Odkudsi zaznělo tiché hvízdnutí. „Hej, Alorni," zašeptal čísi drsný hlas.

„Kdo je to?" Barakova ruka sjela k meči. „Nazdává se mi, že jest to Nadrak Yarblek," řekl Mandorallen.

„Jak ví, kde jsme?" divil se Barak.

Nahoře ve šterku zaznělo několik skřípavých kroků a na okraji strouhy stál Yarblek a skláněl se k nim. Kožešinovou čapku měl naraženou do tváře a límec plstěného pláště vyhrnutý. „Tady jste," řekl úlevně.

„Jsi sám?" zeptal se Barak podezřívavě.

„Ovšemže jsem sám," odfrkl si Yarblek. „Řekl jsem svým sluhům, aby jeli napřed. Odešli jste dost rychle."

„Nijak se nám nechťelo jít vítat Taur Urgase," odtušil Barak.

„To je jenom dobře. Měl bych hodně práce vás odtamtud dostat. Vojáci prohlíželi každého z mých sluhů, aby se přesvědčili, že jsou všichni Nadraci, a teprve pak nás pustili. Taur Urgas má Silka."

„To víme," zavrčel Barak. „Jak jsi nás našel?"

„Nechali jste vytažených několik kolíků od stanu, a na té straně je nejbližším úkrytem tenhle kopec. Odhadl jsem, kudy se dáte, a tu a tam jste po sobě zanechali i stopy, které můj úsudek potvrdily." Nadrakova hrubá tvář byla smrtelně vážná a nikdo by neřekl, že její majitel - dlouho popíjel ze soudku s pivem. „Budeme vás odsud muset nějak dostat," pokračoval. „Taur Urgas tady co nevidět rozestaví hlídky, a jste naneštěstí dost blízko od jeho hlavního stanu."

„Prv jest nám přítele našeho zachrániti," odmítl Mandorallen.

„Silka? Na to radši zapomeňte. Obávám se, že můj starý přítel vrhl své kostky naposled." Vzdychl. „Já ho měl taky rád."

„Není ale mrtvý, že ne?“ vypravil ze sebe Durnik bolestně.

„Ještě ne,“ odpověděl Yarblek, „ale Taur Urgas to hodlá napravit už za východu slunce. Nemůžu se dokonce dostat ani tak blízko, abych mu hodil dýku. Škoda, zkrátil by si utrpení. Bojím se, že příští ráno bude jeho poslední.“

„Proč nám pomáháš?“ vyrazil Barak bez obalu.

„Omluv ho, Yarbleku,“ ozvala se teta Pol. „Nezná nadracké zvyky.“ Obrátila se k Barakovi. „Pozval tě do svého stanu a nabídl ti pivo. Tím ses stal až do zítřejšího rána tímtež, čím je pro něj vlastní bratr.“

Yarblek se na ni kratičce usmál. „Zdá se, že nás znáš opravdu dobře, děvenko,“ poznamenal. „Ale tančit tě asi nikdy neuvidím, co?“

„Snad někdy příště.“ opáčila.

„Snad ano.“ Sedl si na bobek a zpod kabátu vytáhl dýku se zakřiveným ostrím. Druhou rukou uhladil pás písku a začal do něj rychle cosi črtat. „Murgové mne budou sledovat,“ začal, „takže nemohu ke svému doprovodu přidat zčistajasna půltucet dalších lidí, pokud nechci mít hlídky na krku. Myslím, že bude nejlepší, když tu počkáte do setmění. Já odjedu tak legui odsud a tam na stezce zastavím. Jakmile se setmí, vyklouznete odtud a dohoníte mne. Pak něco vymyslíme.“

„Proč tě odsud Taur Urgas vyhnal?“ zajímal se Barak.

Yarblek se zachmuřil. „Zítra dojde k velké politováníhodné události. Taur Urgas pošle okamžitě omluvu Ranu Borunovi — něco v tom smyslu, že nezkušení vojáci stíhali bandu lupičů a spletli si je s počestnými kupci. Nabídne vyplatit odškodné a celá událost se zase urovná. Pokud člověk jedná s Tolnedřany, dělá slovo 'peníze' zázraky.“

„To hodlá vyvraždit celý tábor?“ hlesl Barak užasle.

„Přesně to má v plánu. Chce vyčistit celý Kthol Murgos od cizinců a zřejmě usoudil, že pár takových nešťastných náhod mu v tom značně pomůže.“

Relg stál stranou a zamyšleně hleděl kamsi do dáli. Náhle učinil několik kroků přes strouhu k okraji, kde byl v písku Yarblekův náčrt. „Můžeš mi přesně ukázat, kde je ta díra, v níž drží našeho přítele?“ zeptal se.

„K ničemu ti to nebude,“ potřásl hlavou Yarblek. „Hlídá ji tu-

cet ozbrojených mužů. Silk má pověst člověka, který dokáže utéct skoro odevšad, a Taur Urgas nechce ponechat nic náhodě."

„Stačí, když mi to jen ukážeš. Nic víc," trval Relg na svém.

Yarblek pokrčil rameny. „My se nacházíme tady, na severu," načrtl do písku stany a cestu. „Zásobovací stanice je zde." Ukázal dýkou. „Ta díra je přímo za ní, na úpatí toho velkého kopce na jihu."

„Jaké má stěny?"

„Kamenné. Nic než pevná skála."

„Je to přirozená trhlina ve skále, nebo vytesaná?"

„Jaký je v tom pro tebe rozdíl?"

„Potřebuji to vědět."

„Neviděl jsem žádné stopy po kladivech či krumpáčích," odpověděl Yarblek, „a vstupní otvor je dost nepravidelný. Pravděpodobně bude přirozeného původu."

Relg přikývl. „A ten kopec za ní - je to skála nebo hlína?"

„Většinou skála. Celý tenhle smradlavý Kthol Murgos je samá skála."

Relg se zvedl. „Děkuji ti," řekl zdvořile.

„Prokopat se k němu se ti nepodaří, jestli myslíš na tohle," varoval Yarblek. Rovněž vstával a oklepával si písek z pláště. „Na to nemáš čas."

Belgarat přimhouřil oči; něco ho zřejmě napadlo. „Díky, Yarbleku," pronesl. „Moc jsi nám pomohl."

„Udělám cokoli, pokud to bude navztekt Murgům," opáčil Nadrak. „Kéž bych tak mohl něco udělat pro Silka."

„Ještě ho neodepisuj."

„Obávám se, že už nám moc naděje nezbývá, Měl bych radši vyrazit. Pokud nebudu své lidi hlídat, zabloudí mi někam do pouště."

„Yarbleku," ozval se Barak a napřáhl pravici, „někdy se budeme muset sejít a pořádně se opít."

Yarblek se na něj zazubil a potřásl mu rukou. Nato se obrátil a drsně sevřel v náručí tetu Pol. „Kdybys už měla někdy dost těch Alornů, děvenko, můj stan je pro tebe vždycky otevřen."

„Budu si to pamatovat, Yarbleku," odvětila zdrženlivě.

„Hodně štěstí," popřál jim Yarblek. „Do půlnoci na vás budu čekat." Nato se otočil a kráčet pryč."

„Je to dobrý chlapík," řekl Barak dojatě. „Mám dojem, že ho začínám mít rád."

„Jest médle nutno plán na záchranu prince Kheldara vytvořiti," prohlásil trochu netrpělivě Mandorallen a jal se vykládat svou zbroj z nákladních koní. „Jiných možností nemajíce, bude nám k hrubé síle se uchýliti,"

„Už zase sklouzáváš na šikmou plochu, Martdorallene," varoval jej Barak.

„O plán je už postaráno," doplnil Belgarat.

Barak a Mandorallen na něj vytřeštili oči.

„Odlož ten pancíř, Mandorallene," poradil stařec rytíři. „Nebudeš ho potřebovat."

„Ale kdo odtamtud dostane Silka?" dožadoval se Barak.

„Já," ozval se rychle Relg. „Kolik ještě zbývá do setmění?"

„Asi hodina. Proč?"

„Potřebuji trochu času, abych se připravil."

„Už máš nějaký plán?" podivil se Durnik.

Relg pokrčil rameny. „Není zapotřebí. Prostě to objedeme kolem dokola, až se octneme na druhé straně ležení — za kopcem, na jehož opačné straně leží ta jáma. Dojdu pro našeho přítele a potom odjedeme."

„Jen tak tam dojdeš?" zeptal se Barak jízlivě.

„Víceméně ano. Omluvte mne, prosím." Relg se k nim obrátil zády a chystal se odejít.

„Okamžik. Neměl bych jít s Mandorallenem s tebou?"

„To bys nedokázal." Relg odešel strouhou o kus dál a za chvíli ku zaslechli monotónní mumlání modliteb.

„To si myslí, že ho z té jámy vymodlí?" odfrk! si Barak znechuceně.

„Ne," nesouhlasil Belgarat. „Projde tím kopcem a přivede nazpět Silka. Proto se taky vyptával Yarbleka na všechny ty detaily."

„Čímže projde?"

„Viděl jsi, co udělal v Prolgu — když vsunul ruku do zdi?"

„Ano, ale — "

„Není to pro něj nic těžkého. Baraku."

„Ale co Silka? Jak protáhne tou skálou Silka?" „Opravdu ne-

vím. Zdá se ale, že ví, co dělá." „Jestli se mu to nepovede, Taur Urgas si hned zítra ráno nechá upéct Silka na ohni. Víš to přece, nebo ne?"

Belgarat nevesele přisvědčil.

Barak zavrtěl hlavou. „Je to nepřírozené," bručel.

„Nelam si s tím hlavu," poradil mu Belgarat.

Světla začínalo ubývat a Relg pokračoval ve svých modlitbách, stoupaje a klesaje monotónně hlasem, jak odříkával litanie. Jakmile se docela setmělo, vrátil se k ostatním. „Jsem připraven," oznámil tiše. „Můžeme jít."

„Půjdeme obloukem na západ," vysvětlil všem Belgarat. „Konečně povedeme za uzdu. Snažte se krýt, jak to jen půjde."

„To nám bude trvat několik hodin," namítl Durnik.

To nevadí. Aspoň budou mít vojáci trochu času — zatím se trochu uklidní a unaví. Pol, podívej se, co chystají Grolimové."

Přikývla a Garion záhy ucítil jemný dotek, jak její mysl zkoumala okolí. „Je to v pořádku, otče," ohlásila za chvilku. „Mají spoustu práce. Připravují pro Taur Urgase bohoslužby."

„V tom případě tedy jdeme," rozhodl stařec.

Opatrně kráčeli příkopem. Noc byla temná, a ve chvíli, kdy opustili ochranné břehy, se do nich opět zakousl studený vítr. Pláň na východ od stanů byla posetá stovkou ohňů, rozdmýchávaných větrem, kolem nichž se rozprostíralo rozsáhlé ležení murgoského vojska.

Relg zamručel a zakryl si rukama oči.

„Co se děje?" zajímal se Garion.

„Ty ohně," naříkal Relg, „Bodají mě do očí."

„Zkus se do nich nedívat."

„Můj bůh na mne vložil nemalé břemeno, Belgarione." Relg kýchl a utřel si nos do rukávu. „Nejsem stvořen pro otevřené prostory."

„Měl by sis radši říct tetě Pol o lék na to nachlazení. Chutná odporně, ale jakmile ho vypiješ, uleví se ti."

„Snad," připustil Relg, s rukou stále před očima.

Kopec na druhé straně improvizovaného tržiště byl malým výběžkem podzemních ložisek žuly. Přestože tisíciletí neustálého větru jej už dávno z větší části pokryla slabou vrstvou písku a prachu, skála

samotná pod ochranným pokryvem stále odolávala. Zastavili se za ní a Relg začal z kamene pečlivě odhrnovat přikrov pisku,

„Neměl bys to blíž támhle odtud?“ ptal se Barak opatrně.

„Příliš mnoho pisku,“ zněla odpověď.

„Písek nebo skála — jaký je v tom rozdíl?“

„Velký. Tomu bys nerozuměl.“ Sklonil se a dotkl se jazykem žuly jako by ji ochutnával. „Bude to chvíli trvat,“ řekl ještě, načež se za mumlání modliteb pomalu ponořil do skály.

Barak se otrásl a rychle odvrátil pohled.

„Což trápí tě, můj pane?“ otázal se ho Mandorallen.

„Běhá mi mráz po zádech, jen když se na něco takového dívám,“ přiznal Barak.

„Náš přítel nový není snad nejlepším ze spolučlánků,“ pravil rytíř rozvázně, „však zdaří-li se mu prince Kheldara osvoboditi, s radostí v náruč jej pojmu a svým bratrem zváti budu.“

„Jestli mu to bude trvat dlouho, může se stát, že budeme ráno moc blízko a Taur Urgas najde nejen Silka, ale i nás,“ prohodil Barak s obavou.

„Počkáme a uvidíme,“ pokrčil rameny Belgarat.

Noc se nesnesitelně vlekla. Vítr sténal a hvízdal v kamenných skalních útvech a trnité křoviny šustily. Čekali. Gariona začal s přibývajícím časem tísnit strach. Čím dál víc byl přesvědčen, že přišli se Silkem i o Relga, Cítil tutéž bolestnou bezmocnost, jako když tenkrát v Arendii musel opustit raněného Lelldorina. S provinilým pocitem si uvědomil, že už si na něj nevzpomněl po celé měsíce. Jakkpak se asi ten horkokrevný mladík zotavuje ze svých ran? Co když jim podlehl? Jeho myšlenky byly čím dál černější — a minuty dál nekonečně pomalu ubíhaly.

Vtom, bez jakéhokoli varování a dokonce i zvuku, vystoupil Relg ze skály v místě, kde se do ní před několika hodinami vnořil. Na širokých zádech mu seděl Silk a zoufale se ho držel jako klíště. Mužíkova očka byla vytřeštěná hrůzou a vlasy snad opravdu stály na hlavě.

Okamžitě se kolem nich shlukli ostatní a snažili se - s ohledem na blízké Murgy — příliš nehlučet při bouřlivých gratulacích.

„Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho,“ řekl Relg a zaškubal rameny, až Silk pochopil a slezl dolů. „Uprostřed kopce je skála tro-

chu jiná. Musel jsem se tomu přizpůsobovat."

Silk stál, třásl se po celém těle a lapal po dechu. Když se trochu vzpamatoval, obrátil se k Relgoví. „Už mi to *nikdy* nedělej," zasypal. „Nikdy."

„Co ti na tom tak vadilo?" zajímal se Barak.

„Nechci o tom mluvit."

„Již v obavách jsem tonul, že o tebe jsme přišli, příteli můj," radoval se Mandorallen a svíral Silkovu ruku.

„Jak tě Brill dostal?" ptal se Barak.

„Nedával jsem pozor. Nenapadlo mě, že by tady mohl být. Když jsem cválal o kus dál strží, hodili na mě jeho muži síť. Můj kůň upadl a zlomil si vaz."

„Hettarovi se to určitě nebude líbit."

„Vyberu si cenu — koně v naturáliích — nejlépe v Brillově masce a někde blízko kosti."

„Proč tě Taur Urgas tak nenávidí?" zajímal se Barak.

„Stalo se to před pár roky v Rak Gosce. Jeden tolnedrijský agent proti mně vznesl několik falešných obvinění — dodnes jsem nezjistil proč. Taur Urgas pro mne poslal několik vojáků, aby mne odvedli do vězení. Nijak zvlášť se mi do něj nechtělo, tak jsem o tom s těmi vojáky drobet diskutoval. Pár z nich během té diskuse zemřelo — takové věci se čas od času stanou. Naneštěstí jedním z nich byl nejstarší syn Taur Urgase. Murgoský král si to vzal osobně. Někdy je hrozne úzkoprsý."

Barak se zazubil. „Bude asi ráno strašně zklamaný."

„Já vím," pokývl Silk. „Obrátí nejspíš tuhle část. Kthol Murgos vzhůru nohama, jen aby mě našel."

„Mám dojem, že je nejvyšší čas odsud odjet," ozval se Belgarat.

„Já už se bál, že tu chcete zůstat do rána," zazubil se Silk.

Kapitola dvacátá třetí

JELI ZE VŠECH SIL po celý zbytek noci a značnou část následujícího dne. K večeru už koně klopýtali únavou a Garion necítil tělo, jak byl zkrhlý a vyčerpaný.

„Musíme najít nějaké chráněné místo," prohodil Durnik, když se zastavili, aby se rozhlédli po vhodném nocležišti. Projeli sérií údolí, jimiž se vinula Jižní obchodní stezka, a vstoupili do divoce rozeklaných a liduprázdných hor centrálního Kthol Murgos. Jak šplhali za skučení větru po svazích, plných kamení a písku, ochlazovalo se čím dál víc. Durnikova tvář byla zvrásněná vyčerpáním a vítr mu do vrásek zanášel jemný písečný prach. „V otevřeném terénu strávit noc nemůžeme," oznámil. „Alespoň ne při tomhle větru."

„Běžte tudy," ozval se Relg a ukázal směrem ke kuželu sutě na příkrém svahu, po němž právě stoupali. Přivíral oči do uzoučkých štěrbin — přestože byla obloha zamračená a denní světlo jen chabé. „Je tam přístřeší — jeskyně." Poté, co Relg zachránil Silka, začali na něj ostatní pohlížet jinak než dřív: dokázal, že je schopen provést rozhodný čin ku prospěchu jiných, a tak přestal být v jejich očích přítěží a stal se rovnocenným společníkem. Belgarat ho nakonec přesvědčil, že se může na koňském hřbetu modlit stejně dobře jako na kolenou, a tak jeho časté pobožnosti přestaly družinu zdržovat. Jeho oddanost božskému UL se tak změnila z nepříjemnosti, ztrpčující život jeho společníkům, v pouhou osobní zvláštnost — podobnou Mandoral-lenově archaické mluvě či Silkovu jedovatému jazyku.

„Jsi si tou jeskyní jistý?" ptal se Barak.

Relg kývl. „Cítím ji.“

Obrátili se a vydali se k suti. Když se dostali do její blízkosti, Relg už se zřejmě dále nedokázal ovládat. Pobídl vyčerpaného koně nejprve do klusu a nakonec se hnal k označenému místu tryskem. Na kraji suťového pole sklouzl Relg ze sedla a zmizel za velikým balvanem,

„Vypadá to, že věděl, o čem mluví,“ uznal Durnik. „Jsem docela rád, že si od toho větru odpočinu.“

Vchod do jeskyně byl úzký a dalo jim hodně práce přesvědčit koně, že se jím mají protáhnout, uvnitř se však prostor rozšiřoval ve velkou dutinu s nízkým stropem.

Durnik se spokojeně rozhlédl. „Dobré místo,“ pochválil a jal se dolovat z brašny sekeru. „Budeme potřebovat dříví na oheň.“

„Pomůžu ti,“ nabídl se Garion.

„Já půjdu taky,“ přidal se rychle Silk. Mužík se po celou dobu stísněně rozhlížel po skalních stěnách, a když se opět octli venku pod širým nebem, očividně se mu ulevilo.

„Co je ti?“ všiml si jeho chování Durnik.

„Po zážitcích minulé noci mne uzavřené prostory drobátko znervózňují,“ odtušil Silk.

„Jaké to bylo?“ vyptával se zvědavě Garion. „Myslím to procházení kopcem?“

Silk se otrásl. „Odporné. Doslova jsme protékali skálou. Ještě teď cítím, jak mi hornina projíždí tělem.“

„Ale zachránil sis tím život.“ připomenul kovář.

„Mám dojem, že zůstat v díře by skoro bylo příjemnější.“ Silk se znovu otrásl. „Musíme o tom pořád mluvit?“

Dříví na oheň se na holém a nehostinném úbočí hory dost špatně hledalo a sekalo se ještě hůř. Pružné a tuhé křoviny houževnatě vzdorovaly i těm nejsilnějším úderům Durnikovy sekery. Po hodině usilovného hledání, když už se začínalo šerit, nesli zpět jen tří skrovné otáčky dřeva.

„Nepotkali jste nikoho?“ ptal se Barak, jakmile je spatřil ve vchodu do jeskyně.

„Ne,“ odtušil Silk.

„Taur Urgas tě s největší pravděpodobností nechal hledat.“

„Tím jsem si jistý," přisvědčil Silk a rozhlédl se po prostore. „Kde je Relg?"

„Šel do hloubi jeskyně, aby nechal "trochu odpočinout oči," vysvětlil Belgarat. „Našel nám vodu — vlastně led. Abychom mohli napojit koně, museli jsme jej rozpustit."

Durnikův ohníček byl velice skrovný a kovář na něj přikládal jen v nejnutnější míře, aby se skrovnou zásobou paliva vydržel co nejdéle. Nebyla to příliš příjemná noc.

Ráno si teta Pol kriticky změřila Relga. „Mám dojem, že už nekašeš," všimla se. „Jak je ti?"

„Dobře," odpověděl a dával si přitom pozor, aby se jí nedíval do očí. Byla žena a to ho při každém jejich rozhovoru uvádělo do rozpaků; snažil se jí proto vyhýbat, jak to jen bylo možné.

„A jak to, že už nemáš tu rýmu?"

„Asi mne nedokázala následovat tou skálou. Když jsem včera v noci přinesl Silka, zničehonic byla pryč."

Zamyšleně se na něj podívala. „To by mě nikdy nenapadlo," uvažovala nahlas. „Ještě nikdo nikdy nedokázal vyléčit rýmu."

„Rýma ve srovnání se skálou je směšná, Polgaro," pronesl Silk bolestně. „Můžu ti zaručit, že procházení skálou se jako léčebná metoda nikdy příliš nerozšíří."

Trvalo jirn čtyři dny, než překročili hory a stanuli nad rozlehlou pánví, o níž Belgarat mluvil jako o Murgoské pustině, a další půlden, než po příkrém čediči sestoupili na její černý písek.

„Což příčinou jest hrubé prolákliny této?" zeptal se Mandoralen, rozhlížeje se po holých kusech skal, temném písku a špinavě šedých plástech soli.

„Kdysi tu bývalo vnitrozemské moře," prozradil Belgarat. „Když Torak rozrazil svět, došlo k rozlomení jeho východního okraje a všechna voda vytekla."

„To musela být podívaná," povzdechl si Barak.

„Měli jsme tenkrát jiné starosti."

„Co je to?" vyjekl poplašeně Garion a ukázal na tvora, který trčel v písku přímo před nimi. Měl obrovitou hlavu a dlouhý rypák, pod nímž svítily dlouhé a ostré špičáky. Oční důlky o velikosti kol od vozu jako by je sledovaly upřeným pohledem.

„Nemá, myslím, ani jméno," odtušil Belgarat klidně, „On a jemu podobní žili v moři předtím, než z něj otekla voda. Už jsou mrtví několik tisíc let."

Teprve když míjeli nestvůru dávno zaniklého moře, zjistil Garion, že je to jenom kostra. Žebra dosahovala velikosti střešních trámů stodoly a gigantická, sluncem a větrem vybělená lebka byla větší, než jejich koně. Prázdné oční jamky je strnule sledovaly.

Mandorallen, už opět oděný v plné zbroji, si lebku upřeně prohlížel. „Vskutku hrůzné stvoření," zamumlal.

„Podívejte, jak má veliké zuby." přidal se Barak stísněně. „Mohly by člověka jedním stisknutím překousnout vedví."

„To se také párkrát stalo." ujistil jej Belgarat, „než se lidé naučili tomuhle místu vyhýbat."

Urazili po pustině jen pár mil, a už se opět zvedl vítr. Se skučením se prohnal po černých dunách a vynesl písek k břidlicovitě šedé obloze, bodaje jím přitom družinu do tváří.

„Měli bychom se někam schovat," snažil se Belgarat překřičet skučení větru. „Čím víc se budeme vzdalovat od hor, tím bude tahle písečná bouře horší."

„Nejsou tu někde nějaké jeskyně?" obrátil se Durnik k Relgovi.

Tázaný zavrtěl hlavou. „Nic použitelného. Všechny jsou zasypané pískem."

„Pojďme támhle." Barak ukázal na hromadu kamení, tyčící se na okraji solného plátu. „Pokud se uchýlíme na závětrnou stranu, zbavíme se větru."

„Ne," křičel Belgarat. „Musíme zůstat na té návětrné. Za kameny vítr nakupí písečné závěje. Mohlo by nás to pohřbít zaživa."

Dorazili ke kamení a sesedli. Vítr se jim snažil servat oblečení z těla a písek se přes pustinu hnal jako obrovský černý mrak, táhnoucí se, kam až oko dohlédlo.

„Tenhle kryt za moc nestojí, Belgarate," řval Barak, s obličejem téměř skrytým v rozevlátém vousu. „Za jak dlouho to asi přejde?"

„Za den za dva — občas to trvá i týden."

Durnik se shýbl a zvedl jeden z kamenů. Obracel jej v dlaních a pečlivě si jej prohlížel. „Je poměrně hranatý," oznámil po chvíli. A

takových je tu dost. Možná bychom z nich mohli postavit ochranou zed'."

„To by dost dlouho trvalo," namítl Barak.

„Máš snad na práci něco jiného?"

K večeru už jim zed' sahala až po ramena, a když mezi jejím vrcholem a hromadou kamení napjali stanovou plachtu, byli z nejhoršího venku. Pravda, v improvizovaném přístřešku bylo dost těsno, protože se museli o jeho prostor dělit i s koňmi, ale nejhorší nápor vichřice tím otupili.

Křčili se ve svém přístřešku po dva dny, a naslouchali bláznivému ječení větru a bubnování napjaté plachty nad svými hlavami. Když se vítr konečně vyčerpal a černý písek se začal opět pomalu usazovat na zem, zavládlo téměř nesnesitelné ticho.

Se ztuhlými údy vyklopýtali ven. Relg vrhl kratičký pohled k nebi. načež si zakryl oči a padl na kolena, zoufale mumlaje modlitby. Rozjasňující se obloha byla sytě a mrazivě modrá, Garion udělal pár kroků ke klečícímu zélotovi. „To bude dobré. Relgu," chlácholil ho a mechanicky natáhl ruku, aby mu ji položil ha rameno.

„Nedotýkej se mne," vykřikl Relg a pokračoval v modlení.

Za nimi se z přístřešku vynořil Silk a vyklepával si písek z oděvu. „Bývají tu tyhle bouře často?" zajímal se.

„Je jejich období," odpověděl Belgarat.

„Rozkošné," poznamenal Silk kysele.

Náhle se ozval hluboký rachot, který se zdá! vycházet z hlubin pouště, a země se zachvěla. „Zemětřesení!" houkl Belgarat ostře. „Vyved'te koně!"

Durnik a Barak se vrhli zpět, aby za okamžik táhli koně ven na otevřené prostranství, co nejdál od chvějící se zdi.

Po chvíli otřesy ustaly. „To dělá Ktačik?" ptal se Silk rozzlobeně. „Hodlá s námi bojovat pomocí zemětřesení a písečných bouří?"

Belgarat zavrtil hlavou. „Ne. Nikdo není tak silný, aby dokázal něco takového. Táhle máte příčinu," ukázal k jihu. V dáli za plochou pustiny bylo možné rozeznat řadu tmavých vrcholů. Z jednoho z nich stoupal hustý dým a vytvářel ve výšce černý mrak gigantických rozměrů. „Sopka," řekl stařec. „Pravděpodobně tatáž, která vybuchla loni v létě a rozprášila popel po celém Sthiss Tor."

„Ohnivá hora?" zabručel nedůvěřivě Barak a zíral na mrak.
„Nikdy jsem ještě žádnou neviděl."

„Je odsud dobrých padesát leguí, Belgarate," konstatoval Silk.
„Copak by dokázala způsobit zemětřesení až tady?"

Stařec přikývl. „Země je jednolitá, Silku. Síla, která způsobila erupci, byla opravdu obrovská, a tak způsobila pár záchvěvů, jež se jako vlnky šíří zemí. Ale měli bychom vyrazit. Bouře skončila a hlíd-ky Taur Urgase se jistě opět rozjedou po kraji."

„Kudy pojedeme?" ptal se Durník a rozhlížel se kolem dokola, jak se snažil zorientovat.

„Tudy," Belgarat pokynul k dýmající hoře.

„To jsem si mohl myslet," zabrblal Barak.

Až do večera jeli cvalet a zastavovali se jen tak často, aby koně nepadli vyčerpáním. Zdálo se, že hrůzná pustina nikdy neskončí. Černý písek se během bouře přeskupil a vytvořil nové duny, zatímco solné skvrny, z nichž vítr odvál písek, zářily téměř čistou bělí. Minuli skupinu obrovitých, vybělených koster oblud, které brázdily zaniklý oceán. Obrovští netvoři působili dojmem, jako by právě vyplouvali na hladinu moře černého písku, a studené a prázdné oční důlky sledovaly družinu hladovými pohledy.

Na noc se zastavili u další ze skal, rozdrobených pouštním klimatem v hromadu kamenů. Přestože se vítr již utišil, bylo stále velice chladno a dřeva na oheň měli pramálo.

Sotva následujícího rána ujeli pár set sáhů, ucítil Garion podivný, hnilobný zápach. „Co to tu páchne?" otázal se.

„Tarn of Kthok," odušil Belgarat. „Poslední, co zbylo z moře. Už dávno by vyschlo i ono, ale je napájeno podzemními prameny."

„Smrdí to jako shnilá vejce," zareptal Barak.

„Ve zdejších podzemních vodách je trocha síry. Já bych z tohohle jezera nepil."

„Ani já jsem to neměl v plánu." Barak nakrčil znechuceně nos.

Tarn of Kthok byl rozsáhlý, avšak mělký rybník, naplněný olejovitou tekutinou a páchnoucí jako všechny mrtvé ryby dohromady. Z hladiny stoupala v ledovém vzduchu pára, a když zanesl vítr její oblaka až k nim, všichni se z toho strašlivého puchu rozkašlali. Dospěli k jižnímu cípu jezera a Belgarat dal znamení, aby zastavili. „Následující

úsek je nebezpečný," informoval je zachmuřeně. „Dávejte pozor, ať koně nesejdou z cesty, a držte se na kamenitém podloží. Místa, která vypadají naprosto pevná a bezpečná, taková dost často nebudou, a hrozí nám tu ještě pár jiných věcí. Nespouštějte ze mně oči a dělejte to, co budu dělat já. Když se zastavím, zastavíte. Když se rozjede tryskem, pojedete taky." Znepokojeně se podíval na Relga. Ulgo si převázal přes oči další pruh látky —jedenak aby chránil oči před světlem, a pak také aby neviděl rozlehlou nebeskou bář.

„Já mu povedu koně, dědečku," nabídl se Garion.

Belgarat pokývl. „Asi to opravdu jinak nepůjde."

„Tak jako tak ho budeš muset časem sundat," namítl Barak.

„Možná ano, ale na vzrušené diskuse tu není vhodné místo a čas. Jedeme."

Oblast, k níž se blížili, byla téměř zahalena dýmem a párou. Minuli velké jezírko šedivého bahna, které bublalo a kouřilo, a kousek za ním pramen jiskřivé, čisté vody, která se klokotem vařila a stékala kaskádou do jezírka. „Aspoň je tu tepleji," utěšoval se Silk.

Mandorallenův obličej byl pod těžkou helmicí mokřý od potu. „Vpravdě hrubě tepleji," souhlasil.

Belgarat pomalu postupoval vpřed a pozorně s nakloněnou hlavou naslouchal. „Stát!" křikl ostře.

Všichni přitáhli uzdy.

Přímo před nimi se náhle rozevěřelo nové jezírko a špinavě šedý gejzír tryskal do výše dobrých třiceti stop. Chrlil takto svůj obsah po několik minut, než postupně ochabl.

„Ted'!" houkl Belgarat. „Tryskem!" Kopl koně do slabin a družina se přehnala co nejrychleji přes neklidný povrch jezírka, až pod kopyty koní stříkalo horké bahno. Záhy čaroděj zase zpomalil a opět postupoval s uchem naměřeným k zemi, jako by naslouchal.

„Co to poslouchá?" zeptal se Barak Polgary.

„Gejzíry vydávají před výbuchem určitý zvuk," zněla odpověď.

„Nic neslyším."

„Musíš vědět, čemu máš naslouchat." Za nimi opět vytryskl gejzír.

„Garione!" okřikla teta Pol chlapce, který se právě obrátil, aby

se podíval na létající bahno. „Koukej se na cestu!"

Rychle se zas obrátil. Země před ním vypadala pevně a bezpečně.

„Couvni zpátky," nařídila mu. „Durniku, převezmi otěže Relgova koně."

Durnik převzal otěže a Garion začal koně otáčet.

„Řekla jsem. couvni," opakovala teta Pol,

Garionův kůň položil před sebe přední nohu a kopyto náhle zmizelo pod zemí. Kůň se rychle vyhrabal zpět a zůstal stát, chvěje se po celém těle. Garion jej nato pomalu a opatrně dovedl zpět na bezpečné kamenné podloží stezky.

„Pohyblivý písek," sykl Silk.

„Nachází se všude kolem," přikývla teta Pol. „Neopouštějte stezku ani na okamžik, radím vám dobře."

Silk si s odporem prohlížel otisk kopyta Garionova koně, který pomalu mizel v písku. „Jak je to hluboké?"

„Docela dost," opáčila teta Pol.

Pokračovali dál, opatrně kličkující mezi pohyblivými písky a bahnisky, a často se zastavovali, když před nimi vystřelil do vzduchu nějaký gejzír - tu bahnitý, tu plný zpěněné, vroucí vody. Pozdě odpoledne, když vystoupili na nízký hřeben pevné skály, táhnoucí se nadýmající slatinou, byli všichni z namáhavé cesty docela vyčerpaní.

„Pojedeme ještě přes něco takového?" zeptal se Garion.

„Ne," opáčil Belgarat. „Takové prameny jsou jen u jižního cípu Tarn."

„Jest tedy nemožné je obejít?" ujišťoval se Mandorallen.

„Možné to je, ale cesta je mnohem delší a navíc slatiny odradí případné pronásledovatele."

„Co to bylo?" vykřikl zničehonic Relg.

„A co?" nechápal Barak.

„Zaslechl jsem přímo před sebou nějaký zvuk - jakési klepnutí, jako by o sebe ťukly dva oblázky."

Garion pocítil před obličejem rychlé zavlnění, jako kdyby se lehoučce pohnul vzduch, a věděl, že teta Pol ohledává svou myslí okolí.

„Murgové!" vyhrkla.

„Kolik?" sykl Belgarat.

„Šest - a jeden Grolim. Čekají na nás přímo za hřebenem."

„Šest, ni o jednoho víc?" zatvářil se Mandorallen zklamaně.

Barak se zašklebil. „Budeme mít malé povyražení."

„Už jsi skoro horší než on." napomenul Šereka Silk.

„Jest nám dle názoru tvého plán nějaký vypracovati, pane?" vyptával se Mandorallen Baraka.

„Ani ne," zavrtěl hlavou Šerek. „Na mizerných šest Murgů to je zbytečné. Pojď, sklapneme jim tu jejich past."

Oba muži vyrazili do čela a nenápadně si přitom uvolnili meče v pochvě.

„Už zapadlo slunce?" obrátil se Relg na Gariona.

„Právě zapadá."

Relg si stáhl tmavý závoj a takřka ihned bolestně zkroutil tvář a přivřel velké oči do maličkých štěrbin.

„Budou tě zbytečně bolet," varoval jej Garion. „Měl jsi s tím počkat, až se setmí."

„Možná budu oči potřebovat," opáčil Relg, zatímco se družina blížila k čekající murgoské léčce.

Murgové na sebe nenechali dlouho čekat. Vynořili se zpoza velké hromady černých kamenů a cválali s tasenými meči přímo na Mandorallena s Barakem. Oba muži však byli připraveni, a tak reagovali bleskově a bez zaváhání, které by pomohlo útočníkům. Mandorallen vytrhl meč z pochvy a hnal svého válečného hřebce přímo proti koni nejbližšího Murga. Zvedl se v třmenech a udeřil mohutnou ranou shora dolů, která nepříteli rozpoltila lebku. Murgův kůň, který po nárazu Mandorallenova zvířete ztratil půdu pod nohama, se těžce svalil nazad, přímo na svého umírajícího jezdce. Barak, který se také vrhl na příjíždějící útočníky, srazil jednoho z nich ze sedla třemi razantními údery a jasně rudá krev poraženého potřísnila široký okruh kamení a písku.

Třetí Murgo uhnul Mandorallenovu nájezdu a udeřil rytíře do zad, jeho meč však odskočil od ocelových plátů. Murgo zoufale pozvedl meč, aby sekl znovu, v tom okamžiku však ztuhl a skácel se ze sedla, když ho zasáhla do krku dýka, vržená Silkem.

Zpoza kamenů náhle vystoupil Grolim ve svém temném rou-

chu a masce z vyleštěné oceli. Garion zřetelně vnímal, jak se jásavý triumf kněze mění v úlek při pohledu na Mandorallena a Baraka, systematicky likvidující jednoho útočníka po druhém. Grolim se napřímil a Garion vycítil, že sbírá svou vůli k úderu. Bylo už však pozdě; Relg už stál za ním. Svaly na zélotových ramenou se zavlnily a uzlovité ruce popadly Grolima za tmavou řízu. Relg bez jakékoli viditelné námahy zvedl svého protivníka a přitiskl jej proti chlazenému balvanu o velikosti domu.

Zprvu se zdálo, že Relg hodlá pouze držet svého zajatce přišpendleného ke skále, než mu přispěchají na pomoc ostatní — byl tu však jeden nepatrný rozdíl. Pohyb Relgových ramenou naznačoval, že jejich majitel ještě s pohybem neskončil. Grolim zasypával Relgovu hlavu a ramena ranami pěstí, ale ten na to nedbal a neúprosně jej tlačil dál proti kamenné stěně.

Skála, k níž byl Grolim přišpendlen, jako by se maličko kolem jeho těla zavlnila.

„Relgu — ne!“ vyrazil se zebe přiškrceně Silk.

Postava v tmavé říze se začala potápět do hladkého kamene, a přes zuřivé mávání Grolimových rukou tlačil Relg pomalu, ale neúprosně dál. Když se tělo vnořilo do skály, ta se nad ním zavřela a její povrch byl stejně hladký jako dřív. Relg tlačil dál a jeho ruce zajížděly do hlubin balvanu spolu s tělem jeho oběti. Ruce murgoského kněze, které ještě jako jediné vyčnívaly ven, se svíraly a kroutily. Záhy Relg vytáhl paže ven a Grolimovy ruce se ještě jednou natáhly jakoby v němém prosbě o život, aby vzápětí znehybněly.

Garion za sebou zaslechl tlumené zvuky. Silk zvracel.

Barak a Mandorallen se zabývali dalšími dvěma Murgy a mrazivým vzduchem se nesl třeskot mečů. Poslední z útočníků, s očima vytřeštěnýma hrůzou, bleskově obrátil koně a prchal tryskem pryč.

Durnik bez jediného slova vytrhl od sedla sekeru a pustil se za ním. Namísto aby však kovář srazil muže ze sedla, zkřížil mu cestu a donutil jej obrátit. K smrti vyděšený Murg strhl koně pryč od zamračeného Durnika a udeřil koně plochou meče do slabin, aby z něj vyždímal všechny síly. Vzápětí zmizel za hřebenem, s Durnikem v patách.

V té chvíli se zbývající dva Murgové už váleli na zemi a Barak

s Mandorallenem. rozdivočelí bojem, se rozhlíželi po dalších protivnících. „Kde je ten poslední?" křik Barak.

„Durnik za ním jel," vysvětlil Garion.

„Nesmíme ho nechat uniknout. Přivedl by posily."

„Durnik se o něj postará," ujistil je Belgarat.

Barak se zatvářil znepokojeně. „Durnik je dobrý chlapík, ale není cvičený v boji. Měli bychom mu jet na pomoc."

Zpoza hřebene zazněl výkřik plný hrůzy, a vzápětí další. Třetí ustal náhle v půli a pak již vládlo ticho.

Po několika minutách se vrátil osamělý Durnik a tvářil se zasmušile.

„Co se stalo?" zajímal se Barak. „Neutekl, že ne?"

Durnik zavrtěl hlavou. „Hnal jsem ho do slatiny a přitom zabloudil na pohyblivý písek."

„Proč jsi ho nesrazil sekerou?"

„Já hrozně nerad používám násilí," odtušil Durnik.

Pobledlý Silk na kováře vytřeštil oči. „Nemáš rád násilí, takže jsi ho prostě vehnal na pohyblivý písek a pak se díval, jak se potápí? Durniku, to je nelidské!"

„Mrtvý je tak jako tak," opáčil Durnik s nezvyklou drsností. „Když je po všem, je jedno, jak se to stalo, nebo ne?" Maličko sraštil čelo. „Toho koně mi ale líto je."

Kapitola dvacátá čtvrtá

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA se vydali podél hřebene, mířícího nyní na východ. Zimní nebe nad nimi bylo mrazivě modré a slunce ztratilo veškerou hřejivou sílu. Relg měl oči i nadále zavázané a často mumlal modlitby, aby potlačil paniku z prostoru, který vnímal i přes látku. Několikrát spatřili oblaka prachu, zvířená kdesi v dáli na jihu, nedokázali však odhadnout, zda byly jejich příčinou murgoské hlídky nebo poryvy ledového větru.

Kolem poledního se vítr obrátil a vál nyní bez ustání od jihu. Záhy zakryl rozeklané linie jižních štítů mohutný mrak, černý jako inkoust. Zlověstně a neúprosně se pohyboval k nim, a na bachratém břichu mu občas blikaly jiskřičky blesků.

„Blíží se sem dost ošklivá bouřka, Belgarate," zabručel Barak s pohledem upřeným na mrak.

Belgarat potřásl hlavou. „To není bouřka," odpověděl. „Ale popel. Sopka už zase vybuchla a vítr nese popel směrem k nám."

Barak protáhl obličej, ale pak pokrčil rameny. „Aspoň se nemusíme bát, že nás v tomhle neřádu někdo uvidí," utěšoval se.

„Grolimové nás nehledají očima, Baraku," připomněla teta Pol.

Belgarat se poškrábal ve vousech. „S těmi se budeme muset vypořádat."

„Je nás mnoho, a to nepočítám koně, otče," zavrtěla hlavou teta Pol. „Takové množství nedokážeme zaštitit,"

„Myslím, že to zvládneš. Pol. Vždycky jsi na tohle byla přeborník."

„Dokud mi vydržíš pomáhat, vydržím i já, Šediváku."

„Obávám se, že ti moc nepomůžu, Pol. Hledá nás sám Ktačík. Už několikrát jsem ho ucítil, a budu se muset soustředit na něj. Pokud se rozhodne na nás udeřit, bude tu velice rychle. Musím na něho být připravený, a nemohu se tedy rozptylovat štítem."

„Sama to nedokážu, otče," bránila se teta. „Nikdo neudrží štít nad tolika lidmi a koňmi bez pomoci."

„Garion ti pomůže."

„Já?" Garion odtrhl pohled od mraku k dědečkovi.

„Nikdy to nedělal, otče," namítala teta Pol.

„Někdy se to naučit musí."

„Nemáme čas mu to vysvětlovat."

„Však to zvládne. Projdi si s ním jednou dvakrát celý postup a on to pochopí."

„Co tedy mám dělat?" ptal se Garion bystře.

Teta Pol se na Belgarata ošklivě podívala a pak se obrátila ke Garionovi. „Ukážu ti to, můj milý." řekla rezignovaně. „Základem je zůstat klidný. Není to zas tak těžké."

„Ale vždyť jsi před chvilkou říkala —"

„To je jedno, co jsem říkala, můj milý. Jenom dávej pozor a zvládneme to."

„Co mám tedy dělat?" otázal se pochybovačně.

„Nejprve se uvolni," nabádala ho, „a myslí na písek a kamení."

„To je všechno?"

„Nejdřív udělej tohle. Soustřed' se na to."

Soustředil se na písek a kamení.

„Ne, Garione, ne na *bílý* písek. *Černý* písek jako je ten kolem nás."

„To jsi neřekla."

„Myslela jsem, že to pochopíš."

Belgarat se dal do smíchu.

„Chceš ho to snad učit ty, otče?" vyjela podrážděně.

Nato se obrátila zpět ke Garionovi. „Udělej to znovu, můj milý. A tentokrát správně."

Přivolał do mysli obraz černé pouště.

„To už je lepší," pochválila ho. „Jakmile se ti představa kame-

ní a písku pevně usadí v hlavě, chci, abys ji jakoby vystrčil kolem sebe — do půlkruhu, který ti pokryje celou pravou stranu. Já se postavím o levou."

Namáhavě s úkolem zápolil. Byla to ta nejtěžší věc, jakou kdy dělal.

„Netlač na ni tak tvrdě, Garione. Tím se tvá polokoule zkroutí a mně pak dá moc práce, abych připojila svou část bez jediné trhliny. Drž ji hladkou a rovnou a nekolísej s ní."

„Promiň." Uhladil své pole.

„Jak to vypadá, otče?" zeptala se teta Pol.

Garion ucítil, jak se cosi opatrně dotklo myšlenky, kterou kolem sebe udržoval.

„Není to špatné, Pol. Napoprvé dokonce výborné. Ten hoch má talent."

„A co to vlastně děláme?" vyptával se Garion. Navzdory mrazivému počasí mu na čele vyrážel pot.

„Vytváříš štít," vysvětlil Belgarat. „Obklopil ses představou kamení a písku a ta představa při pohledu zvenčí dokonale splývá se skutečným kamením a pískem kolem nás. Když nás budou hledat myslí Grolimů, budou vyhlížet muže a koně. Potom nás minou, protože nespátří víc, než jen další kamení a písek."

„A víc toho dělat nemusím?" Gariona příjemně překvapilo, jak je to vlastně jednoduché.

„Ještě něco málo, můj milý," odpověděla teta Pol. „Teď musíme představu rozšířit tak, aby se do ní vešli všichni. Pomalu ji vytlačuj do stran, vždy jen po pár stopách."

To už bylo mnohem těžší. Mladík několikrát tkanivo představy potřhal, než se mu jej podařilo roztáhnout podle tetiných požadavků. Poblíž středu koule, kde na sebe navazovaly obě poloviny, cítil podivné splývání vlastní mysli s tetinou.

„Mám dojem, že jsme hotovi, otče," oznámila teta Pol.

„Říkal jsem ti, že to dokážete, Pol."

Purpurově černý oblak se pomalu a zlověstně valil blíž a blíž, a od jeho čela k nim doléhalo slabé rachocení hromu.

„Jestli je ten popel takový, jako byl v Nyisse, budeme tu za chvíli bloudit naslepo, Belgarate," ozval se Barak.

„Neboj se," odtušil čaroděj. „Zaměřil jsem už mysli Rak Kthol. Grolimové nejsou jediní, kdo takto dokáže hledat předměty a živé tvory. Pojďme odtud."

Vydali se dál podél hřebenu právě ve chvíli, kdy mrak zastínil celou oblohu. Zvuky hromu se slily v jeden dlouhý, neustávající rachot, a blesky uvnitř kypícího mraku stíhaly jeden druhý. V mohutné černé hmotě vířily a honily se miliardy droboučkých částecek, způsobující tak obrovský statický náboj, který se záhy vybíjel krátkými a ostrými záblesky. Pak se začaly mrazivým vzduchem snášet první vločky popela. Belgarat na to však nedbal a vedl je dál, dolů z hřebene a pak do písčitých rovin.

Asi tak za hodinu Garion shledal, že už mu udržování obrazu jde mnohem snáz. Už nebylo nutné soustřeďovat na to veškerou vůli jako zpočátku. Za další hodinu už to skoro přestal vnímat. Aby si trochu zpestřil již poněkud nudný úkol, vzpomněl si na jednu z mohutných koster, kterou viděli při vstupu do pustin. Pracně její obraz zhotovil a včlenil ji do představy, již udržoval. Celkem vzato byla docela věrohodná a ten úspěch mu vylepšil náladu.

„Garione," ozvala se teta Pol stroze, „nesnaž se, prosím, vymýšlet si něco nového."

„Cože?"

„Zůstaň u toho písku. Ta kostra je moc pěkná, ale bez jedné poloviny vypadá trochu divně."

„Jedné poloviny?"

„Na mé straně přeludu žádná není - jen na tvé. Nekomplikuj to, Garione."

Pokračovali v cestě se zahalenými tvářemi, aby jim dotěrný popel nelétal do nosu a úst. Po chvíli Garion na svém obrazu ucítil opatrný, zkoumavý dotek.

Zatřepetal se v jeho mysli a připomněl Garionovi kroutící se pulce, které kdysi chytil v rybníčku u Feldorova statku a chvíli svíral v dlani.

„Drž a nehýbej s tím Garione," varovala jej teta Pol. „To je Grolim." „Vidí nás?"

„Ne. Vidíš — už je pryč." Dotek ustal.

Noc strávili u další z hromad kamení, které byly tu a tam roz-

sety po pustině. Durník opět vybudoval přístřešek z nakupených kamenů a napjaté stanové plachty. Povečeřeli studené sušené maso a chleba, aby nemuseli rozdělovat oheň, a ulehli ke spánku. Jen Garion a teta Pol střídavě bděli a udržovali svůj přelud prázdného písku nad spící družinou jako ochranný deštník. Mladík záhy zjistil, že je to mnohem snazší, než činit totéž za pochodu.

Následujícího rána popel ještě padal, ale nebe už nebylo tak černé jako předchozího dne. „Mám dojem, že to řídne, Belgarate," poznamenal Silk, když sedlali koně. „Pokud se to rozežene, budeme zase muset kličkovat před hlídkami jako dřív."

Stařec přisvědčil. „Měli bychom si pospíšit. Vím o místě, kde se lze skrýt — asi tak pět mil severně od města. Rád bych se tam dostal, než ten popel úplně přestane padat. Za normálního počasí je z hradeb Rak Ktholu vidět dobře na deset leguí."

„Jsouť snad hradby ty tak hrubě vysoké?" podivil se Mando-rallen.

„Vyšší, než si dovedeš představit."

„Vyšší, než kam pnou se hradby Vo Mimbře?"

„Desetkrát vyšší - či padesátkrát. Abys pochopil, musíš je spatřit."

Usilovně jeli celý den. Garion a teta Pol udržovali stále svůj štít — a bylo to dobře, protože pátravé doteky Grolimů přicházely čím dál častěji. Několikrát dolehl tlak na Garionovu mysl bez varování a byl velice silný.

„Vědí, co děláme, otče," hlásila teta Pol. „Pokoušejí se štít prorazit."

„Pevně ho držte," opáčil stařec. „Víš, co dělat, pokud by se ně- kterému podařilo proniknout."

Nevesele přikývla.

„Varuj chlapce."

Znovu přisvědčila a obrátila se ke Garionovi. „Poslouchej mě dobře, můj milý," pronesla smrtelně vážně. „Grolimové se nás pokoušejí překvapit, i ten nejlepší štít na světě můžeš prorazit, pokud do něj udeříš rychle a dostatečně silně. Pokud se to jednomu z nich podaří, řeknu ti, abys přestal, V tu chvíli okamžitě vymažeš celý obraz z hlavy a přestaneš na něj myslet."

„Nerozumím."

„To není zapotřebí. Stačí, když jen uděláš přesně to, co ti říkám. Pokud ti řeknu Přestaň, okamžitě se mnou přerušíš kontakt. Podniknu věc, která může být velice nebezpečná, a nechci tě přitom zranit."

„Mohu ti pomoci?"

„Ne, můj milý. Tentokrát ne."

Pokračovali v cestě. Padající popel řídl, a nebe nad ním se zbarvilo do hnědožlutého odstínu. Sluneční koule, bledá a okrouhlá jako měsíc v úplňku, visela nedaleko nad jihozápadním horizontem. -

„Garione, přestaň!"

„To, co pocítil, nebylo strčení ani tlak, ale ostré bodnutí. Garion hekl a ihned obraz písečné pouště odhodil. Teta Pol ztuhla a jediné, co na ní zůstalo živé, byly planoucí oči. Máchla rukou v úsečném gestu a pronesla jediné slovo. Vlna, která Gariona vzápětí zalila, byla drtivá. V záblesku hrůzy si uvědomil, že jeho mysl je stále ještě spojená s její. Splynutí, které udržovalo pohromadě obraz pouště, bylo příliš dokonalé a pevné, než aby šlo tak rychle rozbít. Cítil, jak je jeho mysl tažena vpřed spolu s tetinou, hnána zběsilou rychlostí jakousi prudkou silou. Obě prolétly podél slaboučké stopy myšlenky, která prorazila jejich štít, a našly jejího původce. Dotkly se té mysli, naplněné jásavým triumfem nad úspěšným splněním cíle, a vzápětí teta Pol, jistá si nyní svým cílem, udeřila plnou silou své vůle. Cizí mysl couvla a pokusila se kontakt přerušit, ale bylo již pozdě. Garion cítil, jak se rozpíná, jak expanduje nad všechny únosné meze. A pak náhle vybuchla, rozpadla se na kousíčky blábolivého šílenství, jak se přes ni přehnala strašlivá hrůza, nad níž nebylo větší. Následoval úprk a hrůzyplné vřeštění, slepý, zběsilý úprk přes jakési temné kameny, úprk s jedinou myšlenkou — uniknout někam, naposled, navždy. Kameny zmizely a objevil se příšerný pocit pádu z jakési nepředstavitelné výšky. Garion se od toho dojmu násilím odtrhl.

„Říkala jsem ti, abys uhnul," obořila se na něj teta Pol.

„Nešlo to. Nedokázal jsem se uvolnit."

„Co se stalo?" užasl Silk.

„Jeden Grolim prorazil štít."

„Viděl nás?"

„Na okamžik ano. Ale na tom nezáleží. Už je mrtvý."

„Ty jsi ho zabila? Jak?"

„Zapomněl se chránit. Sledovala jsem jeho myšlenku až k jejímu zdroji."

„Zešlel," vypravil ze sebe Garion přiškrčeným hlasem, stále ještě vydešený z toho setkání. „Skočil z čehosi strašně vysokého. Toužil po tom skoku. Byl to pro něj jediný způsob, jak utéct před tím, co zakoušel." Garionovi se udělalo nevolno.

„Bylo to strašně hlučné. Pol," pokáral ji s ublíženým výrazem Belgarat. „Takhle neohrabaná už jsi nebyla celá léta."

„Měla jsem s sebou přívazek.." Změřila si Gariona ledovým pohledem.

„Nebyla to má vina," bránil se mladík. „Držela jsi mě tak pevně, že jsem se nemohl odtrhnout. Doslova jsi nás svázala dohromady."

„Občas to opravdu děláš Pol," podpořil ho Belgarat. „Ten kontakt se pak stává až příliš osobním; vždycky se mi zdá, že bys ho chtěla udržet navěky. Asi to nějak souvisí s láskou."

„Nevíš, o čem to mluví?" zakroutil hlavou Barak směrem k Silkovi.

„Netroufl bych si to ani odhadnout."

Teta Pol se na Gariona zkoumavě podívala. „Možná to byla vážně moje vina," uznala nakonec.

„Jednou se to možná odnaučíš. Pol," řekl starý čaroděj vážně.

„Snad - ale ne teď."

„Měla bys raději zase zvednout štít," navrhl stařec. „Teď už zhruba vědí, kde nás hledat, a objeví se určitě další."

Přikývla. „Soustřed' se zase na ten písek, Garione."

Popel sice padal dál i odpoledne, ale s každou mílí dohlédli dál a dál. Už rozeznávali obrysy hromad kamení a tu a tam trčící čedičové útesy. Jak se tak blížili dalšímu nízkému hřebenu, které v pravidelných intervalech pustinu protínaly, spatřil Garion, jak se před ním v oparu jemných částic popela tyčí cosi temného a neuvěřitelně vysokého.

„Tady se můžeme skrývat až do setmění," oznámil Belgarat, sesedaje s koně.

„Kde to jsme?" ptal se Durnik a rozhlížel se kolem.

„Tohle je Rak Kthol." Stařec ukázal na zlověstný stín, který se rýsoval ve výšce nad nimi.

Barak tím směrem napnul zrak. „Já vidím jen horu."

„To vidíš správně. Rak Kthol je vybudován na jejím vrcholku."

„Takže to je skoro jako Prolgu, ne?"

„Umístění je obdobné, jenže na téhle hoře žije kouzelník Ktačik. Tím se od Prolgu liší."

„Já myslel, že Ktačik je čaroděj?" hlesl udiveně Garion. „Proč o něm pořád mluvíš jako o kouzelníkovi?". „To je pohrdavý výraz," opáčil Belgarat. „V naší společnosti je označení kouzelník považováno za smrtelnou urážku."

Privázali koně mezi balvany a sami vyšplhali nějakých čtyřicet stop nad okolní terén, kde se mohli skrýt, pozorovat okolí a čekat, až se setmí.

Jak padající popel dále řídl, hora se začínala vynořovat v celé své velikosti. Nebyla to ani tak hora, jako spíš obrovitý a mimořádně vysoký útes, vypínající se z rovinaté pustiny. Jeho základna, obklopená masou zvětralých kamenů a šterku, měřila kolem dokola dobrých pět mil a stěny skály, zvedající se nad ní, byly příkré, holé a černé jako sama noc.

„Jakéže výše skála ta dosahuje?" zeptal se Mandorallen, a aniž si to uvědomil, ztlumil přitom hlas.

„Něco málo přes míli," opáčil Belgarat.

Z ploché pustiny se u paty zvedalo příkré schodiště, obtáčeující oněch tisíc stop výšky černé věže. „Když tohle stavěli, muselo jim to pár dní trvat," poznamenal Barak.

„Asi tisíc let," odpověděl Belgarat. „A po celou dobu Murgové kupovali každého otroka, kterého Nyissánci dokázali chytit."

„Truchlivá práce," usoudil Mandorallen.

„Také to je truchlivé místo," souhlasil Belgarat.

Jakmile studený vánek rozptýlil i poslední zbytky popela, vynořil se před nimi postupně obrys města, ležícího na vrcholku. Z hradeb, černých stejně jako stěny skály, tu a tam, jakoby náhodně, vyrůstaly bašty. Za zdmi města se jako oštěpy vypínaly temné, špičaté věže a zabodávaly se do večerní oblohy. Pohled na temné město Grolimů

nevěstil nic dobrého a Garionovi se při něm svíralo srdce. Rak Kthol dřepělo na vrcholku skály jako těžký mrak, shlížejíce na pustou divočinu písku, skal a sírou páchnoucích slatin. Slunce, jež se potápělo do oblak na západním horizontu, propůjčovalo uhlové černi města šarlatový nádech. Zdálo se, že hradby krvácejí — jako by se zde shromáždila všechna krev, prolitá od počátku světa na Torakových oltářích, a zbarvila to strašné město nahoře tak, že by na jeho omytí nestačily všechny oceány světa.

Kapitola dvacátá pátá

JAKMILE SE Z OBLOHY vytratila i ta poslední stopa světla, opatrně sestoupili z hřebenu a přešli popelem, ke skalní věži, jež se nad nimi tyčila. U hromad suti na jejím úpatí sesedli, zanechali koně v Durnikově péči a přelezli přes nakupené kameny ke kolmému srázu čedičové věže, která zde stínila hvězdy. Relg, který se ještě před několika okamžiky chvěl a zakrýval si oči, teď ke skále vyrazil téměř dychtivě. Zastavil se u ní a pak pečlivě opřel dlaně a čelo o ledový masív.

„Tak co?“ zeptal se po chvilce Belgarat tlumeným hlasem, v němž se chvěla naléhavost. „Měl jsem pravdu? Jsou tam nějaké jeskyně?“

„Jsou tam dutiny,“ opáčil Relg. „Ale dost hluboko.“

„Dokážeš se do nich dostat?“

„Nemá to smysl. Nikam nevedou. Jsou uzavřené.“

„Co teď?“ hlesl Silk.

„Nevím,“ přiznal Belgarat zdrceně.

„Zkusme to trochu obejít,“ navrhl Relg. „Slyším tu nějaké ozvy. Možná bude něco tímhle směrem,“ ukázal o kus dál.

„Chci aby bylo jedno jasné hned teď a tady,“ oznámil Silk a pevně se rozkročil na kamenech. „Já už skrz žádnou skálu nepůjdu. Pokud to bude nutné, zůstanu radši venku.“

„Něco vymyslíme,“ chlácholil ho Barak.

Silk umíněně zakroutil hlavou. „Už žádné chození skálou. Ani sáh.“

Relg mezitím postupoval podél útesu a jemně čedič ohmatával

konečky prstů. „Sílí to," oznamoval. „Je to velká dutina a stoupá vzhůru." Sledován úpěnlivými pohledy družiny pokračoval dalších asi sto sáhů. „Je to tady," ohlásil konečně a poplácal skálu dlaní. „Možná je to ta, kterou potřebujeme. Počkejte tu na mne." Položil ruku proti skále a pomaluji zanořil do temného čediče.

„Já tohle nevydržím," zasténal Silk a rychle se odvrátil. „Řekněte mi, až bude vevnitř."

Relg pomalu a děsivě mizel ve skále.

„Už je pryč?" zeptal se Silk.

„Stále postupuje," líčil Barak procítěně. „Už z něj couhá jenom půlka."

„Baraku, prosím, ušetři mě těch detailů."

„Bylo to opravdu tak strašné?" divil se Šerek.

„Nemáš ponětí jak. To si ani nedokážeš představit." Mužík se chvěl po celém těle.

Čekali v studené tmě přinejmenším půl hodiny. Odkudsi odshora zazněl výkřik.

„Co jest to za křik?" chtěl vědět Mandorallen.

„Grolimové mají napilno," odušil Belgarat pochmurně. „Je Doba zranění - výročí toho, jak Orb spálil Torakovi ruku a tvář. V tuto roční dobu je zapotřebí zvlášť velké množství obětí — obvykle otroků. Torak zřejmě netrvá na angaracké krvi; stačí mu, že je lidská."

Zaslechli odkudsi ze skály slabé kroky a zakrátko se objevil Relg. „Našel jsem to," hlásil. „Vchod je asi půl míle odsud, a částečně je zasypán."

„Vede ta jeskyně až nahoru?" naléhal Belgarat nedočkavě. .

Relg pokrčil rameny. „Jde vzhůru, ale jak vysoko sahá, to nevím. Nedá se to zjistit jinak, než dojít na konec. Ale celá ta soustava dutin je dost rozsáhlá."

„Máme snad jinou možnost, otče?" zeptala se teta Pol.

„Ne. Obávám se, že ne."

„Dojdu pro Durnika," nabídl se Silk, načež se obrátil a zmizel ve tmě.

Zbývajících členové družiny následovali Relga, až dospěli k malému otvoru v patě skály, z větší části zasypanému sutí. „Pokud budete chtít projít i se zvířaty, musíme část kamenů odstranit." usoudil

Relg.

Barak se shýbl a zvedl velký kamenný blok. Prohýbaje se pod jeho váhou, odpotácel se sním o několik kroků a odhodil jej stranou. Kámen dopadl s třesknutím do okolní suti.

„Tiše!" napomenul Šereka Belgarat.

„Promiň," zamumlal rudovous.

Odklizené kameny většinou nebyly příliš velké, zato jich bylo hodně. Po chvíli se k nim připojili Silk s Durnikem a všichni se pustili do čištění ústí jeskyně. Dobrou hodinu jim trvalo, než rozšířili otvor natolik, aby se koně mohli protáhnout.

„Kdyby tu tak byl Hettar," naříkal Barak, opíraje se ramenem do zadku neochotného nákladního koně.

„Promluv s ním trochu, Baraku," radil Silk.

„Vždyť mluvím."

„Zkus to ale bez těch kleteb."

„Místy bude postup vyžadovat šplhání," upozornil je Relg, jakmile nacpali dovnitř posledního koně a stanuli v naprosté tmě jeskyně. „Kam až to dokážu odhadnout, běží mnohé dutiny svisle, takže budeme muset jednotlivá patra šplhat."

Mandorallen se zkusil pověsit na jednu ze stěn, ale za řinčení zbroje záhy spadl zpět na zem.

„Takhle to nepůjde," potřásl hlavou Belgarat. „V brnění bys nikam nevyšlezl. Nech ho tady u koní, Mandorallene."

Rytíř si povzdechl a začal se svlékat.

Od Relga se začala linout slabá záře. Jak se ukázalo, zélot právě v dřevěné misce smísil dva prášky, které nosil v kožených váčcích v zašňadě. „Tak je to lepší," pochválil jej Barak, „ale nesvítla by lip pochodeň?"

„Mnohem líp," souhlasil Relg, „jenže pak bych nic neviděl já. Tohle vám stačí, abyste si viděli pod nohy."

„Vyrazíme," prohlásil Belgarat.

Relg předal zářící mísu Barakovi a obrátil se, aby je vedl do temné chodby.

Po několika stech sázích dospěli k příkrému, kamenitému sva-hu, který se zvedal kamsi do tmy. „Podívám se tam," řekl Relg a jal se šplhat po kamenech vzhůru, takže záhy zmizel z dohledu. Po chvílce

zaslechli podivnou ránu a dolů na kameny se snesla sprška drobounkých úlomků skály. „Pojďte," vyzval je Relgův hlas.

Opatrně se škrábali vzhůru, až narazili na holou a kolmou stěnu. „Doprava," radil Relg, stále ještě kdesi nad nimi. „Tam jsou ve skále díry. S jejich pomocí se vám poleze lip."

Nalezli otvory, téměř pravidelně okrouhlého tvaru a asi šest palců hluboké. „Jak jsi je vyrobil?" zajímal se Durnik, prohlížeje si jednu z nich.

„To se těžko vysvětluje," opáčil Relg. „Tady nahoře je římsa, vedoucí do další chodby."

Jeden po druhém zdolali stěnu a připojili se k Relgovi, čekajícímu na římsu. Jak zélot řekl, vedla římsa do chodby, mířící ostře nahoru. Následovali ji směrem ke středu hory, přičemž minuli několik odboček na všechny strany.

„Neměli bychom se podívat, kam vedou?" nadhodil Barak.

„Nevedou nikam," ujistil jej Relg,

„Jak si můžeš být tak jistý?"

„Chodba, která někam vede, působí jiným dojmem. Ta, kterou jsme právě minuli, končí slepě asi tak po sto stopách."

Barak cosi pochybovačně zabrumlal.

Dorazili k další kolmé stěně a Relg se zastavil, aby se chvíli díval vzhůru do tmy.

„Jak je to vysoké?" ptal se Durnik. "

„Asi tak třicet stop. Udělám nějaké díry, abychom mohli vylézt nahoru." Relg poklekl a pomalu ponořil ruku do skály. Nato napnul rameno a maličko rukou zakroutil. Ozvala se tlumená rána a skála v tom místě praskla. Když Relg ruku vytáhl, vysypala se zároveň s ní i hrst kamenných úlomků. Vyhrábl z jamky zbytek štěpin a ponořil druhou ruku do stěny asi tak dvě stopy nad otvorem.

„Chytré," prohlásil Silk uznale.

„je to hodně starý trik," pokrčil Relg rameny.

Následovali Relga vzhůru a nahoře se protáhli úzkou trhlinou. Barak při tom úkonu brumlal jednu kletbu za druhou; vzhledem ke svému vzrůstu se při prolézání dost odřel.

„Jak jsme daleko?" zeptal se Silk trochu stísněně a nervózně se rozhlížel po skalách, které jako by se na ně užž chystaly zřítit.

„Nacházíme se asi tak osm set stop nad základnou skalní věže," zněla Relgova odpověď. „Teď půjdeme tudy," ukázal na další svažitou chodbu.

„Nejdeme náhodou právě tím směrem, odkud jsme přišli?" napadlo Durnika.

„Jeskyně vedou tam a zase zpátky," připustil zélot. „Podstatné je, že přitom míří stále vzhůru."

„Vedou až na vrchol?"

„Někde ústí ven. Víc v tuhle chvíli s jistotou nevím."

„Co je to?" vyrazil Silk ostře.

Odkudsi z temných chodeb se k nim nesl zpěv, Ozvěny jej zkreslily natolik, že nebylo rozumět slovům, ale z celého nápěvu vyzařoval hluboký zármutek. Pěvcem byla žena.

Po chvílce Belgarat překvapeně vydechl.

„Co je?" starala se teta Pol.

„Marag!" pronesl stařec rozhodně.

„To je nemožné."

„Já tu píseň znám, Pol. Je to pohřební píseň Maragů, Ať je ta žena kdokoli, je na prahu smrti."

Odrážející se ozvy značně ztěžovaly přesné určení, kde se zpívající nachází; když však ušli několik kroků, zdálo se, že zvuk sílí.

„Tudy dolů," ohlásil nakonec Silk a stanul s nakloněnou hlavou před jedním z otvorů.

Zpěv náhle ustal. „Už ani o krok blíž," varoval je ostře hlas neviditelné ženy. „Mám nůž."

„Jsme přátelé," zavolal na ni Durnik.

Hořce se zasmála. „Nemám přátele. Zpátky mne nedostanete. Můj nůž je dlouhý dost na to, aby mi pronikl až do srdce."

„Myslí si, že jsme Murgové," zašeptal Silk.

Belgarat pronesl několik slov v jazyce, který Garion dosud nikdy neslyšel. Po chvílce žena odpověděla. Hovořila s dlouhými odmlkami, jako by se pokoušela rozpomenout na slova, která už nepoužila po celá léta.

„Domnívá se, že je to uskok," sděloval stařec tiše. „Tvrdí, že má o prsa opřený nůž, musíme tedy být nanejvýš opatrní." Promluvil znovu do temné chodby a žena znovu odpověděla. Jazyk, jímž hovoří-

li, byl lehký a melodický.

„Říká, že k sobě pustí jednoho z nás," oznámil Belgarat konečně. „Stále nám ještě nevěří."

„Půjdu já," prohlásila teta Pol.

„Dej si pozor. Pol. Může se v poslední chvíli rozhodnout, že ten nůž obrátí proti tobě."

„Já to zvládnu, otče." Teta Pol si vzala od Baraka světlo a pomalu vstoupila do chodby, promlouvajíc přitom klidným tónem k neznámé.

Zbytek družiny potmě čekal a usilovně naslouchal šepotu hlasů, nesoucímu se chodbou. „Můžete jít dál," zavolala teta Pol po chvíli, a tak vstoupili do chodby, orientující se ve tmě podle jejího hlasu.

Neznámá žena ležela vedle malého jezírka. Byla značně špinavá a oděná jen v roztrhané cáry. Lesklé černé vlasy měla zcuchány a slepeny, a ve velkých, fialkových očích s dlouhými černými brvami sídlil beznadějný, rezignovaný výraz. Plné rty měla rozpraskané a široké lícní kosti pokryté prachem. Těch pár žalostných zbytků oděvu, které na sobě měla, odhalovalo značnou část bělostné pokožky. Relg vtáhl ostře vzduch, až to syklo, a okamžitě se k ní obrátil zády.

„Jmenuje se Taiba," prozradila teta Pol tise. „Před několika dny uprchla z kobek pro otroky pod Rak Ktholem."

Belgarat si klekl na zem vedle vyčerpané otrokyně. „Jsi Marag, vid'?" zeptal se a napjatě očekával odpověď.

„Má matka to tak říkala," připustila. „To ona mne učila tomu starému jazyku." Přes bledou tvář jí padl pramen vlasů a vykouznil v přítmí složitý stín.

„Jsou v kobkách ještě nějakí Maragové?"

„Pár snad ano. Těžko říci; většina otroků má vyříznutý jazyk."

„Potřebuje najíst," rozhodla teta Pol. „Napadlo někoho z vás vzít něco s sebou?"

Durnik odvázal od pasu velký váček a podal jí ho. „Mám jen kus sýra a nějaké sušené maso."

Teta Pol váček otevřela.

„Nevíš, jak se sem tvoji lidé dostali?" vyptával se Belgarat otrokyně. „Přemýšlej. Může to být velmi důležité."

Taiba pokrčila rameny. „Jsme tu odjakživa." Popadla jídlo,

které jí teta Pol nabídla a hltavě se do něj pustila.

„Ne tak rychle," nabádala ji teta Pol.

„Neslyšela jsi nikdy, jak se Maragové dostali do nrurgoského otroctví?" naléhal Belgarat.

„Matka se mi jednou zmínila, že před několika tisíci let jsme žili v nějaké zemi pod širým nebem a byli jsme svobodní," odvětila Taiba. „Ale já jí to moc nevěřím. Je to jedna z pohádek, které se vyprávějí dětem."

„Existují nějaké staré příběhy o tažení Tolnedřanů do Maragoru, Belgarate," vmísil se do hovoru Silk. „Už odedávna po světě kolují zkažky, že někteří z velitelů legií prodali své zajatce nyissijským otrokářům, místo aby je usmrtili. Něčeho takového by Tolnedřané byli klidně schopni."

„Asi by to možné bylo," zachmuřil se Belgarat.

„Budeme tu ještě dlouho?" vyjel drsně Relg. Stále ještě stál zády k otrokyni a ze ztuhlého postoje i z tónu hlasu bylo jasně patrné rostoucí podráždění.

„Proč se na mne zlobíš?" hlesla Taiba. Mluvila unaveně a slabě - prakticky jen šeptala.

„Zakryj si svou nahotu, ženo," přikázal jí Relg. „Jsi pohoršením pro oči slušného člověka."

„A to je všechno?" zasmála se hlubokým hrdelním hlasem. „Jiné šaty než tyhle nemám." Přejela pohledem své bujné tvary. „Navíc je mé tělo docela normální."

Není znetvořené ani ošklivé. Proč bych je měla skrývat?"

„Jsi necudná a hříšná žena!" obvinil ji zélot.

„Pokud ti to tolik vadí, nedívej se," poradila mu.

„Relg má jistý náboženský problém," komentoval Silk suše.

„Nemluv mi o náboženství," zachvěla se Taiba.

„Vidíš," odfrkl si Relg. „Je dočista zkažená."

„Ne tak docela," potřásl hlavou Belgarat. „V Rak Ktholu znamená slovo náboženství nůž a oltář."

„Garione," ozvala se teta Pol. „Dej mi svůj plášť."

Rozepnul si těžký, vlněný oděv a podal ho tetě. Ta se chystala přikrýt vyčerpanou otrokyni, ale náhle se zarazila a prohlédla si ji zblízka. „Kde jsou tvé děti?" otázala se.

„Murgové mi je vzali," odpověděla Taiba hlasem plným zármutku a beznaděje. „Měla jsem dvě malá děvčátka — moc krásná — ale už je nikdy neuvidím."

„Přivedeme ti je nazpět," vyhrkl Garion impulzivně.

Hořce se zasmála. „Těžko. Murgové je předali Grolimům a ti je obětovali na Torakově oltáři. Nůž držel sám Ktačik."

Garion cítil, jak mu krev tuhne v žilách.

„Ten plášť je teplý," řekla Taiba vděčně, hladíc prsty drsnou látku. „Tak dlouho mi byla zima." Vzdychla, a v tom povzdechu byl i náznak úlevy.

Belgarat a teta Pol se na sebe dívali přes její tělo. „Asi jsem to přece jen dělal správně," prohlásil stařec záhadně. „Po tolika letech hledání o ni doslova zakopnout!"

„Jsi si jistý, že je to ona, otče?"

„Téměř ano. Všechno dokonale zapadá — do posledního detailu." Zhluboka natáhl vzduch a pak hlasitě a úlevně vydechl. „Tohle mě trápilo dobrých tisíc let." Náhle se zdál být neobyčejně spokojen sám se sebou. „Jak jsi utekla z kobky, Taibo?" zeptal se laskavě.

„Jeden ž Murgů zapomněl zamknout dveře," vysvětlila slabě. „Vyklouzla jsem ven a našla tenhle nůž. Chtěla jsem najít Ktačika a zabít ho s ním, ale ztratila jsem se. Je tu tolik jeskyní — nikdo neví kolik. Přála bych si, abych ho mohla zabít, ještě než zahynu, ale moc naděje mi už nezbývá." Lítostivě si povzdechla. „Ráda bych se teď trochu prospala. Jsem tak unavená."

„Leží se ti tu dobře?" starala se teta Pol. „Musíme teď odejít, ale vrátíme se. Nepotřebuješ nic?"

„Snad trochu světla." Taiba si znovu povzdechla. „Celý život jsem žila ve tmě. Ráda bych zemřela za světla."

„Relgu," řekla teta Pol, „udělej jí nějaké světlo."

„Budeme ho sami potřebovat." Mluvil stále upjatě a dotčeně.

„Ona ho potřebuje víc."

„Udělej to, Relgu," přikázal rezolutním hlasem Belgarat.

Relgova tvář ztvrdla, ale muž beze slova smíchal trochu obsahu obou váčků na plochý kámen a kápl do prášku pár kapek vody. Kašovitá směs začala zářit matným světlem.

„Děkuji ti," řekla Taiba prostě.

Relgovi nestála za pohled ani za odpověď.

Zanechali otrokyni tam, kde ji našli, a vrátili se zpět na chodbu. Taiba začala znovu zpívat, tentokrát však docela tiše a hlasem, kteíý pomalu slábl v blížícím se spánku.

Relg je vedl temnými chodbami, které často zatáčely a měnily směr, ale stále mířily vzhůru. Hodiny ubíhaly, ačkoli čas ve věčné tmě ztrácel svůj smysl. Zdolali ještě několik kolmých stěn a prošli mnoho chodeb, které se vinuly obrovským čedičovým pilířem stále výš a výš. Garion už dávno ztratil přehled o tom, kterým směrem se vlastně ubírají, a chvílemi ho přepadaly pochybnosti, zda to ještě ví alespoň Relg, Jak však obešli zákrut jedné z chodeb, měli dojem, že jim tváře ovanul lehoučký vánek. Zároveň s ním však ucítili ohavný zápach.

„Co to tu páchne?“ nadržil Silk svůj zvláště citlivý nos.

„S největší pravděpodobnosti kobky pro otroky,“ odušil Belgarat. „Murgové si na čistotu nepotrpí ani ve svých příbytcích, natož pak v cizích.“

„Ty kobky jsou pod Rak Ktholem, že ano?“ zeptal se Barak. Belgarat přikývl.

„A dá se z nich projít do města?“

„Pokud si vzpomínám, tak ano.“

„Dokázals to, Relgu,“ zahlaholil Barak a plácl Ulga po rameni.

„Nedotýkej se mne,“ řekl Relg.

„Promiň,“

„Otroci jistě nebudou nehlídání,“ varoval je Belgarat. „Neměli bychom dělat příliš mnoho hluku.“

Plížili se vzhůru chodbou a dávali dobrý pozor, kam pokládají nohy. Garion si nebyl jistý, kde se začaly objevovat známky lidského působení. Po nějaké době však minuli pootevřené železné dveře. „Je tam někdo?“ zašeptal mladík Silkovi.

Mužik se přikradl k otvoru, dýku připravenou k ráně. Bleskovým, dokonale nacvičeným pohybem nakoukl dovnitř. „Jen nějaké kosti,“ hlásil klidně.

Belgarat dal pokyn k zastavení. „Tyhle prostory dole jsou patrně opuštěné.“ pronesl tlumeně. „Když Murgové dokončili schodiště, nepotřebovali už tolik otroků. Půjďme dál, ale buďte zticha a mějte se stále na pozoru.“

Bezhlučně stoupali po mírně svažité chodbě a postupně mýjeli další železné dveře, vesměs rovněž pootevřené. Na konci rovného úseku chodba zatáčela pod ostrým úhlem do protisměru, aniž by přitom přestala stoupat. Na stěnu zde kdosi nahrubo vyryl několik slov v písmu, které Garion neznal. „Dědečku," zašeptal a ukázal na ně.

Belgarat sledoval mladíkův prst a zamručel. „Devátá úroveň. Ještě jsme kus pod městem."

„Jak daleko ještě můžeme jít, než narazíme na Murgy?" vyzvídá Barak s rukou na jilci meče.

Belgarat lehce pokrčil rameny. „Těžko říci. Řekl bych, že obydlená jsou teprve poslední dvě tři patra."

Následovali chodbu až k dalšímu ostrému zákrutu, a znovu našli slova, vyrytá cizím písmem. „Osmá úroveň," překládal Belgarat. „Jdeme dál."

Procházeli dalšími patry a pach ubikací otroků sílil. „Světlo před námi," sykl ostře Durnik těsně předtím, než zabočili za roh, aby vystoupilí na čtvrtou úroveň.

„Počkejte tady," vydechl Silk a protáhl se kolem rohu, dýku v ruce.

Světlo jako by se trochu pohupovalo, a přestože bylo zprvu matné, s nekonečně se vlekcoucím časem sílilo. „Někdo s pochodní," zamumlal Barak.

Světlo pochodně náhle zablikalo, a rozhodilo množství stínů, které se kruhovitě šířily chodbou. Nato se přestalo pohupovat a ustálilo se. Po chvíli se vrátil Silk a pečlivě si otíral dýku. „Murgo," informoval je. „Myslím, že něco hledal. Kobky v okolí jsou stále prázdné."

„Co jsi s ním provedl?" zeptal se Barak.

„Zatáhl jsem ho do jedné z cel. Pokud ho nebudou přímo hledat, může tady ležet celé roky."

Relg si pečlivě zavazoval oči.

„To ti vadí i tahle trocha světla?" žasl Durnik.

„Záleží na barvě," vysvětloval Relg.

Zahnuli za roh a pokračovali ve stoupání. Asi o sto sáhů výš byla v trhlíně stěny zastrčena klidně hořící pochodně. Když se k ní blížili, spatřili na hrbolaté, zaprášené podlaze dlouhou šmouhu čerstvé krve.

Belgarat se zastavil před dveřmi cely a škrábal se ve vousech. „Co měl na sobě?" zeptal se Silka.

„Takovou tu řízu s kapuci," opáčil Silk. „Proč?"

„Dojdi pro ni."

Silk na něj vrhl kratičký pohled a potom přikývl. Zmizel v kobce a záhy se opět vynořil, třímaje v ruce černý murgoský hábit. Podal jej starci a čekal.

Belgarat oděv zvedl do výšky a kriticky si měřil dlouhou řeznou ránu, táhnoucí se přes záda. „Snaž se v nich příště nedělat tak velké díry," nabádal mužika.

Silk se na něj zazubil. „Promiň. Asi jsem se nechal příliš strhnout nadšením. Už budu opatrnější." Mrkl na Baraka. „Jdeš se mou?"

„Přirozeně. Jdeš taky, Mandorallene?"

Rytíř vážně přisvědčil a uvolnil si meč v pochvě.

„Počkáme zde tedy na vás," souhlasil Belgarat. „Buďte opatrní, ale nezdržujte se déle, než bude nutné."

Trojice se opatrně vydala nahoru chodbou směrem ke třetí úrovni.

„Dokážeš odhadnout, kolik je hodin, otče?" zeptala se teta Poltiše krátce poté, co tři muži zmizeli za ohybem.

„Může být několik hodin po půlnoci."

„Budeme mít ještě dostatek času, než se rozední?"

„Pokud si pospíšíme, tak ano."

„Možná bychom tu mohli přečkat den a pokračovat dál, až se zase setmí."

Zachmuřil se. „Nemyslím. Polgaro. Ktačík má něco za lubem. Ví, že sem mířím — cítím to už celý týden — ale ještě neudělal žádný protitah. Nechci mu dopřát víc času, než musím."

„Utká se s tebou v boji, otče."

„Tak jako tak už k tomu mělo dávno dojít," pokrčil rameny. „Ktačík a já chodíme kolem sebe už tisíce let, protože na boj nikdy nebyla ta správná doba. Teď konečně nastala." Odvrátil se do tmy a svrátil čelo. „Až k tomu dojde, nemíchej se do toho, Pol."

Dlouhou chvíli se dívala do jeho zasmušilé odhodlané tváře a potom přikývla. „Jak chceš, otče."

Kapitola dvacátá šestá

MURGOSKÝ HÁBIT BYL zhotoven z černé, drsné látky, v níž byl přímo nad Garionovým srdcem vetkán podivný červený symbol. Oděv páchl kouřem a čímsi ještě méně příjemným. Kousek pod levým podpaždím měl malý, zubatý otvor a tkanina kolem něj byla mokrá a lepkavá. Garionovi se z toho dělala husí kůže.

Kráčeli rychlým krokem vzhůru prostorami pro otroky, které zabíraly poslední tři patra, s kápěmi hábitů hluboko staženými do očí. Chodby byly sice "osvětlené čadícími pochodněmi, ale jinak nenarazili na jedinou stráž a otroci, zavření za desítkami otlučených železných dveří, nevydali jediný zvuk. Garion však cítil děsivý strach, který se za dveřmi skrýval.

„Jak se dostaneme do města?“ zašeptal Durnik.

„V nejvyšším bodě poslední chodby je schodiště," odtušil Silk tlumeně.

„Je hlídané?"

„Už ne."

Schodiště uzavírala okovaná brána, uzamčená a opatřená řetězy, ale Silk se shýbl a vytáhl z boty jakýsi tenký kovový nástroj, chvilí s ním pátral uvnitř zámku a potom spokojeně zamručel, neboť zámek v jeho dlani klapl a otevřel se. „Půjdu se tam podívat," zašeptal a vyklouzl ven.

Škvírou ve vratech spatřil Garion hvězdy a proti nim impozantní temný obrys budov Rak Ktholu. Ozvěna, bloudící městem, k nim z dále donesla strašlivý výkřik, plný smrtelné hrůzy a bolesti, a

vzápětí za ním duté zazvučení nějakého nepředstavitelně obrovského kovového gongu. Garion se zachvěl.

O chvilku později se znovu objevil Silk. „Vypadá to, že venku nikdo není," sykl. „Kudy půjdeme?"

Belgarat namířil prst. „Tudy. Podél zdi do Chrámu."

„Chrámu?" ozval se ostře Relg.

„Tím musíme projít, pokud se chceme dostat ke Ktačikovi," pokrčil rameny stařec. „A budeme si muset pospíšit. Zanedlouho bude ráno."

Rak Kthol se nepodobalo jiným městům. Zdejší rozlehlé budovy, na rozdíl od jiných míst, neměly kolem sebe ani kousek volného prostoru, který by je odděloval od ostatních. Zdálo se, že Grolimové a Murgové, kteří tu žijí, nejsou zvyklí mít něco sami pro sebe, a tak jejich stavby postrádaly ono zřetelné oddělení jednoho soukromého majetku od druhého, obvyklé u domů západních měst. Nenacházely se zde žádné ulice v pravém slova smyslu - spíše jen vzájemně propojené sítě dvorků a chodeb, vedoucích mezi domy a nezřídka i skrz ně.

Jak se tak tiše plížili temnými dvory a zšeřelými chodbami, jevilo se město jako prázdné a opuštěné; přesto však měli pocit, že je mohutné, černé zdi neustále pozorují, a že z nich může každým okamžikem přijít úder. Z hradeb, na místech, kde by to nejméně čekali, na ně shlížely podivné věžičky a bašty, nakláněly se nad dvory a hrozily, že na ně spadnou. Úzká okénka je stíhala vyčítavými pohledy a klenuuté oblouky dveří byly plné číhajících stínů. Na Rak Ktholu ležel dusný pocit prastarého zla, a jak Garion a jeho přátelé pronikali hloub a hloub do temného labyrintu grolimské pevnosti, zdálo se jim, že se na ně výsměšně šklebí i jednotlivé kameny mohutných stěn.

„Jsi si jistý, že jdeme správně?" zašeptal Barak nervózně Belgaratovi.

„Už jsem tu jednou byl, po hlavní cestě," uklidnil ho stařec potichu. „Mám ve zvyku občas na Ktačika dohlédnout. Vyjdeme po těch schodech. Dovedou nás na vrchol městských hradeb."

Schodiště bylo strmé a úzké, sevřené z obou stran masivními zdmi a seshora valenou klenbou. Kamenné schody nesly stopy mnoha staletí, kdy po nich šlapaly nohy Murgů a Grolimů. Potichu stoupali. Městem se v mnoha ozvěnách nesl další výkřik, doprovázený novým

kovovým úderem gongu.

Zdolali schodiště a octli se na vrcholku hradeb. Cesta, která po něm vedla, byla široká jako královská silnice a obtáčela celé město. Poděl vnějšího okraje hradeb se táhla nízká zídka, upozorňující na sráz, který za ní spadl až na kamenitou poušť hluboko dole. Jakmile opustili ochranný kryt domů, zaryl se jim pod nehty mráz. Černé ploché kameny cesty se leskly námrazou a na hrubě tesaných kvádrech vnějšího valu hradeb se ve svitu hvězd jiskřila jinovatka.

Belgarat přešel pohledem těch několik set sáhů otevřené cesty po hradbách, které je dělily od stínů mohutných budov. „Měli bychom se asi rozptýlit," zašeptal. „Příliš mnoho lidí na jednom místě budí v Rak Ktholu nežádoucí pozornost. Přejdeme ten úsek po dvojicích. Kráčejte volným, normálním krokem - nesnažte se krčit nebo běhat. Tvařte se, jako byste tu žili odjakživa. Jdeme na to." Vyrazil po vrcholku hradby s Barakem po boku, rozhodným, ale nikterak uspěchaným krokem. Po chvíli je následovali teta Pol s Mandorallenem.

„Durniku," zašeptal Silk. „Teď půjdeme Garion a já. Ty s Relgem za námi vyrazíte asi za minutu." Nakoukl Relgovi do tváře, zastíněné murgoskou kápí. „Jsi v pořádku?" zeptal se trochu s obavami.

„Dokud se nepodívám nahoru na nebe, tak ano," odpověděl Relg stísněně. Hlas mu zněl, jako by ho cedil přes zaťaté zuby."

„Pak tedy pojďme, Garione," zabručel Silk. Garion musel sebrat všechnu svou vůli, aby se po namrzlých kamenech nedal do běhu. Zdálo se mu, že z každé z temných budov a věží se na ně upírají zlé, číhající oči. Mrtvolně nehybný vzduch mrazil do tváří a kvádry vnějšího srázu hradeb se ježily křehkou a složitou krajkou jinovatky.

Z Chrámu, ležícího kdesi před nimi, se ozval další výkřik.

Kus před nimi se k nebi vypínala mohutná věž a zakrývala pokračování cesty. „Počkej tady chvílku," šeptl Silk, když vděčně vstoupili do stínu věže, a neslyšně zmizel za rohem.

Garion stál v ledové temnotě a napínal uši. zda neuslyší nějaký zvuk. Jednou zabloudil pohledem přes okraj hradeb. Kdesi daleko v prázdné pustině pod ním hořel malý oheň. vyhlížeující na tu dálku jako rudá jiskřička. Pokoušel se odhadnout, jak může být asi daleko.

Pak se kdesi nad ním ozvalo slabé zaškrábání. Vmžiku se obrátil a ruka mu sjela k meči. Z římsy, která se nacházela na boku věže

několik sáhů nad jeho hlavou, seskočila temná postava a tiše a obratně jako kočka přistála na dláždění přímo před ním. Garion zachytil známý, kyselý zápach zatuchlého potu.

„Už jsme se dlouho neviděli, co, Garione?" prohodil tiše Brill a ohavně se uchechl.

„Už ani krok," varoval jej Garion, a zamířil hrotem meče Brillovi na břicho, jak ho to Barak učil.

„Já věděl, že tě jednou nachytám samotného," pokračoval Brill, jako by meč neviděl. Roztáhl trochu ruce a maličko se přikrčil. Ve svitu hvězd se zalesklo šilhavé oko.

Garion couvl, mávaje výhružně mečem. Brill uskočil stranou a Garion jej instinktivně hrotem zbraně následoval. V tu chvíli Brill bleskově uskočil zpět, a dříve, než stačil mladík zareagovat, udeřil jej prudce dlaní do předloktí. Garionův meč zarachotil na namrzlém dláždění. Mladík zoufale hmátl po dýce.

Vtom se tmou u paty věže mihl další stín. Brill hekl, jak ho do boku zasáhl tvrdý kopanec. Upadl na zem, ale rychle se překulil a záhy už zase stál, široce rozkročený a s rukama mírně napřaženými před sebe.

Silk shodit murgoský hábit, odkopl jej z cesty a zaujal stejný postoj jako jeho protivník.

Brill se zazubil. „Mohlo mě to napadnout, Kheldare, že budeš někde poblíž."

„Taky jsem si na tebe mohl vzpomenout, Kordochu," opáčil Silk. „Jsi prostě všude."

Brill učinil bleskový výpad rukou proti Silkově obličejí, ale mužik se mu snadno vyhnul. „Jak to děláš, že jsi pokaždé před námi?" prohodil téměř konverzačním tónem. „Belgaratovi už tenhle tvůj zvyk začíná lézt na nervy." Rychle kopl směrem na Brillovy slabiny, ale ten včas uskočil.

Šilhavec se zasmál. „Jste moc útlocitní na své koně," opáčil. „Než jsem vás dohnal, musel jsem jich pár uštvat k smrti. Jak ses dostal z té díry?" zajímal se. „Taur Urgas ráno pěkně zuřil."

„To je ale ostuda."

„Nechal strážné stáhnou z kůže."

„Takový Murgo bez kůže asi vypadá trochu nezvykle, což?"

Brill se náhle vrhl po Silkovi, po hlavě a s rukama nataženými před sebou, mužík však uskočil stranou a udeřil prudce dlaní do prostřed Brillových zad. Brill opět heknul, ale překulil se znovu na nohy, kousek od krajní zídky. „Možná jsi opravdu tak dobrý, jak se tvrdí," připustil neochotně.

„Vyzkoušej si mě, Kordochu." vyzval ho Silk s nehezkým úsměvem na rtech. Garion sledoval oba protivníky a srdce měl přitom až v krku.

Brill znovu skočil a oběma nohama kopl po svém soku, ale Silk se vrhl k zemi, takže šel úder nad něj. Oba se opět překulili na nohy. Jakmile se Silkova chodidla dotkla země, jeho pravačka vystřelila a zasáhla Brilla do hlavy. Brill pod tou ranou zakolísal, ale vzápětí se mu podařilo kopnout Silka do kolena. „Máš příliš defenzivní taktiku, Kheldare," zasípěl, potřásaje hlavou, aby se zbavil účinků Silkových rány. „To je tvá slabina."

„Je to jen otázka jiného stylu, Kordochu," odušil Silk.

Brill vyrazil palcem proti Silkovu oku, ale ten ránu srazil a vzápětí oplatil rychlým protiúderem do žaludku. Brill v pádu střihl nohama a strhl Silka s sebou. Oba muži se překulili přes zledovatělou dlažbu a opět vyskočili na nohy. Jejich ruce se při úderech mihaly tak bleskově, že je Garion nestačil ani sledovat.

Ta chyba byla tak nepatrná, že si Garion nebyl jist, zda to vůbec chyba *byla*. Brill udeřil po tváři svého soka o maličko silněji, než musel, a jeho ruka tak zašla o zlomek palce dál. Silkovy paže vystřelily vzhůru a sevřely přepevně zápěstí nepřítele, zatímco mužíkovo tělo couvlo k zídce a překulilo se na záda, kolena přitažená k hrudi. Brill, zbavený tím škubnutím rovnováhy, byl vržen vpřed. V tom okamžiku Silk prudce nohy natáhl a vymrštil tak šilhavce vzhůru a dopředu, směrem k okraji hradeb. Ten se s přidušeným výkřikem pokusil zachytit jednoho z kamenných kvádrů hradby, ale pohyb jeho těla byl příliš prudký a rychlý, než aby to stihl. Přeletěl přes zídku a zřítíl se do temné hlubiny za ní. Jeho strašlivý výkřik slábl, jak se vzdaloval, a zakrátko zcela utonul v dalším zaječení z Torakova chrámu.

Silk se zvedl, nakoukl přes okraj a pak se vrátil k věži, kde se trásl Garion.

„Silku!" vyjekl mladík a s nesmírnou úlevou sevřel mužíkovu

paži.

„Co to bylo?" ozval se Belgarat, který právě vyšel zpoza rohu.

„Brill," vysvětlil mužík klidně, a jal si opět navlékat murgoské roucho.

„Už zase?" vytřeštil oči čaroděj. „Jak to dělá?"

„Zkouší létat — tedy alespoň to zkoušel, když jsem ho viděl naposledy." Silk se spokojeně zašklebil.

Stařec se zatvářil udiveně.

„Moc mu to nešlo," doplnil Silk.

Belgarat pokrčil rameny. „Možná se to včas naučí."

„Tolik času zase nemá." Silk nakoukl přes okraj.

Odkudsi z hloubky — z děsivé hloubky — zazněl slabý, tlumený náraz, a po několika vteřinách další. „Považuje se přistání s odskokem za úspěšné?"

Belgarat se zašklebil. „Většinou ne."

„V tom případě mám dojem, že se to včas nenaučil," odušil Silk rozmarně a s úsměvem od ucha k uchu se rozhlédl kolem. „Jak nádherná noc," liboval si poeticky.

„Pojďme dál," nabádal je Belgarat, vrhaje nervózní pohled na východní obzor. „Každou chvíli začne svítat."

Dorazili k ostatním, kteří čekali asi o sto sáhů dál po hradbách, v hlubokém stínu vysokých stěn Chrámu, a napjatě čekali na Durnika s Relgem.

„Kde jste byli?" zašeptal jim Barak na uvítanou.

„Potkal jsem našeho starého přítele," vysvětlil Silk tiše. Záblesk bílých zubů prozrazoval, že se usmívá.

„Byl to Brill," doplnil Garion chraptivě. „Bojoval se Silkem, a Silk ho shodil z hradeb."

Mandorallen mžikl pohledem k jinovatku pokryté zídce. „Jest to arci hrubě hluboko," uznal.

„To bych řekl." souhlasil Silk,

Barak se uchechtl a beze slova položil svou velkou tlapu na Silkovo rameno.

Záhy dorazili Durnik a Relg a opět byli všichni pohromadě.

„Musíme projít Chrámem," informoval je Belgarat tlumeně. „Stáhněte si kápě, jak nejhlouběji můžete, a skloňte hlavy. Držte se v

radě a mumlejte si něco, aby to znělo jako modlitby. Pokud nás někdo osloví, nechte to na mně - a pokaždé, když zaduní ten gong, obraťte se k oltáři a ukloňte se." Vedl je k mohutným dveřím, okovaným větrem ošlehanými železnými pásy. Ještě jednou se ohlédl, aby se ujistil, že družina je připravena v zástupu za ním, vzal za kliku a otevřel dveře.

Vnitřek chrámu byl ozářen čadícím červeným světlem a naplňoval jej hrůzný zápach márnice. Dveře, jimiž vstoupili, vedly na krytý ochoz, který se vinul kolem zadní části kopule Chrámu. Okraj ochozu byl ohraničen silnými kamennými sloupy zábradlí, zasazenými v pravidelných intervalech. Prostor mezi sloupy vyplňovalo totéž hrubé, těžké sukno, z něhož byly ušity oděvy Murgů. Naproti zábradlí byla ve stěně Chrámu řada dveří, všechny zasazené hluboko do kamene. Garion odhadovat, že ochoz užívají hodnostáři Chrámu, když chodí sem a tam zařizovat nejrůznější záležitosti.

Jakmile se vydali po ochozu, složil Belgarat ruce na prsa a začal cosi jednotvárně recitovat hlubokým, hlasitým hlasem. Krok, který udával, byl pomalý a pravidelný.

Zdola vyletěl pronikavý výkřik, plný hrůzy a utrpení. Garion proti své vůli pohlédl škvírou v látce dolů na oltář, aby toho po zbytek života litoval.

Okrouhlé zdi Chrámu byly zhotoveny z hlazeného černého kamene, a stejně tak i oltář. Přímou za ním stála obrovská tvář, vykovaná z oceli a vyleštěná do zrcadlového lesku — Torakova tvář, originál, podle něhož byly vytvářeny masky Grolimů. Tvář byla krásná, o tom nemohlo být pochyb — skrývala však v sobě jakýsi dojem číhajícího zla, krutosti, jejíž rozměr se vymykal smyslu toho slova i lidskému chápání. Podlaha Chrámu naproti boží tváři byla přeplněna Murgy a Grolimy, kteří klečeli a prozpěvovali modlitby v nesrozumitelné směsici tuctu různých dialektů. Oltář, celý postříkaný krví, stál na vyvýšeném pódiu přímo pod blyštivou Torakovou maskou. Po každé straně oltáře dýmala pánev s dřevěným uhlím a mezi nimi, přímo před stupínkem, se právě rozevíral čtverhranný otvor. Z díry vyšlehly ohavné rudé plameny a černý, mastný kouř se valil v kotoučích vysoko nad jejich hlavy, ke kopuli chámu.

Asi půltucet Grolimů v černých řízách a ocelových maskách stál kolem oltáře a držel nahé tělo otrocka. Jejich oběť už byla mrtvá, a

ležela jim bezvládně na rukou s rozpáraným hrudníkem jako právě vykuchané prase. Přímo před oltářem stál jediný kněz a s pozdvíženými rukama hleděl do Torakovy tváře. V pravé dlani třímal dlouhý, zakřivený nůž, v levé pak lidské srdce, ze kterého ještě kapala krev. „Přijmi naši oběť, Dračí bože Angaraku!“ vzkřikl Grolim silným hlasem, načež se obrátil a vložil srdce na jednu z dýmajících pánví. Srdce dopadlo s odporným zasyčením na žhnoucí uhlíky a z pánve se vznesla pára a kouř. Odkudsi z hloubi pod podlahou Chrámu zaduněl obří gong a jeho vibrace rozkmitaly vzduch. Shromáždění Murgové i dohlížející Grolimové zasténali a přitiskli obličej k zemi.

Garion cítil, jak jeho rameno sevřela čísi ruka. Silk, který se mezitím již otočil ke zkrvavenému oltáři, se právě ukláněl. Garion přemohl bouřící se žaludek a neohrabaně mužika napodobil.

Šestice Grolimů u oltáře zvedla téměř pohrdavě bezduché tělo otroka a vhodila jej do jámy před stupínkem. Plameny vyšlehly a vzhůru vyrazil hustý sloup kouře a jisker.

V Garionovi bobtnal strašlivý hněv. Aniž si uvědomil, co dělá, začal sbírat vůli. plně soustředěn na ten odporný oltář a krutý obraz boha, který za chvíli roztříští na droboučké kousky jediným úderem syrové, ničím nekontrolované síly.

„Belgarione!“ okřikl ho onen hlas v jeho mysli. „*Nemíchej se do toho. Ještě nenadešel čas.*“

„Nemohu to vydržet,“ zuřil mladík beze slov. „*Musím přece něco udělat.*“

„*Nemusíš. Ne teď. Vyburcoval bys celé město. Roztpyl svou vůli, Belgarione.*“

„*Udělej, co ti říká, Garione,*“ ozval se mu uvnitř hlavy tichý hlas tety Pol. Garion bezmocně čekal, až z něj vyprchá hněv i jeho vůle, a mezi tetou Pol a oním druhým hlasem proběhlo cosi jako záblesk vzájemného porozumění.

„*Ty odporné praktiky dole už nebudou mít dlouhého trvání, Belgarione,*“ ujistil jej hlas. „*Sama země už sbírá síly, aby se této náказы zbavila.*“ Domluvil a byl pryč,

„Co tady děláte?“ houkl v té chvíli drsný hlas. Garion odtrhl oči od hnusného výjevu v hlavní lodi. Před Belgaratem stál Grolim v říze a masce a zahrazoval jim cestu.

„Jsme služebníci Torakovi," odpověděl stařec s přízvukem, který dokonale odpovídal hrdelní řeči Murgů.

„Všichni v Rak Ktholu jsou služebníci Torakovi," odmítl Grolim. „Neúčastníte se rituálu oběti. Proč?"

„Jsme poutníci z Rak Haggy," vysvětloval Belgarat, „kteří právě dorazili do tohoto strašlivého města. Dostali jsme příkaz, abychom okamžitě po příjezdu předstoupili před hierarchu Rak Haggy, Tato neodkladná povinnost nám brání v účasti na bohoslužbě."

Grolim něco podezřívavě zavrčel.

„Mohl by nám snad ctihodný kněz Dračího boha poradit, kdy se dostaneme do komnat našeho hierarchy? Neznáme prostory temného Chrámu."

Zdola se ozvalo další zaječení. Když zaduněl gong, Grolim se obrátil a uklonil se k oltáři. Belgarat rychle trhl hlavou, aby ostatní varoval, a napodobil kněze.

„Jděte do těch předposledních dveří," řekl Grolim, očividně spokojen s jejich úklonami. „Dovedou vás dolů do prostor hierarchů."

„Jsme nekonečně vděčni knězi Temného boha," děkoval Belgarat s další hlubokou úklonou. Jeden po druhém prošli s rukama na prsou kolem muže v masce, mumlající si předstírané modlitby.

„Odporné!" zalykal se Relg. „Rouhání! Svatokrádež!"

„Nezvedej hlavu," sykl Silk. „Všude kolem nás jsou Grolimové."

„Dokud mi UL dopřeje sílu, nebudu mít klid, dokud Rak Kthol nebude do základů rozmetáno," zapřísahal se vášnivě zélot.

Belgarat dorazil k složitě vyřezávaným dveřím nedaleko konce ochozu a opatrně je otevřel. „Ještě se na nás ten Grolim dívá?" zašepтал Silkovi.

Mužík nenápadně mžikl přes rameno na čekající postavu. „Ano. Počkej - jde pryč. Už jsme tu sami."

Čaroděj pustil dveře, aby se zavřely, a postoupil k dalšímu, poslednímu vchodu. Opatrně vzal za kliku a dveře se hladce otevřely. Zakabonil se. „Vždycky tu bylo zamčeno," bručel.

„Myslíš, že je to past?" zahučel Barak a jeho ruka zajela pod murgoský hábit, aby vyhledala jilec meče.

„Je to možné, ale nemáme příliš na vybranou." Belgarat ote-

vřel dveře dokořán, a všichni vklouzli dovnitř právě v okamžiku, kdy dole vykřikla další oběť. Dveře zapadly a zadunění gongu rozechvělo prastaré kameny Chrámu. Sestupovali dolů po ošlapaných kamenných schodech, které za dveřmi čekaly. Schodiště bylo úzké, špatně osvětlené a spirálovitě se stáčelo doprava.

„Jsme přímo u vnější zdi, co?“ zeptal se Silk, dotýkaje se černých kamenů po levici.

Belgarat přisvědčil. „Tyto schody vedou přímo do Ktačikových soukromých prostor.“ Pokračovali dál, až se kamenné kvádry zdí změnily v jednolitou a pevnou skálu.

„On bydlí pod městem?“ hlesl Silk překvapeně.

„Ano,“ kývl Belgarat. „Zbudoval si tu ze skály cosi jako věž, jenže umístěnou v jeskyni.“

„Podivný nápad,“ kroutil hlavou Durnik.

„Ktačik je taky podivný člověk,“ ujistila jej teta Pol zasmušile.

Belgarat je přerušil. „Ty schody vedou dolů ještě dobrých sto stop,“ zašeptal. „Přímo před vchodem do věže stojí dva strážci. To nemůže změnit ani sám Ktačik — bez ohledu na to, co má v plánu.“

„Jsou to čarodějové?“ zeptal se Barak s respektem v hlase.

„Ne. Ty strážce mají spíš ceremoniální význam než obranný. Jsou to jen obyčejní Grolimové.“

„V tom případě na ně vyrazíme a zlikvidujeme je.“

„Vyrážet nebude třeba. Dostanu vás dost blízko, abyste je mohli zneškodnit, ale rychle a hlavně tiše.“ Stařec sáhl do svého hábitu a vylovil svitek pergamentu, převázaný černou stuhou. Potom se pustil opět dolů a Barak s Mandorallenem mu šli v patách.

Ze zákrutu schodiště se pomalu vynořovalo jasně osvětlené místo. Pochodně, zatknuté ve stěně, ozařovaly posledních pár schodů a cosi jako předpokoj, vytesaný ve skále. Před prostými černými dveřmi stála dvojice Grolimů se založenými rukama. „Kdo se to přibližuje k Nejsvětějšímu ze svatých?“ otázal se příkře jeden z nich a položil dlaň na jilec meče.

„Posel,“ oznámil Belgarat důležitě. „Přináším Mistrovi zprávu od hierarchie Rak Gosky.“ Zvedl nad hlavu svinutý pergamen.

„Přistup blíže, posle.“

„Budiž pochváleno jméno Žáka Dračího boha Angaraku,“ zvo-

lal Belgarat, zatímco sestupoval z posledních schodů, obklopen Barakem a Mandorallenem. Dorazil na plošinu a stanul tváří v tvář strážím v ocelových maskách. „Splnil jsem tedy úkol, jenž mi byl uložen," oznámil slavnostním hlasem a natáhl ruku s pergamenem.

Jeden ze strážců po něm sáhl, ale v tom okamžiku mu zápěstí sevřela mohutná Barakova pěst. Druhá tlapa rychle zmáčkla hrdlo překvapeného Grolima.

Druhý z knězi bleskově sáhl po meči, ale záhy hekl a zlomil se v pase, neboť mu do břicha vjela dlouhá a jako jehla tenká dýka, vedená Mandorallenovou pravicí. Rytíř s děsivým soustředěním obracel dýku v ráně a zajížděl jí stále hloub do Grolimova těla. Když hrot zasáhl srdce, strážce se zachvěl a s dlouhým, bublavým vzdechem se zhroutil.

Barakova mohutná ramena sebou trhla a ozvalo se skřípavé prasknutí, jak krční páteř prvního z mužů povolila pod drtivou silou Šerekova stisku. Strážcovy nohy se křečovitě napjaly a pak se ochable svěsily. „Hned jsem si spravil náladu," zavrčel Barak a upustil tělo na zem.

„Ty a Mandorallen zůstanete tady," přikázal Belgarat. „Jakmile vstoupím dovnitř, nechci být rušen."

„Dohlédneme na to." slíbil Barak. „Ale co provedeme s nimi?" ukázal na bezvládná těla.

„Zbav nás jich, Relgu." řekl Belgarat krátce Ulgovi, který právě dorazil.

Zélot si klekl ke Grolimům a popadl každého z nich jednou rukou, Silk se rychle otočil zády, když oba začali za šoupavých zvuků mizet v kamenné podlaze.

„Támhle ti ještě čouhá noha," upozorňoval Barak nedbalým tónem.

„Musíš to ještě komentovat?" zavrčel Silk.

Belgarat se zhluboka nadechl a položil ruku na železnou kliku. „Tak," pronesl k nim tiše, „můžeme jít." A otevřel dveře.

Kapitola dvacátá sedmá

ZA ČERNÝMI DVEŘMI leželo jmění celých pohádkových říší. Zlato v podobě zářivě žlutých mincí se válelo v hromadách na podlaze, a mezi ně kdosi nedbale rozházel prsteny, náramky, řetězy a koruny — v množství, jež snad nešlo ani spočítat. U stěn se vršily naskládané pruty červeného zlata z angarackých dolů, proložené tu a tam otevřenými truhlicemi, přecpanými diamanty o velikosti pěsti, které jiskřily jako kousky ledu. Uprostřed místnosti stál veliký stůl, pokrytý rubíny, safíry a smaragdy ne menšími než vejce. Těžké šarlatové závěsy, zakrývající okna, byly doslova ověšeny šňůrami perel všech barev - bílých, růžových i šedavých, a dokonce ani několik sytějších nechybělo.

Belgarat se pohyboval jako zvíře na lovu; jeho oči byly všude a pružné pohyby ani trochu nenaznačovaly starcův věk. Ignoroval pohádkové poklady a rázně přešel po vysokém koberci do další místnosti, naplněné věděním — kde se v regálech od podlahy až ke stropu vršily svitky pergamenů a kožené hřbety tlustých knih stály vyrovnané v řadách na dřevěných policích jako regimenty vojáků, jdoucích do boje. Stoly v druhé místnosti byly přeplněné podivnými skleněnými aparaturami, určenými patrně pro nějaké alchymistické pokusy, a podivnými přístroji ze železa a mosazi, plnými koleček, řetízků, páček a tyčinek.

Ve třetí komnatě stál mohutný zlatý trůn, obklopený zezadu závěsy z černého sametu. Přes jedno z opěradel trůnu byl přehozen hermelínový plášť a na sedadle spočívala těžká zlatá koruna a žezlo.

Podlaha, vykládaná leštěnými kameny, znázorňovala — jak Garion odhadoval — mapu celého světa.

„Co to je za místo?“ zašeptal Durnik přiškrceným hlasem.

„Tady se Ktačík baví,“ odpověděla s pohrdáním teta Pol. „Má mnoho neřestí a rád odděluje jednu od druhé.“

„Tady dole není,“ zabručel Belgarat. „Pojďme o patro výš.“ Vedl je stejnou cestou zpátky, ke kamennému schodišti, které se točilo vzhůru, vymezeno okrouhlými stěnami věže.

Místnost, kterou našli nad schody, byla plná hrůz. Uprostřed stál skřípec a na stěnách visely biče a karabáče. Na stole, umístěném u stěny, kdosi vyrovnal do úhledných řad hrůzostrašné nástroje — háky, jako jehla ostré hřebíky a děsivé předměty s pilovitým ostřím, v jehož zubech byly ještě zaschlé kousky kostí a masa. Celé to místo páchlo krví.

„Běž se Silkem napřed, otče,“ požádala teta Pol. „V těch dalších prostorách jsou věci, které by Garion, Durnik a Relg neměli vidět.“

Belgarat pokývl a vstoupil do jednoho z vchodů, následován těsně Silkem. Po chvíli se jinými dveřmi vrátili. Mužíkova tvář znatelně zbledla. „Má dost exotické a zvrácené chutě, co?“ poznamenal a oťrásl se.

Ani Belgarat se netvářil vesele. „Půjdeme ještě výš,“ oznámil. „Je až nahoře. Myslel jsem si, že tam bude, ale musel jsem to vědět jistě.“

Pustili se po dalším schodišti. Když se blížili k jeho vrcholu, pocítil Garion kdesi uvnitř těla jakési horké brnění a znamínko na dlaních páliło jako oheň. V mysli mu zazněl tichý zpěv, který jej nutil jít blíž a blíž.

V první komnatě horního patra stál černý kamenný oltář, nad nímž se na zdi vznášela ocelová podobizna Torakovy tváře. Na oltáři ležel lesklý nůž s jilcem pokrytým zčernalou krví, jež nasákla i do každického póru černého kamene. Belgarat teď znatelně zrychlil, pohyboval se kočičím krokem a jeho tvář prozrazovala maximální soustředění. Nakoukl do jedné dveří ve zdi za oltářem, ale záhy zavrtěl hlavou a přesunul se k zavřeným dveřím na opačné straně. Dotkl se lehce prsty dřeva a kývl. „Je tam,“ zamumlal spokojeně. Zhluboka se

nadechl a zničehonic se zazubil. „Tak dlouho jsem na tohle čekal.“

„Nemarní čas. otče," pobídla ho netrpělivě teta Pol. Její oči se změnily v lesklou, tvrdou ocel a bílá kadeř ve vlasech se jiskřila jako pokrytá jinovatkou.

„Chci, abys ses do toho nemíchala, Pol," připomněl jí. „A ty také, Garione. Tohle je něco mezi Ktačíkem a mnou.“

„Dobrá, otče," přisvědčila teta Pol.

Belgarat napřáhl ruku a otevřel dveře. Pokoj za nimi byl prostě zařízený, téměř prázdný. Kamenná podlaha postrádala jakýkoli koberec a okrouhlá okna, vyhlížející do tmy byla bez závěsů. Ve svícnech na stěnách planuly nezdobené svíce a uprostřed komnaty stál jednoduchý stůl. U něj, zády ke dveřím, seděl muž v černém rouchu s kápí; zdálo se, že upřeně hledí na jakousi železnou truhličku. Garion cítil, jak se celé jeho tělo chvěje pod vlivem toho, co se v truhle skrývá, a zpěv, znějící mu dosud jen v mysli, naplnil celé útroby.

Před stolem stál malý, světlavý chlapec a i on se upřeně díval na truhličku. Měl na sobě ušmudlanou plátěnou kytlici a špinavé botky. Přes svůj trochu bezduchý výraz působil tak sladce a nevinně, až se srdce svíralo. S velkýma, modrýma a důvěřivýma očima byl tím nekrásnějším dítětem, jaké kdy Garion spatřil.

„Proč vám to trvalo tak dlouho, Belgarate?" otázal se muž u stolu, aniž by se namáhal se otočit. Měl monotónní, nevýrazný hlas. Se slabým klapnutím otevřel onu železnou skříňku. „Už jsem se o vás skoro začínal bát.“

„Zdrželo nás pár drobností, Ktačíku," odpověděl Belgarat. „Doufám, že jsi čekáním na nás neztratil příliš mnoho času.“

„Našel jsem si jinou práci. Pojď dál. Pojďte dál všichni," Ktačík se konečně obrátil a změřil si je zkoumavým pohledem. Vousy a vlasy, žlutavě bílé, mu splývaly v dlouhých pramenech. Hluboko zapadlé oči jiskřily v obličeji, plném vrásek a nesmírně silného, prastarého zla. Krutost a zpupnost mu už dávno z tváře vymazaly lidskost, a nebetyčné sobectví ji zkroutilo do věčného a pohrdavého úšklebku nad každým živým tvorem na této zemi. Oči se zaměřily na tetu Pol. „Polgaro," uvítal ji s výsměšnou úklonou. „Jsi stejně krásná jako vždycky. Přišla ses konečně podrobit vůli svého Pána?" Ošklivě se zasmál.

„Ne, Ktačiku," opáčila chladně. „Přišla jsem, abych hájila spravedlnost."

„Spravedlnost?" Škodolibě se uchechl. „Nic takového není, Polgaro. Silní si dělají, co chtějí, a slabí se jim podřizují. Tomu mne učil můj Pán."

„A to tě jeho zmrzačená tvář nenaučila něčemu jinému?"

Velekněžův výraz na okamžik potemněl, ale pak své chvilkové podráždění setřásl, „Rád bych vám nabídl místo a snad i nějaké občerstvení," pokračoval tímtež bezvýrazným hlasem jako prve, „ale obávám se, že se dlouho nezdržíte." Přejel je očima, jednoho po druhém. „Tvá družina se nějak smrskla, Belgarate," všiml si. „Doufám, že jsi své přátele cestou nepoztrácel."

„Jsou v pořádku, Ktačiku," ujistil jej Betgarat. „Jsem si ale jist, že je bude tvůj zájem těšit."

„Jsou v pořádku? Všichni?" protáhl líně. „Vidím tu Hbitého zloděje a Muže se dvěma životy a Slepého muže, nevidím však ostatní. Kde je Strašný medvěd a Rytíř ochránce? Pán koní a Lučičník? Kdepak jsou - Královna světa a Matka vymřelé rasy?"

„Všem se daří dobře, Ktačiku," opakoval Belgarat. „Úplně všem."

„Jak mimořádné. Byl jsem si skoro jistý, že o jednoho o dva do téhle doby přijdeš. Obdivuji tvou obětavost, příteli — uchránit po tolik staletí tak chatrné proroctví; vždyť stačilo, aby jediný z následníků trůnu zemřel v nevhodný okamžik, a už by se bylo zhroutilo." Jeho oči se na okamžik zahleděly kamsi do dáli. „Ach tak," prohlásil poté. „Už chápu. Nechal jsi je dole na stráži, To jsi nemusel, Belgarate. Vydal jsem příkaz, aby nás nikdo nerušil."

Velekněžův pohled se zastavil na Garionově tváři. „Belgarione," oslovil jej téměř zdvořile. Navzdory zpěvu, který se stále ještě chvěl v dutinách jeho těla, pocítil Garion chlad, jak se jej dotkla zlá síla velekněžovy mysli. „Jsi mladší, než jsem si myslel."

Garion vzdorně opětoval jeho pohled, sbíraje svou vůli, aby odrazil jakýkoli překvapivý útok, jenž by mohl přijít od toho muže u stolu.

„Chceš zkřížit svou vůli s mojí, Belgarione?" Ktačika to zjevně pobavilo. „Pravda, spálil jsi Čamdara, jenže Čamdar byl hlupák. Já

budu trochu těžší soupeř. Pověz, chlapče, líbilo se ti, když ti hořel před očima?"

„Ne," odsekl Garion, stále v pohotovosti.

„Časem tomu přijdeš na chuť." ujišťoval ho se zlým úšklebkem Ktačik. „Vidět, jak se tvůj nepřítel svíjí a ječí, drčen v sevření tvé mysli, je jedním z největších požitků, jaké moc nabízí." Obrátil svůj pohled zpět k Belgaratovi. „A tak jsi mne tedy nakonec přišel zničit?" otázel se výsměšně.

„Když to bude nutné, tak ano. Už dlouho to viselo ve vzduchu, Ktačiku."

„Není to skoro škoda? Jsme si hodně podobní, Belgarate. Já se na tohle setkání těšil skoro tak jako ty. Ano, jsme si velmi podobní. Za jiných okolností bychom mohli být dokonce přátelé."

„Pochybuji. Jsem prostý člověk a některé z tvých kratochvílí jsou na můj vkus trochu moc složité."

„Ale no tak. Víš stejně dobře jako já, že ani jeden z nás se nemusí nijak omezovat."

„Snad ne, ale já si své přátele vybírám přece jen trochu pečlivěji."

„Začínáš být trochu únavný, Belgarate. Zavolej své přátele, ať přijdou za námi." Ktačik zvedl ironicky jedno obočí. „Nechceš, aby se dívali, jak mne budeš ničit? Pomysli na to, jak nádherné bude, až tě zahrnou svým obdivem a uznáním."

„Je jim dobře tam, kde právě jsou," opáčil Belgarat.

„Nebud' tak nepřející. Jistě mi nechceš odepřít možnost složit svůj hold Královně světa." Ktačikův hlas ironií doslova přetékal. „Toužím spatřit její dokonalou krásu, ještě než mě zabiješ."

„Pochybuji, že by o tebe stála, Ktačiku. Tvé komplimenty jí však samozřejmě vyřídím."

„Já na tom trvám, Belgarate. Je to jen nepatrná žádost — nedá ti moc práce ji splnit. Pokud ji nepovoláš ty, udělám to já."

Belgaratovy oči se zúžily, ale pak se starý čaroděj zazubil. „Tak v tom to tedy vězí," prohodil tise. „Já jsem se divil, proč sis dal takovou práci, abychom se nerušeně dostali až sem."

„Jenže, příteli, teď už je to jedno," vrněl spokojeně Ktačik. „To byla tvá poslední chyba, můj milý Belgarate. Přivedls ji do Rak Ktho-

lu a já víc nepotřebuji. Tvé proroctví zahyne teď a tady, Belgarate — a řekl bych, že ty s ním." Velekněžovy oči vítězně zaplály a Garion ucítil, jak z Ktačíkovy mysli vyrazila zlá síla a s hrůznou cílevědomostí prozkoumává okolní prostor.

Belgarat si vyměnil kratičký pohled s tetou Pol a uličnicky na ni mrkl.

Ktačík náhle vytřeštil zrak; zjevně propátral dolní patra své pochmurné věže a zjistil, že jsou prázdná. „Kde je?“ vyjekl divoce. Jen stěží se ovládal.

„Princezna bohužel nemohla jít s námi," odušil Belgarat lehkým tónem. „Máme ti však vyřídit její upřímnou omluvu."

„Ty lžeš, Belgarate! Neodvážil by ses ji nechat bez dozoru. Na světě není místo, kde by byla v bezpečí."

„Ani ulgoské jeskyně?"

Ktačíkova tvář zbělela. „Ulgoské jeskyně?" zasípěl.

„Chudáku Ktačíku," potřásl Belgarat hlavou s předstíranou lítostí. „Obávám se, že ti to nevyšlo. Nebyl to špatný plán, ale - to tě nenapadlo se přesvědčit, zda je princezna s námi, dříve než jsi nás sem pustil?"

„Některý z těch ostatních vlastně bude stačit," prohlásil velekněz a v zuřivém pohledu se objevil záblesk uspokojení.

„Ne," nesouhlasil Belgarat. „Ostatní napadnout nelze. Jedinou zranitelnou tu je Se'Nedra, jenže ta se nachází v Prolgu - pod ochranou samotného UL. Můžeš se pokusit dostat se k ní *tam*, jestli chceš - ale já bych ti to neradil."

„Proklínám tě, Belgarate!"

„Co kdybys mi rovnou dal ten Orb, Ktačíku?" navrhl Belgarat. „Víš dobře, že pokud budu muset, dokážu ti ho stejně vzít násilím."

Ktačík pracně opět získal sebekontrolu. „Ne tak rychle, Belgarate," odpověděl po chvilce. „Co tím získáme, když se zničíme navzájem? Držíme přece Kthrag Yaska. Mohli bychom si mezi sebou svět rozdělit."

„Já nechci půlku světa, Ktačíku."

„Chceš ho tedy pro sebe celý?" Přes Ktačíkovu tvář přelétl krátký, chápavý úsměv. „Já ho chtěl taky - zpočátku - ale teď se spokojím s polovinou."

„Abych pravdu řekl. nechci z něj ani kousek.“

Ve Ktačikově výrazu se objevilo zoufalství. „Tak co vlastně chceš, Belgarate?“

„Orb,“ opáčil Belgarat neúprosně. „Dej mi ho, Ktačiku.“

„A co kdybychom spojili síly a zničili Zedara?“

„Proč?“

„Nenávidíš ho stejně jako já. Zradil tvého Pána. Ukradl ti Kthrag Yasku.“

„Zradil sám sebe, Ktačiku, a já bych řekl, že si to dodnes mnohdy vyčítá. Jeho plán na ukradení Orbu byl ovšem mazaný.“ Belgarai zamyšleně pohlédl na hošíka, který pořád stál u stolu a upřeně sledoval železnou skříňku. „Rád bych věděl, kde to dítě vzal,“ uvažoval nahlas. „Nevinnost a čistota nejsou samozřejmě úplně totéž - jsou to však velice blízké pojmy. Zedarovi muselo dát hodně velkou práci, než si ho takto vychoval. Vezmi si všechny impulsy, pudy a reflexy, které v něm musel potlačit.“

„Proto jsem to taky nechal udělat *jeho*,“ řekl Ktačik.

Plavovlasý chlapeček zřejmě pochopil, že se mluví o něm, a upřel na oba starce své bezvýhradně důvěřující oči.

„Podstatné je, že Kthrag Yasku - Orb - mám stále já,“ uzavřel Ktačik. opíraje se pohodlně do židle, a položil na truhličku dlaň. „Pokud se pokusíš mi jej vzít, dojde k boji. Ani jeden z nás s určitostí neví, jak by takový boj dopadl. Proč to riskovat?“

„K čemu by ti Orb byl? Dokonce i kdyby se ti ho podařilo ovládnout, co s ním budeš dělat? Chceš snad probudit Toraka a vzdát se Orbu kvůli *němu*?“

„Taky už mě to napadlo. Jenže Torak už spí dobrých pět století, a svět funguje docela dobře i bez něj. Nemám pocit, že by mělo příliš smysl ho v tuto chvíli obtěžovat,“

„Čímž Orb opět zůstává v tvých rukou.“

Ktačik pokrčil rameny. „Někdo ho mít musí. Proč ne já?“

Stále seděl pohodlně rozvalený v židli a zdálo se, že odpočívá. Na jeho tváři se nepohnul ani sval, a neučinil ani žádný pohyb, který by družinu varoval. Jenom udeřil.

Přišlo to tak rychle, že to ani Garion nevnímal jako vlnu - jen jako úder - a zvuk, který výjev provázal, nebyl povědomé burácení v

mysli, ale prásknutí hromu. Garion věděl, že kdyby byl útok směřoval na něj, byl by okamžitě zničen. Jenže útok na něj nesměřoval. Místo toho vyšlehl k místu, kde stál Belgarat. Po dlouhý, hrůzně dlouhý okamžik Garion sledoval, jak jeho dědeček zmizel ve stínu temnějším než sama noc. Nato se stín roztříštil jako pohár z křehkého křišťálu, a střípky temnoty se rozlétly na všechny strany. Belgarat, nyní zamračený a pevně rozkročený na kamenné podlaze, byl stále na svém místě a čelil svému pradávnému soku. „Nic lepšího nedokážeš, Ktačiku?“ zeptal se v těžce chvíli, kdy jeho vůle oplácela ránu.

Grolima náhle obklopilo oslnivé modré světlo, oddělilo jej od okolního světa a zdálo se, že ho svým tlakem rozdrtí. Bytelná židle, na níž stařec sedel, se rozletěla na kousky, jako by na ni dosedla jakási nesmírná váha. Ktačik dopadl mezi trosky židle a oběma rukama od sebe odstrkoval modrý žár. Za okamžik však už opět stál na nohou a odpověděl plameny. Garionovi prolétla hlavou děsivá vzpomínka na Ašaraka, hořícího v Lese dryád, ale Belgarat oheň odrazil a navzdory svému někdejšímu prohlášení, že Vůle a slovo nepotřebují gesta, pozvedl ruku a seslal na Ktačika blesk.

Čaroděj a kouzelník stáli proti sobě uprostřed pokoje, obklopeni oslňujícími záblesky, vlnami plamenů i temnoty. S přibývajícím počtem výbojů syrové energie, které roztínaly vzduch. Garionova mysl otupěla a přestávala vnímat — a to mladík cítil, že vidí jen část jejich boje; zbývající část nebyla viditelná pouhým zrakem a mnohé z kouzel si nedokázal ani představit. Připadalo mu, že vzduch v komnatě praská a syčí. V prostoru před ním se objevovaly a zase mizely podivné obrazce, v záblescích tak krátkých, že je oko sotva stačilo zaznamenat - obrovité tváře, gigantické ruce a tvorové, které Garion nedovedl ani pojmenovat. Věž se chvěla v základech, když oba strašliví protivníci trhali tkanivo reality, aby sáhli pro novou zbraň do říše představ a klamů.

Aniž si uvědomil, co dělá, začal Garion sbírat vůli, zaostřovat mysl do úzkého, jediného bodu. Záhy však byl nucen přestat; zbloudilé okraje výbojů cloumaly i jím a jeho druhy. Belgarat a Ktačik, pohlcení svou vlastní nenávistí tak, že už nebyli schopni vnímat, rozpoutali síly, které mohly zahubit nejen je, ale i přihlížející družinu.

„Garione! Nepleť se do toho!“ okřikla ho teta Pol - tak drsně,

že její hlas málem nepoznal. „Pohybují se na samé hranici únosnosti. Pokud do toho střetu přidáš cokoli, zničíš je oba." Ostrým gestem pokynula ostatním. „Držte se zpátky - všichni. Prostor kolem nich je plný energie."

Družina bojácně couvla k zadní straně pokoje.

Čaroděje a kouzelníka nyní dělilo jen pár stop, oči jim plály a kouzelná moc se honila ve vlnách sem a zase tam. Vzduch kolem nich jen syčel a jejich oděvy doutnaly.

Potom Garionův zrak padl na malého chlapečka. Stál a přihlížel klidným, nic nechápajícím očima. Ani sebou nehnul, přestože kolem něj létaly podivné obrazy a hrůzostrašné zvuky. Garion napnul svaly a hotovil se dítě popadnout a odtáhnout do bezpečí, ale v tom okamžiku se hošík otočil ke stolu. Klidně a spokojeně prošel stěnou zeleného ohně, která před ním zničehonic vyšlehla. Buď oheň vůbec neviděl, nebo se ho nebál. Vypjal se na špičky, natáhl se nahoru na stůl, otevřel víko truhličky, kterou předtím Ktačík tak hltal očima, a sáhl do jejího nitra, aby odtamtud vyjmul okrouhlý šedý kámen, dokonale vyleštěný. Garion okamžitě znovu pocítil to pálivé brnění, tentokrát tak silné, že se skoro nedalo vydržet, a v uších mu zabučela ona strašidelná píseň.

Zaslechl, jak teta Pol prudce vydechla.

Hošík se obrátil a s kamenem, který držel v obou rukou jako míč, krácel přímo ke Garionovi. Výraz, který se mu usídlil v důvěřivých očích, svědčil o naprosté jistotě v to, co právě dělá. Vyleštěný kámen odrážel záblesky zuřícího boje uprostřed místnosti, ale i v něm samotném hořelo světlo. Sytá azurová záře, která uvnitř žhnula, po celou dobu ani jednou nezakolísala, a jak se hošík blížil ke Garionovi, svítila čím dál víc. Dítě se zastavilo a zvedlo k mladíkovi kámen. Usmálo se a řekl jediné slovo: „Dejruk."

Garionovi bleskl hlavou jakýsi vjem, vjem strašlivého, slepého strachu. V tu chvíli věděl, že se dívá přímo do Ktačkovy mysli. Nacházel se v ní obraz - obraz Gariona, jak drží zářící kámen v ruce - a ten obraz Grolima děsil víc, než cokoli jiného na světě. Garion téměř viděl vlny děsu, které se z velekněze linuly. Pečlivě a pomalu natahoval pravou ruku ke kamenu, jež mu dítě nabízelo. Znamínko na dlani svrbělo touhou dotknout se vyleštěné plochy, a sbor, zpívající píseň v

jeho mysli, vybuchl v mohutném crescendu. V tu chvíli věděl, že Ktačikova panika přerostla meze, kdy se byl kouzelník schopen ovládat.

Zazněl Grolimův chraplavý skřek. „*Zmiz navěky!*“ zařval zoufale a zaměřil všechnu svou strašlivou sílu na kámen v hošíkových dlaních.

Po krátký, překvapivý okamžik naplnilo věž hrobové ticho. Dokonce i Belgaratova tvář, vyčerpaná tím nadlidským měřením sil, strnula v nevěřícném ohromení.

Modrá záře v srdci kamene jako by se stáhla do sebe. Nato znovu vyšlehla ven,

Rozcuchaný Ktačik stál s otevřenými ústy a vytřeštěnými očima, v nichž se zračil smrtelný děs. „Já to tak nemyslel!“ zavyl. „Já nechtěl, -já -“

Ale v tu chvíli už do okrouhlé místnosti vstoupila nová a ještě mocnější síla. Tentokrát nezašlehl žádný záblesk, ani Garionova mysl nezaznamenala žádný tlak. Zdálo se spíše, že jej síla někam táhne - tím směrem, kde se záhy uzavřela nad vyděšeným Ktačikem.

Grolimský velekněz zavřeštěl jako zvíře. Zdálo se, že se rozpíná a zase. stahuje, rozpíná a stahuje. Na jeho tváři se objevily praskliny, jako by se změnil v kámen a jako by kámen praskal působením nějaké strašlivé síly, která tryská z jeho nitra. V ohavných puklinách Garion spatřil ne maso a kosti, ale oslnivě zářící energii. Ktačik počal zářit, jasněji a jasněji. Rozpřáhl ruce v úpěnlivém gestu. „Pomozte mi!“ zaječel. Stačil ještě zařvat dlouhé, drásavé a zoufalé „NEE!“ Nato se ozval ohlušující, drtivý výbuch, jaký nikdo z nich dosud nezažil, a Pomocník Torakův se změnil v nicotu.

Garion, vržený na zem děsivou explozí, se kutálel, až se zastavil o zed'. Instinktivně zachytil hošíka, který byl vržen na něj jako hadrová panenka. Okrouhlý kámen zarachotil, jak i on odskočil od kamenné stěny. Garion po něm natáhl ruku. ale teta Pol jej chytila za zápěstí. „Ne!“ varovala ho. „Nesahej na něj. Je to Orb.“

Garionova ruka ztuhla v půli pohybu.

Hošík se vykroutil z jeho sevření a rozběhl se za kutálejícím se Orbem. „Dejruk.“ Dostihl kámen a vítězně se zasmál.

„Co se stalo?“ mumlal Silk, sbíraje se ze země a potřásaje hlavou.

„Ktačík zničil sám sebe," odpověděla teta Pol a také vstávala. „Pokoušel se zvrátit stvoření Orbu. Matka bohů nedovolí nikomu, aby zvrátil stvoření čehokoli." Vrhla pohled na Gariona. „Pojď mi pomoci s dědečkem."

Belgarat se nacházel téměř v epicentru výbuchu, který zničil Ktačíka. Exploze jej odhodila přes půl místnosti a nyní ležel bez hnutí na podlaze, s ožehlými vousy a skelným pohledem.

„Vstaň, otče," vybízela ho teta Pol naléhavým hlasem a skloni-la se k němu, aby ho mohla prohlédnout.

Věž se počala otřásat a čedičová skála, na níž byla postavena, se pohnula. Z hloubi země sem stoupal mocný, dunivý zvuk, doprová-zený vibrující ozvěnou. Ze stěn komnaty se spustil déšť kamenných úlomků a malty, jak se celá země zachvěla, šokována Ktačíkovou zká-zou.

O patro níž se rozlétly dveře a Garion zaslechl dunivé kroky. „Kde jste?" zahřměl Barakův hlas.

„Tady nahoře." křikl Silk do dveří.

Barak a Mandorallen pospíchali nahoru po kamenných scho-dech. „Běžte odtud!" řval Barak. „Věž se začíná odlamovat od skály. Chrám nahoře se hroutí a dole u paty věže, kde přisedá ke skále, je trhlina už dvě stopy široká."

„Otče!" křikla teta "Pol ostře. „Musíš vstát!"

Belgarat na ni nechápavě zíral.

„Seber ho," štekla na Baraka.

Ozval se praskavý, uši drásající zvuk, jak se kameny, udržující věž ve svislé poloze, začaly odtrhávat pod tlaky otřásající se země.

„Tam!" houkl Relg zvučným hlasem a ukazoval na zadní stěnu věže, kde již kameny praskaly a drobily se. „Můžete to otevřít? Za zdí je jeskyně."

Teta Pol rychle zvedla hlavu, zaměřila oči na stěnu a zabodla jejím směrem ukazovák. „Výbuch!" poručila. Kamenná stěna se pro-bořila do dutiny jeskyně jako slaměná zástěna, do níž udeří vichřice.

„Povoluje to čím dál víc!" zaječel Silk pronikavým hlasem. Ukazoval na šířící se trhlinu mezi skalním masívem a rozpadající se věží.

„Skákejte!" houkl Barak. „Honem!"

Silk se přenesl přes trhlinu a rychle se obrátil, aby zachytil Relga, který jej slepě následoval. Durnik a Mandorallen, držíce mezi sebou tetu Pol, se vrhli za nimi, nedbajíce praskotu, s nímž se mezera zvětšovala víc a víc. „Pojď, hochu!“ poručil Barak Garionovi. Mohutný Šerek, stále s o mámeným Belgaratem v náručí, klopýtal k spásnému otvoru.

„*To dítě!*“ zapraskal onen druhý hlas v Garionově mysli, tentokrát ne chladný či lhostejný. „*Zachraň to dítě, nebo bude vše, co bylo až dosud vykonáno, k ničemu!*“

Garion zalapal po dechu; teprve teď si na chlapečka vzpomněl. Obrátil se a pádil zpět do pomalu se kácející věže. Popadl dítě do náručí a hnal se k otvoru, který vytvořila teta Pol.

Barak skočil přes propast a jeho nohy se po nekonečně dlouhý okamžik hrabaly po samém okraji druhé strany srázu, než se vyškrábal do bezpečí. Garion, ač zaměstnán během, soustředoval sílu. V okamžiku, kdy se odrazil a vznesl do vzduchu, odstrčil se od okraje veškerou vůlí, již v tuto chvíli měl. S hošíkem v náručí doslova přelétl trhlinu a přistál na širokých Barakových zádech.

Chlapeček v jeho pažích choval na prsou Orb Aldurův a usmíval se na svého zachránce. „Dejruk?“ otázel se.

Garion se obrátil. Věž se již odklonila daleko od čedičové stěny, o níž se původně opírala, a její opěrné kameny jeden po druhém praskaly a odtrhávaly se od skály. Naklonila se ještě o kousek a pak se s hromovou ranou překotila směrem od nich. O chvílku později, když kolem začaly létat trosky Chrámu Torakova, se odtrhla od skalního masívu docela a zřítila se do hrozného jícnu dole.

Podlaha jeskyně, v níž se octli, se stále zvedala, jak se země chvěla a jeden otřes za druhým stoupal vzhůru čedičovým masívem. Z hradeb Rak Kthol se odtrhávaly obrovité kusy a padaly dolů, kolem ústí jeskyně, aby tam pokaždé na okamžik zastínily rudé světlo právě vycházejícího slunce.

„Jsme tu všichni?“ ptal se Silk a rychle se rozhlížel po přítomných. Když se přesvědčil, že se nikdo neztratil, zjevně se mu ulevilo, přesto však dodal, „Měli bychom jít kousek od toho otvoru. Tahle část skály mi nepřipadá zrovna nejpevnější.“

„Chcete už jít dolů?“ zeptal se Relg tety Pol. „Nebo radši po-

čekáme, až ty otřesy přestanou?"

„Měli bychom jít," usoudil Barak. „Jakmile to ustane, budou tyhle jeskyně plné Murgů."

Teta Pol vrhla pohled na napůl omráčeného Belgarata a pak se zřejmě vzchopila. „Jdeme dolů," oznámila pevně, „Musíme se ještě zastavit pro tu otrokyni."

„Bude téměř jistě mrtvá," prohlásil Relg spěšně. „Při těch otřesech se na ni pravděpodobně zřítil strop jeskyně."

Teta Pol se mu podívala přímo do tváře a její oči byly tentokrát tvrdší než křemen.

Žádný muž tomu pohledu nedokázal dlouho vzdorovat, a Relg také záhy sklopil zrak. „No dobrá," souhlasil mrzutě. Obrátil se a vedl je po chvějícím se podloží zpět do temných slují.